ISTORIE

PSKOV SLAV-GRECO-LATIAN

ACADEMII

ESEU

SHHAVRD LOCKOlHOi DIOSHI MDDIAIKH

Ssriyl ylhirnoa.

MOSCOVA.

ÎN TIPRIRIA LUI V. GOTHIE.

1855.

Biblioteca „Runivers”

ISTORIE

IOSKOVO SL AVYAIO - GRECO - LATINĂ

ACADEMII.

ESEU

shzhship shshisii dpapii shdiik

seria Smirnov.

MOSCOVA.

ÎN TIPRIRIA LUI V. GAUTHIE,

18a 5.

Biblioteca „Runivers”

ESTE PERMISĂ TIPAREA

sub rezerva faptului că după tipărire, înainte de a fi eliberat din Tipografie, numărul de exemplare autorizat să fie transmis Comisiei de Cenzură. 20 decembrie 1854

Academia Avansată din Moscova.

Cenzor, profesor protopop

Pyotr * Delitsyn.

Secolul al XVII-lea, remarcabil pentru Rus' prin multe fenomene minunate din Biserică şi Stat, glorificat prin faptele lui Pojarski, Ţarilor Mihail şi Alexei, isprăvile lui Filaret şi Nikon, care i-au dat Rusiei lui Petru Rusia, nu este mai puţin remarcabil ca epoca înfiinţării ştiinţelor în capitala Rusiei. Rusiei de sud-vest mult mai devreme decât nordul Rusiei este luminată de lumina educației și această fericire se datorează împrejurărilor nefericite în care a fost plasată de papismul alăturat. Dar în nord au simțit mai multă nevoie de o sabie pentru a lupta cu dușmanii decât de o armă a cuvintelor. La aceasta s-a adăugat o prejudecată de lungă durată împotriva Occidentului, care nu permitea să se împrumute de la el altceva decât beneficii materiale. Educația și obiceiurile occidentale li s-au părut strămoșilor noștri infidelitate. Se știe că țarul Boris s-a gândit să înființeze școli la Moscova și a invitat în capitală oameni de știință germani; dar în împlinirea dorinței sale s-a întâmpinat cu o puternică respingere chiar în clasa, care din timpuri imemoriale s-a remarcat prin dragostea pentru iluminare - la cler (*). Cuvioasa antichitate se temea de Apus

(1) Szhazai. Avânta. unu. Se. Partea I, p. (F. iZ.

Biblioteca „Runivers”

noutate. Așadar, învățământul de la începutul secolului al XV-lea s-a limitat la noi la puțin mai mult decât studiul primerului (*).

Nu convingerea demnității interioare a educației, nu imitația Occidentului, a cauzat nevoia de a înființa școli printre noi, ci conștiința prejudiciului făcut de ignoranță Bisericii și resimțit până astăzi. În timpul tipăririi cărților liturgice, pretențiile ignoranței au supus suferințelor pe oameni care cunoșteau problema și au dus la conștientizarea că numai știința poate risipi întunericul prejudecăților. În 1615, sub țarul Mihail Teodorovici, s-a considerat necesar să se retipărească Trebnik și să-l compare mai întâi cu greșelile originale și corecte grecești, care fuseseră de mult furate de la scribi. Lucrarea de îndreptare încredințată Arhimandritului Treime Dionisie și călugărului Arsenie a fost realizată cu pricepere și conștiinciozitate, dar a stârnit zvonuri absurde la cei care nu cunoșteau problema. Reformatorii au suferit mult pentru adevăr; iar traducătorii tipografici ignoranți, care nici măcar nu cunoșteau gramatica (·), au triumfat, apărând cu încăpățânare lecturi deteriorate în ediții tipărite și manuscrise vechi. Patriarhul Filaret, întors din captivitate (1619), a aprobat cu acordul său porunca Patriarhului Ierusalimului, care i-a eliberat pe cei suferinzi pentru adevăr, s-a îngrijit cu râvnă de îmbunătățirea tipografiei și de publicarea corectă a cărților și

(9) Margeret i Maskvpch η spunând, modern. Ch. Sh, p. 97. - V. p. 66. 67.

(3) Arseniy într-o petiție către Saltykov (șeful Academiei M.D. N 177. 499-449) se plânge că „în nu din viib și alfabetul yigvyug; în caz contrar, este zhzhdao că o cunosc, care în alfabet sunt scrise vocale și consoane, în două voci; şi dacă înţelegi părţile osm ale cuòia, şi la sim propriu-zis, adică genurile, şi numerele, şi timpii, şi feţele, titlurile de heh şi gaj, atunci mintea a rătăcit sub ele >.

Am simțit nevoia de a eradica ignoranța fatală cu armele științei. Adam Olearius, care a fost la Moscova în 1634, mărturisește că sub Filaret s-a înființat școala greco-latină la Moscova. „În urmă cu câțiva ani”, scrie el, la Moscova, cu acordul Patriarhului „triarh”, a fost înființată o școală publică în care „sub supravegherea grecului Arsenie, se predau greacă și latină” (*). Lucrarea de iluminare nu s-a oprit nici după ce Arsenie a fost îndepărtat în 1649 la Mănăstirea Solovetsky: în același an, favoritul țarului Alexei Mihailovici, Teodor Mihailovici Rtișciov, a chemat mai mulți călugări învățați din Lavra Kievului la Sfânta Rusă liberă. științe” (*). Printre ei sunt cunoscuți EppFaniy Slavinetsky, un om învățat care cunoștea excelent greaca și latina, Arsenii Satanovski și Damascus Ptitsky: scopul provocării lor, de altfel, era ca ei să traducă din nou Biblia din greacă în greacă. slavona (*) . La urcarea lui Nikon pe tronul patriarhal, el a fost chemat de la Mănăstirea Solovetsky și Arseniy Grecul și s-a alăturat frăției cărturare. Nnkon a dorit să-i aibă pe toți lângă el și de la Mănăstirea Sfântul Andrei i-a mutat pe Slavino, Ptitsky și Arseniy la Mănăstirea Chudov și pe Satanovski la Bobotează și l-a numit pe Epifanie rectorul școlii Chudovsky și grefierul șef al tipografia. Școala Patriarhală a supraviețuit unei furtuni de necazuri

(4) Rei "ebe * chreibung, numit după Schleswig 1647, p. 980.

(5) antic Ros. Vivl. Ch. VI, p. 404. - Ch. XVШ, viata lui Rtishchem, p. 401. · O alta prieva de la Kiev .... mult gratios * in seama gramaticii slozeiskoA si greaca, inca dinaintea retoricii de I-planeitate, -

»

dorind să învețe acea învățare.

(6) „Col. Lege. T<>m. I, p. 166. - Molodiv * 1844 inventar Malo-ros. a dat. „pentru predarea replică și traducerea cărților grecești”,

Nikova S), cu toate acestea, mentorii de cele mai multe ori au trebuit să se dedice nu predării, ci traducerilor și corectărilor traducerilor vechi din greacă; În cele din urmă, în 1674, călugării învățați au fost transferați la Mănăstirea Krutitsky pentru a traduce Biblia și au început să lucreze sub supravegherea Mitropolitului Pavel de Sarsk și Podoiskago.

Munca savantă a mentorilor, stârnind zvonuri în vorbirea despre ignoranță, și-a găsit mulți oponenți și școala stăpânirii: profesorii schismatici au strigat deschis împotriva corecțiilor cărților, s-au ținut tare de antichitate și, în lumina educației, au vrut să vadă. întunericul demonic. Dar persecuția oarbă a învățării a servit doar la creșterea conștientizării nevoii de învățare și, în loc să distrugă știința, a dus la crearea acesteia. Mitropolitul din Gaze, Paisiy Ligarid, care a sosit la Moscova în 1660, a exprimat clar ideea că tulburările bisericești provin din ignoranță și că școlile sunt singurul remediu pentru vindecarea acestei boli. „Am căutat, spune el, rădăcina acestei boli spirituale care a lovit acum împărăția Rusiei numită de Hristos și am încercat să descopăr de unde ar putea veni un asemenea potop de erezii pentru distrugerea noastră comună și, în sfârșit, am venit. s-a ridicat și a constatat că tot răul a venit din două motive: din faptul că nu există școli și biblioteci publice. Dacă aș fi întrebat: care sunt stâlpii Bisericii și ai Statului? Aș răspunde: în primul rând, școli, în al doilea rând, școli și în al treilea rând, școli. În plus, Paisius vorbește despre necesitatea predării limbilor greacă, latină și slavă în școli.

(7) Chudovskoe yavlyashche a existat în 1666. În acest an, Paisiy Ligarid a scris răspunsul său ambasadorului suedez despre greci și ruși otaosktelio al Euharistiei - ii AChiapo Mimaeo (si. de perpet. Fidd Eccle. univers, dre. evcharùt. Paris, 1669).

skago (8 9 10 11). Gândul virtuos al lui Paisii Ligarida a fost în curând confirmat de Patriarhul Paisii al Alexandriei și Macarie al Antiohiei, care au ajuns la Moscova în 1666. În predica lor din ziua Nașterii lui Hristos, ei l-au îndemnat pe țar să înființeze școli grecești și slave „, au subliniat importanța învățării limbii grecești; i-a inspirat pe pastorii Bisericii; contribuie la buna lucrare de predare cu venituri din numele bisericilor; s-au referit la consiliul Patriarhilor, care a confirmat Patriarhia din Rusia și a lăsat moștenire „pentru a crea o catedrală școlară la Moscova” și a promis Bisericii și Statului beneficii semnificative de la școli (·). S-a auzit vocea adevărului, iar unii dintre cetățenii Moscovei au depus o petiție țarului pentru permisiunea de a construi o școală în parohia lui Ioan Teologul (”). Țarul a fost de acord și Patriarhii Orientului, precum și Moscovia Joasaph în 1668, au dat grenade solicitanților pentru înființarea unei școli slavo-greco-latine. În grenadele lor, exprimând bucuria că există iubitori de iluminare, Patriarhii i-au amenințat pe dușmanii științei (și) cu un blestem.

Sămânța semănată pe pământ bun a dat curând roade bogate. Rus' datorează grecilor acceptarea luminii creștinismului: le datorează și răspândirea luminii educației. În ciuda dezastrelor grave de la necredincioși, care au urmărit pe greci și în îndepărtatul Vo~

(8) C”, respingerea petiției Solovetsk. - Mână. No. D. Academy, N .68.

(9) Serile sufocate Cu gm. Polotsk. Moscova, 1683, foaie. 150 I SG"D.

(10) Mână. Snod. bibl. N 130. l. 153. Scrisoare de la enoriașii Bisericii lui Ioan Teologul.—Ist. Ross. Ierarh. Eu, 460.

(11) Colectat. op.. Svmeov din Polotsk η mână Sgvod. bibl. N 130g flippers 189 până la 190.

Până la urmă, în inimile păstrătorilor înțelepciunii elene, încă ardea dragostea pentru moștenirea prețioasă a științei, o comoară care supraviețuise pentru ei în vremurile tulburi ale islamismului. Dar povara sclaviei ar putea într-o zi să distrugă această afecțiune sfântă, să zdrobească această ultimă proprietate a bieților greci. Era necesar să se transfere undeva lumina înțelepciunii antice înălțate de creștinism și să o transfere în acea țară în care puritatea Ortodoxiei ar putea garanta păstrarea și învățătura în toată puritatea. Doar Sfânta Rusă putea fi moștenitoarea unei asemenea comori: nu putea decât să simpatizeze pe deplin cu poziția străvechilor ei iluminatori, singură părea capabilă să fie un elev ascultător al înțelepciunii grecești. Occidentul plin de bunăvoință și-a dat mult din propria sa atât credinței, cât și științei. La Constantinopol, sub Mohammed al IV-lea *, a fost deschisă o școală de către greci, dar existența ei nu putea fi considerată stabilă; Patriarhii Răsăritului au scris despre asta: „Drăjmașii lui Hristos vor să rămânem orbi cu toții și cine știe dacă, din invidie și ură, vor strica această școală până la capăt” (**)? A rămas grecilor să-și învețe înțelepciunea nativă în Occident; dar Occidentul amenința pericolul de a adăuga la doctrină otrava negândirii şi a neortodoxiei. Speranțele pentru Rus’ nu i-au înșelat pe greci. Sugestiile patriarhilor grecilor și dorințele arzătoare ale grecilor au găsit un sprijin puternic în persoana unui călugăr rus, care a fost martor ocular al declinului educației grecești în Orient. Un anume ieromonah Timoey a trăit câțiva ani în Palestina și în Aoov, a învățat acolo limba greacă și, întorcându-se la Moscova în 1679, a fost prezentat țarului Teodor Alekseevici și, cu un sentiment de condoleanță, i-a spus despre asuprire, ce drept. au tolerat

(10) Vezi mai departe. 9,

glorios în Orient de la mahomedani și latini; despre par viziune a sfintelor biserici și despre sărăcirea științelor grecești libere, la credința evlavioasă răsăriteană necesară (* '). United Rus’ nu a refuzat niciodată să-i ajute pe grecii care veneau de pomană să sprijine bisericile, dar acum era necesar să le acorde un ajutor spiritual, care putea fi mai însemnat pentru ei chiar și decât beneficiile exterioare și care, împreună cu asta, era util pentru ei. ruşii înşişi. Țarul a înțeles bine acest lucru și a decis să-i ajute pe grecii asupriți prin înființarea unei școli la Moscova. Înființarea în țara noastră a unui învățământ grecesc ar fi trebuit să fie utilă

grecilor, întrucât ar fi putut să-i apropie pe ruși și să promoveze relațiile dintre Rusia și Orient; a fost utilă și pentru menținerea Ortodoxiei în Răsărit, când bisericile de aceeași credință, prin studiul limbii grecești, vor pune la dispoziție chiar la izvor comorile înțelepciunii Părinților și scriitorilor greci; a fost util grecilor, deoarece, după cum vom vedea, ei înșiși au început să atragă cunoștințe științifice la școala de la Moscova. Pe de altă parte, educația greacă în sine a fost benefică pentru ruși, deoarece putea servi drept fortăreață împotriva învățătorilor schismatici fals înțelepți și, așa cum a scris mai târziu Patriarhul Dosiaei al Ierusalimului, îi putea înstrăina pe ortodocși de învățăturile latinei (* 4).

După ce a ascultat povestea emoționantă a ieromonahului Timoey, unul dintre elevii noii școli, Polikarpov, spune că țarul Teodor Alexievici a fost mișcat de inimă și i-a cerut Patriarhului Ioachim să înființeze un grec.

(13) Dre. Ros. Bu". XVI. 996 oshu. Admemim.

(14) Inc. G. tună și termină. IV, p. 431.

scoala ta. Patriarhul s-a grăbit cu bucurie să-și îndeplinească dorința. Regele, l-a luat pe Timoey la sine ca ieromonah cruce, a numit trei camere superioare în tipografie pentru sediul școlii și a recrutat pentru prima dată până la 30 de elevi din clase diferite. Tnmooi a fost numit de rectorul școlii, iar predarea limbii grecești a fost încredințată grecului Manuil Levendatov, care locuia la Moscova, soț priceput în științe libere, iar după el, ieromonahului grec Ioann. „Este imposibil de descris, spune Polikarpov, zelul țarului și al patriarhului față de școală: uneori amândoi, alteori separat, și deschis și în secret, aproape în fiecare săptămână, veneau la școală pentru a se consola cu spiritul de o faptă nouă și nemaiauzită și i-a răsplătit cu generozitate pe elevi cu haine și bani „" ("). Vestea deschiderii unei școli grecești la Moscova a fost primită cu bucurie și în Răsărit: Patriarhul Ierusalimului Dospey i-a scris țarului: „Mulțumim Domnului Dumnezeu, ca și în zilele sfintei tale împărății, ți-ai plăcut să fii. în cetatea voastră domnitoare a școlii elene: în limba elenă sunt scrise Evanghelia și apostolul, ellini byahu înlăturarea Părinților, scrierea elenă a actului Sfintelor Sinoade ale Sfinților Părinți, ștergerea și toate cărțile sfinte ale bisericii, iar aceasta este lucrarea divină, dacă înveți limba elenă de către Hristos, pentru a înțelege cărțile credinței ortodoxe, ca și când esența și cunoașterea tâlcuirii lor este convenabilă și cea mai importantă, să păstrezi departe erau de la latini, chiar și execuția esenței vicleniei și amăgirii, ereziei și lipsei de Dumnezeu "(*).

În curând, începuturile învățăturii elene i s-au părut mici pentru generozitatea Suveranului, iar acesta a dorit să dea școlii o dimensiune mai mare și să o transforme într-o Academie. Intenția țarului a devenit cunoscută în vestul Europei,

(16) Drem. Ros. Pentru tine. XVI, 996. 197.

(16) Colectat. G. gri. ■ câine. IV, N 1ZD, p. 499.

oamenii de știință au început să vină din Polonia cu intenția de a ocupa locurile de mentori în viitorul Academiei. În 1681 a sosit la Moscova cu. În acest scop, un anume Jan Belobodsky, un fost duhovnic calvin la Slutsk: Simonovsky Arhimandritul Gavriil din Donețk și Pavel Negrebetsky, originar din Polonia, au descoperit curând din conversațiile cu el că nu se gândește (1T). Belo-Bodsky a fost condamnat de însuși Patriarh, din greșeală și neadmis la școală. Țarul precaut nu a vrut să încredințeze Academia nici măcar unor oameni de știință din regiunile de sud-vest-puf ale rușilor, pe care i-a recomandat Negrebetsky, ca oameni bine educați și fermi în ortodoxie; aceștia au fost: Egumen de Dobro-myslsky, Blissey Karabchikeevich, Ieromonah Skit Gavalevyach, Egumen de la Mănăstirea Lubelsky și laicul lui Ternovsky. Regele se temea că nu sunt molipși de spiritul unirii și dorea să ia mentori pentru Academie de la Patriarhii Ecumenici. În 1681, l-a trimis la Constantinopol pe vicleanul Chirikov împreună cu diaconul Procopius Voznitsyn pentru a-l convinge pe sultan să confirme tratatul de pace dintre Rusia și Hanul Crimeei. De altfel, ambasadorul a fost însărcinat să ceară de la Patriarhii Ecumenici profesori pentru viitoarea Academie: Chirikov a murit curând la Tsargrad, iar diaconul Voenitsyn și-a asumat funcția de ambasador plenipotențiar. S-a adresat patriarhilor din Țaregrad, Antiohia și Alexandria cu o cerere de a trimite la Moscova mentori experimentați în ortodoxie și învățătură: în același timp, Patriarhul Ioachim al Moscovei l-a instruit pe Ierodiaconul Grecul Meletie să scrie despre același lucru de la Moscova către Patriarhul Ierusalimului. -sythea (*)).

(17) Ru". M. D. Acad. N 68.

(18) Grenadă Lihuwua Getmage. Sachizoani. Ruinele Grachesk, Dya.

Între timp, țarul s-a grăbit să pregătească o grenadă, care a acordat drepturi și privilegii mai mari Academiei. Ova este format din 18 puncte. În primul rând, se vorbește despre importanța și utilitatea studiului înțelepciunii, prin care „slava lui Dumnezeu se înmulțește, credința ortodoxă este cu totul păstrată și extinsă de viclenia eretică răutăcioasă; popoarele barbare sunt luminate de cunoașterea lui Dumnezeu, celelalte împărății sunt convertite la buna-credință, în timp ce popoarele ortodoxe realizează cea mai bună cunoaștere a dogmelor credinței și învață să-și curețe conștiința”. În plus, țarul se referă la grenadele patriarhilor Paisius al Alexandriei și Macarie al Antiohiei, care în 1668 au binecuvântat înființarea școlii slavo-greco-latine la Moscova și, de exemplu, regii Greciei, cărora le păsa de iluminare. a poporului lor. Academia este destinată să predea următoarele științe: Gramatică, Pititică, Retorn, Dialectică, Rezonabilă (speculative), Filosofie naturală (Fizică) și Teologie

Contemplativă (predarea lucrurilor divine) și Active (predarea conștiinței purificării). Aceste științe li se alătură: dreptul bisericesc și civil (doctrina dreptății spirituale și lumești) și alte științe libere.

S-a intenționat plasarea Academiei în mănăstirea Zankonospassky, în care pentru aceasta s-a promis să construiască clădiri pe cheltuiala statului până la Porțile Neglinny. Următoarele mănăstiri cu părinții lor au fost atribuite mănăstirii Zaikonospassky pentru întreținerea școlii, a profesorilor și a elevilor:

Capitol. Moscova. Arhiva. Mnkpst. Străină, d&g. N 8. otdel. Sh. Sobr. rezerve despre zhaep. si dm. Peter V. Tumaas. frecvent X, pp. i IO.

care a fost numit să găzduiască oamenii de știință care au venit din nou la Moscova; Stromynsky Trinity în districtul Moscova, Nikolsky Psnoshskin și Borisoglebsky în districtul Dmitrovsky și deșerturile Medvedev. La aceasta, țarul a adăugat la întreținerea Academiei palatul său volost Vyshegorodsk din districtul Vereysky cu toate pământurile și morile și mai multe terenuri pustii. Pe deasupra, cei care și-au dorit au putut dona Academiei pentru alimente și haine pentru studenți. În cele din urmă, pentru a oferi Academiei mijloace didactice, țarul promite că va pune la dispoziție Academiei biblioteca regală. Tutorele sau rectorul Academiei și profesorii sunt aleși dintre fiii de credință ortodoxă, rusi și greci; aceștia din urmă trebuie să aibă un certificat de Ortodoxie de la Patriarhii Răsăriteni și, mai mult, chiar în Rusia trebuie să fie testați în credință. Iar romano-catolicilor, luteranilor și calviniștilor li s-a interzis să încredințeze funcția de rector sau de profesor. Cei care au trăit în Rusia Mică și Lituania pot fi aleși ca profesori, ei trebuie doar să prezinte dovezi sigure ale Ortodoxiei lor: dacă vreunul dintre ei este cunoscut ca scriitorul unei cărți ortodoxe, atunci nu considera aceasta o dovadă adevărată a Ortodoxiei sale. , pentru că eseul nu putea fi scris decât cu un scop viclean să dobândească încredere, iar atunci astfel de oameni pot, încetul cu încetul, să semene semințele înțelepciunii false și să dăuneze curăției credinței. Păzitorul și profesorii trebuie să depună un jurământ pentru păstrarea fermă a Ortodoxiei.

Elevii din toate clasele pot fi admiși în Academie, atâta timp cât sunt de credință ortodoxă. Și studiul greacă, poloneză, latină și alte limbi acasă cu profesori străini este interzis fără permisiunea rectorului și a profesorilor Academiei: cei care încalcă acest lucru sunt supuși confiscării numelui lor. În toate

pe perioada studiilor, studenții sunt scutiți de instanța laică, „cu excepția infracțiunilor; iar pentru toate celelalte delicte sunt judecate de rector si profesori. De asemenea, un profesor, dacă se dovedește a fi lipsit de gândire, este supus instanței interne a

Academiei. Dacă unul dintre cadrele didactice dorește să fie determinat în serviciul regal, atunci în caz contrar ONG-ul poate fi acceptat, ca și mărturia rectorului și a profesorilor. Iar pentru serviciul sârguincios de lungă durată la Academie, mărturisită de rector, profesorului i se promite o pensie specială din generozitatea țarului.

Elevii care se remarcă prin sârguință și care fac progrese deosebite în studii, la recomandarea rectorului, vor primi un premiu de la Suveran. La sfârșitul cursului, li se acordă grade și vor fi incluși în clasa nobiliară.

Străinii care vin în Rusia și doresc să intre în serviciul țarului sunt mai întâi testați cu credință de către gardianul Academiei și de profesori, iar dacă, conform mărturiei lor, se dovedesc a fi vrednici, atunci sunt acceptați în serviciu. ; iar cei care se văd a fi într-o direcție contrară spiritului Ortodoxiei sunt trimiși înapoi în străinătate. Păzitorul și profesorii sunt obligați să vegheze, de parcă nu ar exista ceartă și discuții obscene despre credință între oameni. Neamurile care acceptă credința ortodoxă sunt consemnate în cărți speciale, care trebuie păstrate de rector și de profesori; trebuie să observe felul în care gândesc și trăiesc. Dacă se dovedește că trădează Ortodoxia, atunci vor fi exilați în Siberia. Rectorul și profesorii sunt însărcinați cu datoria de a observa că atât clerul, cât și laicii nu au cărți interzise în case, iar cei care au studiat științe liberale nu se înscrie la concursuri despre credință.

În tăcere, țarul promite cu toată sârguința să aibă grijă de bunăstarea Academiei și să o ferească de distrugere (*').

Judecând după conținutul acestei grenade, care introduce un curs atât de extins de studiu, și după numeroasele avantaje care au fost oferite clasei învățate, se poate concluziona, în mod corect, că, atunci când se compilează grenade, acestea s-au ghidat de statutele occidentale. universități și academii (*) . În timpul domniei țarului Teodor Aleksievici, mentorul său ieromonahul Sgmeov de Polotsk, care a studiat la academiile poloneze și avea o mare putere, Sfântul Dvor, a fost un reprezentant al educației occidentale. Numai influența lui poate explica faptul că academiile occidentale au fost luate ca exemplu în construcția Academiei de la Moscova; scriitorul gramaticii, în afară de el, nu este cine să recunoască (**).

(19) Această grenadă a fost tipărită în vechime. Ros. Invl. Partea a VI-a, ■ în pstor. Ierarh. ora. I, p. 515 și urm. Nu poate fi luată pentru statutul Academiei; în mai multe locuri ale grenadei, țarul încă promite că va emite un charter, nair. iar în al patrulea se citește: paznicul școlilor și profesorul Taurului, nașul peyuvvzhe întâmplător, chiar „în Nasul Suveranului, cu sfatul Sfântului Patriarh, a fost decretat și aprobat să fie „pe charter” a LkaEezhicheskozh.” Aici aceeași grenadă se numește prnzvllegiao-. „Dacă cineva se opune acestui privilegiu, îl voi aduce · și iroch.

(90) Fiul tatălui. 1840. august. 008.

(91) Mitropolitul Eareaiâ în Cuvinte. Psat. Spiritele, rangul și Nadezhdin din articolul despre Pallady Rogovsky sunt recunoscuți ca compilator al cartei Sgme-ov Acest lucru, aparent, contrazice anul în care rodia a fost semnată de către țar (1089), pentru că Smeon de Polotsk a murit în 1680. Dar grenada ar fi putut fi scrisă mai devreme și semnată după, deoarece se știe că ideea de a înființa o Academie la Moscova i-a venit țarului în timpul vieții lui Polotsk. Ca dovadă că Polotsky a scris o grenadă, ne putem referi la faptul în 1-ib că în prefața acesteia este dat „· un loc din opera lui Polotsky, sub titlul „Cina spirituală”, de asemenea

Țarul a semnat proiectul, dar, neavând timp să-l pună în execuție, a murit (27 aprilie 1682). Rebeliunea arcașilor care avea să fie deschisă în curând și tulburările stârnite de schismatici au împiedicat guvernul să preia organizarea Academiei: însă, predarea la școala de tipografie a continuat. După ce răzvrătirile au fost îmblânzite, când Țarevna Sofia a preluat frâiele guvernului, au fost reluate preocupările cu privire la lucrările începute de educație, iar doi călugări învățați au înaintat Țarevnei cereri în versuri despre înființarea științelor în capitală, conform planului lui Teodor. . Primul a fost Chudovsky Hierodiacon Karion Istomin, care în noiembrie 1682 i-a prezentat țarevnei o cerere în versuri: în ea el descrie valoarea înaltă a înțelepciunii, laudă mintea Sofiei, îi amintește de grijile tatălui și fratelui ei de a o educa. subiecți și o cere să-i roage pe frații ei, Ioan și Petru, să aprobe întregul curs de educație la Moscova (**). Un altul a fost rectorul mănăstirii Zaikonospassky, ieromonahul Sylvester Medvedev, elev al Sfântului Sgmeon de Polotsk: în ianuarie 1685, a prezentat prințesei scrisoarea țarului Teodor cu privire la înființarea Academiei și, împreună cu aceasta, mesajul său poetic („). Dar probabil

în gad vedaiiya grenade netipărite; în o-x, lângă mănăstirea Zayakonospassky pentru sediul Academiei, se explică ușor prin faptul că în această mănăstire a trăit și împrejurările lui Sgmeoa Polosha *, motoarele *, probabil presupus a fi șeful Academiei. În al 3-lea, Sylvester Medvedev, în versuri, oferit de țarul Sofia Alexeiana, îl laudă pe autorul scrisorii, ca student și prieten al lui Smeov din Polotsk:

Academiile insuflate în tine le predau,

Chiar și acel frate bun a fost creat,

Comanda este scrisă oficial „mâncă”. Copac. Ros. Vivl^ Partea a VI-a.

(OO) Această poezie se găsește în același manuscris al Mănăstirii Chudov împreună cu alte lucrări ale lui Istomin. Vezi Anexa nr. 1.

(н3) Copaci. Ros. Vivl. ora. VI.

datorită influenței Patriarhului Ioachim, care îl privea nefavorabil pe Medvedev ca pe un campion al latinismului și în care îi era frică să-l vadă pe gardianul viitoarei Academii, privilegiile Academiei nu au fost aprobate de mâinile țarilor. În acest moment, la Moscova erau deja așteptați profesori greci, pentru care au fost trimiși la Patriarhii Răsăriteni.

De la deschiderea activității lor științifice la Moscova, începe istoria Academiei slavo-greco-latine, care a existat la Moscova de aproape 130 de ani. În istoria sa distingem trei perioade: prima se extinde de la Lihudov la Pallady Rogovskogo (1685 –> 1700); în această perioadă s-a remarcat predominanța învățământului grecesc și Academia a fost numită eleno-greacă; al doilea de la Palladius Rogowski până la vremea mitropolitului Platon (1700-1775): această perioadă se distingea în principal prin natura învăţământului latin şi Academia se numea latină sau slavo-latină. A treia perioadă de la vremea Mitropolitului Platon până la transformarea Academiei și relocarea acesteia în Lavra Treimii (1775 - 1814) - Academia slavo-greco-latină.

PERIOADA I.

CAPITOLUL I

Chemarea cărturarilor de la greci. Deschiderea academiei. Istoria lui Likhudov. Predominanţa elementului grecesc în învăţătură.

În timp ce Procopius Vozntsyn se afla la Constantinopol (1683), doi greci învățați au sosit acolo de la Veneția - frați, ieromonahii Ioannikia și Sophronia Lnhuda. Scopul sosirii lor a fost să viziteze patria strămoșilor lor și să accepte binecuvântarea Patriarhilor Răsăriteni pentru funcția de mentori și predicatori în Răsărit. Patriarhii le-au oferit să plece în Rusia la chemarea țarului și au fost de acord. Respectul pentru marile lucrări ale acestor plantatori ai științei pe pământ rusesc presupune să spunem ceva despre originea și activitatea lor preliminară în sudul Europei.

Numele de familie Lvkhudov este remarcabil pentru vechimea și noblețea sa. La interogatoriul făcut de Likhudam la Moscova, ei au arătat că încă din secolul al XI-lea, prinții Lnkhuds ocupau cele mai înalte locuri din Imperiu, iar unul dintre ei, Konstantin, ar fi căsătorit cu fiica împăratului Constantin Monomakh, potrivit Zonar. , a fost primul demnitar din sinclitul regal și consilier al Împăratului. În 1042, Monomakh i-a dat stăpânirea Bulgariei și a intenționat ca acesta să fie al lui.

moştenitor. Dar dorința lui Monomakh nu a fost îndeplinită: după moartea sa, când a domnit Mihai Stratiotik, Konstantin Likhud a fost chemat din Bulgaria, transferând domnia copiilor săi, în timpul invaziei lui Isaac Comnenos a devenit promotor și apoi, după moartea soției sale , după cum mărturisește John Kuropalat, el a fost ridicat la tronul timid patriar. După ruinarea Bulgariei de către turci, descendenții lui Lphud s-au mutat de acolo la Constantinopol, iar în 1453, după cucerirea Constantinopolului de către turci, s-au mutat în Insulele Ciclade; izgoniți de turci și de aici în 1456 au plecat spre insula Kealonpo, au fost primiți cu onoare de Nicephorus Doukos și au primit de la el moșii în ZakonnFѣ și în Cefalonia însăși. Aici, din unul dintre principii Lphudov Marcu, s-au născut, după monahism, Ioan (1633 30 martie) și Spiridon (1652) - Ioan și Sofronie (* 4).

(94) Pedigree-ul lui Likhudov este inclus în eseul de iahturi: Mechets Dukhovny (șeful Academiei M. D.! și într-o singură mână. Șef. Moscow Arch. Din acesta din urmă este clar că genealogia Lakhuds a fost înaintată Ambasadorului Ordin de către copiii lui Ioan Nicolae și Anastasius, care, ajungând la Moscova în 1689, au cerut permisiunea de a fi intitulați Prinți ai Bulgarului.

Printre cronicarii greci despre familia Lphud găsim următoarele știri: din Zomara: „Isaac Comnenos l-a numit pe Patriarh Protovestiar Constantin Lakhud ; acest om a fost lăudat de multă vreme

a stat loial în arena politică și a servit impecabil; Monomakh i-a încredinţat şi supravegherea Arsenalului (Μαχ/ατα) ■ a ordonat să întocmească un proiect privind libertatea meşterilor de la îndatoriri * (Sonar. Annal. Lib. 18 num. 5.). Mihail Glika scrie: „În locul lui Mihail, un protovestiariu a fost numit Patriarhului Konstantin, poreclit Likhud, care era cunoscut de toată lumea pentru caritatea sa în generozitate și ordine înțelepte (Ann. para. 4. p. 393.). John Kuropalat: „Konstantin Likhud a fost un om care s-a remarcat în rândurile înalte ale suveranului și a slujit sub Monomakh și a câștigat o mare faimă pentru ordinele guvernamentale (Annal, p. 809).

Începutul învățăturii a fost spus tinerilor Lakhud de către un preot din Cefalonia; apoi, la Veneţia, au studiat teologia şi filozofia cu învăţatul Gerasim Vlach, fostul mitropolit al Filadelfiei (“). După aceea, au studiat timp de 9 ani la Padova, la Academia Kottoshansky, unde au ascultat lecții de la ieromonahul Arseni Kalludi și unde au primit diplome de doctorat. În 1670 s-au întors în Cefalonia și au fost sfințiți preoției de către Arhiepiscopul Cefaloniei Paisii. Curând Ioan a rămas văduv și a tonsurat un călugăr (sub numele de Ioan). Patriarhul Parten al Alexandriei l-a numit vicerege al eparhiei Cefaloiei, iar Paisios i-a încredințat conducerea școlilor Lexuril și Argastolia, orașele Cefaloniei. Spiridon și-a tuns părul chiar înaintea fratelui său și a luat numele de Sophronia („); și i s-a încredințat și o școală în orașul St. George. Un timp mai târziu, Sofroniy, la chemarea mitropolitului Bartolomeu, a sosit în Nafpaktos și Arta, a predat acolo

filozofie și a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu; dar cu prilejul unei foamete, s-a retras de aici în Macedonia și Tesalia și aici, timp de patru ani, și-a îndeplinit cu râvnă slujba de dascăl și predicator. În 1680 s-a întors în Cefalonia și a predat și a predicat acolo timp de doi ani. În anul 1683, în luna martie, ambii frați au pornit pe o corabie venețiană (Draconvolaiite) spre Constantinopol și aici, după ce au trecut testul de învățătură și drept,

(25) Lecţiile teologice şi filozofice ale lui Gerasim Vlach sohrlp. in ru-copp. M.D. Academy sub NN 576, 298, 303.

(56) Rukop. Capitol. Arc. ministru inostr, khyl N 8. Ambii fraţi aparţineau frăţiei mănăstirii Panagia Ierius de lângă Veneţia. „Sunt greci de naștere, locuitori ai orașului Kefalonia, mănăstirii Prea. Maica Domnului Panagia Ieria; și mănăstirea aceea de lângă Veneția”.

al slavilor, la instrucțiunile patriarhului Dionisie, pe parcursul a cinci luni, au rostit în mod repetat învățături în biserica catedrală în prezența tuturor autorităților spirituale.

Acceptând de bunăvoie oferta de a merge în Rusia, Likhud-ii au părăsit Constantinopolul la 3 iulie a aceluiași an 1683, după ce au primit de la Patriarhii Orientului o scrisoare care mărturisește Ortodoxia și erudiția lor. Opp a plecat în Moldova și Țara Românească; au stat 9 luni în Țara Românească cu ocazia războiului austriecilor cu turcii, la care au participat Crimeii și domnitorii moldoveni și munteni (”). După ce vizirul Kara Mustazh a fost înfrânt lângă Viena, în Țara Românească a venit și Domnul Ioan Serban Kantakuzin, care l-a primit cu cinste pe Lihudov și, la cererea lui, au ținut predici în biserica sa pe tot parcursul costului. Apoi s-au dus în Trapsilvania cu scrisorile lui Șerban către Prințul Transilvaniei, Mihai Apyafi; aici au petrecut trei luni în dispute cărturare cu profesorii Academiei de acolo, despre lucrurile credinței și mai ales despre procesiunea Duhului. În cele din urmă, au fost eliberați în Polonia și pe 5 august 1684, într-un loc, Zalukovip, s-au prezentat regelui John Sobsky, care le-a permis să plece în Rusia. Dar iezuiții au intrat într-o dispută cu ei și l-au inspirat pe Rege să-i rețină în Polonia. Regele la acea vreme mergea cu o armată lângă Khotyn, iar Likhud-ii trebuiau să urmeze

(57) Manuscris. Capitol. Moscova Arc. strain, dl N 8 despre iesirea grecilor. Când au fost întrebați, Likhud-ii au arătat: „și în firele de păr au trăit pentru neînfricarea hoardei Crimeii, în timp ce au umblat de sub Vova, timp de nouă luni”. Crimeenii învinși, pe drumul înapoi spre hoardă, au efectuat jafuri și devastări teribile. Vezi pe ale noastre. Hisloir. de ¡'Empire Ottoman, it. ιι Eu-spiritual.

urmează-l într-un convoi (m); în timp ce Regele era în război cu turcii, Likhud-ii au purtat o dispută cu iezuiții. După aceea (26

octombrie), oks s-au mutat la Lvov, iar aici au avut o competiție cu judecătorul Rutkoy. În cele din urmă, în decembrie, au primit o călătorie; dar iezuiții i-au reținut din nou și deja în ianuarie 1685 au părăsit în secret Polonia spre Kiev, la Mănăstirea Mezhyhirsky; de aici, prin Nizhyn, au ajuns la Baturin, unde au fost primiți cu bunăvoință de hatmanul Ioan Samoy-lvich și au primit de la el o scrisoare către țarii Ioan și Petru. Likhud-ii au sosit la Moscova pe 6 martie 1685.

La sosire, Likhud-ii s-au prezentat la Ambasadorul de Stat Prikaz, unde au fost interogați cu privire la scopul sosirii, π a prezentat două grenade: una de la Patriarhii Răsăriteni, cealaltă de la Hetman Samoilovici (**). Patriarhii îl laudă pe Lihudov ca fiind cunoscut în ortodoxie și în învățătură și îi cer să le dea cinstea cuvenită. Patriarhii n-au trimis scrisori Țarilor și Patriarhului Moscovei cu Lihudii, pentru că ■ se temeau în acea vreme de război că vor fi luați de la ei de la turci sau de la tătari pe drumul „(”). 9 martie Regii Ioan și Petru împreună cu Țarevna Sofia au ascultat

(98) Manuscris. Arc. N 8. Din Volosko * s-au dus în țara maghiară, în orașul Brașov și Belgorod, iar din Blagorod aa orașe poloneze s-au dus la Żastr m la Lyuk și au fost reținuți la Lvov, din Lvov adu-i la Velachestka regală la convoiul sub rol, în convoiul polonez sub regele era ovi [trei luni; și pentru ceea ce i-au bătut, oh, nu înțeleg. Iar căpitanul Majestății Regale s-a dus la Nistru, iar Ioaakkkil și Sooronii, după ce le-au dat ultima* pierdere, i-au lăsat ca mai înainte la Lvov, și au locuit în Lvov trei luni. Cuptor cu microunde Sabia este spirituală *.

(99) Vezi nota nr. 9.

(30) Manuscris. Arc. Ministerul Afacerilor Externe, dvl N 8. foaia. 39.

comoară * despre Likhudakh, în oii erau chemați să vadă ochii strălucitori ai suveranului și rosteau discursuri: unul în latină, celălalt în greacă (”). Din ordinul lui Tsarsky (14 martie), au fost plasați pentru o perioadă în Mănăstirea Greacă Nikolsky și le-a fost atribuit un salariu, dar două grivne pe zi -) da, „la sosire” au primit șase ruble și patruzeci de sable fiecare. (”). Curând, Likhud-ii au depus o petiție țarilor că localurile din mănăstirea greacă sunt incomode pentru ei și au cerut să fie mutați în alt loc și să le mărească salariile. Ca urmare a acestui decret, la 21 martie, li s-a dat un local în Mănăstirea Chudov, în chilii, „în care locuia învățătorul sloven Atanasie”, și s-a ordonat „să le dea mâncare și băutură din venitul mănăstirii împotriva patru fraţi ai acelei mănăstiri, iar salariul de la ordinul dureri de gât al visteriei 15 altyns pe zi „(”). Dar Likhudy nu și-a găsit un loc confortabil aici și a depus din nou

(31) Frunza. 39 80 cifra de afaceri. Likhud-ii le-au adus țarilor cruci de chiparoși sculptați și au fost înmânați.

(31) Frunza. 46. < 493 martie n < 4 decembrie Marii Suverani și sora nkh V. G. Blagovernaya Tsarevna le-au acordat ieromonahilor greci pe

nou-numiții Ioannikiya și Soorokiya Liikhudiev, le-au poruncit să locuiască în orașul domnitor Moscova, în mănăstirea monahală Nikolaev . să le dea salariul lor V. G. odată cu venirea lui lh şi de acum înainte până la V.G. diaconului, care este cu ei nepotul lor, 10 bani pe zi din marea vistierie lunar: da, au fost instruiti de V. G. si de sora lor V. G. Fericita Principesa sa-si dea salariul V. F. din ordinul pentru sosirea banilor la sase tocat. , da patruzeci de sable, patruzeci de ruble pentru B0, patruzeci de ruble pentru un călugăr, un diacon pentru trei ruble, o pereche de sable pentru cinci ruble, o rublă pentru cei trei oameni ai lor și pentru o pânză de om englez, acte dintr-un mare tezaur, sabi din Ordinul Siberian, pânză cu vistierie, trimit acei călugări la sfântul Patriarh cu amintire.

(33) Ibid. foaie. ZB.—Compar. alt manuscris Arh. Mlnist. străin -del, greacă> del. N 37. 7391.

O cerere către regi: apoi li s-a poruncit (31 martie) să construiască chilii speciale din lemn în Mănăstirea Bobotează pe cheltuială publică, în care s-au mutat în același an (m).

De îndată ce s-au așezat, au deschis imediat doctrina. Pentru prima dată, cinci elevi au fost transferați la ei de la școala de tipografie: Alexei Barsov, Nikolai Semenov-Golovin, Fyodor Polikarpov, Fedot Aggev și Iosif Afanasyev; li s-au alăturat călugărul Chudov Iov și Ierodiakon de la Mănăstirea Bobotează Pallady Rogov. Toți au început să învețe limba greacă. Între timp, în același an, au început să construiască o clădire vastă pentru Academie în Mănăstirea Zaikonospassky pentru suma (2000 de ruble), lăsată în acest scop de către ierodiaconul Meletie, același care a fost instruit de Patriarhul Ioachim să scrie Patriarhului. Cerul Ierusalimului despre trimiterea de profesori. Ridicarea clădirii pentru Academie a fost ajutată în mare măsură de bani și ordine, prințul Vasily Vasilyevich Golitsyn, puternic la acea vreme la curte, pe care Lnkhud-ii l-au numit „mijlocitorul, protectorul, ajutorul, acoperirea și refugiul” (m) și OMS

(34) Manuscris. Arc. Nr 37. Petiția Lpkhudov. .Iar ei sunt ieromonahi in acele chilii (in Manastirea Minunii) ca sa traiasca in pofta, le dau mancare la si mancarea manastirii, dar ei locuiesc in Ieromovah in chiliile nou construite din Manastirea Boboteaza, si le dau mâncarea mănăstirii în acea mănăstire.” Manuscris. Arc. Min. străin, dl. N 8, da. î8 dimpotrivă, „în trecut, în anul 193, conform decretului lui V. G., în Mănăstirea Bobotează, din vistieria lui V. G., pentru dascălii greci, se construiau chilii de lemn. Petiția arhimandritului de Bobotează Nikioor.

(35) Manuscris. Arc. Mish. străin, dl. Cazurile Veneției N 4. Scrisori ale lui Ioan și Componi» Likhudov către Golitsyn, foaie. 184 pe rev. S93 Rev. -Rusă. Vstiik 18 41. N 10. p. 141. Informaţii despre Moscova.

care avea o dispoziţie deosebită faţă de ei. În anul următor (1686) clădirea a fost finalizată: Patriarhul însuși cu catedrala clerului a fost prezent la deschiderea ei și a binecuvântat pe Lnkhudam cu ucenicii de la Mănăstirea Bobotează să meargă acolo. Tot acolo au fost transferați și toți elevii de la școala de tipografie; prin decret al țarilor, li s-au atașat în curând până la 40 de copii boieri și un număr însemnat de plebei (secolul al VIII-lea). A fost deschis un curs complet, dar gradual de învățare în două limbi: latină și greacă. Likhuds a predat gramatica și poezia în greacă, iar replica, logica și fizica în ambele limbi. Succesele studenților au fost atât de strălucitoare încât în trei ani au studiat științele menționate mai sus, au putut vorbi ambele limbi și au tradus mai multe cărți în slavonă.

Dar de îndată ce primele semințe ale științei au început să dea roade, profesorii au fost supuși unor ispite severe. Chiar înainte de sosirea lpkhudovilor la Moscova, în oameni au început să se răspândească zvonuri greșite despre sacramentele Euharistiei aduse din Occident: unii aveau părerea luteranilor despre semnificația pâinii și vinului în Euharistie; alţii voiau să accepte învăţătura romano-catolicilor despre vremea transsubstanţierii pâinii şi vpna în Trupul şi Sângele lui Hristos. În a noua zi, la sosire, fi

de la Neunlya. „El (Golitsyn) a construit o clădire imensă pentru colegiu, unde s-a hotărât să păstreze 90 de oameni învăţaţi greci, cu o mulţime de cărţi, ordonând nobililor să-şi dea copiii să studieze la această instituţie. Copac. Ross. Vnvlioe. XVII. p. 910. „Golitsin era însuși student: vorbea greacă; oamenii învățați care erau cu el în Mosiz îl veneau foarte mult.

(Sv) În demonstrarea adevărului împotriva lui Sylvester, Likhud-ii scriu despre studenții lor: „alți ucenici sunt preoți, ierodiaci și călugări și alți prinți, băieți, ispravnici și fiecare rang al acestui oraș domnitor”.

Likhud-ii avuseseră deja o dispută cu privire la Sfânta Euharistie cu polonezul Belobodsky în prezența țarilor și a curtenilor. Belobodsky, care a scris un tratat despre indiferență. Bisericile, incapabile să reziste disputei cu grecii ortodocși, s-au rătăcit chiar de la începutul disputei și și-au cerut o săptămână să se pregătească pentru dezbatere și, în cele din urmă, a mărturisit că „nu era implicat în Teologie” (”) . Dar un sfârșit atât de favorabil al disputei a fost doar începutul unui lung concurs, iar slăbiciunea lui Balobodsky i-a făcut pe mulți să-l apere. În fruntea adepților doctrinei romano-catolice a Euharistiei s-a aflat Ziditorul Mănăstirii Zaikovospassky, Errmonakh Sylvester Medvedev, potrivit contemporanilor săi, „un negru cu o minte mare și ascuțire a omului de știință” (“). Sylvester, care de la sosirea lor la Moscova nu-i plăcea de Likhuds, după ce și-a pierdut speranța de a fi șeful Academiei, a început să se plângă că Likhud-ii au pus mâna pe pământul care aparținea mănăstirii sale pentru școli, că semănau neghină de erezii în studenți, și a reușit la Curte

cu astfel de calomnii să se înțeleagă cu locația Lihudam. Complicii lui Sylvester au fost ieromonahul Savva Dolgy, Hegumen Innokenty Monastyrsky, Okolnichiy Theodor Shcheglovity și alți câțiva clerici și laici (**). Negânditorii și-au exprimat deschis opiniile în cărți, au pus în circulație opera lui Hegumen Theodosius Saaonovpcha: povestește despre Biserica sfinților; Silvestru și-a prezentat gândurile într-un eseu, sub titlul: mană. Au încercat să demonstreze că pâinea și vinul sunt transsubstanțiate în Trup și

(37) Akos Lvhudogh ru«op. vrpvmgej. Arc. Mia. ■■astr··, dkp, lut. 38 pe revoluție.

(38) Toma Zapvsk. I. 909.

(39) Dieta. 91t.

Sângele lui Hristos atunci când rosti cuvintele Mântuitorului, exprimând înființarea Sacramentului: primește, otrăvește ume, acesta este trupul Meu: bea din toate, acesta este sângele Meu, și nu a considerat importante următoarele cuvinte ale bisericii rugăciunea, care invocă harul Duhului Sfânt asupra darurilor sfințite. Pentru a respinge această opinie, Likhuda a scris: akos „sau vindecare împotriva mușcăturilor de șarpe otrăvitoare”, π pe baza multor mărturii preluate din tradițiile Apostolilor și din scrierile Sfinților Părinți, ei au expus învățătura ortodoxă a vremii. de transsubstanţiere. Împotriva lui Akos, Sylvester a scris: un caiet despre Joannikiy și Sofroniy Lakhudov, la care Lnkhud-ii au răspuns; prin dialogurile învăţătorului grec către un anume Iisus. Disputa a mers atât de departe încât chiar și oamenii obișnuiți au început să vorbească despre subiectele înalte ale Sacramentului în piețe; pentru a înăbuși ispita, Patriarhul Ioachim a scris epistole către Mitropolitul Ghedeon al Kievului, către Arhiepiscopul Lazăr Baranovici de Cernigov, deoarece părerile false au apărut inițial în sudul Rusiei și au primit de la ei foi de certificare, cu care au fost de acord cu învățătura ortodoxă și au respins. eroarea papistilor; a intrat în relații cu Patriarhii Răsăriteni, care au trimis la Moscova o colecție de mărturii bisericești care confirmă învățătura ortodoxă despre sacramentul Împărtășaniei C40). La sfârşitul acestor relaţii, în 1689, la Moscova a fost deschisă o Catedrală, care i-a anatemat pe campionii opiniei papistice despre Euharistie şi a hotărât să le ardă scrierile, inclusiv mana lui Medvedev; el însuşi a fost numit la închisoare. Dar,

(40) Întreaga istorie a disputelor este detaliată în articolele lui Sitiovsky: ■ Frații Lahoud · în juriu. May Nar. Proev, i 845.

aflând despre hotărârea Sinodului, a fugit, a fost prins, lipsit de rangul său monahal și trimis la pocăință la Lavra Treimii-Serghie. Aici, în decembrie același an, a scris o mărturisire de pocăință,

pocăindu-se de greșelile sale anterioare și cerând permisiunea. Catedrala (ian. 1690) l-a iertat pe Medvedev, dar în anul următor a fost decapitat pentru că a participat la revolta de tir cu arcul (11 februarie 1691).

Chiar înainte de încheierea controversei despre Euharistie, unul dintre frații Likhudov, Ioannik, le-a cerut țarilor să meargă la Veneția pentru a-și organiza treburile familiei. Când a plecat în Rusia, a lăsat doi fii (Nicholas π Anastasia) și o fiică cu unul dintre colegii săi de trib, care locuia la Veneția, Konstantin Metaksa. Metaxa a murit în 1687, în copiii lui Ioan, rămași fără supraveghere, au început să trăiască prea liber. În ianuarie 1688, Ioan a fost eliberat la Veneția cu promisiunea că se va întoarce în același an „pentru a îndeplini, împreună cu fratele său, lucrarea caritabilă și cea mai magnifică de învățătură” (4|). La cererea lui Golitsyn, Ioan a primit de la țari o scrisoare de recomandare către doge venețian Marco Antonio Giustiniani. Cu el a mers discipolul său Piotr Artemonov. Dar Sfântul Ioan a stat la Veneția mai bine de trei ani; prin Golitsyn, s-a implorat de la țari pentru titlul și funcția de trimis rus la curtea Dogului și a trimis această funcție următorului Doge, Francesco Morozinp. Totuși, în timpul șederii sale la Veneția, Ioan nu a părăsit studiile academice, iar în 1689 a scris un comentariu în ocio libros physicorum. Aristotel. În același an, i-a trimis la Moscova pe amândoi

(41) Locuri de vacanță lungă. > rukop. Arc. Mia. străină, del. Venetian d-tua N 4 foaie. 154 și următoarele.

fii cu cumpărături făcute în numele țarilor din Veneția; el însuși a călătorit la Viena, a primit de la Cezarul roman drept recompensă portretul său pe un lanț de aur; a fost mai târziu în Moldova și Țara Românească, și, din moment ce Golițin lupta cu Crimeii, atunci Ioannikii, sedus de speranțe pentru succesul războiului, a oferit țarilor, în numele popoarelor înrobite de turci, ideea de a restabili Imperiul Grec şi eliberează ţinuturile slave de sub jugul turcilor ('*) . Cu toate acestea, odată cu eșecurile războiului, a fost imposibil să ne gândim măcar la îndeplinirea acestor planuri, iar Ioan a fost chemat la Moscova, unde a ajuns în 1691; iar pentru trimiterea ambasadei i s-a acordat un spor de salariu de 8 altyn, 2 bani pe zi. Iar la sosirea sa la Moscova, a continuat să fie intermediar în relațiile Curții Ruse cu cele de la Viena și cele lombarde, a corespondat cu traducătorul Curții austriece, Adam Still, și a transmis oficial știrile despre treburile politice raportate de acesta. la Ordinul Ambasadei. Copiii lui Ioan cel Mare și-au procurat la Moscova titlul de Prinți ai Bulgariei (în 1692); în același timp, probabil, înșiși Lihudovii „după domnia de felul lor, Țarii erau onorați și afirmați că sunt și se numesc și scriu Prinții Bulgarului” (* 5).

(49) Ibid. Ibid.

(43} Sabia Spiritului, la sfârșitul povestirii despre creșterea și faptele Lakhudilor. Despre Nicholas și Anastasia Lakhudakh în manualul Arh. Min. și Ostr. bunicul N 3 despre călătoriile străinilor în Rusia

514 pe revers, iar în februarie 7300 în ziua a 7-a, Marii Suverani, Țarii și așa mai departe, le-au acordat grecilor eminenti ai locuitorilor venețieni Nikolai și Anastasia copiii Ioai-nnkiev / í Likhudiev, le-au ordonat să să fie acceptați în serviciul lor V. G. și să le scrieți în decrete și în liste și în tot felul de acte prinț cu numele b , dar supranumit Likhudievi." Remarcabil este interogatoriul de ce la Moscova Ioannikii și Soorovii au semnat Lakhudy, și nu Likhudy.

În absența Joannikiei, fratele său Sofronius și-a continuat predarea la Academie, care în acel moment a reușit să citească o replică în greacă și latină, iar în 1690 a început logica după sistemele lui Aristotel și a vrut să explice opt cărți ale aceluiași filozof. pe fizică. Întrucât, odată cu întemnițarea lui Medvedev, tulburările și disputele de la Moscova nu se potoliseră încă, Sofroniy, în nume propriu și pe numele fratelui său, la sfârșitul anului 1689, a publicat în greacă Sabia Spirituală f, formată din 20 de răzvrătiri. între grec și iezuit: aici, după ce a ajutat toată disputa Lihudov cu Rutka și alți iezuiți polonezi (**). Sabia infirmă învățăturile romano-catolicilor despre primatul papei, despre chipul botezului, despre azimele, despre purgatoriu, despre lumina schimbării la față, despre celibatul clerului, despre înălțarea Duhului Sfânt din Fiul și așa mai departe. Aici se inserează și un dezgust despre momentul transsubstanțiarii. Likhud-ii nu au încercat să aducă traducerea acestei lucrări Patriarhului Ioachim: în martie 1690, Patriarhul a murit. La urcarea lui Adrian pe tronul Patriarhului, studenții Academiei l-au întâmpinat cu „cuvânt fericit”; vorbind despre moartea lui Ioachim și înscăunarea lui Adrian, se comparau cu păsările, care pe vreme nefavorabilă se ascund în cuiburi, iar soarele strălucește „în văzduh vă voi arăta”; mai departe-

după ce a primit titlul prințului de la copiii lui Joannikia, Nikolai a început să scrie în hârtie Princeps magnus, dar a fost interogat și i s-a interzis să poarte acest titlu.

(44) Sabie spirituală în runop. Moscova Spirit. Acad. „Intrarea prin rătăcirea care a fost de la Ioannikii și Sooroiia, auto-frații lui Lpkhudiyakh cu Rutnom inzuot și cu alte nekpmn ale dogmei latine în țara poloneză. Titlul spune că Sabia spirituală a fost publicată la Moscova de Sfântul Ioachim Patriarhia în vara anului 1690 și că a fost tradusă în limba sdamisky sub Patriarhul Adrian.

să spună că, deși vârsta lor nu le permite „să se arate celui mai înalt subiect al fericirii sale”, totuși au „un înțepătură, să apară în lume”. Roșu sunt expresiile de bucurie despre noul patronat al Academiei: „Ne luptăm pentru clapeta generalului cu miros de față și locul vitalității.... limba noastră se bucură, și e dreptă, pentru că a limbii iudaice este înălțată, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu Adamul

verbului.Scriptura este scrisă; chiar și limba elenă este renumită, căci este cea mai fină știință și artă pe care o scriu cu atas; Tochi se poate lăuda acum limba noastră slavă, atunci slăvește subiectul cel mai sfânt al fericirii tale ”(**). Limbajul arată că elevii au ascultat deja retorica.

Noul Patriarh, se părea, nu-l putea înlocui pe Ioachim pentru Academie, despre care elevii „vărsă o ploaie mare de lacrimi pe pământ, de parcă ar fi fost lăsate de la tatăl lor”. Discipolul lui Likhudov, Polikarpov, spune că prietenii și rudele lui Medvedev, profitând de credulitatea blândului Patriarh, l-au calomniat pe Lpkhudov în fața lui și că Patriarhul, ca urmare, i-a demis din posturile lor și i-a expulzat din Moscova. Dar nu se poate avea încredere în Polikarpov în acest caz; în calitate de susținător înflăcărat al mentorilor săi, a vrut să acopere adevăratul motiv al defavorizării Patriarhului față de ei și să prezinte motivul ca lipsit de importanță. Adepții lui Sylvester, după ce acesta a murit de moartea unui infractor, nu au mai putut să acționeze ca armele lui Sylvester, nu au putut avea putere la Curte și la Patriarh: se știe că Adrian nu era deloc dispus față de partidul Splevestra, el a completat înfrângerea adusă ei de Likhudump și smart ro -

(46) Drem. Ross. Biiuioe. Jucărie. VIII. erp. 357 p sltd.

a creat Biserica, agitată de dispute despre Euharistie. Mai mult, știm că Likhud-ii erau la Academie în 1694; aceasta înseamnă că calomnia prietenilor lui Medvedev, care a început, potrivit lui Polikarpov, imediat după moartea lui Ioachim, dacă a existat, nu a avut niciun efect asupra lui Likhudov. Polikarpov însuși sugerează în continuare că Likhud-ii au fost expulzați din Academie deloc din cauza calomniilor, ci că s-au făcut vinovați de ceva: „și omul drept nu este lipsit de viciu”. În această scurtă, neintenționată, poate, remarcă, se vorbește multe. Scrisoarea Patriarhului Ierusalimului Dosnev către țarii Ioan și Petru (datată 10 august 1693) rezolvă problema înlăturării lui Lihudov din Academie. În 1691, din 29 apr., Dospei le-a scris Likhudilor împreună cu nepotul său Arhimandritul Chrysapoom și a scris favorabil: i-a numit cei mai înțelepți profesori, a lăudat străvechea glorie a familiei lor, și-a exprimat bucuria pentru succesele pe care le obțin la Academie. În concluzie, Patriarhul i-a cerut lui Lihudov să-l ajute pe Hrisant dacă are nevoie de ceva în favoarea Sfântului Mormânt (*c). În noiembrie a apărut Chrysanth în

(46) Scrisoare de la Dosnteu la Apostolul Spiritual. Doze pentru micimea lui Dumnezeu Patriarhul Sf. orașul Ierusalimului și al întregii Palestine.

Hieromos verbal și înțelept și studii spirituale ale Bisericii lui Ioan și Bisericii Likhuda, iubit copil al Domnului! Am găsit har și pace și milă fie cu voi de la Dumnezeu, sunt ajutor și vizită de la Sfântul Mormânt, din care sunt rugăciune, binecuvântare și iertare. M-am bucurat de vechea familie a zdrobirii tale, vei înălța cele mai suverane sanctuare ale țarului, ne bucurăm de înaintarea, pe care

Domnul a creat-o pentru tine și o creează în aceeași familie ortodoxă și ne rugăm lui Dumnezeu însuși și de acum pe, preaeosios-așează acest lucru al tău din putere în putere și al tău în cel mai mare, arici după Hristos, perfecțiune. Și chiar și cu noi, dar vei vedea de la. cel adevarat, si el autosuficient, despre ei chiar daca pretinde

Moscova a fost foarte nemulțumită de primirea pe care i-au oferit-o Lnkhud-ii. S-a plâns de ei Patriarhului Moscovei și, întorcându-se în Moldova, unde se afla atunci Dositeu, a vorbit nefavorabil despre profesorii moscoviți. Patriarhul furios a trimis la Moscova trei scrisori: către Likhuds (datat 15 iulie 1693 * către Țari și Patriarh (datat 10 august același an). El le-a scris Lpkhudilor pe un ton complet diferit de cel pe care îi scrisese lor). timp de doi ani; el le-a reproșat respingerea lui Chrysanthus, pentru faptul că au luat parte la soarta episcopului destituit al grecului Akakiy, care „a mărturisit papalitatea la Viena Cardinalului și a promis că îi va întoarce pe toți la Roma. "; în cele din urmă, Patriarhul l-a amenințat pe Likhudam cu excomunicarea din partea Bisericii ('). scrisorile către Patriarhul prezintă multe acuzații împotriva Likhudilor către țari, dar în unele puncte sunt vizibile urme clare de calomnie: în scrisoarea sa anterioară, el îl laudă pe vechiul gloria familiei lor; acum încearcă din toate puterile să demonstreze că ei nu sunt deloc de origine nobilă, că sunt dintr-un rang inferior (mujici), că părinții lor mâncau și trăiau din pică și pământ arabil, că ei i-au mințit pe țari, numindu-se prinți, iar aceștia poartă acest titlu în mod ilegal.În Carta atestată a Patriarhilor Răsăritului și în fosta scrisoare a lui Dosiey, au fost numiți și scrisi Likhudii.

sau despre Mormântul dătător de viață, sau despre ceea ce sa întâmplat cu Kaoolismul Bisericii, la „piciorul va fi mită lama pe web. În Ugkrovlakhia, adică în pământul păros al lunii aprilie în CA.

(47) Adunare, sumbru. „flipper. greacă Țarilor și Patriarhului. Rusă c 1689 - 1697. Manuscris. Saod. Biblie N 19. C, aplicații N 3.

; probabil Khrisane i-a spus Patriarhului dosarul de anchetă despre familia domnească a lui Likhudov, începută prin petiția copiilor Joannikiei și încheiată cu confirmarea lui Likhudov în demnitate princiară, în februarie 1692. Trebuie remarcat faptul că profesorii înșiși, care au locuit la Moscova timp de 7 ani, nu s-au gândit să se deranjeze despre el, ca cei care au renunțat la lume și, după ce au primit-o, nu au semnat niciodată prinți. Cazul pentru titlu a fost început și terminat de copiii Joannikiei, de fapt pentru ei înșiși; prin urmare, reproșul în însușirea demnității domnești de către călugări nu este pe deplin meritat. În plus, Patriarhul îi spune lui Likhudov că nu sunt deloc implicați în munca de predare că bătrânul

Joanniki a părăsit școala și a plecat la Veneția pentru a face comerț cu banii lui Meletius, care au fost lăsați moștenire nu pentru Academie, ci în favoarea Sf. Mormânt, de parcă s-ar fi târguit și a căzut în mare dezonoare. Dar cartele regale oficiale arată că Sfântul Ioan a mers la Veneția nu pentru comerț și că i s-a încredințat de către țari postul de trimis, pentru administrarea căruia a primit mai târziu o recompensă; dacă a cumpărat ceva la Veneția, atunci în numele țarilor și pentru Curtea lor și anume: brocart și vopsea (4c). În ceea ce privește banii lui Meletius, presupus folosiți de Johannikiem pentru comerț, se știe că acești bani au fost deja cheltuiți pentru construcția de clădiri academice. Dositeus încă se revoltă împotriva lui Lihudov pentru faptul că ei,

(48) În 1889, Vasily Golitsyn i-a scris, printre altele, împăratului austriac Leopold: „Prin decret al Marilor Suverani, Ioannik Lpkhudiya a fost trimis la Veneția pentru unele nevoi comerciale de acolo, potrivite pentru înșiși Majestatea lor Regală, cărora le este un trimis la Prințul nou ales și la Senatul Veantsy este pedepsit să-l trimită pe cei mici. · Ruk. Arc. Mni. ii. D. Dila Venets. K 4. Barza. 998.

după ce au primit de la patriarhi ordin să predea numai greacă, au început să predea și latină și, în loc să predea gramatica, ei „se amuză cu fizică și filozofie”, de aici nu a ieșit niciun profesor din școala lor și chiar și elevii nu știu nimic. Și această denunțare este slăbită de faptul că predarea limbii latine este prescrisă în proiectul de Învățămînt Academic: notele lecțiilor întocmite de Lihudump mărturisesc că au urmat un curs gradual de studiu cu multă râvnă, începând cu gramatică ; Din școala lor au ieșit mentori demni, care mai târziu au slujit cu glorie la Academie. În cele din urmă, Patriarhul îi învinovăţeşte pe Lihudovi că s-au numit primii greci din Moscova, că se poartă prea mândru cu grecii în vizită, că şi-au luat asupra lor să trimită ţarilor recenzii despre vizitatori (*). Dacă ceva este deosebit de adevărat printre acuzații, atunci acesta este un reproș de lăcomie, de care Likhud-ii nu au fost într-adevăr liberi: în plus, nu au vrut să împărtășească cu colegii lor de trib care au venit la Moscova și chiar au refuzat să facă donații sacre. . Acesta ar putea fi principalul motiv al nemulțumirii autorităților elene față de Lihudov. Într-o scrisoare către Adrian, Dosiey scrie că a primit vești nefavorabile despre Lee că era slab de la arhimandritul său și ploua de la mulți alții și cere să ia măsuri stricte împotriva lor (v0).

(49) Psmo Dosieey către regi tipărit în colecție. zapns. Tumanen, partea X. 107 - 1S3.

(50) Vă rog, aceasta se află în colecția de scrisori de autorizare. greacă la țari, eu sunt Patr, rus, rukop. Sviod. Bnbl. sub N IV' gram. N 17. foaia 60. ■ Ubo și profesorii mustră, interzice, să fie înțelepți, să se ascundă nu ar face comerț, nici ei înșiși, nici copiii lor nu s-ar numi prinți, căci din întâmplare săracii și artizanii și nerasele, ei înșiși și părinţii lor I

Scrisorile Patriarhului, scrise atât de tăios și, aparent, atât de autentic, nu puteau rămâne fără acțiune, cu atât mai mult cu cât la vremea aceea, puternicii patroni ai Likhudovului - Prințesa Sofia și Prințul Vasily Golițin și-au pierdut influența asupra afacerilor stat: primul a fost închis în mănăstirea ѣ, ultimul exilat la lega. Patriarhul Adrian, probabil, încă la Moscova, a acceptat plângerile lui Hrisaneea, l-a favorizat și l-a ajutat (“). Primind scrisoarea Patriarhului și citind marele său mesaj către țari, Adrian a trebuit să-și îndeplinească cerințele, dar nu a vrut și nu a putut acționa prea strict cu Likhudamp; pentru că adeverința semnată de Patriarhi vorbea mult pentru ei, pentru că acuzațiile nu erau legate în principal de munca de predare, pentru că beneficiul pe care l-au adus Academiei era evident pentru toată lumea. Îndeplinind însă cerințele lui Dosiey, Patriarhul l-a demis pe Likhudov din funcția de mentori și l-a trimis din Academie la tipografie, unde au început să predea pe cei care doreau să studieze limba italiană. Aceasta a fost în a doua jumătate a anului 1694 (*'). Între timp, predarea în

strămoșii lor. Despre școli * se cuvine să se învârtească, dar să se arate foarte bine învățătura latină, de parcă ar fi un mijlocitor pentru cei mari răi și, în sfârșit, profesorii de numai shkoda, și nu de alte lucruri, li se vor întâmpla * zkotv, dacă treburile bisericești se întâmplă, vorbește-le * prin porunca ta și nu-i mai întâi pe fața judecătorului. ·

(51) Ibid. Scrisoare de la Dosieey către Adrian din 1693 N 16. „Îți mulțumim pentru ospitalitate și afecțiune, dacă ai arătat bunăvoința arhimandritului tău ·.

(b) Mână. Arc. M. I. D. Grech, cauza N 37, 7 "0" (1694) aug. 3. Cererea lui Lihudov de majorare a salariului. Știrile anterioare, bazate pe scurta mărturie a lui Polikarpov, că Likhuds au fost închiși în Mănăstirea Novospassky în 1690 și apoi exilați la Ipatiev, sunt incorecte (Dicționarul lui Eugen și Ierarhia secundară). Khrisane într-o scrisoare către

Academia, după înlăturarea lui Likhudov, nu s-a oprit. Mista pkh a fost ocupată de studenții lor Nikolai Semenov și Fyodor Polikarpov, care timp de cinci ani și jumătate (1694 - 1699) au predat gramatică, concis și replica într-o singură limbă greacă; limba latină, la cererea urgentă a Patriarhului Ierusalimului, a fost dat afară din Academie; nu predau filozofie și teologie, deoarece Likhud-ii înșiși nu avuseseră încă timp să predea aceste științe. În 1699, acești profesori au părăsit și ei de bună voie din Academia și au intrat

La 10 mai 1694, Adrian însuși a cerut să trimită alți profesori la Moscova, deși Likhud-ii nu fuseseră încă demisi din Academie. Pe vremea

lui, ei doreau să imprime la Moscova alfabete grecești și latine; „Nicholas Spaeariy a scris până în mai că alfabetele grecești și latine erau gata .... este nevoie de cărți înaintea arbitrului, după ce le-a lucrat cu makiy; de dragul acesta, Sfinția Voastră să se demnească să trimită o scripturie la jug și, conform acelei scripturi, sunt o persoană pricepută, destul de experimentată în toate științele, perfectă, până când cărțile vor fi corectate la tipar, la fel. persoană și primul student pot arăta convenabil și filozofia, și o singură persoană, și în timp și pentru un singur salariu, ei vor gestiona cărți, iar studenții vor fi desăvârșiți la științe și de acum înainte nu veți cere nimic despre străini. Și cu cât o astfel de persoană vine mai mult de la tine, îi poate învăța pe ultimii studenți (adică, nou-veniți) Nikolai (Semenov) și Fedor (Polikarpov) la filozofie. ■ S-a trimis o scrisoare de la Baturin (Colecție, PPS. în Svod. Bibl. N 90.). Din scrisoarea sa din octombrie 94 a aceluiași an, este clar că Likhud-ii nu mai slujeau în Academie :

scapă de, dacă nu s-au trezit, n-ar merge la școală pentru că cel rău este mereu supărat spre bine pe el. Și mă rog, de asemenea, ca școala să nu fie inactivă, ci ca primii elevi să predea atât cât au primit ei înșiși. Și sclavul tău Nikolai este încântat să aibă o astfel de comandă. Dumnezeu să dea și altora puțin wow de băut, cât îl cunoaște literatura. Și dacă aveți îndoieli cu privire la profesorii voștri, demniați-vă să-l întrebați pe Nikolai Svaeariya, ca un om învățat într-unul sincer. ■ Ibid. nr. 93.

tipografie pentru referințe; locul lor a fost luat de studentul Likhudov Chudovsky Monah Iov, care predase la Academie doar câteva luni. Adrian a cerut profesori de la Patriarhul Ierusalimului; a promis, dar a trimis „dificil de dragul timpului”, pentru că pe atunci era un roi între Austria) și Turcia. În 1696, Dosieya dosal lui Adrian; „Nu trimitem un profesor și un arbitru până astăzi; pentru că acum este un astfel de timp încât nu numai să-ți scrii sau să trimiți o persoană, ci chiar să-ți pronunți numele înseamnă să meriți pedeapsa cu moartea ”(· '). După solicitările repetate de la Moscova, în 1698, Dositeu a răspuns la fel, și anume că era necesar să aștepți timpul primejdios, și i-a recomandat lui Adrian Rodos grecul Panagiota și de asemenea ieromonahului Dionp-siy, care a studiat la Veneția, Padova, Roma, în Anglia n Olanda, care a excelat în limba greacă și latină, filozofie și teologie. Ideea era că acest Dionisie aștepta o scrisoare certificată de la Tsaryagrad (m). Cu toate acestea, Dionisie nu a apărut la Moscova. În locul lui, în 1699, ieromonahul Palladia Rogovsky s-a întors dintr-o călătorie în străinătate, același care studiase cu Lrkhudov la școala Mănăstirii Bobotează. A fost numit primul rector al Academiei.

Din istoria Academiei sub Lnkhudakh și a următorilor succesori, este clar că la acea vreme elementul grec era dominant. În lucrările de atunci, Academia se numea școli grecești, școli elenistico-slavone. Patriarhii Răsăritului, la primele vești despre înființarea Academiei, au cerut cu tărie ca acolo să se predea numai greacă și că

(53) Colectat. Svod. bidd. scrisori. N 34.

(54) Ibid, pvsm. Dosar din 38 martie 1698 N 30.

limba tyasky nu a fost studiată. Sal Lahouds erau greci și, deși se uitau la alte limbi fără prejudecăți, vorbeau și scriau în cea mai mare parte în greacă. Primul curs de studii, la sosirea în Mosin, a fost deschis de amândoi și de un grec. După vremea când au fost supuși unei anumite cenzurii din partea Patriarhului Ierusalimului, printre altele, pentru introducerea limbii letone în Academie, limba latină a fost exclusă complet din Academie, iar urmașii lui Likhudov până la 1700 citește numai greacă. Despre ce se observă. înainte de stăpânirea limbii, trebuie observat și despre educația în sine, care avea un caracter grecesc, așa cum vom vedea mai târziu.

CAPITOLUL P.

Fondurile Academiei. Clădiri Conţinut Bibliotecă.

Conform ideii țarului Teodor Alekseevici, trebuia să ofere Academiei fonduri foarte importante, și anume: clădirile academice trebuiau construite pe cheltuială publică, rectorului și profesorilor ar trebui să li se atribuie un salariu regal, pentru a asigura intretinerea Academiei prin scrierea de otchins la ea si a da biblioteca regala la dispozitia Academiei . Dar, din păcate, după moartea țarului, nu toate planurile lui au fost îndeplinite, iar motivul pentru aceasta a fost timpul tulburat al statului. -Clădirile Academiei au fost construite pentru suma rămasă după Ierodiaconul Meletius; dar desigur, prințul Golițin a compensat insuficiența acestei sume cu bani din vistieria țarului și cu ai lui.

Clădirea Academiei, ridicată în Mănăstirea Zaikonospassky, era de piatră, cu trei etaje, lungimea de 15 metri, lățimea de 5 sajni și înălțimea de 2 arșini, înălțimea de peste 6 sazhens; frontul „asom omo a fost întors spre zidul orașului, a. pe latura orientată spre mănăstire, era încinsă cu tribune de cor; clădirea alăturată, situată la est în evyaai cu clădirea Academiei, a fost desemnată să găzduiască rectorul și profesorii. Ultima clădire avea aproximativ două etaje și mergea * la mănăstirea grecească Nikolsky însăși. La joncțiunea celor două clădiri, în colțul format din pervazul clădirii Academice, s-a ridicat un turn, numit după turnul clopotniță: în el s-au construit scări, care duceau la corurile etajelor mijlocii și superioare; din cor ușile dădeau spre sălile de clasă. Corurile erau din lemn, lățime de 5 arshine și erau sprijinite pe stâlpi de piatră. La etajele mijlocii si superioare erau 14 ferestre.Toata cladirea avea bolti. Mijlocul celui de-al doilea nivel era ocupat de o sală imensă, decorată cu o capelă și un portret al țarului Teodor. Această sală era destinată pentru adunări publice, pentru dispute, iar în secolul al XVIII-lea a fost amplasată o

clasă teologică. Din lipsă de informații, nu putem spune cum au fost plasate orele în clădirea Academică sub Likhuds: se știe doar că Likhuds nu au adus învățăturile la un curs complet: pe vremea lor erau doar cinci clase: Gramatică, Poetică. , Retorică, Logică și Fizică; apoi, când s-au înmulțit subiectele de studiu, toate clasele au fost ocupate.

Conform planului țarului Teodor, Academia urma să primească un conținut bogat. Pe lângă salariul regal, Academiei i s-a dat dreptul de a folosi veniturile din patria a șapte mănăstiri atribuite și din unele voloste regale și i s-a permis să accepte donații de la străini pentru alimente și îmbrăcăminte pentru studenți.

mp. Dar domnul Likhudave mai avea nevoi și cheltuieli mari: erau doar doi profesori, elevii lor nu ajungeau la o sută. Prin urmare, probabil, au considerat necesar în primele zile ale existenței Academiei să-i atribuie toate cele șapte mănăstiri. Pentru asta, lakhudilor li s-a dat un salariu mare pentru acea perioadă, mai întâi două grivne pentru o zi, apoi 15 altyns, cu excepția furajelor. În ceea ce privește salariile studenților, din lipsa de informații generale despre aceasta, putem da un exemplu: în 1685, împreună cu arhimandritul macedonean Nectarie, a venit la Moscova ierodiaconul Steoan, care dorea să rămână la Moscova și să studieze limba rusă, latină. și -Limbile grecești și Scriptura Divină n au depus o petiție despre șapte țari. A fost plasat într-o mănăstire grecească, în aceleași chilii cu Likhud-ii, iar împreună cu aceștia a locuit apoi în Mănăstirea Bobotează și în Zaivonospassky. În 1687, el a înaintat o petiție țarilor, în care scria că „nu i se dă mâncare, dar acei profesori îl hrănesc” și a cerut salariul regal. Apoi i s-au atribuit șase bani pe zi (“).

Țarul Theodore Aleksievnch a oferit Academiei biblioteca regală ca ajutor didactic, dar se pare că aceasta a rămas inaccesibilă studenților lpkhudilor. Totuși, De la Neuville, în știrile despre Moscovia din 1689, spune că Academia avea o bibliotecă cu multe cărți. El înțelege probabil biblioteca adunată de Simeon de Polotsk și Sylvester Medvedev, care a fost amplasată lângă biserica din magazia de sus și care, probabil, în același 1689 a ajuns la dispoziția Academiei, când Medve-

((5) Ghid. Arh. Mu·. No. D. N. 8. o pi«vd> grscop. hg.t. 7P aa o&>r.

Fecioara a fost capturată, ca fiind implicată într-o conspirație cu Fancy. Fără somaaniya, la atomul de ocazie și a făcut lavă în septembrie același an un inventar al bunurilor lui Medvedev și kilt-urilor Bibliotecii Spassky. Conform acestei erori, biblioteca citește Ô03 NN de cărți scrise de mână și tipărite în latină, greacă, germană și poloneză. Cele mai multe dintre ele în latină sunt asemănătoare cu poloneză, am mai mult conținut spiritual. In inventar sunt mentionate

printre altele; „Două cărți de edem biblic Mundi; Cartea verbului Nucleous Koppenkleiaius, instrucție pe tot parcursul anului; Cartea pântecelor Sfinților, opera lui Lazăr Baranovici, pe versuri; Două cărți din viața Sfinților Părinți ai Peșterilor, în limba câmpului, cartea lui Featrun krudelitatui eritekorum (adică tbeatrnm crudelitatum bæreticorum); Cartea Tsmtsveron. opera. Umyaiya (adică Ciceroni" opera omnia); cartea lui Tertuliai; o carte a lexiconului latin al lui Cicero (adevarat lui Cicero); cartea Kalepin cel Mare în unsprezece limbi; cartea Tractatus de facta scientia et ignorantia (i.e., traclatua de facta scientia et ignorantia); cartea lui Baronush; cartea lui Kronik Polska Matvey Strnkovsky; cartea lui Baroniev pe ca (adică 1200) ani; o carte scrisă despre Principatul Kiev; lexicon slavo-latnskaya; lexicon de latină-slovenă; carte Lyons Kai; lexic al limbilor poloneză, slovenă; cartea este un mesaj pentru Kpkeroyyu; cronicarul întregului pământ este latin; 10 cărți de sinonime; 18 cărți de gramatică greco-slovenă; 23 de cărți ale lui Alvarov (adică Gramatica latină a lui Alvar); cartea lucrurilor satului; cartea lui Titus Liviy Patavsky despre istorii - latină; cartea celui de-al doilea Pliniu al istoriilor naturale este latină; mesajul lui Kickeron către gospodării; tragedii sau versuri deplorabile - latină; cartea de rațiune a curții romane este latină; cartea lui Plaut comediantul este în latină; lexicon de carte șase-

lingual; Alkoran Makhametov în poloneză; carte germano-germană; cartea Psaltirii Volozhskaya” și așa mai departe. (**). Există motive să credem că Likhud-ii au adus la Moscova biblioteca lor și o colecție de prelegeri, pe care ei înșiși le-au ascultat în Keoalonip și Padova, apoi le-au citit altora în orașele Keoalonijskvh. În 1002, când au fost necesare certificate de genealogie a lui Likhudov, au depus la ordinul ambasadei următoarele cărți din biblioteca dumneavoastră: cronica Zonarei, Filip al Ciprului, Ioan Curopalate, Matei al Ciprului și cartea latină: turco-græcia. În plus, din scrierile polemice ale Lihudovilor reiese că aceștia aveau la îndemână scrierile aproape tuturor Părinților și Doctorilor Bisericii, dintre care multe sunt consemnate în catalogul bibliotecii conservatoare a lui Zi.

CAPITOLUL III

LUCRĂRILE MENTOLOR ȘI LUCRĂRILE ELEVILOR.

Patriarhul Ierusalimului le-a scris Likhuda în 1691, printre altele, următoarele: „Ne bucurăm de prosperitate, dacă Domnul creează și creează pentru voi”. Și aceste succese datorează Academiei zelului și diligenței extraordinare a lui Likhudov. Cât de muncă i-a costat să introducă științe necunoscute rușilor în capitala Rusiei și să-i învețe să se uite fără tragere la ea! Ot

(56) Inventarul se păstrează în Arhivele armureriei. Vezi Vremeeeig Viper, total. sec. si dr. 1883 cărți. 16. Mix. - News of Europe 1887. nr. 16, p.

La început, ei au trebuit să-și aloce timp luptei împotriva celor falși înțelepți și au avut suficientă putere și zel pentru toate. Manualele, scrierile polemice și oratorice care au rămas după ele mărturisesc că erau demni de mare respect pentru munca lor. Rețineți că Ivannik avea deja 54 de ani când a ajuns la Moscova.

Dintre ghidurile de studiu compilate de Likhuds, unele sunt scrise într-o singură greacă, altele în latină și unele în ambele limbi. Fiecare carte începe cu o invocare a ajutorului lui Dumnezeu și se termină cu o doxologie – semn de evlavie profundă în mentori. La început scriau: Χάριν παράόχβ Τριάς τοίς έμοίς nóvoifí la sfârșit: Laos Deo et Mariæ sempre Virgini Deipara omnibusque Sanclis. Amin.

Să ne uităm la manualele lui Likhudov și să subliniem ce este remarcabil la ele.

1. GRAMATICA.

a) Scurtă gramatică greacă din 1687, intitulată astfel: ίβλβς κατ' ίρώτηΘιν καί άπό-κριΰ̈ιν (Rukop. M. D. Academy N 331.). O altă copie a aceleiași Gramatici, conform unei inscripții întocmite de Ioannikii și Sophronii Likhuds, a fost șters în 1691 π 92 la Moscova de un ieromonah georgian al mănăstirii grecești Kpprian, fără îndoială, elev al lui Likhudov (Rukop. N 333).).

Ghidul pentru compilarea acestei Gramatici a fost Gramatica lui Constantin Laskar, publicată la Veneția în 16*3. Pe prima pagină există un extras din prefața lui L askarav: corp γάρ μόνη των

χτημάτων ά&ανάτων, xal αιχρά μκν, Žata τόν tilt όντα, ή τής παιδείας ρίζα, γλνχύς Si ó χαρπός. Dar întrucât această Gramatică era destinată elevilor de clasa întâi, Likhud-ii au considerat că este necesar să o scurteze și să o prezinte folosind metoda socratică. Noutatea limbii grecești pentru discipolii Lihudovilor este evidentă din faptul că în Gramatica din 1687 primul capitol este pătat cu traducerea în superscript slavă a întrebărilor și răspunsurilor grecești, în nrim. despre consoane subțiri”, eu, dl.

Cheso de dragul verbului subțire? dia mi λέγονται ψιλά;

Зане послѣдуеть симъ гласное 'тончимое, пли за еже "От* ипитай аутоис войен силименое 'тончимое, sau pentru că силименое силименое, sau pentru că силименое силименое мощи изъ гортани и ■ voce subțire și fără putere ìx t5 laringe hai устенъ pronositsya. se preferă labiile.

Prima parte a Gramaticii începe cu definiții generale ale calității literelor; urmează apoi un capitol despre nume, genuri, specii și afilieri etc. Este remarcabil că în prima parte a Gramaticii nu există Forme de declinare a numelor și de conjugare a verbelor; nu se spune

nimic despre verbele neregulate și impersonale; capitolul despre pronume, ca și cel al lui Lascarus, urmează secțiunea despre participii.

A doua parte a Gramaticii se intitulează: περί Ουντάξεως și începe cu o declarație a regulilor privind coordonarea părților de vorbire. Urmează un capitol despre tipurile de verbe: verbele reale se împart în 6 tipuri după fraza: verbele primei vpda impun ca ele să fie precedate de cazul nominativ al persoanei active, după ele acuzativul pasivului. persoană (πάβχον-

τος) h t. E. La fiecare secțiune despre compoziția de cuvinte a verbelor, este atașat un tabel de verbe cu semnificația timpurilor viitor și trecut perfect, care ar trebui să aibă un loc în etimologie, precum și un articol despre Formele verbelor impersonale. A doua parte a Gramaticii constă dintr-un capitol despre compoziția cuvântului a participiilor.

Partea a treia a Gramaticii vorbește despre accentele, despre particulele enclitice și despre unele particularități în schimbarea cuvintelor; astfel pe cca. νρό&Μίις, prepoziție, αφαίριΟις, scădere, μιτά&ίΟις, prepoziție, ἁναδί̋ίλωϋις, dublare, etc. Ultima împărțire este luată din fundalul Three Grammar, care a fost folosit și de Laskar. Capitolul despre alcătuirea verbelor este aproape complet agățat de Likhuds din Lascar cu reținerea și lista de verbe plasate în Gramatica sa. Dar Likhudov a publicat a treia carte a Gramaticii lui Laskar despre regulile declinării numelor și conjugării verbelor, precum și despre dialecte.

б)   Пространная Греческая Грамматика, IoannikIv și Sophroniv din .Eichodes mpì Gramatica ri&iін ihdobis то Sevrepov, la Retorica 6cholin akovlipaya (M.i D.Rukoplipaya).

Această gramatică a fost încredințată pentru a le citi studenților de retorică, iar lista ei care a ajuns până la noi a fost scrisă de înșiși Likhuds în mănăstirea Ipatsky în 1705. Prefața indică conținutul Gramaticei și arată cum se utilizează indexul alfabetic atașat acesteia (yaiva£); la sfârșitul prefeței: ς, μέμνηο&ι των κικοπιακότων καί fypaO&s χροκόπτοντις βοφίρ καί χάριτι. Αμήν.

Gramatica este prezentată nu în termeni de întrebări și răspunsuri, ci mai degrabă concisă: conceptele generale și definițiile sunt preluate din Lascar, dar note și explicații adăugate

la regula açseoity, aparțin barajului Lihu. În prima parte (437 de pagini), regulile despre cele opt părți ale r'chi-ului sunt expuse în detaliu și în ordinea obișnuită. Formele de declinare și conjugare sunt prezentate în plinătate similară; pentru fiecare Formă sunt atașate trăsături dialectice și exemple sunt luate din clasici și, pe alocuri, din Noul Testament. La capitolul vocale merită atenție următoarea notă

despre pronunția 17: ά το Σιμονίδβ το Χιά, άίλοντες ίεπείν. δήμος ifa/sau mai ίγραφον δέ εμος. La sfârșitul primei părți a Gramaticii** sunt prezentate capitole: despre accentele, despre particule enclitice, despre trăsăturile în schimbarea cuvintelor și o listă completă de verbe neregulate cu desemnarea timpurilor și o indicație a cuvintelor care vin de la ei. În concluzie, articolul lui Laskar περί των ύπογεγραμμίνων φονηεντων este scris.

A doua parte a Gramaticii argumentează περί ϋυντάξιως των οκτώ μερών το λόγο. În prefață, Likhuds compară sintaxa cu arta de a construi o casă: „la ce folosește, spun ei, să strângi pietre, nisip, var, fier și alte materiale pentru a construi o casă și nu a începe construcția în sine”? În sintaxă, regulile pentru potrivirea părților de vorbire sunt detaliate și clare. Se încheie prin sintaxa ϋχηματική: aici se spune despre barbarie și solecism și despre feluri speciale de fraze, de exemplu, despre elipse, despre sinecdocă etc.

c) Gramatica Latină (Manuscrisul Academiei M. D. N 330). Din precunoștință, este clar că această gramatică a lui Likhuda trebuia să fie scrisă în patru limbi - latină, greacă, slavă și georgiană: și tocmai în acest scop, fiecare pagină a manuscrisului este împărțită de o cruce în patru părți, doar daca

două texte: latină și greacă; ultimul, mile Traducere literală a latinei. Gramatica nu este terminată în acest volum: conține doar prima parte a primei cărți și câteva capitole din a doua. Din prefața la Gramatică este clar că a fost repartizată la trei clase și ce părți din ea sunt separate pentru fiecare clasă. Iată prefața: „Aceste lecții sunt împărțite în trei părți după numărul de trei clase: în clasa cea mai de jos (infima) sunt două categorii de elevi, cea mai mică (inferioară) și cea mai mare (superioară), iar ultimele două clase, cea medie (media) și cea mai înaltă (suprema)) este situată într-o singură categorie de elevi. Prin urmare, prima parte a Gramaticii este atribuită primei clase inferioare și conține declinările substantivelor, adjectivelor, substantivelor neregulate și pronumelor; conjugări suplimentare ale verbelor; o mulțime de concepte de bază despre cele opt părți de vorbire; 14 reguli din sintaxă și, în sfârșit, despre cele mai dificile tipuri de nume. Pentru clasa a doua, alte nume sunt atribuite ultimele două capitole ale primei cărți, despre timpurile trecute ale verbelor și supinurilor; în aceeași clasă se va preda o introducere în sintaxă și șapte capitole despre compoziția cuvântului; și anume despre alcătuirea verbelor din real, pasiv, mediu, general, amânat și impersonal. Pentru clasa de mijloc (ad mediam) sunt separate anexe primi generis, adaosuri de primul fel; apoi 12 capitole din cartea a doua și anume: în general despre alcătuirea tuturor verbelor, despre alcătuirea unui verb nehotărât, gerunzii, supin, participii, nume, pronume, numerale cantitative, prepoziții, adverbe, interjecții și conjuncții. În fine, pentru clasa superioară, există completări la partea a doua și ultimele patru capitole ale acestei părți și anume: despre construcția Figurativului, despre barbarie, despre întuneric și alte neajunsuri.

canal al frumuseții vorbirii. Aceasta este alăturată de cea de-a treia parte a Gramaticii despre dimensiunea vorbirii cu adăugiri. Remarcile (admomtiooes), în special cele cuprinse în prima parte, sunt atribuite acțiunilor unor mentori, astfel încât aceștia să învețe de la ei cel mai simplu mod de a explica regulile elevilor. Și excepțiile și școlile sunt potrivite pentru elevi; totuși, nu este necesar să forțezi scholia să învețe pe de rost, ci doar să le explici și să le repete mai des.

În prefața primei părți a Lnhuda ei spun că au scris ata Gramatica conform. din partea autoritatilor, ca pentru aceasta au luat drept indrumare toate izvoarele aparute in Grecia si Italia si recunosc ca nici o Gramatica nu li s-a parut satisfacatoare din punct de vedere al completitatii si claritatii. Pentru a deosebi genurile și cazurile numelor lui Lnhuda, „după exemplul gramaticilor antici”, au pus în folosință, în locul membrului grecesc, pronumele: hic, hœc, hoc. Remarcabil este numărul de genuri din nume; sunt șapte: masculin, feminin, mediu, general, toate (orane), mixte și necunoscute. Fiecare gen are adjective cu aceeași terminație (felix).

Părțile Gramaticii sunt împărțite și aranjate în funcție de conceptele elevilor celor trei clase și în ordinea indicată în prefață. Remarcabile în partea a treia sunt admoniíiones atribuite în mod specific profesorului: de exemplu, docebit preceptor irrterdum recto scribendi precepte, ubi ante B, M, P, nunquam N Ikleram, sed pro ea M scribi. Sau din nou: mine preceptores rapnitoe voluirau", ut saltera primas verbi personas cum greca interprétation® memori" mandare discípulos patiantur. Referitor la adverbe care semnifică un jurământ, precum: hercle, me hercle, médius fidius, Lnhuds remarcă că bis adverbiis utí Christiania non licei. Păcat că Gramatica nu a ajuns la noi în întregime: se termină

al doilea capitol al celei de-a doua părţi, numiţi 'rm mreaim ordine mÃm» ciaseis. În ciuda simplității și conciziei regulilor scrise adaptativ în copilărie, prima parte a Gramaticii introduce deja numele celor mai buni scriitori clasici și citează scurte proverbe din Cicero, Virgadiu și alții. De aici se poate concluziona că ultima parte a Gramaticii, destinată clasei superioare, ar trebui să familiarizeze bine elevul cu spiritul antichității clasice.

2. piitika.

llaçi ηοιητιχης ¿ίτβ μίτ-^ιχής τίχνης, despre piitn-nesMom sau arta poetică (Rucop. M. D. Academy NN 331, 333.) Un exemplar se referă la 1693. th ^ g, un alt scris mai târziu. Pitika este scrisă într-o singură greacă și este pusă pe întrebări și. Răspuns. Este împărțit în două cărți: prima tratează proprietățile silabelor, cu modificarea poetică a tuturor părților de vorbire, cu picioare și silabe. A doua carte conține completări despre diferite tipuri de picioare. Expunerea

lui Piitika, cu toată concizia sa, se distinge prin claritate: autorul nu spune nimic despre tipurile de lucrări poetice, treaba lui este să-i învețe pe elevi să scrie versuri ZhvL (ύχίιΰμας. Prin urmare, ov le dă

o înțelegere clară a dimensiunii vorbirii poetice, a versificației omice, anacreontice, vorbește despre replicile lui Prndar, antastrofe și eyaodas etc. Exemple de explicare a regulilor sunt luate pe alocuri de la Homer, dar mai des picioarele aparțin de la sine Lp 4 subțiri ; acestea sunt, de exemplu, „quatrains” * „b Preasfânta

Dm *, Pvlovmniv tropvreY la Propunerea, „a Dec of St. NineLay. În două locuri, ca exemplu, sunt date versuri - despre războiul lui Agaryan cu germanii, adică despre războiul turcilor cu împăratul austriac Leopold - poezii scrise de unul dintre Likhud, care ambele erau în chiar teatrul acestui război. În Ebmplyar of the Piitika, scris de Likhuds la întoarcerea lor de la Novgorod la Moscova, se inserează următoarele:

Κηρός ἀνάχμην ἀριζέν ăva χλείνί τέρπβ 'ItfúvB χρονίως 6¿ άμέαν λνχείον

Sar» , tdveç 5' õÂe irrehiis geras arratì Petra Tã hen tai th&rs tanoma dtãxe Peter Silo baOiLeI dies re&os ■'Imala hear Kan tymai,a young, nvs deo 9 of all'giraleo, And rol Smtav horandisitã Hämbizani ã Maîtrai . raniis peleyi .

„O, glorios rege, minunată putere de spirit? fii mângâiat de școala noastră, care te tânjește de mult. Tu, cu adevărat, ești slava tuturor și a oamenilor cinstiți; O, indestructibilul meu Vamen, căruia dumnezeiescul Petru i-a dat numele! Înfățișarea ta, rege, arată clar sufletul tău: ești foarte tânăr, dar mintea ta este complet bătrână * ceai și, deși totul este supus puterii tale, totuși ești mereu deasupra împărăției tale.

3. RVTORIKD.

1. Palatul elocvenței, fie el gimnaziu, fttatQÍott ти Яai studii retorice, explică ce telau-gvsatii (itiaiis de putere retorică, decât Ioannicho

тв амартвАв iunt¡9tiaet (т. е. чертогъ царственнаго краснорѢчия, или упражнения, умозрѢения, умозрѢения, сиронnаго и срасnорѢчия Ѣйшее наложение всей Реторической сили, соч. гѢшнаго Ieromonakha Іоанникія Лиху да) Rukop. M. D. Akademii N 329. Годъ на сшмжѢ Реторики 1712.

2. Teoria ieromonahului Likhudiev asupra puterii mijloacelor retorice, sau asupra Retoricului divin și umanității Cartea 4 (Hand. Ruiyants. Muzeul N 245.).

3. Retorica lui Sophroniya Lihu da, tradus. călugăr Koshenoy în 1698 (Manuscris în Biblia Regilor. N 77.).

4. Liber secundas Rheloñcee de eiùctrtione (Hand. M. D. Academy N 324.). Text în latină cu traducere în greacă modernă. Această secțiune este destul de asemănătoare cu Retorvkn No. 1 (p. 120-250).

Comparând toate aceste copii ale Retoricii, rezultă că toate conțin același lucru, cu excepția unor exemple. Potrivit lui Polikarpov, Lnkhuds au citit Retorică în două limbi, greacă și latină, iar traducerea în rusă a fost făcută după scoaterea lui Likhudov din Academie în 1698, iar apoi pentru uz privat, la cererea comerciantului Ivan Krotkago. Dar, în primul rând, întrebarea este adusă în atenție: de ce aceeași retorică într-o copie este recunoscută ca o lucrare a lui John și într-o altă Soorov Lnhud? Anul pus pe palat rezolvă această întrebare. Lista palatelor a fost scrisă în Novgorod în 1712. Aici, la vremea aceea, un Joannik preda, iar Sophronius, din 1709, era din nou la Academia din Moscova. Dar cursul lui Retorpka a fost scris inițial de Sophronius în timpul primei sale șederi la Moscova, tocmai pe vremea când Sfântul Ioan se afla la Veneția: a făcut o traducere în limba rusă din el și apoi au fost anulate prelegerile pentru școala din Novgorod. Joanniki aparțin doar unora

exemplu ram vomm”, pe ep. imnpala Iola, tegdapium Mmtropolmt Noyagorodsky, care nu putea fi în albastrul Moscovei în% p>.

După ce surse și-a scris Sooroshchy Reto-Revka? În prefaţă citim: „Această Retorică glorioasă şi pre->oleonică, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne propunem să explicăm acum; dar îl vom urmări însă pe Aristotel în aşa fel încât, spre uşurarea studenţilor, să rezumam pe scurt şi concis acele tratate pe care acest incomparabil soţ le-a expus prea absurd. Tocmai, în definițiile conceptelor și în regulile strict specifice, Soeroain l-a urmat pe Aristotel; Un videoclip că a avut apă rumam în τίχνη Ρητορικής Francesca ScuoFI, publicat la Veneția în MII, dar este imposibil să credem în tărâmul Rvtormka a auto-activității originale a autorului. Nu doar adaptarea la concepte, ci și aplicarea la caracterul național al ascultătorilor l-au îndrumat pe mentor; de aceea Rethorn este diferit de manualele antice pe această temă și de manualele occidentale contemporane. Știind că interesele religioase și devotamentul față de monarhi sunt mai presus de orice interese pentru rus, mentorul expune constant înălțimea etajului nevoilor, la rând apelează la antichitatea păgână pentru exemple, arătând acolo că însuși Rusul este bogat în obiecte demne de un cuvânt artistic. La început, Sofronius reprezintă împărțirea elocvenței în divin, eroic și uman. Elocvența divină este cuprinsă în Sfânta Scriptură, în cuvintele inspirate ale Profeților și Apostolilor: „Retornarea cerească, spune el, nu s-a comportat deloc ca cântecul fabulosului Orfeu; a renăscut lupii în miei și a aprins dragostea pentru evlavie, castitatea în sufletele fiare ale păgânilor

li blândeţea. Acesta este zhraenorayie-os * yagvk Lfkdavm. Cree * · svdrѣchir eroic muzhlyucheyv în creațiile lui ûb. Biserica Ov-tsev; iar umanul '-in lumina momentului lui Dvmosshoya, Cicero si alti oratori. Din acest motiv, este oferit un discurs introductiv general despre steve al Retoricii, „demnitatea și beneficiile acesteia și multe despre rolul, se așteaptă ca kvtvrakhzh să ofere :

¿zfygdos chronnosheaie. Aceasta este o diviziune a vmzh> de la Retoraki Skuem. P» aervm ishvgѣ doctrina locurilor de actualitate, din care se oferă dm fel: Amtmy «¿{dofdeai, intern și extern; primul K, definiția iaeishm, mentalitatea nyavte, etimologie, gen, specie, çxoACTBo, diferență „anterior, ioslidunice, cauză și efect etc.; loslimshgv, de asemenea, al 16-lea Disavie sacru, tratate, grenade, fapte slidgveyyyi, mărturii, istorie, altfel, lrygen, naiv etc. În cartea 2, se spune despre căi, „cuvinte pgurak și tot-strat, despre perioade și hriyah. În „3 * n argumentez despre locația și părțile gurii retorice, despre introducere, egalitate, silogism, vizita ii, analogi etc. A patra carte despre memorie sau considerație în Retorpm Likhudov a fost publicată (*t), iar în locul ei a fost pus un tratat în care se învață reguli, mac, a scris cuvinte pokmymy - naaegirmki, cuvinte de recunoștință pentru mame, pentru victoria asupra dușmani, pentru sosirea ambasadorilor, încoronarea regelui și demolarea mormântului.

are și asta, considerație, estompare. Op invata"

pra”ii, contribuind la formarea memoriei și a considerațiilor, iar între ele citește următoarele: „pentru a păstra mai bine în memorie lucrul minunat și pentru ca” mai des să te gândești la nu, e util să pui acolo „să cunoști. minereul W * * mn evzlochnu *.

Vadvbpe vtsdan ”toet Szhmroniyu pentru chroootyno yasam Mmmkeniv nauhm, pentru onoarea limbii vie și pentru cea mai” gravură predominantă în învățare. Remarcile retorice ale lui Aristotel, realizate prin Formele stricte de „gândire în siloz, bine Retort Lnhudv sunt străine de ploaia abstracției și sunt exprimate clar și înțeles: amintim însăși definiția Retarvka; Iată ce spune mentorul: ï Matov vazvgaal Retornk pwyó»* yehapyyyp, adică ghid de suflet; Arnshotoya și-a insuflat forța și capacitatea de a vedea (ftwțalr) într-un obiect ceea ce contribuie la convingere; și o definim astfel: Retorica este o știință sau limbaj care te învață să vorbești bine (χαλβς), exprimându-l (ivpt&ótoç) și frumos (διαχΐχοΰμ,ημAν&ς).

Pentru a explica regulile Controversei Retorice, mi-am umplut cartea cu multe exemple din Scriptură și Otrăvuri ale Bisericii, prezentând adesea propriile lor maci. Într-un loc spune: „Dacă aș fi vrut să vorbesc despre harul și puterea Scripturii divine, nu mi-aș fi terminat niciodată discursul. Pentru mine este surprinzător de ce unii, părăsind această înaltă și mai folositoare înțelepciune, se îndreaptă către lucrările pieritoare ale înțelepciunii umane. De aceea, are multe

exemple în Istoria Biblică și a Bisericii: se adresează adesea cu laude Mântuitorului, Maicii Domnului și Sfinților lui Dumnezeu; uneori ideea monahismului strălucește în mod clar în exemplele sale, în care vedea calmul din neliniștile vieții. Într-un exemplu, adresându-se unui tânăr, ov-ul spune: cât timp ești copleșit, tânăr violent? Cum să nu ajungi la disprețul deșertăciunii? Virtutea te cheamă la bucuria veşnică, la mustaţa veşnică, şi slujeşti celor deşarte];

Õ6 kaelaezshv, care este aleaeg * în beadiu morţii.' Sau * de ce nu esti afara, luminat de flori? O nebunie! O orbire (p. 142-144)! Învățând direct * cu evlavie, Sooroviy învață în același timp grămezi de animale de companie * și atașamentul față de * Monarh: „cât de prosperă este rătăcirea mea!” spune el, învățând cum să scrie epiloguri la discursuri; „Am sosit din Grecia un * Mash pentru a-l lauda pe țarul rus. Cât de frumos s-au legănat și au continuat lucrările mokului! Ce blatari, cu ce bucurii se împodobesc!” etc.În alt loc spune: „Să ne rugăm în unanimitate Domnului ca El* să dea* sănătate țarului nostru ortodox*!”

4. l despre g și k d.

Salutul lui Yeromon, Sooroniya Lihu și cea mai clară declarație a întregii acțiuni logice (Hand. M.D. Academy N 300), scrisă de mâna însăși Sooroniya; o altă copie a logicii (N 299) eliminată cu o rună de Nikolai Semenov Golovin.

Sooronin a început să citească Logica pe 17 martie 1900 și, până la 11 august 1691, a citit o introducere extinsă în această știință. În prefață, spunea că îl va urma pe Aristotel: „în prezentare, în orice, îl urmăm pe Aristotel; totuși, ceea ce a studiat în întregime, vom prezenta prescurtat pentru a înlesni studenții, în folosul cărora lucrăm prin harul și binecuvântarea celor mai evlavioși autocrați ai întregii Rusii, Ioan și Petru Alexievici. Într-adevăr, Sofronius l-a urmat în lecturile sale pe Aristotel; dar a schimbat oarecum ordinea investigaţiilor sale. Introducere, el este împărțit în trei părți (μίςη)

troyatam djspmij uzha, vommiku deja * „l unge obiectele, neafirmând nimic despre ele, ea negând (ψ£í xaì); sau ommeg snnteticheni, prazhan ppipaiie în „forma judecății, sau vnllognistic, elpllya concluzie despre obiectul cognoscibilului.

În prima parte a introducerii, împărțită în 7 capitole, ■ inserați o discuție despre termeni logici (yagri), ca bază a intuiției, pe care o compară cu covorașe de hotar, dispuse în vederi; da Arioiotolooo oredp.vsniv termen și definiție, făcut pmjyipmp plasoshvi, în care termenul este (φννή) zaum, sens convențional immytsiy. Mai departe, el vorbește despre diferite diviziuni ale termenului pronunțat (fwifuniye) (cap. 2-7.), despre tipurile și cantitățile de termeni (cap. 7.). și

vnnonev despre definiția (Vizibilă), văzută în părțile constitutive, ovago.

În partea a doua a introducerii se propune o doctrină a propozițiilor, preluată din cartea lui Aristotel mçi ^μηπίας, dar enunțată mai clar și mai scurt. Aici mentorul vorbește despre părțile constitutive ale propoziției, în nume și verb, în continuare despre vorbire (Aóyo $) (cap. 1 - 4), despre propozițiile categoriilor snip, poziția și semnificația lor egală, despre transformarea lor, despre propozițiile lui tro-cichesknkh (cap. 4-9), despre propozițiile complexe sau condiționate (à μία, 4 ¿yaoL "**h) și despre divizare (dtcríprtfrc), despre tipuri de onago și mijloace, a alcătuit împărțirea corectă (cap. 9 p. 10.) .

A treia parte a introducerii vorbește despre legătura conceptelor sau despre concluzie (jttçi ryggav φανάν ìfce dari-ygg/yrtsyeys). Umovilyucheshe este împărțit în patru tipuri: silogism, inducție, nrnmar și enthymeme. Doctrina lui ■ szhalogvinkh este preluată din analitica lui Aristotel. Introducerea constă în stabilirea regulilor * ale copiei, ar trebui să fie manual-

odavvmadoya în dispute dialectychoskyu: „DO” odrov „re porniți, ντο ar trebui să vorbească vaoreaavuyDO și ou-rachaammiy, JostshiIi să învețe în disputele vyblvvdhvh cu” dnchia și nobilimea: „înquiring let so pvo-rig: soilchi, goɓish: tânăr (dezvăluie, în funcție de rangul și data capcanei amish), dovedesc ce este în neregulă cu poziția ta, de exemplu, că cerul este acum, îngrijorat de un astfel de „malazhaniye .... vizavi de nazheyu podvzhevyo "· ... În aceste shitavaem-uri, putem vedea amoniul asupra naturii disputelor, primul laeptshvum în vvvdepaykh în Amuțeau” și, de exemplu, yarim Kievsky în cele occidentale.

Introducerea este urmată de „întrebări preliminare despre întreaga logică a lui Aristotel”. În atomul tratatului se rezolvă întrebări despre împărțirea logicii, numite „în ea, ca cunoaștere, despre subiectul logicii, despre natura cunoașterii. Autorul împarte logica didactică în logica aplicată și demonstrează că osa este cunoaștere teoretică.

În plus, Smyarozhy oferă * explicații pentru întrebările și introducerea lui Iorpnriy și spune că veți introduce acest lucru conform lui Leoio, nu numai pentru a explica categoriile lui Aristotel, ci și pentru întreaga gamă de charosooy. Și aici are propria lui ordine: Porzhvriy-raadvlvl introducerea lui la 17 capitole; iar Sooroniy face șapte din 17 capitole. Compilând un comentariu la învățăturile lui Poropriy despre conceptul de petrecere: despre gen, specie, răspândire, proprie și aleatorie, mentorul de la sfârșitul fiecărui capitol propune și rezolvă întrebări referitoare la obiectele lăsate de Poropriy fără investigație și examinează critic. Sunt locuit de mementouri și niciuna dintre prevederile lui nu este în afara -

ce

Wd Oiiredpgyavlyaeg lor kryapyachvsmid 9MM "II" în această ordine: mai întâi el explică întrebarea, roman, în "** syaayvaet piles shmpzhyamil "dokaaatmstva, makemn rlmyamg ivarvvkmtsiyasa vormkekid.

La „cursul logicii lui Livud, priyaevdyammy” este explicat ts vshfvey pe kaeoart lui Aristotel și pe primele două puncte principale vuayärviy .mfig * ale ultimilor analisti ai aceluiași „mi * soma, pmmie. încă „în 1669 îmi aparțineau, fără îndoială, Seorozhmo, căci atunci ar fi avut 17 copii * om wimm ome v vyu .

Despre Lapam Soaudniya dp trecut pentru a observa. că în amozhe * viyu "m. mime "are în comun cu uchNmdoamm.XII secolul * nu slab. svmayevichsvamts fermele- În ceea ce privește conținutul, ar trebui să fie falsificat, w · un mentor, învârtindu-se constant în jurul lui Aristotel, "bmruzhmvavt ^ în sine% a unui gânditor strict și bmgoshmmreago. Iyvestay i-au fost comentarii: „* Aristotel · odo. este dat în John Grammar, Eastratia, Temnstia, Ammonius, Alexander Dorodnoshchsivgo, Filonov și Averroes, uneori nu este de acord cu interpretările lor și le dă pe ale sale. Cu toate acestea, nu se poate nega că ceva a intrat în logica lui Likha din lecțiile Academiei Kottuniansmob, și anume din prelegerile lui Gerasim Vlakh. Acest lucru poate fi văzut dintr-o comparație a lecțiilor scrise de Sofroniy în 1669 cu cursul logicii sale dat la Moscova în 1690. În orice caz, logica lui Lihu este da, deși nu un modset poate fi numit laborios original, dar, ca primă experiență a acestei științe pe pământul rusesc, merită o revizuire de aprobare.

b

b. psialovsh.

la tre» libra* da anima juttia principia Pcripatatioontm ai. Dataria Âagriiçi daotriham

00

Lichudt expoaitio. Uenet. 1000. 89 Giagno (Academia Rupov. M. D. NN 310. 316).

Aceasta este o interpretare a cărților despre suflet ale lui Aristotel, compilate pe baza referințelor la aceeași carte angajată de Aquino și alții. În special, Joannikiy a urmat notele lui Gerasim Vlach, păstrate sub titlul: dÿ τα deri ψνχί́ρ * „à τΛος βίβλία βύντομος παράφραβίς my ζητήμα ta. 16M. (Rukon. M. D. Academia N 298). Johannikiy m” la sfârşitul cărţii scrie „în aceasta este suficient ca o îmbrăţişare să se gândească la suflet; în lauda Atotputernicului Dumnezeu, a Sfintei Fecioare și a învățătorului îngeresc (Angelici magiatri) Thomas Ammmat. Acceptă, dragă Valentine, cu îngăduința ta obișnuită, acest cadou de serviciu; având scris în diverse insapeluri filozofice” · aceste subiecte pe larg, am adunat și suprapus pe scurt cu posibila claritate ·. Deci aceste lecții au fost scrise la Veneția pentru o persoană

particulară și nu au fost predate la Academie; de aceea le lăsăm fără considerare.

6. F i z i k A.

Că Likhud-ii citesc Fizică este ceea ce Polikarpov spune în istoria sa a Academiei și Patriarhul Do-Sithei într-una dintre scrisorile sale: „Likhud-ii, spune El, se distrează în jurul fizicii și al filosofiei. Din lecțiile de fizică știm:

in octo libros physiconan, seu de naturali ¡"uscultatione exposilio loannikii Sacromondri Lichtidæ et amicoram (Ru-cop. M. D. Academician NN 310. 311. 316.).

Acest comentariu asupra Fizicii lui Aristotel a fost scris de Joyavkiem la Veneția în 1689 tolu ll „al aceluiași Va-

zhmgtnp *, jua metorago iadisana și Nspmshaya și instantaneu ry este intitulat: illintrissime. Dar la întoarcerea lui Ioan al Angliei la Moscova, aceleași note au fost oferite fostei și academice prezență a Academiei și au fost citite după Logica. .Iată ce se citește în prefață: „După ce ne-am trudit și am simțit peșterile adânci și adânci ale Logicii, acum, cu ajutorul Duhului Sfânt, vom traduce în oβ-filozofie naturală și vom încerca să o predăm conform sb. . învăţăturile lui Aristotel. Cu toate acestea, ne vom păzi de orice sofisticare care nu este în concordanță cu Religia și Ortodoxia voastră, acuz: în mintea lui Dumnezeu, mac spune Apostolul, „La mijlocul lecțiilor există următoarea notă în limba greacă: „Sin urvem in Fizica, trecem mai întâi în latină mama, apo-sl cu ajutorul lui Dumnezeu și în grameemm. în folosul ucenicilor, presiune în orașul domnitor și mare Moscova.

Lnhudy, totuși, sunt capabili să citească întreaga Fizică și au explicat doar primele două cărți din φυοικων Arestarea * * ale corpului și cele nouă capitole ale celei de-a doua, forma de prezentare este aceeași ca în logică, este la început se explică întrebările din Phnaip a lui Aristotel, apoi urmează controversa. Instructorul ia adesea Sfintele Scripturi ca bază a judecăților sale și cu această armă îi lovește pe fizicienii și atomiștii din vechime - Thales, Anaxagoras, Democrit, Epicur și interpreții de mai târziu ai lui Aristotel: Erigem, Campaello,: Averroes și alții. Nu scutește chirpiciul frecvent al lui Aristotel.

Interpretarea începe cu o introducere, în care mentorul discută subiectul filozofiei naturale, relația dintre fizică și metafizică și diviziunea științei. Cele 9 capitole ale primei cărți conțin o învățătură criptică despre principiile lucrurilor naturale, și anume despre Aristotel: materie, formă și privare.

și ostikiah, kaigi8chalpѣ, nu învățăturile vechilor. - În cel de-al doilea kiugv despre natură, artă și acțiuni involuntare (βν „ί”), despre cauze: materiale, formale, acționale ■ finale. Al treilea capitol vorbește despre mișcare, acțiune și suferință.

Pentru a oferi o perspectivă asupra prezentării generale a modificărilor L poods, să deducem câteva dintre lecțiile acestora; aici de exemplu. un loc luați capitolul despre * începuturi *:

„Campanella admite patru începuturi ale lucrurilor: căldură, frig, uscăciune și umiditate. Ok ne învață că la început, Lo * a creat ceva întreg și needucat, cu calitățile menționate mai sus, care se regăsește într-o mare luptă. Teyalot „a subțiat și a purificat această masă, a zguduit-o într-o manieră circulară, a produs cerul. Frigul, comprimând partea aspră a naosei, a format * pământul. O parte din masă a luat umezeală și a produs apă; de la soluția de apă la un strat de căldură, a avut loc evaporarea și din acest aer s-a format, ”

„Împotriva acestei doctrine, care pare mai degrabă o fabulă a poeților decât o părere filozofică, se ridică toate ideile creștine ortodoxe, care, întemeiate pe G.” Scripturi; ei afirmă că cerul și elementele sunt direct ascunse de Dumnezeu, da, domnule Campanella, după ce a întocmit concluzia-arotshv a lui Arnst *, își spune: Aristotel a spus că nu există esență nici măcar întâmplător; iar Campanella afirmă că aceste patru calități sunt întâmplătoare — ce fel de esență pot produce ele?

*Toată lumea admite că primul - yayamrin ■ prin natura sa și la dispoziția puternică a Creatorului ar putea exista fără o Formă. La începutul lumii, Dumnezeu a creat mai mult de o materie, aducând-o împreună cu niște orrie; deci, când unii dintre Sfinţii Părinţi au

tnap, că Sari în „cota din lume a creat Yyaovoruao o materie fără formă, apoi apa în numele acestei materii rv” ar trebui înțeleasă ca prima materie, lipsită de o formă de vanzare, dar este necesar să înțelegem pământul , care nu avea încă „fațete, euveta, ierburi și flori”.

Dintr-o trecere în revistă a manualelor scrise de doamnele Lihu, se poate observa că acestea au primit o educație largă, multilaterală și au dat acestei educații o direcție religioasă. Este imposibil să se revolte despre ceea ce nu au Forme skbvana la scolastici: cine este omul învăţat a fost eliberat de ioya în continuarea acestui mic secol, începând de la VI la XVIII? Odoayaozh este necesar să știm că în Likhudyap este deja vizibil egremloai pentru a elibera știința din această sclavie; ei omit multe dintre întrebările care au făcut obiectul controverselor legate de complotul de vită în Evul Mediu și se adaptează la conceptele elevilor lor, deși prin exemple încearcă să rezolve nodul întrebărilor scolastice. Nu există nimic de spus și de alungat respectul involuntar pentru Aristotel, care s-a bucurat atât de multă vreme de feminitatea exclusivă a tuturor oamenilor de știință ai lumii: învățăturile lui Bekoy și Deiart nu au avut încă timp să

pătrundă în școli, iar Likhud-ii recunosc. că ar trebui să-l urmeze pe Aristotel pentru că se obișnuiește: „Noi, spun ei, în prefața la fizică, intenționăm să-l urmăm pe Aristotel pentru că de câteva secole aproape toate Academiile m-au luat drept conducător și șef al filozofiei”.

Activitățile Likhudovilor nu se limitau la o singură școală; încă mai lucrau pentru biserică și stat. Următoarele lucrări au rămas monumente ale activității lor polemice:

1. Lkos”, sau vindecare, opusă mușcăturilor otrăvitoare, serpentină în beneficiul general al vindecării ulcerelor și mai înțeleaptă în săvârșirea sacramentului1

Biblioteca „Runivers”

ei

Euharistie. Anul „1687 (mâna. Arhiva MpiYster. Străin. dell N 321)

2. Indicarea adevărului, sau otayatz la prostii furioase (1689).

3. Dialoguri ale profesorului grec la „nici un studiu despre diferențele care există între Biserica Răsăriteană și cea Occidentală. Anul 1689 (producător. Imner. Nubl. Bibl. N 7.6).

4. Mvvets "duayuamyi la ocrotirea Bisericii Răsăritene a Sfântului Hristos și la perseverența Bisericii Apusene. Anul 1690 (producător, M. D-Amadei II). ·

5. lánoyariçaOiç καί Άίγχος τύν airbiyv te ί Σωφρο-νίβ. Indicarea și denunțarea ereziilor lui Luther și Calvin. 1706 (șeful Academiei M.D. N 275).

6. Oblkveshe despre cititorii Bibliei grecești 72 interpreți. 1706 (ruper. Novgorod. Oofiksk. Catedrală).

Din lucrările oratorice ale numelui lui Likhudov:

1. Discursul lui John Lahoud către Patriarh la întoarcerea sa de la Veneția (1691).

2. Cuvânt de înmormântare a propriilor regine” de Natalia Kirillovna. 1694.

3. Cuvintele sale de laudă de binecuvântată amintire către țar Ioan Alekseevici. 1696.

4. Propriul triumf al țarului Petro Alekseevici asupra lui Azov. 16Q7.

5. Cuvintele sale de laudă către țarul Petru Alexievici la întoarcerea din Olanda. 1698.

6. Predarea in saptamana a cincea a Sf. Patruzeci de zile despre predestinare, vorbită la Moscova în 1701 (“).

((") Ruvoya. M.D. Avmemim. Colectat. p "it coa. N Í9. În toate * hand-pvsm "există doar o listă de piese credibile"

7. Lauda lui Sofrosh la ziua de naștere a țarului Petru Alexievici. Începe astfel: θριαμβιύίη <5 ΜοοχοβΙται a. t. Ya.—bucură-te de moscoviți, săriți în greci, să vă temeți de vrăjmaș, să vă îngroziți de barbar, să vă retrageți pe turci: chiar și de mult timp sterp, Constantinopolul și-a născut Lva, își vede Autocratul („).

8. Cuvântul despre Sophia Înțelepciunea lui Dumnezeu, scris de doamnele Lihu în. 1708 la Novgorod (Rukop. Rumyants. Muzica. N 244).

9. Lauda Sf. Varlaam Khutynsky, scrisa tot la Novgorod.

După ce am enumerat manualele, lucrările polemice și oratorice ale lui Lihudov, nu le-am epuizat încă toate activitățile. Din scrierile și traducerile lor în diferite genuri, au supraviețuit următoarele:

1. Πρώτος τόμος τα β βίβλο της ίράς Οχολαςιχης θεολογίας, primul volum al celei de-a doua cărți a teologiei scolastice sacre, scris probabil în Novgorod ѣ, pentru că Likhuds nu au fost citite în Moscow N.2. 2).

Vie în al cincilea a condus pomvshchevo la web în jumătate. Ovi îi aparține și lui Joanniki, iar acest videoclip este dintr-un indiciu că autorul, în posesia Prințului Transilvaniei Michael Avyafm, a avut o luptă împotriva ereticilor și, printre altele, cu un fel de Jacob Champagne, profesor de Teologie în Levkopolv (p. 36). Cuvântul a fost pronunțat pentru prima dată, aparent, într-un public academic: predicatorul se adresează ascultătorilor cu un asemenea apel: ίναιβίςατά * ? si pbslѣ s-a spus de la catedra bisericeasca. În introducere, predicatorul spune că cu frică va trebui să intre în acel munte cel mai înalt, în care intră cei mai înțelepți profesori ai mei.

(59) Începutul acestui cuvânt este dat în retornul lui Sofronius ca exemplu de introducere a cuvintelor lăudabile (p. 351). În traducerea rusă a replicii, se adaugă că Sofroniy a scris acest cuvânt „în vara trecută, în anul o greșeală evidentă. Vezi creta. despre Lahudakh p. 89.

2. Apantbistna pbilosopbictnn per qnæstiones ac résolutiones Sophronii Licbudæ, Gepballenii, sacromonachi Philosophiæque et Tbeologiæ doctorie (Manuscript M. D. Academy N 302). Aceasta este o colecție de tratate pe diverse subiecte filozofice.

3. Traducerea Liturghiei Sf. Iacob Fratele Domnului (Manuscris. Repet. Catedrala Sof.).

4. Viața reverendului Varlaam Khutynsky (Rukop. Biblie. Khut. mănăstire).

5. Kollury din pasiunea aprigă a oboselii lui Kapitonsky. op. Sophroniya Lihu da (Vezi catalogul scris de mână al Sfântului Damasc).

De asemenea, se știe că Likhud-ii au corectat stichera și canonul Sf. Sofia a Înțelepciunii lui Dumnezeu și traducerea slavă a lucrărilor lui Simeon al Tesalonicului și a tradus multe cărți din limba latină în numele lui Petru cel Mare. Sofronius are onoarea de a corecta traducerea slavă a Bibliei, dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Cu mentori atât de activi precum Likhud-ii, nu este surprinzător că studenții au făcut progrese rapide. Polikarpov mărturisește că în al patrulea an de la deschiderea Academiei, elevii din clasa I au învățat atât de bine greaca și latină încât au tradus mai multe cărți în limba rusă (*“). Polikarpov însuși și Nikolai Golovin, care, după Likhudov, au ocupat locurile de mentori la Academie, s-au distins mai mult decât alții prin talentele și diligența lor.

Compoziția învățăturii clasice sub Lnkhudakh nu poate fi indicată în toate detaliile: numai

(60) Istorie, știri despre Moscova. Lkadevie p. 199.

paturile doare în mesajul către studenții cunoștințelor științifice. Predarea începea cu gramatica și se citea în trei clase: prima se numea infima și era împărțită în două diviziuni infima inferior et superior; a doua clasă a fost numită media middle, iar a treia supremă cea mai înaltă. În această ultimă clasă, gramatica a fost citită în această formă pentru a pregăti elevii pentru retorp (Γραμματική προς την της Ριτορικής 6χολήν άποβλίποοα). Cei care au studiat gramatica li s-a predat poezia, apoi retorica si in final logica si fizica. Toate științele au fost predate lui Leah de doamne în ultimii câțiva ani (din 1686 până în 1694), cu excepția fizicii, la care a fost citită doar o mică parte. Studenții nou înscriși au fost informați despre primele începuturi ale Științei de către studenții din Likhudov, care ajunseseră la filozofie. Elevii s-au ocupat cu replică și exerciții poetice: în 1690 au scris un cuvânt de bun venit Patriarhului Adrian. Duminica și zilele de sărbătoare, ei se adunau în sală și ascultau predici sau interpretarea poveștii biblice (**). La un moment dat au dezbătut între ei și au fost testați în cunoștințele pe care le acceptaseră. Patriarhul Ierusalimului a scris (în 1694) că în fiecare duminică și în fiecare zi de sărbătoare ucenicii erau nevoiți să intre în dispute savante între ei, pentru ca ei să învețe mai bine dialectica; De asemenea, mi-am dorit ca în fiecare lună Patriarhul, fie el însuși, fie prin oameni de încredere, să testeze elevii Academiei pentru a afla cât a reușit să facă fiecare în cursul lunii (**).

Obiectivele educației au fost atinse cu succesul dorit: rușii s-au împăcat cu ideea de

(61) Vezi cuvântul lui John Lahud despre prejudecăți și ooyas. mâinile .bibl. Tolst, p. 513.

(61) Zalisk. Ceaţă." Partea X, cf. 117.

5*

În folosul științei și al primilor oameni de știință ruși, o soartă mai bună o aștepta pe cea trăită de primii lor mentori.

CAPITOLUL A.

SORTEA MENTATORILOR ȘI A ELEVILOR.

În 1694, Likhuds, ca urmare a influenței Patriarhului Ierusalimului, a trebuit să părăsească Academia și s-a mutat la tipografie. Faptul că nu au fost îndepărtați de la Moscova i-a jignit pe Dosiey și Chrysanthes, iar aceștia din urmă au prezentat o nouă acuzație împotriva lor, că Likhud-ii scriau la Constantinopol, că Chrysane fusese trimis la Moscova cu ordin de a-l excita pe țarul rus la război cu turcii. Ca urmare a acestui fapt, Do-Sithei a cerut expulzarea lui Lihudov din capitală (*'). La aceasta Patriarhul Moscovei a răspuns destul de evaziv că Likhud-ii au adus deja beneficii Academiei și acum s-au pus la o altă sarcină, au început să predea limba italiană. „Ce să facem cu ei? întreabă Adrian; au venit de la tine, cu mărturiile tale că sunt înțelepți și desăvârșiți în toate; zdvs redate inj

(83) Manuscris. Stnod. bibl. Scrisoare de la Chrysavea către Adrian vp Vadakhii, din 8 iulie 1896. Mai întâi, Chrysane a vorbit despre episcopul Akakii, de parcă ar fi scris „Rancian readaedat în Constantinopol, că l-a trimis pe Chrysane la Moscova pentru a-l instiga pe țar la război cu turcii. Mai departe: ■ chiar dacă profesorii care sunt cu voi nu încetează să o facă prin multe mijloace, dar noi suntem mântuiţi; de asemenea, cere învățători pe Fericitul meu Vlădica, ca să te demnești să-i exilezi într-un loc îndepărtat;

cinste și îmbogățit, și spre nenorocirea ta ”(m). Soarta lui Akakiy, la care au participat Likhud-ii, a fost decisă: Patriarhul Adrian l-a instruit pe Nikolai Semyonov Golovin să ia informații despre acest episcop (m) din Likhudov, iar Akakiy a fost exilat într-o mănăstire îndepărtată, iar Likhud-ii au rămas la Moscova. Demiterea lor din funcția de tutori academici nu le-a prejudiciat reputația la Curte: în ocazii importante au acționat în domeniul activității publice, au glorificat isprăvile țarilor, au deplâns pierderile statului. Acest lucru este evident din discursurile lor în ocazii solemne, pe care le-

am menționat mai sus. Țarul Petru, care cu o privire rapidă a pătruns în talentele oamenilor, a dorit și a știut să beneficieze de pretutindeni pentru educația poporului său. În acel moment (în 1697) a fost confirmată alianța ofensivă a Rusiei cu Veneția împotriva turcilor; de aceea era necesar să existe o comunicare constantă cu Doge și Senatul Lombard, când mișcările Porții erau evidente pentru toți. Pentru a facilita aceste relații, Peter a considerat foarte important ca cele mai bune Nume de familie să învețe limba italiană, mai ales că în Veneția nu exista un traducător rusesc (*c). Likhud-ii îi predau în particular pe cei care doreau latină și italiană. Petru a acordat atenție acestui lucru, le-a numit un salariu de stat și a emis un decret ca boierii și alți funcționari să-și dea copiii Likhudilor.

(64} Ib. N 98. Scrisoarea lui Adrian din SO feb. 1697 rep.

(65) Manuscris. Arc. machistă. I. D. Grech. Dl. Bucurie. 74. N 14, anul 7904.

(66) Manuscris. Arc. Mich. I. D. Dila Venetia. N 4, ani. 185 ha rev. Scrisoarea lui Joanikiy Lahud către Golitsyn în 1689: „Și ei (membrii Senatului) gohorndh, că au un traducător al limbii ruse, intru întotdeauna în Majestatea Regală to hyam în limba latină pviput”.

invata italiana. Astfel, în Ma „1687, Likhudovii aveau 65 de studenți și mulți copii din familii nobiliare (”) Acest lucru este confirmat de secretarul ambasadei austriece Korb, care se afla la Moscova în 1698 (t).

Dar plângerile împotriva lui Lihudov s-au alăturat altele noi: în octombrie 1697, Panagiot, un grec din Rodos, a mers în Țara Românească la Patriarhul Ierusalimului cu o plângere împotriva lui Lihudov; a fost un duhovnic hirotonit ca cititor de către Pareneniy Metro-Iolite din Rodos. Voia să ocupe un scaun de profesor la Academia din Moscova și acesta, fără îndoială, era motivul supărării pe care i-au adus-o lnkhud-ii; Panagiot i-a cerut lui Dosnev o scrisoare certificată, dar Patriarhul, care, după cum i se părea, a greșit în Lihudakh, s-a temut să nu i se reproșeze la Moscova scrisorile sale de recomandare și i-a refuzat o scrisoare lui Panagiot. În același timp, i-a scris lui Adrian despre Likhudakh: „auzim că unii, profesori patroni, spun că am mai scris și i-am lăudat, de ce acum îi învinovățim? Dar nu este înțelept să spui așa. Hristos Serdiev

(67) Vechi Suveran. Mosco . Arhiva conține o listă a celor care au studiat limba italiană cu Likhudov până în 1897: „în mai 905, din a 15-a zi, prin decret al țarului V.G. și al lui V.K. chinov dtem este bine să învățați limba Talyavg de la profesorii grecilor din Oannikiya. iar Soroii Lpkhudiev 55 de persoane. Printre alții, copiii prințului Prozorovski, boierului Volzhsky, prințului Khovansky, prințului Khilkov, prințului Cerkaski, Saltykov, sunt menționați, printre alții, copiii prinților, funcționarilor și negustorilor.

(68} Diariuin iliner. in Moscou, descript. in Korb. Vitan. 1700 p. 905. in e ad em domo, iu qua typographie erecta eM, aliquot Grati Saroerdotea Taareiv sumptibua alun tur, qui lingura Ilalkena xalenle* dooent··

L-a recrutat pe Iuda și l-a făcut Apostol, la fel de bun, iar când s-a mâniat, l-a respins. Sfântul Grigorie Teologul a respectat de atâția ani Maxim cinic ca fiind cinstit, iar când s-a dovedit a fi un om rău, l-a respins, astfel încât Sinodul al II-lea Ecumenic a interzis ca Maxim să fie numit creștin. Așa că dascălii ni s-au părut smeriți și am crezut că au inimă bună, dar s-au dovedit vicleni și vicleni și am scris despre răutatea și viclenia lor, pe care voi înșivă le-ați văzut; și nu era nevoie să scrieți multe scrisori despre asta, dar după prima scrisoare ar fi trebuit să le trimiteți undeva mai departe, ca să nu rămână la Moscova și să scrie ce vor; ei nu știu să se smerească și să scrie aici tot felul de minciuni, din care să apară răul (ω).

Aceste cereri constante ale Patriarhului și-au câștigat în cele din urmă putere. Desigur, cea mai importantă plângere a fost că Likhud-ii au început să ia parte la afacerile politice și să scrie Constantinopolului despre starea actuală a statului. Patriarhul Adrian, bineînțeles, a trebuit să aducă acest lucru în atenția țarului, iar Lihudov a fost stabilit în Mănăstirea Novospassky, iar în 1701 sau al doilea an au fost exilați la Mănăstirea Kostroma Ipatiev (atunci).

Likhud-ii au locuit în Mănăstirea Ipatiev până în 1706 și nu au rămas fără loc acolo; s-au angajat în

(69) Adunarea. Snod. bibl. scrisoarea N 99 din 6 martie 1698 din Bukh-rost.

(70) gr. Dala în Arh. Mnvist. I. D. St. 78, N9, anul 7908 (1700), cererea lui Lihudov pentru restituirea ordinului ambasador al chitanțelor lor, luate pentru informații despre „amalia” lor. Si. Polycarp, izgvst. despre Academie, p. 301. În 1701, în săptămâna a cincea din Postul Mare, Ioan VlviA a vorbit propovăduitor în mănăstirea Zaikoiospassky; alad. Libertatea lui Lihudov, când locuiau la Moscova, nu era bună.

acesta este timpul unei ample lucrări polemice împotriva luteranilor și calviniștilor; mai cunoaștem o lungă gramatică greacă, completată de ei în 1705; sfârşitul prefaţei arată că ei nu au stat în mănăstire fără mâhnire: pipvytòt χικοπια-χότων, amintiţi-vă de cei care lucrau, strigau la animalele lor. Polikarpov mărturisește că au trăit acolo „în nenorociri”. Dar nevoia de știință, din ce în ce mai simțită în Rus’, i-a chemat curând din singurătate. Mitropolitul Iov din Novgorod, intenționând să înceapă școli, a recunoscut necesitatea de a aplica pentru acest cântec la Likhud și, cu permisiunea Suveranului, i-a

chemat de la mănăstirea Ipatsky și, cu ajutorul lor, a înființat școala sloveno-greio-latină. în Novgorod. Pentru a-i ajuta * și pentru a traduce cărți, Mitropolitul a chemat de la Moscova pe câțiva dintre studenții lor și, printre alții, pe Karion Istomin. Acum activitatea tutorilor a luat viață: timp de șase ani, elevii i-au ascultat pentru gramatică, retorică, retorică și o parte de logică; mentorii au tradus multe cărți din greacă și latină și chiar în primul an al șederii la Novgorod și-au încheiat lucrarea, publicată sub titlul: Denunțarea ereziilor lui Luther și Calvin ('*). Cu ajutorul lui Likhudov, arhipăstorul zelos a răspândit iluminarea în toată eparhia: au fost deschise până la 14 școli gramaticale în orașele aparținând eparhiei Novgorod. În decembrie 1708, Sooroniy a fost trimis de mitropolit la Moscova cu instrucțiuni de primire

(74) "ai Jlrproç t" gg.Lgg / ra "al KaHDya ayao twa

/oarg*m/in yaai £Ruzhop. şi d. Academia N 975). In com-

n poskshchevik al cărții al 4-lea Vselevskipg Patriarcham aystaadev 1706:., sept. 8 ir τη pt/alaxél"

tnaogra * mașini de ski pentru înființarea propusă a unei tipografii la Novgorod: locotenentul tronului patriarhal, Steoan Yavorsky, l-a ținut la Moscova și i-a ordonat să predea greacă într-o școală deschisă în Complexul Kazan. După moartea mitropolitului Iov, în februarie 1716, am fost chemat la Moscova prin decret al lui Petru I și m-am stabilit cu fratele meu. Dar bătrânețea și munca de lungă durată l-au adus curând mai aproape de mormânt: a murit la 7 august 1717, la 84 de ani de la naștere, și a fost înmormântat în biserica de jos a mănăstirii Zankonospassky, lângă „școala care îi plăcea”. Timpul nu a șters încă de pe piatra funerară epitaful emoționant scris de fratele său în greacă și slavonă (n). Sortul i-a revenit lui Sophronius să fie din nou mentor la Academie.

Mai fericiți decât Likhudov au fost primii lor studenți; dintre ele sunt cunoscute:

1. Theodora Polikarpov Polikarpov, din 1680 studentă, din 1694 mentor la Academie. În anul 1700, la cererea șefului tipografiei în fața Patriarhului, este trecut la directorii tipografiei; în acest moment, Sfântul Dimitrie, Mitropolitul Rostovului, l-a întâlnit și, până la moarte, i-a arătat un respect deosebit. Și-a trimis eseurile lui Polikarpov pentru a fi luate în considerare, a folosit sfaturile și observațiile sale și a primit de la el cărțile de care avea nevoie pentru referință ('·). În 1708, Polikarpov era deja directorul tipografiei și a murit în această funcție în mai 1730.

(79) Istochavhv di biogrmi· Lykhudov' g vachada HVS haka: Istor. oaspete despre Moscova Aaadems de Qo^axapooia. — Xiaovar M. Eagevia. - Istorie Ross. Ierarhiile partea I. —Svaлоккаго стат· o Lyhudaiъ.

(73) Vezi Diarium sa. Dimitriy Trage un pui de somn Ross. Bbbùooooh. Partea 17, p. 47, 57, „3.

al anului ('*'). Polikarpov a lăsat în urmă multe monumente ale lucrărilor sale științifice. Din lucrările sale se cunosc următoarele: 1) Alfabetul, un grund mai bun slavo-greco-latin, a fost publicat la Moscova în 1701; 2) Lexicon slavo-greco-latin, tipărit în 1704; 3) Gramatica slovenă din 1721, Moscova. Aceasta este gramatica lui Meletius Smotrytsky corectată de Polikarpov, publicată din ordinul lui Petru cel Mare. 4) Știri istorice despre Academia din Moscova. Traduceri făcute de el: 1) scrierile avva Dorotheus, publicate în 1701 împreună cu scrierile lui Efraim Sirul, la care Polikarpov a mai adăugat câteva învățături ale lui Efraim, traduse de el; 2) Geografie generală Vareniev, nu rev. din leton. Copt la Moscova în 1718. 3) Sebast de Trebizond Kvmit doctrina dogmatică a Bisericii Răsăritene în trei capitole despre Euharistie și Maica Domnului. Din greaca. Nu este imprimat. 4) George Pachimera parafrază despre scrierile lui Dionisie Areopagitul. Nu am tipărit. 5) Explicarea liturghiei armene, traducere. din greaca. Rămâne în manuscris. În plus, Polikarpov, împreună cu Golovin și Barsov, a tradus în slavonă Akos și multe alte lucrări ale lui Lihudov. A profesat și în poezie: în decembrie 1694, împreună cu Golovin, îi dă Patriarhului „urări compuse” de Crăciun (l). Petru cel Mare în 1708 l-a instruit pe Polikarpov să scrie Istoria Rusiei de la începutul secolului al XV-lea * până în timpul său: timp de opt ani a studiat acest subiect și în 1716 și-a prezentat lucrările suveranului, a primit 200 de ruble drept recompensă, deși istoria nu a fost pe deplin aprobată de Suveran.

(74) D'on. Petra V. op. Golikov. î-e publicat, vol. IV, p. 999.

(75) Olis. mână, bibl. Tolst П. nr. 990.

2. Nikolai Semenov „Golovin”. Împreună cu Polikarpov, a început să studieze cu Likhudov, împreună cu el, după aceea, Likhudov a intrat în tutorele Academiei și, în același timp, ambii au fost numiți directori ai tipografiei. A lucrat din greu cu Polikarpov în traduceri din greacă și latină. Soarta lui ulterioară nu este cunoscută.

3. Teolog, călugăr al Mănăstirii Chudov} elev al lui Lihudov și apoi funcționar într-o tipografie. Prietenia strânsă pe care Sfântul Dimitrie de Rostov i-a fost asociată arată în teolog un om demn de respect. Câteva scrisori scrise de Sfântul Dimitrie indică într-adevăr calități rare la el. În timpul bolii Sfântului, care i s-a întâmplat la Moscova, teologul nu și-a părăsit patul; iar după aceea, a împlinit toate dorințele lui Dimitrie, i-a trimis cărți, i-a revizuit și corectat scrierile și, cu sinceritatea și râvna lui, a fost atât de bun cu Sfântul, încât s-a plictisit, nevăzându-l de mult, a tânjit. să-l întâlnesc: dacă avea un pegas-plp Alexandrov Bucephalus, odată ce i-a

scris Dimitri, i-a trimis cinstitei tale, dar în acele zile a venit să mă viziteze, dar eu însumi cu greu rătăcesc pe jos: nici cal, nici călăreț ('®). Dintre lucrările învățate ale teologului se cunosc câteva traduceri din greacă: el a participat și la corectarea traducerii Bibliei.

4. Karion Istomin ”, Ieromonah al Mănăstirii Chudov, chiar înainte de a studia poezia unui poet, apoi student al Academiei, și în final funcționar la tipografie. Îi plăcea mai ales să se angajeze în poezie și încă din 1681 i-a adus o carte întreagă prințesei Sofia.

fr) Sf. Dutry Mltrop. Rdetossgi *, M. 1849, p. 57 etc.

versuri de salut; în 1689 a scris o poezie despre căsătoria țarului Petru cu Evdokia Theodorovna. Pe lângă aceasta, a scris: a) un grund în chipuri cu imagini de oameni și animale preluate din manuscrise vechi: sub fiecare tablou, versuri moralizatoare (”); b) nume nou (1686); c) Edenul, dedicat țareviciului Alexis Petrovici; d) Ecclesia, cea mai bună Biserică, lui; e) Akaeist al Maicii Domnului, închinat împărătesei Paraskevia Theodorovna; e) Veseleil. Istomin a tradus cartea Bl. Augustin: Iubire asemănătoare lui Dumnezeu, a mai tradus-o în 1792 pe Iulia Frontin, o senatoare romană pe cauze militare (în Arhiva Moscovei. Min. In. Del), și s-a ocupat cu alcătuirea lantopsii (”). În 1712, l-a chemat pe mitropolitul Iovom la Novgorod și acolo timp de aproximativ un an s-a angajat cu traduceri de cărți din limba greacă; la întoarcerea sa la Moscova, a murit curând în mănăstirile Chudov.

5. Capra Svyatogorets, grec, Hierodiakon al Mănăstirii Chudov. Cunoscut ca traducător al retoricii lui Sofroniy în limba slavă; după aceea și-a scris și propriul retorn pe ghidul lui Skuffy.

6. Joe”, Ierodiacon al Mănăstirii Chudov, elev al lui Lihudov, iar după ei mentor la Academie. Există informații despre el într-o viață scrisă de mână a lui Zesima și Savvaty of the Solovetsky Wonderworkers. În prefață scriem: „Adunate de ei (adică miraculoase) isprăvi și minuni ale cărții din Literacoli și mulți scriitori cu inteligența pro-legată și primejdioasă de a se referi la miraculos în conformitate cu consoana eseului și actul Istago al navigației slovene...

(77) Acest primer este stocat în capitolul bibliotecă. Moscova. Arhiva. Maa. Iaostr. Del.

(78) Dicționarul lui M. Evgeny; Sfântul Dimitrie de Rostov. M. 1849, p. 46.

venă, de asemenea, sălașul paznicilor lui O. Arhimandritul Fnrs, și sălașul lor sfânt, locuitorul, adevărul, de dragul lui Dumnezeu, alungat ”, dialectul elen, grecesc și latin al Școlii din Moscova de

către fostul profesor Ierodiacon Iov în acel cel mai faimos deșert Solovetsky protejat de Dumnezeu 170 3 ani" (").

Chiar și în timpul șederii lui Likhudov la Moscova, unul dintre studenții lor a devenit șeful Academiei. Era > piperul doctor rus Pallady Rogovsky. O nouă perioadă în istoria Academiei începe cu el.

(79) Manuscris de A. N. Muravyov.

PERIOADA A.

(1700-1775.)

ACADEMIA SL AVENO - LATINĂ.

CAPITOLUL I

Pallady Rogovsky. Apelul oamenilor de știință de la Kiev. limba latină. Spiritul monahismului în Academie.

Odată cu începutul secolului al XV-lea, în istoria Academiei a avut loc o schimbare semnificativă: în educație, influența limbii grecești a fost înlocuită cu cea latină, cercul activității științifice s-a extins, Academia a luat mentori nu din Grecia, ci din sud-vestul Rus' din acelasi trib. Scurta perioadă a domniei lui Palladius Rogovsky (1700 - 1703.) poate fi numită tranziție către o nouă educație, - granița care desparte timpul lui Likhudov de vremea oamenilor de știință de la Kiev, care au umplut Academia după el. Este închis că acest timp de tranziție s-a prăbușit printr-un sprijin trecator pentru oamenii de știință de la greci: post-by-Patriarh Moscova, care reprezintă ideile țarului ѳeodor și, până la moartea sa, îi pasă de chemarea noilor oameni de știință din greci, in octombrie 1700, a parasit Academia Academica.este perfect

declin nud. D-Kistvzhgelio, schimbarea neîncetată a tutorilor la Academie după Likhudov, care a ajuns în cele din urmă la punctul în care nu avea cine să predea, reducerea subiectelor de studiu, persecuția deschisă a limbii grecești nu puteau promite Academiei o durată existența, și asta a fost până atunci, până când i s-a alăturat soartei Marelui Transformator al Rusiei.

Primul dintre elevii lui Lihudov și aproape ultimul dintr-o serie de mentori care și-au părăsit școala, Pallady Rogovsky, nu și-a putut aminti de Lihudov: educația din străinătate nu a lăsat în el nici măcar o urmă a educației grecești pe care a primit-o la Moscova, astfel încât nici măcar nu știa limba greacă. După ce l-a ascultat pe Likhudov timp de un an și jumătate cât era încă la școala Mănăstirii Bobotează, Pallady, „dorind o învățătură perfectă”, s-a retras de la Moscova, și-a

scos haina monahală și a studiat timp de un an la Vilna la școala iezuită. ; apoi a mai petrecut un an în orașul silezian Neisse, „studind mintea poetică”, de aici s-a mutat la Olmgotz pentru a asculta retornul. Dar iezuiții Olmutz nu au fost de acord să-l lase să meargă la școală dacă nu acceptă Unia, eu Paladiu am hotărât, din dragoste pentru știință, la o retragere temporară, totuși numai vizibilă, din Ortodoxie. Aceasta i-a deschis drumul spre Roma, unde timp de șapte ani a studiat filosofia și teologia în Colegiul Greco-Unit, a fost sfințit aici ca prezbiter de către mitropolitul uniat Onuphrius și, după terminarea studiilor, a primit diploma de doctor. de Științe Filosofice și Teologice, a plecat în secret în Rusia și i-a mărturisit patriarhului Adrian, apostazia sa involuntară, a scris o lungă mărturisire a credinței sale în spiritul Ortodoxiei și a blestemat „învățăturile, rafinamentul, dogmele și interpretările” Occidentului, care nu era de acord cu învățăturile Bisericii Răsăritene. La 2 iunie 1699, Patriarhul a acceptat

Paladiu în sânul Bisericii Ortodoxe, iar anul următor ia încredințat funcția de mentor la Academie și l-a făcut stareț al Mănăstirii Zaikovospassky (®°). Palladium a predat numai în latină și nu a predat mult timp: epuizat de un studiu lung și dificil în școlile occidentale, a murit la 23 ianuarie 1703 și a fost înmormântat în mănăstirea Zankonospassky.

Între timp, după moartea Patriarhului Adrian, Mitropolitul de Ryazan, Stepan Yavorsky, pe care Petru l-a numit locm tenens al tronului patriarhal, a devenit șeful administrației afacerilor Bisericii. În 1701, țarul a încredințat Academia de la Moscova supravegherii și îngrijirii sale directe, iar Iavorski a fost primul care a luat titlul de Protector al Academiei. Alegerea făcută de Peter a fost justificată în cel mai bun mod posibil: Academia își datorează restaurarea și distribuirea atenției luminate a lui Yavorsky. Cel mai bun dintre studenții de atunci ai Academiei de la Kiev, care și-au terminat studiile în străinătate, Ștefan i-a inspirat pe țar că cel mai bun model de organizare a Academiei din Moscova ar putea fi Kievul, care mărturisese deja buna direcție a educației introduse în ea. prin experiență de lungă durată, care dăduse Bisericii mulți arhipăstori și oameni de știință, iar Petru ai dat un decret (7 iulie 1701) „Introduceți studiile latine la Academie” (*).

Comparând acest ordin al lui Petru cu ordinele țarului Teodor Aleksevici și ale Patriarhilor Orientului, care au avut loc la înființarea Academiei și după

(80) Copac. Ross. Vzyoo. Ch. XVUÍ. pp. 148-197.

(81) Adăugați poli. lui Histor. Acad. Drem. Ross. bua. XVI. pagina 30O.

Lnhudah, constatăm că la acea vreme ei acordau prioritate și chiar dominație exclusivă învățământului grecesc, iar acum este introdusă mai multă latină. Nu se poate crede că motivul pentru care se preferă limba latină a fost impresia neplăcută lăsată în Mo-1 de Likhud-ii greci, deoarece Patriarhul Ierusalimului, „să se ridice personal împotriva lui Likhudov, a continuat să susțină ferm pentru educația greacă, astfel încât, după influența sa, limba latină a fost alungată din Akade-yaip după Likhudov: nu! a fost o consecință a noilor influențe la care a fost supusă Academia. Țarul Petru, în călătoria sa prin Europa, a văzut doar focare ale educației latine și, prin urmare, introducând o transformare în viața exterioară a oamenilor, a dorit să îmbrace știința în forme general acceptate. Stepan Yavorsky, elev al școlilor de la Kiev, Lemberg și Poznan, nu a putut, evident, să nu simpatizeze cu ordinea introdusă în aceste școli. Prin urmare, în virtutea decretului țarului, Yavorsky a apelat la Academia de la Kiev pentru profesori, iar după moartea lui Palladium, a organizat Academia din Moscova după modelul Kievului: din 1704 până în vremea Mitropolitului Platon, Academia pentru cele mai multe. o parte a avut mentori de la Kiev, care în predare au urmat manualele educaționale din Kiev și au introdus în viața Academiei ordinele care se înființaseră la Kiev din vremuri, într-un cuvânt, au informat-o despre spiritul lor, direcţie. Există motive să credem că, pentru a grăbi educația, preoții de la Kiev au adus cu ei la Moscova chiar și studenți instruiți de la Kiev: în lista studenților la filosofie din 1704 care a ajuns până la noi, sunt doar trei Mari Ruși. printre 34 de persoane, iar toți ceilalți au nume de familie ѣѢ rusă și poloneză (m). Toate lecțiile ^ chi-

(81) Lista căutărilor pentru două prelegeri de Theonlakt Looatiksky (Ru-iopvs. Mosk. Duh. Akadem. N 989.).

tyalpo și eseuri au fost tricotate în limba latină: Academia și-a pierdut vechiul nume de școli grecești, iar în documentele oficiale a fost numită mai ales școli latine, slavo-latine (**). În al doilea sfert al secolului al XVIII-lea, Academia a primit un nume uniform: Saezaea, Imperială.

Este curios că la vremea aceea s-au încercat să dea limbii latine o semnificație politică deosebită și au numit-o limba „comandei unui singur om”, adică o limbă care amintește de vremurile înfloritoare ale monarhiei romane (m). În favoarea restabilirii învățământului grecesc, nimeni nu a vorbit despre ieromonahul Serafim, grecul, trimis la Moscova de țar în 1704 de lângă Narva. Petru i-a numit un salariu de două grivne pe zi, cu toate acestea, nu s-a dovedit a fi necesar nici pentru școala Naryshkinsky, în care preda Ernst Gluck, nici pentru Academie, în care nu au deschis o clasă de greacă. Prin urmare, după șase luni au încetat să-i mai dea un salariu, iar în 1705 el a înaintat țarului o cerere pentru a fi eliberat la Londoig, unde a avut anterior o ședere și unde, după cum a asigurat, intenționa să înceapă tipărirea Bibliei. și construirea unei biserici grecești,

(83) Paula. col. lege. Ross. De exemplu. TV NN 1978-3189. - În „lucrările” trimise Academiei de la Facultatea de Economie, unde au depus cereri cei care doreau să studieze, scria: cutare și cutare.... ■ să vă trimită Rector pentru pregătire în dialectul latin.· - Vezi și prefața la Lexiconul lui Polikarpov, tipărită. 1704 - Academia de aici a numit Şcoala Slazeao-Latnsky.

(4$) Introducerea lui Polikarpov. la Lexicon: „Greaca este limba înțelepciunii. Limba latină este limba unității de comandă.” - Analizând în continuare sensul Admiterii pe cruce a Mântuitorului, Polikarpov scrie: „Limba latină semnifică toate făpturile singurului conducător al Domnului vieții. Mai mult despre limba latină: „dialectul latin este acum în jurul pământului mai mult decât altele în limbile civile și școlare”.

l-au eliberat. Remarcabilă, printre altele, este trecerea în revistă a declinului în Rusia a opiniei despre greci: „Eu însumi, scrie Serafim, sunt un martor credincios și martor ocular că suntem puși sub toți ceilalți străini” (w). Școala greacă a fost deschisă deja la întoarcerea lui Likhudov din Novgorod și a fost plasată separat de Academie în curtea Kazanului, apoi din 1722 a fost transferată în casa tipografiei; avea studenți și tutori speciali. În 1724 a fost conectată școala greacă

(M) greacă. afaceri în Moek. Arc. Mnist. străin unchiul. sistem. 84. Dacă. 15. 1705. Solicitarea ieromonahului grec Seraoam (către o persoană tsezhzgmt) pentru înființarea de școli grecești la Moscova. „Pentru că de multe și de multe ori au vorbit despre școlile limbii infernale, de ce este necesar să se mănânce și să se înțeleagă de la toți oamenii, de dragul proprietăților științelor, în special despre teologie, vorbesc doar despre beth creștină. , mai multe despre ale noastre, - dintre care Excelența Voastră, de asemenea Nikita Moiseevici (adică Zotov) și Preasfințitul Reeasky de multe ori, - ■ parcă aceasta ar fi intenția Majestății Sale, precum și Preasfințitul Rezavsky în volume ”: totuși , pentru că i-ai influențat chiar asupra acestui lucru, Pr. Glukhia Shved, nu a vrut să intre nici de dragul meu, nici de dragul celeilalte limbi a mea. Știind, mai întâi, că rasa este mai joasă decât orice limbă printre alte popoare (eu însumi am fost martor infailibil și am fost martor); a doua este că le-am promis creștinilor, prin domnul Zgur, care se dobândesc la Nzhyn, pentru școala, pe care a promis-o hatmanul Mazen când s-a întors din Anglia. Și acum, de când s-a petrecut moartea lui Gluckhiu (5 mai 1705), și cazul se pune deja în ordine, ca să fie stricat, dacă voia ta conform înțelegerii pe care am avut-o, sunt și eu acceptat, și eu va trimite o altă cale pentru ai mei, după ce am găsit și ajutoarele mele, de dragul limbii germane. Mai bine sunt limbile tale, latină, franceză până în engleză cu adevărat și vorbesc și scriu inteligibil; și care este imperfect rus, italian și alții spaniol, portughez și olandez, cu același și evreu. Și dacă nu vrei asta, te rog să-mi dai drumul cât mai curând posibil, înainte să plece corăbiile; Mă voi duce, ca nu cumva să mor de foame aici și faptele mele să piară.” Cererea a fost scrisă de Serafim în greacă, dar

ne-a venit în traducerea rusă de atunci. După moartea lui Gluck, Johann Werner Paus, maestru în filozofie, a devenit profesor la gimnaziul Naryshkinskaya. Vezi dicționar. Baatish. -Kamensk. Partea a II-a. pagina 33.

6'

Academia, dar nu pentru mult timp: în 1740, în tipografie a fost din nou amintită școala greacă (m).

Totuși, vorbind de educația greacă și latină, ne referim doar la forma exterioară a educației; esența doctrinei, dogmele ortodoxe, o viziune strictă asupra superstiției occidentale - au rămas aceleași, atât sub Lnhudakhs, cât și în noua perioadă a Academiei. Desigur, fiecare limbă are o mare importanță în studiul științelor și comunică parțial cunoașterii natura convingerilor care au prevalat în țara în care s-a dezvoltat cutare sau cutare limbă; citirea lucrărilor Părinților Greci, accesibilă celor care cunosc limba greacă, nu aduce, fără îndoială, aceleași roade ca și studiul Părinților Apusului, dobândită prin cunoașterea unei singure limbi, latina: același lucru trebuie spus despre lectura clasicii greci si latini. Dar cu toate acestea, este îmbucurător să exprim ideea că Academia de la Moscova, din expulzarea temporară a limbii grecești din cercul de predare, nu a suferit prejudicii nici în știință, nici în ortodoxie, iar aceasta depindea de puterea Învățătura ortodoxă, care pătrunsese în inima rusă și fusese mult timp acceptată cu convingere.mâncă neclintit.

De asemenea, este de remarcat faptul că învățătorii de la Kiev, după ce au asimilat spiritul monahismului în vechea capitală a Ortodoxiei, au încercat la Moscova să stabilească dominația în domeniul științei pentru monahism; Ca urmare a influenței lor, s-a considerat aproape necesar să se încredințeze catedrele învățate din toate clasele preponderent monahale: erau multe cursuri când nu se afla un singur laic printre tutorii din Academie. Un caz curios se prezintă în 1744; anul acesta toți profesorii au fost monahali, cu excepția unuia

(86) D "m arhiva. 3 crestături de măzică, an masculin. 1740. Nr 976.

profesorul său din clasa de jos, Grigori Kondakov, care, probabil, după convingerile sale neacceptate de a intra în monahism, a fost urmat de prezentarea rectorului Poronriy de următoarea definiție a Sfântului Steyaod: ъ, нц la ceea ce școlile re determina” (* '). Un alt caz se referă la 1753: după ce i-a ales pe profesorii seculari Athanasius Pelsky și Grigory Dranntsyn pentru două posturi de predare vacante, rectorul Varlaam a scris despre ei în St. Stnod: destul de „(*”). Deci Kiev. leagănul monahismului rusesc, profund și „plantat dragostea pentru monahism în doctorii în științe, format în mintea unei cete de Sfinți călugări odihnindu-se în peșterile sale! - Guvernul i-a apreciat

pe călugării învăţaţi, şi a încercat să susţină direcţia adusă de la Kiev Academiei din Moscova; a recunoscut că spiritul monahismului și duhul evlaviei nedespărțite de el ar trebui să aibă un efect benefic asupra educației întregii societăți învățate și, în același timp, cu mângâiere, a văzut că din acest focar de știință luminarii Biserica apăruse deja, strălucind cu lumina vieții și a învățăturii i. Țarul Petru a scăzut în mod clar beneficiul adus Bisericii de monahismul învățat, printr-un decret (1 septembrie 1723) prescris: „în toată limba rusă.

(87) Afaceri archi *. Zavkovospassk. anul mănăstiresc. 1744-

' (88) În anul următor, rectorul Joasaph Donorple și Sd. Svnod: Athanasius Selsky a predat corect retorica. nu vrea să accepte monahismul, dar pentru că toți dascălii sunt călugări, există o oprire în predicate, de dragul de a ști dacă C>. Sonod, de unde se cuvine, să ia locul unui călugăr în locul ei. Del. Arhiva. Sf. Svoda, 1754 N 351.

Mănăstirile Imperiului prin rescrierea tinerilor călugări sub 30 de ani, pentru predarea a ce științe este posibil, să se adune în școlile slavo-latine. În 1727, împăratul Petru IJ a repetat același decret: în el se nota, printre altele, că scopul unui astfel de ordin era ca „rodul Bisericii lui Dumnezeu” să fie de la călugării învățați.

CAPITOLUL P.

Fonduri Akadvshi. management. Sediul. Conţinut. Bibliotecă.

1.) Fericită de milostivul „al doilea Mare Monarh”, Academia primește noi forțe, noi mijloace pentru a-și întări bunăstarea. Înțelegând profund adevărul că „doctrina bună* și solidă este rădăcina, sămânța și temelia a tot binele atât pentru patrie, cât și pentru Biserică” (*), Petru a dorit prin toate mijloacele să contribuie la succesul educației și să elibereze lumina pastori la Biserică. Primul Protector al Academiei s-a dovedit a fi un demn executant al înțeleptelor planuri ale țarului, iar influența sa guvernamentală a fost marcată de ordine benefice Academiei și a rămas multă vreme cu puterea legii. El a înmulțit „numărul de mentori și de clase, a introdus ordinea predării, a adus conciatori și a cerut salarii suficiente pentru mentori și studenți. Lecțiile au fost citite sub îndrumarea lui

(89) Spirit, regdak. ang. 43-

■ supraveghere, praehicenle lavorsciana Cynthia. Spre sfârşitul domniei şi hranei lui Yavorsky, când, cu ocazia plecării sale la Sankt Petersburg, nu se mai putea ocupa direct de treburile diecezane şi şcolare, Petru, prin decretul din J718, a ordonat ca Academia să fie administrată de instanţă şi represalii aduse ordinului mănăstiresc, cu

excepția cauzelor penale, care să fie supuse instanței seculare (**) . Din ordinul monahal s-a emis o sumă pentru întreținerea Academiei: ordinul primea cereri de la cei care doreau să studieze la Academie, se depuneau rapoarte academice la ordin. Odată cu înființarea Sfântului Sinod în 1721, Academia din Moscova, împreună cu tipografia, au intrat sub supravegherea lui Sgnod ('*), și un membru al Sgnodului, Gavriil Buzhinsky, Arhimandritul Mănăstirii Ipatiev (și), a fost numit Protector al Academiei si al tuturor scolilor. În 1724, sub Sgnod, s-a deschis biroul Kamer, care a fost asigurat cu conducerea bisericească și economică: i s-a încredințat atât dispunerea sumelor alocate pentru întreținerea Academiei, cât și îngrijirea structurii sale externe . La moartea lui Petru, în 1726, biroul Kamer a fost redenumit Colegiul de Economie al Guvernului Sovietic; în 1738, împărătesei Anna Ivanovna, a fost despărțită de Sgnod și a intrat în jurisdicția Senatului: salariul era deja eliberat Academiei fie de Reiterul din Moscova, fie de la Oficiul de Stat. În 1744, la 15 iulie, prin decretul împărătesei Elisabeta, a fost închis Colegiul de Economie, iar în schimb, sub Sgnod, a fost deschis biroul de economie, care a existat până în 1763, iar în

(90) Poli. col. Zakov. TV N 3189.

(91) Colectat. aakoi. Actual. VI. N 3741.

(99) Shrink Peter Iyam 98, 179 t al anului - arhiva η. Shah. Zmkoaosp ■ geme, hm 17W-1791.

șapte ani, prin voința împărătesei Ecaterina a II-a, Colegiul de Economie a fost restabilit, iar prințul Boris Kurakin a fost numit primul său președinte.

Întrucât conducerea economică a Academiei era încredințată Colegiului de Economie, afacerile educaționale au fost întotdeauna sub jurisdicția Sfântului Sinod; Svtsod a aprobat și a respins nastavvikor, a urmat o ordine de predare etc. n. Pentru a facilita relațiile cu Suveranitatea, Academiei i s-a dat permisiunea de a se ocupa de Cancelaria Moscovei a Consiliului Suveranității, care decidea chestiuni mai puțin importante prin propriul verdict, iar în cazurile importante avea obligația de a trimite treburile Academiei pt. aprobare sau hotarare e in Sf. Svinod. Sub împărăteasa Adna Ivanovna, când Colegiul de Economie a intrat sub jurisdicția Senatului, ea și-a asumat sarcina de a supraveghea starea internă a Academiei: în 1739, celor prezenți la Colegiul de Economie li s-a încredințat datoria fiecărui săptămâna pentru a se interesa personal despre progresul studiului și cursul treburilor din Academie. Este de remarcat faptul că Arhipăstorii Moscovei, a căror serie a început în 1742, au avut o influență redusă asupra treburilor Academiei: această stare de lucruri a continuat până în vremea mitropolitului Platon, a cărui domnie constituie o epocă în istoria Academiei.

2.) Ordinului monahal, apoi Camera-coitor și Colegiul de Economie, au fost încredințate îngrijirea bunăstării clădirii academice. Corpul,

construit de halda Lihu, după 30 de ani a cerut să fie reparat și, la cererea rectorului Theo*ilakt, țarul printr-un decret personal din 12 feb. În 1718, a poruncit ordinului monahal să elibereze 2746 de ruble pentru repararea școlilor, pentru curățarea curții școlii și construirea de noi chilii de piatră în mănăstire pentru a găzdui frații și profesorii. Prin același decret, rândul de icoane a fost dat în stăpânirea mănăstirii,

de la mănăstire până la porțile școlii, care s-a ordonat să fie reconstruite în chilii de locuit. Dar, din moment ce drepturile de a deține noul loc alocat nu au fost aprobate oficial de Petru, atunci patrimonialii rândului de icoane Peter Byalindyan și tovarășii săi au depus o petiție în 1738 împăratului Petru I, în care au cerut să-i răsplătească pentru magazinele cedate. la mănăstire și a primit satisfacție . Petru a ordonat Colegiului de Cameră să emită 1181 de ruble comercianților. 77 copeici, „și să dea rectorului Ghedeon și urmașilor săi o hrisovă asupra stăpânirii perpetue a magazinelor menționate mai sus (**). În 1729, s-a dovedit a fi necesară mai multe modificări la clădire și, la propunerea rectorului german, i s-a permis eliberarea Academiilor de la Colegiul de Economie conform sumei estimate de 795 de ruble, care a fost folosită. sa faca noi treceri la cladire, 50 brazi lungime, latime 2 arshin; pasajele superioare sunt dispuse la 13 arshine de la sol la egalitate cu scolile rusesti. În plus, este prescrisă utilizarea aceleiași sume pentru construirea unui seif de trezorerie pe poarta din spate a curții școlii (* *). În anul 1735, la cererea rectorului Ștefan al Colegiului, s-a alocat o sumă pentru repararea acoperișurilor și a zidurilor de piatră și a bolților din clădirea academică. Un incendiu puternic, care a avut loc la Moscova la 29 martie 1737, a devastat Kremlinul, China și Orașul Alb, a lăsat urme de distrugere în mănăstirea Zaikonospetssky; au ars biserica, chiliile arhimandritului, apartamentele profesorilor si biblioteca; Școlile au suferit, de asemenea, pagube semnificative de incendiu. În următoarele sărbători au fost aduse unele modificări în corp, deși pagubele produse de incendiu, deci

(93) Dil. appi*. Zankoaosp. monast. an. I7O8.

(94) Ibid. Dty. 1739. N 118T.

a fost semnificativ faptul că rectorul Mitrofan pentru anul următor nu a decis să mute Academia într-un alt ntt-sto.extrem de aglomerat, rectorul însuși nu are unde locui că o chilie pentru el, în ciuda solicitărilor repetate, nu se construiește un an întreg după foc. Biserica însăși din mănăstirea Zaikonosnassky este prea mică, astfel încât „duminicile, de dragul învățăturii oamenilor care se adună, ucenicii nu pot fi împreună în ea”. În cele din urmă, Academia stă într-un loc greșit „lângă strada generală, în care sunt mereu oameni, de la zgomot de trecere și comerț și în timpul învățăturilor din

interiorul Academiei de pe această stradă se pune o piedică deosebită”. Ultima trecere în revistă a fost confirmată de Rector cu al 19-lea alineat din regulamentul spiritual, care spune: „Locul Academiei nu este în oraș, ci pe margine, într-un loc vesel, oriunde unde nu e zgomot de oameni, mai jos frecvente ocazii care de obicei interferează cu învățarea, și găsesc da ochp , care fură gândurile tinerilor și se refugiază în învățătura credinței. permite.” În concluzie, rectorul și-a exprimat părerea că Mănăstirea Donskoi, „la cât de departe de zgomot”, ar putea fi locul cel mai convenabil pentru a găzdui Academia. Având în vedere prezentarea Rectorului M|itro*an, cancelaria Consiliului Suveran a înaintat-o Sfântului Sinod, adăugând părerea că pentru sediul Academiei pot fi luate în considerare patru mănăstiri: tsyu spor prin alăturarea acesteia un casă de țară adiacentă, aparținând principelui Vasily Dolgorukov, sau 2) Donskoy, sau 3) Simonov, sau 4) Mănăstirea Novinsky. La prezentarea Mitrofanului și a Sfântului Oficiu al Sf.

Gr vod a răspuns că, după ce s-a ocupat de volumul Gena * ', a hotărât că totul ar trebui să fie imediat de la stânga la stânga în mănăstirea Zaikonospassky și, apropo, a instruit pe arhitectul Michurin să inspecteze patru mănăstiri, indicate în tipurile de spații din una dintre ele Academiei, și scoate planuri din ele, În acest moment, tocmai la începutul anului 1739, rectorul de Mitro-Fan a părăsit Academia pentru episcopul de Tverskagr. Sub noul rector Platon (1739-1741), Michurin a făcut o inspecție a mănăstirilor și, în urma raportului său, s-a dovedit că Mănăstirea Donskoy ar putea fi locul cel mai convenabil pentru Academie; și mănăstirile: Andreevski, Simonov și Novinsky sunt recunoscuți ca incomod din cauza îndepărtării lor de piețe și a lipsei de apartamente, și în principal din cauza sumei semnificative care va fi necesară pentru construirea de clădiri noi și pentru mutarea celor vechi. .

În timp ce se făcea revizuirea celor patru mănăstiri și se trimiteau rapoarte la Sankt Petersburg, Academia se afla într-o poziție extremă. Prin urmare, prefectul Kirill Florinsky, într-un raport către Oficiul său suveran la începutul anului 1741, a cerut ca cel puțin cinci școli să fie permise să fie transferate în alt loc. Supunerea sa a fost urmată de hotărârea Sfântului Suveran: pentru incinta temporară a Academiei, să inspecteze mănăstirile Bobotezei și Greciei, iar în clădirea Zaikonospassky să facă modificările necesare, și anume: să facă lemn nou un nou pridvor care duce la mănăstire; Da, „la școli de sobe OSMP afară, faceți obloane de lemn pe balamale de fier și cu baze și umpleți-le cu pâslă. În apartamentul actual - în patru chilii ale profesorilor și fraternești, reparați podelele din cărămidă și faceți câte patru bănci în fiecare celulă. Cu semnificative

cheltuieli pentru restaurarea multor birouri guvernamentale din cenușă, a fost imposibil să grăbiți reluarea clădirilor academice, cu atât mai

mult cu cât Guvernul a eliberat deja o sumă suficientă pentru renovarea bisericii incendiate din mănăstirea Zaikonospasskom, care în 1742 a fost finalizată și sfințită în prezența împărătesei Elisaveta Petrovna. Nu s-a grăbit să redeschidă Academia pentru că munca de mutare a acesteia în alt loc, îndepărtat de oraș, a continuat.

Între timp, localul temporar al Academiei din Bobotează sau mănăstire grecească nu s-a desfășurat: în mănăstirea Bobotează nu au găsit loc pentru cinci școli, iar în greacă, deși le-au indicat un loc, era destul de înghesuit, căci mănăstirea greacă nu a fost cruțată de foc, însă În virtutea cererii arhimandritului grec Veniamin, care a arătat că nu are chilii pentru frați, aceștia nu au permis transferul bisericii la mănăstirea grecească. Prefectul Kirill, devenit rector, și-a reînnoit cererile, iar în 174 * 2, Prea Sfințitul Fiu a înaintat împărătesei un raport că Mănăstirea Donskoy a fost recunoscută ca convenabilă pentru incinta Academiei. În acest moment, noul rector Porfiry Kraisky a intrat în Academie, sub care s-a încheiat chestiunea îndelungată a alegerii unui nou loc pentru Academie. Raportul Sfântului Sgnod a rămas fără decizie timp de 4 ani, iar acest lucru se datorează. la cererile cinstitului arhimandrit al Mănăstirii Don Kirill Ierusalim pmpty, care arăta că erau gata nu există încăperi pentru Academie în mănăstire, cu excepția uneia dărăpănate și deplasate. Ca urmare a acestui fapt, Sf. Sgnod a făcut un nou ordin de a transfera Retorica și școala greacă într-o mănăstire grecească, iar în septembrie 1744 a fost alocat pentru aceasta într-o mănăstire grecească.

două secții, unde au mers elevii celor două școli. Între timp, 467 de ruble au fost eliberate de la Colegiul de Economie (în 1745) pentru corectarea deteriorării din Academie. 00'/t koi. Deja după moartea arhimandritului Kirill din Don, care a murit în martie 1747, a fost emis Decretul Suprem privind transferul Academiei de la Zapkonospassky la Mănăstirea Donskoy: împreună cu aceasta, rectorul Poroiriy a fost aprobat de arhimandritul acestei mănăstiri. Acum problema părea deja rezolvată: au trecut a doua oară să cerceteze clădirile mănăstirii și au descoperit că ideile fostului arhimandrit al Donului, Kirill, erau într-adevăr corecte; nu era nicio clădire terminată, a fost nevoie să se construiască o clădire nouă. Arhitectul Mvchurpn a făcut o estimare și a transmis un raport Sf. Spyud conform căruia toate clădirile pentru sediul Academiei ar costa 52.125 de ruble (**). Suma pentru acea perioadă este foarte semnificativă! Așadar, pentru a evita cheltuieli inutile, s-a recunoscut ca fiind cea mai bună repararea vechii clădiri Academice și s-a dat ordin de inspectare a acesteia și de a depune la Sgnod o estimare cu cât ar costa reparațiile. Între timp, clasele Retortă și Greacă au fost readuse la mănăstirea Zaikonospassky din cea greacă la cererile insistente ale arhimandritului grec; Din raportul academic din 1751, se poate observa că toate școlile au fost din nou situate în Mănăstirea Zaikonospassky. Anul acesta, Arhitectul Prințul Ukhtomsky, la inspectarea Academiei, a constatat că au existat „triste” semnificative în bolți și pereți, și au apărut în special din faptul că pilonii de piatră și sobele de țiglă ale claselor superioare stau pe bolțile divinul

(95) Totul se află în Arhivele Oficiului Suveran din Moscova în 1738. Nr. 387 - 1747. Nr. 953.—Ded. Arhiva. Zshvkovosa. movast. 1741 și 1744.

cuvinte de camere”; ceea ce, a remarcat Arhitectul, nu o fac niciodată în clădirile din piatră. Ca urmare a acestui denunț, localurile din clasele superioare au fost numite periculoase, iar în luna februarie a aceluiași 1751, trei școli au fost transferate din nou la mănăstirea grecească, dar la cererea arhimandritului grec Anthim, toate s-au mutat de aici. la Mănăstirea Bobotează, în care au ocupat curtea preoțească a Forțelor Armate Kazan. Conform estimării prezentate de Ukhtomsky, în august 1751, 636 de ruble, 60 koi, au fost alocate pentru repararea carenei. Reparația s-a limitat la faptul că pilonii de piatră de la etajul superior au fost distruși, iar în locul lor au fost puse pereți despărțitori din lemn; sobele au fost mutate in alte locuri, si s-au realizat rame noi (*). În 1753, prin decret al împărătesei, s-a ordonat să se dărâme băncile cu trepte care aparțineau mănăstirii Eankonospassky „pentru ca strada să nu fie tyna”, iar în locul lor, să se construiască două camere de piatră cu bolți, începând de la porţile mănăstirii către monetărie. Lățimea și înălțimea ar trebui să fie aceste clădiri „împotriva aripii Mănăstirii Zayayanospassky” construite în 1743 lângă biserică. Din interiorul mănăstirii, s-a ordonat să se săpeze două beciuri sub noile clădiri - una pentru dascăli, alta pentru frați. În această formă, aceste clădiri există până în prezent și sunt înlocuite cu librării.

În 1765, o parte din clădirile academice au fost din nou avariate de incendiu. Pe 30 martie a acestui an, o flacără a apărut ca un acoperiș lângă bibliotecă și a distrus acoperișurile și tavanele de la etajul superior. Rectorul Gennady, denunțul de șapte, adaugă că de la incendiu „s-au deteriorat bolțile din chiliile profesorului, precum și ferestrele și ușile,

(96) Dila Archia Mossov. Seminar, an consiliu. 176t. N. 66i.

y&ni, pereții, mngedrk și birourile școlare cu ekanyami sunt sparte, motiv pentru care școlile să continue să predea, iar celulele pentru viață au început să fie incapabile. După o investigație asupra cauzelor incendiului, s-a dovedit că a avut loc din imprudență la încălzirea aragazului în apartamentul profesorului de la clasa de gramatică Lavrovsky, care a fost expulzat din Moscova ca ambasador și pus sub supravegherea Mi -groalnta din Kiev. Din ordinul autorităților, clasa sintactică, mai mult decât altele afectate de incendiu, a fost transferată la mănăstirea greacă, de aceea, din cauza plângerilor profesorului cu privire la neplăcerea localului, clasa teologică la masa Mănăstirii Bobotează a fost transferat în Complexul Episcopal Suzdal, unde i s-a dat temporar localul și rectorul (w).

Dintr-un studiu asupra stării clădirilor academice de-a lungul a jumătate de secol, se poate observa că spațiile din acestea nu erau în întregime confortabile. Este curios că pentru a oferi confortul unei încăperi calde animalelor de companie ale științei, aceștia au venit cu ideea de a realiza obloane din lemn tapițate cu pâslă pentru sobele școlii. Demn de remarcat este cât de lipsite de lux erau apartamentele mentorilor: podelele erau din cărămidă, mobilierul – patru bănci de lemn și o masă simplă! iar acest adăpost nenorocit era drag lucrătorilor științei. Așa au fost crescuți mulți oameni glorioși, arhipăstori celebri ai Bisericii.

3. Iar salariul stabilit la acea vreme pentru întreținerea profesorilor și a elevilor pare a fi foarte limitat. Primul salariu de stat pentru Academie a avut loc în 1701 la cererea lui Stefan Yavorsky: din ordinul monahal s-a stabilit să se emită anual

(97) Bunicul Arhivei Oficiului Suveran din Moscova „1766. N. 1O5.

partea de jos a salariului rectorului ■ profesori câte 100 de ruble; studenții de Teologie ■ filozofie câte 8 fiecare, celelalte școli câte 6 bani pe zi (m). În 1710, după ce rectorul Temyalakt Lopatinsky i-a prezentat lui Petru cel Mare cântări în care Academia cânta victoria sa lângă Poltava, Câștigătorul a ordonat prin decret să mărească salariul Academiei și ia atribuit rectorului 300 de ruble, iar profesorilor câte 1. 50 de ruble. în an (”). În 1718, studenţii la Teologie au primit

(98) Afacerile din secolul Moscovei. Senat. Arc. cărți. N total 1350 de piese. 16, foaie. 714. Dovoshevie η oficiul Senatului Guvernator din ordinul monahal. b anul trecut 701, în a 7-a zi, după numele Marelui Suveran, prin decretul decretului de la Moscova „și școlilor - pentru predarea oricărui cip de oameni să fie profesor și să le dea V. G. un salariu din Ordinul de trezorerie patriarhală, conform picturii, canonicul va trimite Friptura Mitropolitului Ryazansky. Și, prin urmare, V. G. voi decreta profesorilor și elevilor după numele tablourilor pentru mâna Episcopului Evo și Mănăstirea Spassky, care se află în spatele rândului de icoane, arhimandritul Evo V. G. salariul conform articolelor specificate era dat din ionul de ordinul Tyrsky. Profesorul școlilor Sla-Veyao-Lltinsky timp de 710 de ani a dat 100 de ruble de persoană pe an. Profesorul școlii slaveno-ruse mo 9 „l spate pentru o zi. Un student la Teologie, un onlosofin, 8 bani de persoană pe zi. Protchah cântare, retorică, snntakspmy, gramatică, oara, infima pentru 0 bani pentru o fată persoană ·.

Istoria suplimentară a Academiei Gideon Vishnev kiy spune că în 1701 rectorului i s-a atribuit un salariu de 900 de ruble, iar profesorii câte 100 fiecare; (copac. Ross. Vvvl. XVI. 303.): dar în tabloul de mai sus, trimis la Senat din ordinul mănăstiresc, reiese că până în 1710 rectorul primea același salariu ca și profesorii: prin decret, meterezele aveau loc în Saikt-Pegerburg, ordonat de profesorul menționat mai sus să dea: arhimandritul Loyaatinsky la 100 de ruble 900 de ruble fiecare, alți profesori de școli 9 persoane la 100 de ruble 50 de ruble fiecare și că 10 persoane 1650 de ruble fiecare .

(99) antic Ros. Vpvl. XVI. 303.—Dil. Senat - Arhiva. Vezi prev. Notă.). Iată tabelul salariilor pentru primii 13 ani: „și conform informațiilor din ordinul mănăstiresc, profesorii și studenții salariului din dacha erau:

s-au adăugat salarii de 4 bani, astfel încât fiecare dintre ei a început să primească câte 2 altyns pe zi: în această stare în 1720 se eliberează de la ordinul monahal rectorului, profesorilor (inclusiv doi predicatori) și studenților salariul anual de 3330. ruble, 16 altyns, 2 bani. În 1724, la transformarea ordinului monahal în Colegiul Kamor, salariul a fost distribuit în felul următor: rectorul - fostele 300 de ruble. prefect și profesor de filozofie - 225, doi predicatori fiecare 200 de ruble. profesori: retoric - 200 de ruble, pithy - 175, sintactic - 160, profesor de gramatică și infima - 160, Farah - 60 de ruble. intr-un an Totodată, studenții de la filozofie au fost egalați la salariu cu studenții de la Teologie și fiecare a primit câte 4 copeici, iar elevilor din alte școli câte 3 copeici. in ziua. Ultimul ordin a rămas în vigoare și după, dar repartizarea inegală a salariilor profesorilor a fost desființată în 1726, când a fost format Colegiul de Economie din Kamor-kon-tora: profesorilor li s-au dat din nou câte 150 de ruble fiecare. intr-un an În 1730, nouă mentori și studenți au primit un salariu anual de 4184 de ruble. În 1745, a avut loc un nou stat:

In anul 701, 606 ruble, 3 altina, 4 dengn.
În 709-9880rub. 1adt.— 4dev.
Vh 703—3993rub. 9034 T.pol. 3 fete
Camera 704—9069 rub. 1434 T.pol. 6 Act.
In 705-9188rub. 94alt.— 4deya.
În 706—1916rub. 13alt.— 9dev.
În 707-.9(36 rub. 19ad an— 4dev.
În 708-9104 rub. 16 alt.— —■
În 709—9901 rub. 94 alt.— 4dev.
În 710—3996 rub. 7alt»— —
În 711—3698rub.19ÍUT.— _
Pret 71Î—3846 rub. 98 alt.— 9 zile.
În 713—3488rub. 983JT-— 4 devgi.

se presupune că va oferi anual de la Oficiul de sare o anumită sumă pentru întreținerea Academiei, și anume 4.450 de ruble (* "); în același timp, se reține distribuția anterioară a salariilor mentorilor și studenților. Suma rămasă, dacă vreodată, a fost prescris a fi folosit pentru repararea clădirilor și pentru alte nevoi economice cu În 1747, când s-a hotărât transferarea Academiei la Mănăstirea Donskoy și rectorul Porfiry a fost numit arhimandrit al acestei mănăstiri, prin decret al împărătesei a fost a ordonat să se adauge la salariile profesorilor 50 de ruble pe an și să le elibereze la mănăstirea de

venit a lui Donskoy, da, pentru ca mănăstirea să vândă fără bani pâine, bere și cvas (, > '). În 1753, creșterea salariilor de 1724 a fost introdus din nou, și anume: rectorul era încă 300 de ruble, profesorii: Teologie 250 de ruble, filozofia - 225, retorica - 200; 4.450 RUB (, m), dar anul viitor s-au adăugat aproximativ 400 de ruble (, < m) la această sumă.

Salariul era plătit de obicei în treimi, care se numeau ianuarie, mai și septembrie. Rectorul a acceptat banii; responsabilitatea distribuirii lor revine prefectului. Dintre studenți, doar câțiva

(tOO) Pad. col. lege. Ros. Imperial volum. XVI. N. 11060.-16.

(IOI) D-vd. Arc. Mosco*. Sgiod. Cont. an. 1747. Nr 153.

(109) Doi. Arc. Moscova Senin. Pravd. an. 1753.

(103) Colectare. legile XVI. nr. 11060.

(104) Istorie. Ierarh. frecvent I. cip. 548.

zhya-ţn fără salariu, nair, conform listelor din 1738, se pare că din 460 de studenți, 419 au primit salariu, iar fără salariu erau 41. În loc de bani, elevii școlii ruse au primit pâine coptă de la un pâine . așa a fost până în 1761, în care pâinea a fost desființată și școlarilor li s-au dat 2 copeici în loc de pâine. pentru o zi. Sub împărăteasa Ania Ioannovna, când Academia s-a umplut de „tufături”, s-a făcut o prevedere pentru ca fiecare dintre ei să primească 30 de copeici de la Renteria Moscovei. pe lună și de patru ori mukp de secară, care în anii treizeci ai secolului trecut a fost vândut cu 9 copeici. Din întreaga sumă alocată Academiei, trebuia să se deducă așa-numiții „bani de infirmerie”, care erau alocați pentru tratamentul studenților bolnavi din spitalul din Moscova. Rectorul a scăzut câte 3 ruble pe an, de la fiecare profesor câte 1 p. secolul 50, de la studenți pentru 1 copeck pe rublă, astfel încât toți banii s-au acumulat până la 50 de ruble. Salariile au fost, de asemenea, scăzute de la acei studenți care erau „pe fugă”; pe toata perioada in care au lipsit nu au primit bani, care se numeau „absenting” si se foloseau pentru nevoile Academiei. Salariile nu se acordau in perioada sarbatorilor (m).

Transformarea repetată a locului de administrare economică, conducerea acestei administrații a persoanelor fie spirituale, fie laice, schimbarea frecventă a șefilor Academiei, nu puteau decât să fie uneori sensibile pentru Academie: salariul nu era eliberat la termen, integral, uneori nici măcar în bani. În 1724, din ordinul Mona-

(105) D-ow. Senat. Arhiva. N. 1350-96 „iar studenţilor aa luna august Salariul ei V. G. se dă faptului că în acea lună nu sunt la şcoală”.

Prin ordinul ordinului Styrsky, s-a hotărât să se elibereze salarii mentorilor și studenților în brocarte siberiene și alte bunuri pentru două treimi din 1723 și să le accepte de la biroul siberian de la comerciantul Vetoshnikov cu o chitanță: există două dezavantaje. pentru Academie, iar eliberarea cu întârziere și eliberarea nu în bani. Prin urmare, în același an, rectorul Ghedeon a depus o plângere la Sfântul Sgnod și a cerut să prescrie ca de acum înainte salariile să fie plătite în bani, deoarece călugărilor le este interzis să facă comerț prin reglementări spirituale. Solicitarea a fost admisă, iar de atunci a fost necesară emiterea unui salariu bănesc. Totuși, după aceasta, a fost necesar să se solicite în mod repetat să se respingă o altă dificultate: plata la timp a salariilor.

4. Biblioteca academică în această perioadă a suferit schimbări semnificative. Petru cel Mare a acordat o atenție deosebită înființării de biblioteci în Rusia și a cerut prin reglementări ca „să existe o bibliotecă în școli. Căci fără bibliotecă, ca și fără suflet, Academia. Următoarele reguli sunt atașate la aceasta în regulament: „Biblioteca profesorului pentru toate * zilele și orele nu este permisă pentru utilizare, dacă nu ar fi demontate doar cărțile și celulele, dar acestea ar fi chiar în biroul bibliotecii. Iar studenții și alți vânători să deschidă biblioteca în zilele și orele stabilite. Și mergi la bibliotecă care știu să vorbească limba, la ore și zile speciale în care ar trebui, iar la altele pentru vânătoare și la ora stabilită. Aș întreba fiecare profesor, pe ce autor îl onorează și ce a citit și ce a scris. Și dacă nu a înțeles ceva, atunci profesorul i-a explicat ”(, oy). Potrivit opiniei exprimate de redactorul regulamentului, a fost posibilă dobândirea unui mulțumit

(IOβ) Spirite. reg. ora'·. 2. despre școli, punct. 8.

bibliotecă pentru două mii de ruble. Cu toate acestea, nu a fost alocată nicio sumă specială pentru achiziționarea de cărți, iar Academia datora contribuitorilor săi o creștere a bibliotecii. În 1731, după Gabriel Buzhinsky, Academia a primit întreaga sa bibliotecă, care consta din multe cărți rare. În lucrarea trimisă de la Sfântul Suveran, despre această chestiune nu scrie, printre altele, că după Gabriel cărțile sunt transferate la Biblioteca Academică „pentru veșnica ei sărăcie”. Această sărăcie a fost motivul pentru care mentorii și studenții trebuiau uneori să ceară permisiunea de a folosi cărțile bibliotecilor sinodale și tipografiei. În 1728, rectorul Herman i-a cerut Sf. Suveran permisiunea de a lua din biblioteca tipografică pentru mentori cărți latine și grecești, dar în același timp i s-a ordonat să nu se păstreze cărțile luate mai mult de una sau cel puțin două luni. Ulterior, din cauza faptului că nu toate cărțile erau livrate conform chitanțelor, libertatea de folosire a cărților a fost limitată: în 1736, prin decret al Sfântului Suveran, mentorilor și celor mai buni studenți li s-a permis să vină să citească cărți în sinodal și tipărind biblioteci de trei ori pe săptămână. Dacă cineva

avea nevoie să-și continue studiile, avea voie să stea o noapte citind și copiend cele necesare din cărți, dar să nu dea o singură carte (din) în casă. În 1937 următor, în timpul unui incendiu, Biblioteca Academică a ars și o mică parte din puținele colecții de cărți au supraviețuit. Prin urmare, conducerea Academiei s-a îndreptat către Sfântul Suveran cu o cerere de a sprijini munca mentorilor și studenților, iar în același an a primit confirmarea decretului din anul trecut, astfel încât mentorii și studenții excelenți din clasele superioare

(107) Ts'l. Ark. Mossov. Sviod- kovt. an. 173C. N 426.

a mers să citească cărți în tipografia și biblioteca sinodală în zilele de marți, joi și sâmbătă, la ora 3 după-amiaza. Între timp, bibliotecile sinodale și tipografice, care au fost aruncate în dezordine în timpul incendiului, au fost examinate și demontate din ordinul lui Sgnod de către arhimandritul Simonovski Lukoy Konașevici, care a fost anterior concionator la Academie. Sf. Skhond s-a grăbit să compenseze pierderile de cărți suferite de Academie cu noi contribuții: la sfârșitul aceluiași 1737, întreaga bibliotecă a episcopului grec Suzdal Athanasius Kondoi a fost dată Academiei. În 1738, biblioteca academică a fost înmulțită din ordinul lui Svinod cu o colecție de cărți rămase după moartea episcopului Vyatka Lavrentiy Gorka. În 1771, biblioteca Academiei a primit cărți după Înălțarea Crucii Starețul Veniamin (IM). În 1774, conform voinței lui Konstantin Arhimandritul Peșterilor Mănăstirii Nijni Novgorod, biblioteca sa a intrat în Academie, care consta din 22 de lucrări tipărite în limba rusă și 71 în latină; era și un eseu scris de mână de Konstantin însuși „despre eternitate”. Cărți educaționale, în special amorse, ore de ore și gramatici, au fost împărțite studenților care au folosit conținutul importat, gratuit din biblioteca academică, pe care le-au primit de la tipografia sinodală din ordinul Sfântului Svinod și gratuit. Când a lipsit cărțile educaționale tipărite, rectorul i-a cerut Sfântului Svenod să prescrie sute de exemplare noi pentru a fi tipărite la tipografie. În jumătatea secolului trecut, * este menționată o librărie academică; vindea în principal cărți educaționale.

(108) Ibid, Gad- 1771.

CAPITOLUL W.

Lucrări ale mentorilor și ocupații ale studenților.

a.) Lucrări ale domnitorilor „și învățătură” în „Academie”. Afaceri de management intern. Mentorship. Învățătura și predicarea catehistică. Sarcini academice. Cenzura cărților. Îndemnurile necredincioșilor”, schismaticilor” către apostați”. Ghiduri de studiu. Lucrări și traduceri.

Desigur, nu se poate nega că Likhud-ii au pus bazele învățăturilor din Academie, dar nu se poate argumenta că mentorii noii perioade au mers pe drumurile pavate de Likhudamn; odată cu transformarea Academiei de către Peter, este într-un aspect complet nou; mentorilor li se încredințează noi lucrări, noi îndatoriri. Componența internă a Academiei era formată din rector, prefect, 6 uneori 7 profesori și doi predicatori. Această societate învățată, căreia țarul Teodor împărtășea privilegii speciale și dorea să dea caracter de guvernare independentă, a păstrat în componența sa internă o parte din acele principii care erau destinate să fie în grenada lui Theodore. Rectorul era „puterea supremă a tuturor” (***). În această funcție, precum și în funcția de prefect sau inspector, au fost aleși astfel de oameni, „ale căror învățături și lucrări sunt deja cunoscute” ((\u003e 0). Prefectul ar trebui să fie „nu foarte fioros și deloc melancolic” (, și).

(109) Spirit. raglaneate. frecvent II. despre suplimentare scoli. 99..punct. 7. V, (IO) De asemenea J ti-

pii) Tan acelasi $93. item. 4.

Amândoi trebuie să fie atenți în munca lor, iar în caz de eșec sau dezordine în cursul predării, sunt supuși judecății.

1. Afaceri de management intern.

Zona managementului academic intern, deși a fost redusă în comparație cu drepturile acordate „păzitorului” gramomatelor țarului Teodor, și limitată cu întemeierea Sfântului Sgvod, totuși și, în același timp, activitatea administrativă a rectorului şi prefectului a fost destul de extinsă.

Lor li s-a încredințat datoria de a supraveghea progresul învățăturilor la Academie. În regulamentele duhovnicești referitoare la aceasta se spune: „Rectorul și prefectul să se uite să vadă dacă profesorii merg mereu la școală, și astfel predau așa cum trebuie. Iar rectorul și prefectul ar trebui să viziteze două școli pe săptămână, alte două săptămâna viitoare, și așa mai departe și așa mai departe. Și când vor veni la școală, profesorul va preda în fața lor, iar ei vor auzi cel puțin o jumătate de oră mai târziu. La fel, răspundeți elevilor cu întrebări, ei știu ce ar trebui să știe deja ”(“*). Pentru a putea avea o informare constantă despre ordinea predării, rectorul avea voie să aibă Fiscali care să-i raporteze despre tot ce se face în școli. Atunci când era necesar, rectorul avea dreptul să facă comentarii profesorului, iar dacă profesorul „pare a fi dezgustat de carta academică și neclintit față de instrucțiunile rectorului”, atunci rectorul este obligat să raporteze acest lucru Sfântului Sinod și profesorul este răspunzător sau demisionat. Pe lângă aceste cazuri speciale, rectorul trebuia să se prezinte anual la Sf.

(THEH) Spirite·. regl. frecvent Π despre școli suplimentare. §tt.

Înclinați o foaie cu recenzii despre fiecare mentor. Când s-a deschis postul de mentor la Academie, rectorul a ales altul: cel ales ca profesor trebuia, conform regulamentului, să treacă proba la cunoștințe de științe și limbi; Cu toate acestea, această cerință nu a fost întotdeauna îndeplinită: profesorii trimiși de la Kiev fie erau cunoscuți personal rectorului, iar el însuși alegea dintr-o poreclă, fie veneau cu recenzii aprobate și credibile din partea rectorului de la Kiev. Aprobarea profesorului ales a fost înaintată Sfântului Sgnod, iar înainte de înființarea Sgnodului, mitropolitului Ștefan Iavorski. În 1728, drepturile rectorului în alegerea profesorilor erau limitate de decretul Sfântului Snod: era prescris ca rectorul să furnizeze doar informații despre câți profesori și în ce clase aveau nevoie, iar alegerea ar depinde de Sgnod. Cu toate acestea, această decizie a fost anulată curând. Când profesorii se mutau în alte funcții oficiale, într-o secție eparhială sau civilă, se cerea de la rector un certificat de comportament al profesorului.

Mai dificilă era datoria de a supraveghea elevii, care revine în principal prefectului. Ideea nevoii de educație, pe care marele reformator al Rusiei a încercat să o înrădăcineze în subiecții săi, nu a putut fi în curând acceptată de toată lumea cu convingere și asimilată cu dragoste. „Vechiul atașament față de ignoranța inactivă încă îi plăcea pe mulți. Recrutarea în școli era încă, în ochii părinților, similară cu recrutarea, așa cum a observat însuși Petr Z). Desigur, lipsa de simpatie pentru doctrină a fost sursa multor tulburări, care nu puteau fi eradicate decât prin rigoare. Tații nu au vrut să-și dea copiii

.413) Ibid 17 $.

gay la școli și, dacă o făceau, se uitau cu ușurință la evadarea lor din Academie. Acest lucru a forțat măsuri academice stricte din partea autorităților. Chiar în primul an al înființării Sfântului Sinod, ca urmare a plângerilor rectorului și ale prefectului cu privire la tulburările săvârșite de părinții și rudele elevilor, a fost emis un decret (Academia sept.: „dacă cineva nu isi anunta copiii la scoli de stiinte, sau dupa ce se transfera in aceste scoli fara a absolvi haite, ii excomunica, sau de acesti copii vor fugi, iar tatii ii vor tine acasa si acesti tati nu sunt tocmai fiecare din biserica lor va fi excomunicat, dar nu va avea voie să slujească nicăieri” („4). În 1723, prin decretul Sf. Suveranitate, s-a poruncit „să se recruteze în școli pe toți copiii preoți și diaconi, și care nu vor să fie la predare, îi au în școli și în robie”. Instrucțiuni similare au fost repetate frecvent. Un obstacol important în calea convenabilității supravegherii stricte a studenților a fost că la Academie nu exista o cameră comună pentru studenți: era deja înființată sub mitropolitul Platon și chiar și atunci pentru câțiva. De aici, evadările studenților de la Academie au fost foarte dese, și au provocat multă neliniște prefectului: întrucât gradul nu-i permitea să se intereseze personal despre locul de

ședere a fugarilor, a numit inspectori sau seniori din excelente. studenți, care au fost desemnați să o6fl3àH HOCTb să urmărească studenții din afara Academiei. Totuși, nici măcar această măsură nu a putut corecta dezordinea: temându-se de pedeapsă, cei care au fugit sau s-au refugiat în casele părinților sau au rătăcit prin Moscova și au făcut noi tulburări, până când în cele din urmă au fost luați.

(1(4) Arhiva Dua. Anul mănăstirii Zayakovosiassk

Dima la biroul șefului de poliție, care i-a prezentat Academiei pentru represalii. Unii dintre cei care au fugit au fost repartizați, fără știrea Academiei, în alte departamente, de exemplu. la școala de matematică, la detectiv și la alte ordine, dar când s-au cerut certificate despre acestea de la Academie, prefectul le-a cerut fugarilor înapoi la Academie pentru a-și continua studiile. Pentru a reduce cumva tulburările rezultate din evadari și ascundere, au început în cele din urmă să ia de la părinții și rudele copiilor care intrau în Academie, basme pe care nu le-ar ascunde copii; despre cei care au fugit în fiecare lună, s-au depus registre la colegiul de economie și apoi la biroul guvernului central, cu atașarea unei garanții date de părinți. În 1742, prin decretul Sfântului Sgnod, s-a prescris că, dacă rudele nu-l prezentau pe student la ora stabilită pentru predare, atunci vor fi amendați cu 10 ruble pentru neascultare. Această măsură s-a dovedit a fi mai valabilă decât prescripțiile repetate pe hârtie.

Nu mică dificultate pentru conducerea uniformă a Academiei a fost faptul că studenții nu erau de același rang: Petru a permis ca „atât cei mai buni funcționari ai orașului, cât și nobilii” să trimită copii la Academie. Sub împărăteasa Anna, Academia a fost plină de tufișuri din multe familii nobiliare: în 1736, prin definiția Senatului, 158 de copii nobili au intrat la Academie la un moment dat, printre care s-au numărat prinții Obolensky, Prozorovsky, Hnlkov, Tyufyakin, X Ovansky, Golitsyn, Dolgoruki, Meshchersky și alții. Printre această societate se numărau copii podyacheskie, clerical, deacheskie, soldat și Konyukhov (*“). Este evident că cu o asemenea componență a Academiei era imposibil

(113) Du. c>xn>. Zhnkhonospmsk. mănăstire. Í736. N βθ.

să fie ghidat de un singur principiu de administrare: clasa superioară nu a cerut un tratament atât de strict ca clasa inferioară și putea oferi clasei superioare exemple de evadare liberă de la îndatoririle de predare.

Autoritățile academice au trebuit să dedice mult timp redactării lucrărilor despre managementul Academiei. Odată cu admiterea neconcomitentă a studenților, cu schimbarea sau trecerea frecventă a mentorilor, cu numeroasele misiuni private atribuite Academiei , a fost

nevoie de relații neîncetate cu multe locuri de administrare spirituală, cu colegiul de economie, cu oficiul administratiei sodale, cu dika steria duhovniceasca, cu-biscopii episcopilor, cu locuri de invatamant si judiciare ale sectiei civile, I si. Afacerile consiliului Academiei erau atât de extinse încât la biroul de la Moscova al guvernului sinodal a fost necesar să se înființeze un departament special, care trebuia să se ocupe exclusiv de treburile Academiei și să se numească Biroul Academic. Papetaria Academiei era destul de slabă: trebuia să țină doar un „avocat” din cei care și-au terminat studiile la Academie pe salariu. Acest lucru a încetinit în mod firesc progresul treburilor clericale și a primit adesea în Academie de la cele mai înalte locuri guvernamentale confirmări sau mustrări pentru nefurnizarea informațiilor cerute sau pentru încetineala în notificarea executării ordinului.

2. Lucrări de mentorat.

Dar principala datorie a sefilor si profesorilor Academiei era datoria de mentorat. Rectorul era de obicei un mentor al Teologiei, prefectul preda filozofie, urmat de profesori: retorică, poetică, santaksim, gramatică, nnfimy, analogie sau Farah,

si scoala slavo-rusa. Reglementările spirituale determină proprietățile celor aleși ca mentori și indică însăși metoda de predare a științelor. „Profesorii ar trebui să fie inteligenți și onești, ascuțiți și rezonabili în predare”. Profesorul școlii slavo-ruse a fost numit student la teologie sau filozofie, cu producerea unui salariu dublu de student pentru el: în clasa sa au studiat alfabetul, ceasornica, psalmii și scrisul; era ceva ca o clasă pregătitoare pentru intrarea în Academie. În lista claselor academice, școala slavo-rusă este rar menționată, este clar că nu a aparținut în totalitate componenței Academiei, deși numărul studenților din ea a crescut uneori la 100 de persoane, iar cei care au picat la citirea și scrierea nu au fost acceptate în Faro. Orele Farz și Infi aveau rar doi profesori, în Farz erau învățați să citească și să scrie în latină; in infi a predat primele reguli gramaticale ale limbilor slavo-rusa si latina. Mentorul acestor clase trebuia „să fie rezonabil în citirea cărților și să pronunțe o pronunție bună și să respecte prozodia și punctuația de rând fără greșeli și să învețe nu numai să citească clar, curat și corect din cărți, ci și să înțeleagă” (Decretul de 1722 mai 31.) . Profesorul de gramatică a continuat să predea prima parte a gramaticii latine și toată limba slavă: reglementările impuneau ca el, împreună cu gramatica, să predea geografia și istoria, „pentru că, conform regulilor gramaticale, este necesar să se facă exerciții, să studieze în traduceri. , atunci poți ordona studenților să traducă geografie sau istorie, deci două-trei învățături dintr-o dată o oră și s-a dat o faptă ”(1> c). La ora de gramatică

(116) Spirite. remam, onoare. P. despre casa § 9.

conform

a început să predea învățăturile catehismului și araeme-teka. Sintaxa era cea mai înaltă clasă gramaticală: în yen se citeau sintaxa latină și continuau studiul catehismului, aritmeticii și geografiei cu istoria. Justin a fost recomandat pentru traducere de la istorici. Beneficiul studierii limbii latine din cărțile istorice se presupunea a fi că „elevii pentru o mare învățătură vor avea bunăvoință, când nu o predare veselă a limbii este doar o lume veselă și cei care au trecut în lume pentru cunoaștere vor fi dizolvați de ei. .” Profesorul de poezie a predat „învățătura poetică în limba rusă și latină; - elocvența predată retoric; în ambele clase elevii au fost ocupați cu exerciții practice de poezie și elocvență. Prefectul a predat logica, fizica, metafizica si politica. Rectorului, în calitate de mentor al teologiei, i s-a dat în regulament următoarea instrucție: „în teologie propriu-zisă, să fie învățate principalele dogme ale credinței noastre și ale legii lui Dumnezeu: dacă învățător al Sfintei Scripturi teologice, el aș învăța regulile, cum să cunosc direct puterea și sensul Scripturilor și aș întări toate dogmele cu mărturia Scripturilor. Iar pentru a ajuta acea cauză, ar fi harnici Sfinții Părinți ai cărții, și astfel de Părinți care au scris cu sârguință despre dogme, pentru nevoia de ceartă în Biserică care s-a întâmplat, cu isprava ereziilor urâte. Căci esența profesorilor antici, de fapt despre dogme, este despre aceasta, iar cealaltă despre celălalt care a scris. De exemplu. despre Taina Treimii - Grigorie Naeianzin și Augustin, Atanasie și Vasile cel Mare; despre Gpostasul lui Hristos - Chiril al Alexandriei pe Nestoria; despre dualitatea naturii în Hristos, este suficientă o epistolă a lui Leon Papa Romei către Flavian Patriarhul Constantinopolului; despre păcatul originar și harul lui Dumnezeu – Augustin în multe cărți despre non-Lagiana. Mai mult decât atât, faptele și conversațiile sunt foarte utile

IH

Selensky și localul Sgnodov. Și deși pot, ca profesor teologic, să caut ajutor de la cei mai noi profesori străini, nu trebuie să învăț de la ei și să mă bazez pe basmele lor, ci doar să accept îndrumarea lor, ce argumente folosesc ei din Scriptură și de la profesorii din vechime, mai ales în dogmele în care suntem de acord cu noi necredincioșii sunt; dar prin argumentul lor nu este ușor de crezut, ci vezi dacă există un astfel de cuvânt în Scriptură, sau în cărțile părinților și dacă are aceeași putere, în care ei acceptă!

Regulile prescrise de regulamente, și apoi au avut întotdeauna forță, și trebuiau să fie baza ordinelor educaționale ale Sf. Snod. În 1757, numindu-l pe Varlaam rector la Academie, Sfântul Sgnod a ordonat să „depună toate eforturile posibile pentru ca științele, determinate de regulamentele spirituale, să fie produse în ordinea cuvenită, cu cel mai bun beneficiu al succesului Bisericii” (><a) . Varlaam, ca urmare a acestui fapt, i-a prezentat Sf. Sgnod ca, potrivit regulilor spirituale, care porunc, pe langa invataturile obisnuite, sa se predea geografia, istoria si aritmetica, limbile greaca si iudaica, numarul de profesori pentru predarea oricarei persoane. un fel de predare nu poate fi găsit în special din cauza sărăciei oamenilor învățați. De aceea, am

făcut următoarea ordine: ca un singur profesor să predea gramatica greacă și latină din clasa I până la pithy; pregnant

(117) Tait, același § 7.

(118 Decretul C *. Snoda din 1768, cuprinzând instrucțiuni detaliate cu privire la ordinea în predarea predării, se spune în concluzie: ■ cât mai bine în Academia de învățare și comportament al studenților din Moscova, apoi în întreaga lume încercați să acționați în conformitate cu înfăţişate în regulamentele spirituale despre instituţiile preşcolare ·.

avea să predea istorie, retorică - geografie, aritmetică, filozofică - Fundamentele limbii ebraice, iar profesorul de Teologie pe vremea când elevii din școlile inferioare la gramatica greacă aveau să reușească, le-ar explica autorul limbii grecești, la înţelegerea elevilor capabili. Sfântul Svinod a aprobat această idee.

De obicei, înainte de începerea anului universitar, rectorul, cerând Sfântului Snod o binecuvântare pentru a începe să predea, și-a imaginat „cum se predă învățământul în școli și cum, în opinia rectorului și a prefectului, de acum înainte ar trebui. fi învățat”. Sfântul S'nod a aprobat programul de cursuri întocmit la Academie şi uneori şi-a ataşat ordinele („*).

(119) Avem ca mostră un extras din lucrările scrise la sfârşitul perioadei pe care o luaţi în considerare, anul 1768; Ordinul predării științelor la Academia Moskovskii*.

„Învățarea în asah shkodah este învățată să fie în următoarea ordine: la orele obișnuite rectorul are predare teologică, iar prefectul trebuie să predea filozofie și li se vor trimite atât dezbateri private, cât și publice la ambele clase, iar ascultătorul de teologie. predarea la ritmuri semnificative trebuie să însumeze predica, care va fi citită din memorie în clasa lor la o anumită oră, sâmbătă, în întâlnirea elevilor din două școli: filozofie și retorică; iar filozofii au dreptul să vorbească clasei lor la întâlnirea ascultătorului* de teologie și retorică susținută de PM din diferite mame* de limbă latină și rusă. Profesorul de retorică va interpreta toată retorica din Bratislava | vol. e. publicat de Wratislavise, la Breslavl) cu adăugarea celor mai necesare reguli din Heinektsiy, cu care va da un exemplu la sfârşitul cursului de predare retorică, arătând în acţiune reală modalitatea de a compune mari discursuri şi predici, la fel cu ъ scrierea de către elevi; Da, peste şi peste elevii au cerut, iar profesorul a corectat, nişte exerciţii retorice de tot felul, va citi, observând ordinea retorică, discursurile lui Cicero, a căror lungime lutchagi ^ de înţelegere va explica vechimea Beciurilor romane ;

Cu toate acestea, nu au existat inovații speciale în predare; numai prin decretul lui Peter Yimikago din 1795 a poruncit în Academie „să învețe geometria și trigonometria oricărui rang de oameni care doresc”.
>

Predarea limbii grecești după Likhudov nu a fost introdusă curând în Academie. Școala greacă în 1722 a fost transferată într-o tipografie și i s-a încredințat supravegherea sutei grecești, Ober-Auditor Athanasius Skiada; locul său în 1725 a fost luat de Aleksey Barsov, care, în fiecare sâmbătă, „a mers o jumătate de zi ambasador la istoria universală a lui Golberg în limba latină.După cronologia greacă. Coroana acestui lucru va atribui studenților exerciții scurte retorice sau ceea ce va fi necesar pentru a scrie și a pregăti interpretarea. Profesorul de poetică, ca ghid al retoricii din Bratislava și știința compoziției versurilor latine și rusești, explică prin interpretare lui yarnagvromya; peste extrasele obișnuite date, el va fi citit de către autorii clasici pietici și înrudiți, în primul rând He » diya, apoi Vergiliu, într-o ordine concisă, căutând de la studenți și arătându-le calitatea perioadelor, tropilor și «chigurului»; tot în două zile ale săptămânii, la anumite ore, Cicero! o carte despre ființele zeilor, iar sâmbăta la orele dimineții va preda o scurtă geografie a pivniței conform hărților geografice ale terenului, cu indicarea problemelor ”mot pe glob. Profesorul stataxiei va explica siyataxima după gramatica latină Sayaktieterburg, cu adăugarea deplină a privilegiilor cele mai necesare, și prozodia din latină Alvaro (Etninaneelia Alvari de institutione Grammatica. Libri Sh.), cu o indicație a felul în care versurile latine mixte sunt puse în ordine conform regulilor; Da, pe lângă exercițiile obișnuite frecvent solicitate și profesorul de toate corectate, el trebuie să traducă cu elevii săi fie Cornelius Nepos, fie scurt Ciceron! eppstols, și întreabă pe picătură; în orele de sâmbătă dimineaţa se vor folosi începuturile de ariometică. Profesorul de gramatică și alții vor interpreta gramatica Sankt-Petersburgului, cu adăugarea unor reguli sintactice, cărora le va atribui elevilor exerciții și le va corecta, arătând regulile; Pe deasupra, va citi cu elevii, respectând ordinea gramaticală, și va pune spre „chin” conversațiile laagiene școlare și vocabilele primitive și derivate cel-Lvriea. Profesor de analogie exv * 8

rum vmdeiy în cerc și dându-i rău non-mary, iar mentorii sunt subordonați controlului tipografiei. În 1732, Barsova a fost frecventată de o elevă a școlii grecești Yakovlev, în care ea făcea încă parte a Academiei. Predarea limbii grecești a fost ordonată să fie introdusă în Academie deja în 1738, iar în anii patruzeci Skoda grecească și-a pierdut independența și a fost conectată cu cântarul latin. În 1743, tutorii limbii grecești l-au chemat pe ieromonahul Ivanov Blonnvtsky la Mănăstirea Dubensky Mgarsky. Curând, profesorului de limba greacă i s-a încredințat predarea limbii ebraice și s-a format o clasă specială în Academie sub denumirea de școală ebraică-greacă; dimineața, la anumite ore, studenții de retorna și filozofie se adunau pentru a asculta limba ebraică, iar după-amiaza, studenții de syntansma și piitika, pentru a studia limba greacă. Ebraica a fost predată

conform manualului jucătorului, iar greacă după Gramatica Bratislava. Dar, în general, cunoașterea acestor limbi nu a înflorit la Academie. Din prezentarea rectorului Academiei Antony Zybelin în 1768, se poate observa că pentru limba ebraică, profesorul trebuia „să citească cărțile Genezei în clasa sa, iar pentru greacă, în primul rând, conversațiile lui Posseliev. , apoi fie Ioan Evanghelistul, fie Epistola către Romani”.

Orele de studiu erau repartizate astfel: rectorul și prefectul predau în fiecare zi câte una și jumătate

veg revolt on same Saaptpeterburgsoo * grashatyaaV otnsholopichessia irmzhm, on the loss "tpet pmamat di translation of pevelpsh egmrtsya-tv, ps" Cred pe prdmp oodirmiit ", și dia amucheaia gramatica și perooobromne Ceeay perooobromne; da, oh, el a predat „prvaaaeiykh ■po” da, antrenamentul aetimskag aoisa a învățat, nemagatsyap într-un dainvo, ei te vor învăța să citești și să pveat. - Da. Arc. Moscova Sem. Roagă-te. 17M. N („19.

ore dimineața și același număr după cină; profesori de reto-rpkn și piitiki timp de patru ore pe zi; profesorul de limbi greacă și ebraică ar fi trebuit să-și ia aceeași cantitate de ore, însă, cu o limitare, „când timpul permite”; profesorii sintactici și de gramatică aveau 5 ore pe zi, iar în analogie sau „ar” - 6 ore.

Lucrările clasice nu s-au încheiat pentru profesor după ce acesta a părăsit școala: el și-a dedicat timpul liber de la ore exercițiilor de lectură, sau eseurilor elevilor, pe care le-a returnat elevilor cu recenzia și comentariile sale. În clasele superioare, eseurile erau scrise mai pe larg și necesitau mult timp și uneori asistență pentru lectură: în 1725, prefectului Platon Malinovsky, din cauza sănătății precare, i s-a desemnat cinci profesori ca asistenți pentru exerciții de lectură: retorice și din toate următoarele clase. O atenție deosebită s-a acordat compozițiilor Sfântului Svenod, care a prescris în repetate rânduri „pentru un succes mai mare, să țină elevii în exerciții cel mai des”.

Pe lângă predarea elevilor Academiei, unii profesori erau însărcinați cu datoria de a-i învăța pe cei care veneau la tine, însărcinațiile eparhiale de acest fel, în special, erau obișnuite până în 1742, adică până la restaurarea eparhiei Moscovei. ; cei numiți în locurile de preoție și diaconat erau trimiși la prefect și la unul dintre profesorii Academiei pentru mărturie și predare (,í0). După 1742, aceste lucrări au fost reduse: numai cei care erau hotărâți a fi diaconi și sacristani au fost trimiși la Academie pentru testare și chiar pentru predarea primerului, iar această îndatorire a fost atribuită profesorilor de retorică și retorică.

(190) Decret p dy. Arhiva. Sf. Sonod. 1738 N 466.

(191) Dsh. Arc. M. Sem. etc. decret - 1746 Auth. fi.

8*

3. Învățătura și predicarea catehistică.

Academia nu s-a limitat în activitatea de mentorat la o singură școală: ea a acționat în domeniul predării publice a adevărurilor creștine, sau în templul lui Dumnezeu sau în sală. Învățătura publică a constat în interpretarea Sfintei Scripturi, în predarea catehismului și în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Datoria de a explica în mod public Sfintele Scripturi era încredințată rectorului și i s-a prescris să o împlinească duminica și sărbătorile înainte de începerea liturghiei. Doctrina catehismului, predată separat în clasele inferioare, se preda public duminica în audit-pin în adunarea tuturor elevilor și în prezența unor străini în catehizatori, unul sau mai mulți profesori erau aleși la discreția rectorului. . În jumătatea secolului trecut, interpretarea catehismului a fost introdusă prin decretul Sfântului Sinod și în Catedrala Adormirea Maicii Domnului din Moscova „pentru nevoia cuvenită și necesară, oricare ar fi folosit fiii Sfintei Biserici, puteau fi ocrotiți și liniștiți. mai simplu de pe scări”. Predarea catehismului este încredințată clerului catedralei, care a absolvit cursul la Academie. Catehismele erau conduse de catehisme: de Peter Mohyla, de Theophanes Prokopovici, apoi de catehismul lui Platon, scris de acesta pe când era încă arhimandrit al Lavrei Trinității. Original conform planului, catehismul a fost compus de Prefectul Academiei Stefan Pribilovich; s-a păstrat cu următorul titlu: „calea, care nu duce la împărăția lui Dumnezeu, nu se bea, arătată din Dumnezeiasca Scriptura”. Este afirmat în întrebări și răspunsuri și - conține în principal doctrina despre

îndatoririle unui creştin în diverse trepte şi stări ('“).

Dar mai solemne erau predicile sau învățăturile rostite de predicatorii Academiei, care au atras mulți ascultători. Ca predicatori, dintre care aproape întotdeauna erau doi, erau aleși ieromonahi, uneori stareți și arhimandriți; trebuie să fie de la cei care au absolvit cursul de studii la Academie, ceea ce era cerut de regulament, în care se spune: „nimeni nu îndrăznește să predice un om de știință care nu este la Academie”. Rareori, și apoi din lipsă de ieromonahi învățați, un ierodiacon a fost numit predicator: astfel, în 1731, Joseph Skripitsyn, pe când era încă ierodiacon și student la teologie, a fost ales predicator „din cauza numărului mic de profesori monahali. ". Au existat exemple în care funcția de predicator a fost atribuită unui Bălți dacă a promis că va accepta monahismul în timp: așa că în 1767 profesorul de imnuri Timotei Stepanov a fost ales predicator, iar Sfântul Svinod, după ce l-a confirmat în această funcție, a prescris „predici lui să vorbească în surplis și pentru o mai bună cuviință să poarte sutana neagră (’*’)”. În 1753, Sfântul Sgnod a permis să se țină predici elevilor clasei teologice, cu condiția însă să le pronunțe mai

întâi la școală, apoi la biserică. Predicatorii au fost aleși de rector și aprobați în funcția de Sfântul Skhonodom; aveau aceleași drepturi și salarii ca și tutorele; în lista gradelor academice l-au urmat direct pe prefect, iar după trecerea impecabilă a postului au fost ridicate pe cele mai înalte locuri de serviciu. Predicarea era singura lor

(199) Oppe, ruk. Rumyavts. Mue. 445. Nr 317.

(193) D-BJ. arc··. Sf. Trunchi - 1767 *

îndatorire: în fiecare duminică și zi de sărbătoare, trebuiau să rostească pe rând învățăturile din biserica mănăstirii Zankonosias. În zilele sărbătorilor deliberate, nair. la sfințirea vranei tale ”a oferit o lecție despre sărbătorile templului. reyter sau iroeeit, cărora, de altfel, li s-a poruncit să rostească predici o nlp de două ori pe an pe dvp extrem de solemn în Catedrala Adormirea Maicii Domnului *. Predicatorii erau aleși în cea mai mare parte dintre cărturarii de la Kiev”, și într-un moment în care, din anumite motive, alegerea sau sosirea unui predicator încetineau, rectorul punea datoria de a predica asupra profesorilor: așa în 1737, la propunerea rectorului, mănăstirea Sf. konospasskom la opt profesori la rândul lor. În 1761 Se. Sgnod a ordonat prin decret ca preoții parohi învățați să țină predici la Academie. Lectura „recenzii ale învățăturilor date preoților au fost încredințate conducătorilor și instructorilor Academiei; în decretul * al Sfântului Suveran din 19 noiembrie 1739, se spune: „Preoții și diaconii moscoviți care au studiat la Academie să vorbească zile ironice în sărbători majore și zile extrem de solemne, iar duminica cel puțin o zi pe lună. , ca să nu uite învățăturile. Rectorul și pre-proiectul și profesorii pentru această revizuire ar trebui să aibă și să raporteze biroului Consiliului Suveran.

Predicarea academică din prima jumătate a secolului trecut are multe trăsături remarcabile. Nelipsit complet de metodele scolastice, ea, mai ales ca urmare a influenței lui Yavorsky și mai târziu a lui Prokopovici, capătă caracterul de vivacitate în prezentare și uneori libertate ascuțită în gândire. Predicatorii arată clar dorința de a informa cuvântul

caracter științific *: împărțirea lor este întotdeauna strictă din punct de vedere logic * * părți ale predării ascunse * trece * de la una la * alta, iar el® este delimitat de puncte; pe alocuri* se dau exemple din oleosofie si din istoria seculara. Curios este că știința și-a comunicat nuanța* predicilor: învățătura scrisă de mentorul filozofiei diferă ca ton de propovăduirea mentorului teologiei. yolemipa, dominând în cărțile * educaționale * ale vremii, și-a găsit un loc în învățătura * bisericească; denunţurile mâncau adesea îndrăzneţe şi aspre. La interpretarea gestului Scripturii, sau ca * dovadă a * gândurilor lor, industriașii au citat „Veta mai des din

scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur, în conformitate cu * regula de reglementare: „fiecare predicator * trebuie * să ia cărțile Sfântului Gură de Aur și îi conferă cinste”. Hθ-adresat rar altor Părinți și Învățători* ai Bisericii: tik nair, „în predicile* lui Chiril skhmoryai-sago sunt pasaje din Ge. Ciprian, Vasile fie-"mu, Teodoret, Grigore Teologul, Chiril Alo-"sachfiysky I Augustin. În ceea ce privește limbajul, la toți predicatorii există o pasiune remarcabilă pentru retornchot enero Figurativitatea, adesea prea * urlată rafinată și monotonă; uneori o tură trece prin trei pagini. În proiectarea rampelor, desigur, nu întotdeauna, nu. se remarcă latinismul: aranjarea cuvintelor și lungimea perioadelor, confundând cu propozițiile inserate, iamomn-nuditatea lyaganului, folosit în * scale. S-au gândit să încadreze între frumusețile limbii folosirea cuvintelor străine, cu care, din vremea lui Petru, s-au umplut m hârtii oficiale; în învățăturile vremii, desigur, astfel de întoarceri nu erau sălbatice pentru ureche, cum ar fi, de exemplu. următoarele: „uitați-vă la soldați, nu numai când aranjează în ordine bătălii, când și când se îndreaptă spre exercițiu în partea de sus *, ce este decoros, ce este

salvează regulamentul, care este trecerea articolului conform articolului ■ retur, care este corespondența după vocea comandantului, într-un cuvânt: armonie minunată ”(<m)! În prono-ape se găsesc adesea cuvintele: economia, instrucție, potenți, extract, experiment, noidic, prezervativul; Ioab este numit feldmareșalul războiului lui David etc. Trebuie remarcat faptul că predicarea de la Kiev, care nu a evitat imitarea predicatorilor occidentali, cel puțin în forma exterioară a învățăturii, și-a lăsat influența asupra predicatorilor de la Moscova: lungimea învățăturilor este extraordinar, așa că pe durata predicii a durat mai mult de o oră. Învățăturile aveau o trăsătură importantă atunci când erau oferite în prezența cea mai înaltă a unuia dintre membrii Familiei Imperiale: avem cinci astfel de predici rostite în prezența Prenumelui Elisaveta Petrovna; doi - de Kirill Florinsky, unul * - de Porfiry Kraisky, unul - de John Kozlovich și unul de Iosif cel de Aur („·). În unele dintre ele, aproape jumătate conțin un panegiric către Împărăteasa, curios prin vivacitatea prezentării.

În confirmarea gândurilor propuse, să prezentăm extrase din predicile indicate. Iată un exemplu de interpretare a Sfintei Scripturi:

• Despre vase, chiar și în „casa sufletului” lui Dumnezeu, cu excepția Duhului Pavlovian, vorbirea este mai clară și poate fi. Mi se pare, învăţând Pavel, cum este Dumnezeu, „puneţi mese în Biserică, o, profeţi, o, învăţători, apoi putere, de asemenea, daruri, vindecare, mijlocire, guvernare, naşte-l pe Yazykov, vorbeşte despre vase:

(194) La stratul lui Chiril Florinsky, sfințirea templului și a mănăstirii Zaikonospass-sky din 1749, 15 iulie, foaie. 10, în biblioteca din Moscova. Sinod. tipografii.

(195) Ort de secol sunt stocate în biblioteca Sgvodalmo * tmpografiv.

aur, argint, într-un cuvânt: draperii sunt înfășurate în jur: sunt Apoetoli, Profeți, Învățături și alte împărțiri de daruri, împărțiri ale slujbelor în diviziuni ale dăruirii unuia și aceluiași Duh al lui Dumnezeu. Dar lucruri ciudate! în casele oamenilor există aur și argint, dar în casa lui Dumnezeu vasele sunt esența cea mai venerabilă. Așa a fost vasul luat de Pavel, chiar dacă i-a înțeles Korineanului, el scrie:

Un exemplu de ajustare morală din istoria biblică:

„Decent pentru tine la sârguința bunătății cerești, el dă exemplu vechiului patriarh Iacov, care, rătăcind prin Mesopotamia, deși patruzeci de ani, a lucrat pentru Laban de dragul soțiilor sale și șase ani de a accepta răzbunarea lui, și a avut multă atracție, atât Cu râvnă, mi-am dorit haite în patria mea se va întoarce, ceea ce mai târziu a făcut. Așa și noi, deși ducem o viață prosperă în numeroasele ramuri ale lumii, deși trebuie să rămânem în rangul corului nostru, hotărârea de a rămâne, totuși, din toată inima, trebuie să rămânem mereu în căutarea eternului. Regatul raiului "(*").

Un exemplu de adaptare din istoria păgână:

„Întrebat de vechiul filozof javanez pe nume Emiedokles, de ce trăiește el în lume? et-vѢitsa: da văd cerul. Dacă s-ar fi luat cuvântul, cerul, nu aș fi trăit. Cât despre noi, creștinii existenți, dacă ar întreba cineva, de ce trăiți în vânt? atunci cel drept este vrednic de el să dea un răspuns: după cum trăim,

(156) Cuvântul lui Kpriel, vorbind. 1 iulie 1743, frunză. 13.va rev.
(137) Cuvântul lui John Komovich, Iyu k. 37, 1743., foaie - 7.

dd „Nu am văzut cerul cu siguranță, dar vom fi și vavelpdmka de ceea ce vom fi, ca asah tu, afirmă Apostolul Doborât, zicând: frate! viața noastră este în ceruri” (***).

„Citind despre Kvyaz printr-un fel de haaayotsm, care hmm-lyashs despre cel mai mare schimb de bunăstare, wo-ker” ih munți și spadatp pe o margine ascuțită, pregătind un bysh în foc pentru apă. Este hrană pentru Hristos, capul și conducătorul mântuirii noastre, așa este zdrobirea gropilor lui Svan, în urma venirii Sale? O, Domnul atotmilostiv ar da-o, ca să fim și noi atât de bine, aș fi gata pentru porunca Dumnezeieștii Sale ”(> m) <

Exemple de prezentare patetică:

„Domnul spune: Jugul Meu este bun” este Brama Mae Lika. Noua, in ciuda tuturor poverilor, a tuturor celor insuportabile si suportabile, se vede viata. Da, chiar și pentru un veto Ì Pentru Dumnezeu, de dragul

sufletului, pământ arabil, de dragul împărăției cerurilor. Pentru carne, - în timp ce arde, este sănătoasă, puternică, roșie, splendidă, arntsya, în cea mai mică miros, puroi, praf, cenușă, pământ, se întâmplă să fie neagră - și însăși putrezirea, asemănătoare cu iarba și culoarea selmagiului, adus prosperă dimineața, seara se usucă și cad - nu există nicio dificultate de a crea ceva, toate suportabilele sunt îngrămădite. Nu hrănim și încălzim carnea de pe gât, ferind zeul de orice rău, de orice viciu? Iar sufletul este nemuritor, niciodată schimbător, la un mare preț - cel mai drag sânge al lui Hristos pentru cei uciși ispititi - totul în sforile în ulcerele păcatului, în viciile ochiului -

(Yves) Ibid. foaie, în, aa rev.

(IW) Slmo Pormria КраâсМТО, kirsh. IV, П4β.

lui Lyavia, in nepasare profunda dintre noi, in extrema neglijenta, oricine sufera abandon, neglijat! Pierde ceva din temporar, de exemplu. piciorul luptelor glorie, a pierde numele și bogăția - asta este un mare lucru pe care îl avem -, aesiosshsh întristare, strângere ■ tristețea inimii; dar ei vor pierde harul lui Dumnezeu prin cădere, vor respinge să fie de pe chipul Lui pentru totdeauna, vor fi lipsiți de moștenirea împărăției cerești – nu este un lucru foarte important pentru tine, este ușor, aproape zilnic” (> m).

„O, bunătate și îndurare nespusă a Mântuitorului nostru! Vedem că prinții și marii potenți ai acestui secol nu îngăduie nimănui dintre sclavii lor să-și facă rău pe ei înșiși, ci celor care sunt cu ei cu strânsă mila și cu mai mult respect. Iar Hristos, „Rege al slavei, totul fără discernământ, indiferent de rangul pe care îl are cineva, fie el rege sau supus, fie el spiritual sau lumesc, liber sau supus, bogat, sărac, venerabil sau disprețuitor, primește pe fiecare pentru Sine, totul după El însuși. du-te chiar în cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc nu se ridică. Dar acest lucru, într-adevăr, este în noi, acest lucru este de regretat, deoarece pentru puțin timp suntem considerați fii aranjați ai lui Dumnezeu și ne scriem numele în cărțile animalelor. Dacă numai darul ordonat prin decret să se publice, și toți cei care hondet ar scrie în cartea lui regală genealogică, cred că nu s-ar găsi niciunul care să nu vrea să o facă. Totuși, adevărata dorință este departe, departe de noi, chiar dacă este stăpânită de sine în fața lui Dumnezeu, Regele ceresc, care ne cheamă ”(*”).

Exemple de acuzații:

„Ce vorbim despre noi înșine: vorbim di, ca blând

(iBOj Ibid.

(131) Omao loteou 3WMMW, ίβ Φοψ. 1749. greseala 4.

esma? dar chiar și blândul, nenorocitul și tremurător cuvânt al lui Dumnezeu. Dar dacă tremurăm de cuvintele lui Dumnezeu, de unde la creștini sunt neglijate sfintele porunci ale lui Dumnezeu? De unde din noi cei prefăcuți în cinstirea lui Dumnezeu ca inconvenient? De unde sunt în noi tradițiile apostolice și patristice, paharele bisericii, care aparțin lui Dumnezeu, riturile obrăzătoare sau batjocoritoare, sau ocara cu frică de Dumnezeu? De exemplu: desenați o cruce pentru a reprezenta - hiragra în mâini, politica se ridică; în casa lui Dumnezeu, chiar dacă vameșul plânge și persanul bate, chiar dacă păcătoșii încântă împărăția cerurilor, și totuși strigătul credincioșilor deschide cerurile și chiar trece la tronul lui Dumnezeu, pentru a veni la proslăvire. lui Dumnezeu, - gută în picioare, și caracterul nobilității care se ocupă de plebei, după ce l-au cumpărat pe Dumnezeu să stea deoparte, el nu-i permite.

Și totuși tremurăm de cuvintele lui Dumnezeu, de unde în noi credincioșii, care păstrăm dogma credinței, în cinstirea chipurilor sfinților, aceasta renaște, că pereții odăilor și templelor sunt împovărați cu picturi de Ezoia si asemanator cu el, iar Apostolul spune despre ei: aamrayusche la sfarsitul e resedinta, imitati vlrl-i * , - chiar predica Treimii este consubstantiala, chiar strigand despre mantuirea noastra zi si noapte, - in locuintele noastre nm jumătate de imagine; dacă există un indian, atunci evlavie, care este imaginea lui Esop. Ce-i cu dispretul chintz? Este atât de greu de ghicit: nu scrie profeți, apostoli, martiri, mărturisitori și Hristos de dragul proștilor cu adevărat sfinți, de dragul proștilor cu adevărat sfinți, nu este schița lor de blândețe și smerenie, nu-i așa curăția? , dreptatea și toate imaginile virtuților? Nu ei demasc defecțiunea vieții noastre? Nu aceasta isprava ne cheama soacra pe calea ingusta si deplorabila catre gradul inalt? Dar înainte de expunerea dorințelor lor

nipin este amar și neplăcut, amar și neplăcut pentru noi sunt imaginile celor care ne acuză. Ei bine, imaginea lui Esop și altele asemenea este plăcută, există acest motiv: Esop, iubitorii de râs vorbesc, deși în imagini, totuși, hulesc, țes fabule și se amuză ”(, și).

Un exemplu de controversă:

„Dar adversarii strigă: când Hristos a murit pentru toți, atunci de ce nu este de folos tuturor, de ce nu sunt mulți care sunt mântuiți, de ce nenumărate popoare cad în fundul iadului? De ce, de dragul lui Iuda, trădătorul a fost excomunicat din numărul apostolilor, dar Petru, care L-a respins de trei ori, ar fi fost de la Domnul? Este atunci hrana pentru lipsă și nemulțumire, care se dobândește în meritele lui Hristos? Să nu fie! Dar nu este oare de dragul căsuțelor de vară că toate acestea sunt în noi, ca și cum le-ar folosi într-un mod inegal și parcă ar aplica în mod neuniform suferințele și meritele Sale la vindecarea ulcerelor și a crustelor suferințelor și meritelor lor păcătoase? Ceea ce explic folosind un exemplu: un medic priceput, pregătește un medicament suficient pentru vindecarea a douăzeci de oameni și, dacă doar o treime sau o patra dintre aceștia acceptă și aplică medicamentul pe cruste, se vor vindeca, dar cei care neglijează

și nu primesc pretenție ce fel de lene, care, fiind numit vinovat, trebuie să , medicina, sau arta doctorului, sau voința bolnavilor care nu sunt de acord? Nu putem spune, precum medicina, care este destul de rapidă pentru vindecarea tuturor, mai jos este doctorul, chiar priceput în vindecare, dar mai mult voința bolnavilor. De asemenea, este potrivit să înțelegem despre suferințele și meritele pentru noi ale lui Hristos"

De la predicatorii Academiei din Moscova, pe care

(I3ÍJ Cuvântul lui Chiril, 1743, o săptămână. Vaii, ultimul. 10.

(133) Cuvântul Por „-iri" al lui Kraysky în aelik. imgok, 1743.

claritate în gânduri, vivacitate a imaginației, în expresii și mai ales prin puterea probei - extrasă mai mult din mișcările inimii, raționament nesecat și, de asemenea, libertatea în pro-

învățăturile au ajuns până la noi, sunt cunoscute și: Gabriel Buzhyai-sky, ieromonah din 1708; cu darul elocvenței și al pronunțării învățăturilor, a devenit cunoscut lui Petru cel Mare, iar în 1719 a fost chemat la Petersburg. Dimitri Sechenov, fost predicator în 1738 la 39 de ani; predicile sale s-au remarcat la vremea lor prin claritatea stilului și puterea mustrării. Ghedeon din Akton (1740-1744), despre care în presă se cunosc două predici: una rostită în săptămâna 21 după Rusalii din 1742, cealaltă în ziua întâlnirii Icoanei Vladimir a Maicii Domnului, rostită în 1744. . Lavrenty Yasinsky, o predică din a 29-a săptămână de Rusalii, 1745, este notorie. Ghedeon de Krtovsky (1752—, 1754), care, potrivit mitropolitului Eugene, s-a remarcat prin acuratețea ANULATĂ a dovezilor, jeleu

purta. În 1753, în timpul șederii împărătesei Elisabeta la Moscova, Shuvalov a lăudat-o pentru Ghedeon, iar în ianuarie 1754, în prima săptămână după iluminare - o predică rostită în prezența împărătesei, Ghedeon i-a atras atenția specială asupra lui și a făcut un predicator de curte . Makariy Petrovici, originar din Serbia, predicator în 1759 și 1760: ironic prin tăria sa de simțire și elocvență sunt egale cu cele mai bune lucrări moderne de acest fel. Două volume din învățăturile sale au fost publicate la Moscova în 1786. Ambrozie Podobedov (1768 - 1771) a devenit faimos în special pentru predica rostită la înmormântarea arhiepiscopului Moscovei Ambrozie Zertps-Kamensky; a avut patru ediții în decurs de doi ani și a fost tradus în germană și franceză. Multe dintre învățături, co-

chpknpt mropovydnikamp al Academiei, imbjr în alcătuirea unui coleg complet de învățături în toate duminicile și zilele preveșnice, publicată de Preasfântul Suveran în trei volume în 1776.

4. VĂ INSTRUCȚI.

O sarcină foarte importantă, uneori dificilă pentru mentorii Academiei au fost diversele tipuri de sarcini științifice, dintre care principala a fost lucrarea de corectare a neînvierii slave a Bibliei. Ediția Ostroh, retipărită aproape fără modificări la Moscova în 1663, părea multora nesatisfăcătoare. Chiar și Enn-Faniy Slavinetsky a spus: „păcatul cel mare este pentru noi atât reproș, cât și dezonoare din partea popoarelor străine, de parcă imamii din Biblie ar fi bine traduși” (, m). Dar reformele încredințate lui EpiFanio au fost în curând oprite de moartea lui. Superstițiile au strigat împotriva corectării și, neștiind nici greacă, nici ebraică, au preferat traducerea slavă veche. Țarul Petru, așa cum se spune în prefața ediției Bibliei din 1751, și-a amintit de dorința prețuită a părintelui său de a corecta Biblia, iar aceasta, cu împărăția moștenită de la el, a primit cu evlavie și a poruncit prin decretul din 1712: disponibil în limba slavă a Sfintei Biblii, înainte de tipărire, să reducă cu traducerea greacă Se zile de vineri și cu ea în toate să fie de acord fără greș. Lucrarea de corectare a fost încredințată rectorului de atunci al Academiei din Moscova Theo-Fplakt Lopatinsky și profesorului școlii grecești de la tipografia din Moscova, Sooroniy Lihuda. Li se atașează directorii tipografiei din Moscova, studenții

(t34) Amestecarea zh slo "ar. Eareaia, vezi Elnfyaniii·

Lakhudov: călugărul teolog și Theodor Polikarpov și, de asemenea, grecul Afagaey. În cazuri importante, atunci când nair găsește versuri lipsă sau capitole amestecate, sau dacă în textul grecesc sunt descoperite trăsături, ei ar trebui să se refere la Stefan Yavorsky și să-i ceară o decizie. TheoFi-Lakt și asistenții săi au lucrat la compararea și corectarea traducerii până în 1723; când a apărut nevoia, s-au ocupat de textul ebraic din Vulgata, erorile gramaticale au fost corectate în textul propriu-zis, iar erorile importante, omisiunile și excesele, de altfel, erau consemnate într-un catalog special. Psaltirea a fost lăsată neîndreptată. După ce au revizuit cu atenție amendamentele lor, ei și-au trimis lucrările la Petersburg și Petru cel Mare prin decretul din 5 februarie. În 1724, a poruncit să se tipărească Biblia, dar mai întâi să o creadă din nou cu traducerea LXX, în același timp să se ocupe de compararea Psaltirii cu textul grecesc. În acest scop, Theoilakt a fost numit din nou, pe atunci deja arhiepiscop de Tver, alături de arhimandritul grec Athanasius Kondopdp. Dar această întreprindere a fost oprită de moartea lui Petru și, deși prin decretul împărătesei Catherine, în 1725, s-a confirmat revizuirea traducerii Bibliei, iar prin decretul împărătesei Anna chiar și o traducere a Bibliei a fost tipărită în 1739 cu sensul amendamentelor pe marginile cărții, totuși, cartea a fost reținută la tipografie și nu a fost eliberată în lumina, desigur, nu atât ca urmare a încrederii efective în deficiențele de corectare, cât din cauza împrejurări nefericite care s-au întâmplat pe corector și l-au supus judecății. Sub împărăteasa Elisabeta, afacerea a fost reluată și a avut un succes râvnit: prin decret din 1745, a fost comandată profesorului de limbă

greacă de la Academia din Moscova, ieromonahul Jacob Blonnitsky, împreună cu arhimandritul Învierea

Ilarion Grigorovici de la mănăstirea Sensk să înceapă revizuirea traducerii Bibliei (*“). În 1747 și-au încheiat munca, iar în același an, un profesor de teologie și greacă, ieromonahul Varlaam Lyashchevskin, împreună cu ieromonahul Gideon Slonimsky, a fost chemat de la Kiev pentru a o verifica. Corectare finalizată cu succes: Barlaam a scris o prefață extinsă, în care a indicat cele mai importante dintre locurile corectate, iar în 1751 Biblia a fost tipărită și eliberată publicului. Această lucrare i-a adus lui Varlaam funcția de rector al Academiei din Moscova; în lucrarea despre definiţia sa se spune: „Arhimandritul Varlaam a fost numit rector pentru cel mai de încredere şi capabil Sf. Suveran, din 1747 în Sf. e timp muncindu-vă ordonat şi sârguincios gândul”. Cu toate acestea, comparând lucrările lui Blonnpetsky și Lyashchevsky cu lucrările lui TheoFilact Lopatinsky, devine clar că tot ceea ce este important în corectarea traducerii a fost făcut de Sfântul Teofilact și acceptat în Biblie aproape fără modificare de către corectorii ulterioare. Acest lucru este evident din copia Bibliei, care a fost în mâinile lui Lopatinsky și păstrată în Biblioteca Sinodală din Moscova.

Mentorilor Academiei li s-au dat alte sarcini academice: li s-au dat diferite tipuri de manuscrise și cărți cu conținut spiritual pentru a fi luate în considerare. Așadar, în 1722, rectorul Gideon Vișnevski a fost instruit să examineze „caiete și scrisori suspecte scrise în carte și cursive”, luate din magazinele de pe Podul Spassky. Acest tip de misiune s-a repetat destul de des: rectorul a trecut în revistă așa-numita „magie

(135)   Decret si> ceara. retragere. cont. ŋ duzokh 1745 N 364.

caiet nou” și și-a dat părerea despre ele; prins cu astfel de hârtii sau copiandu-le era supus judecății civile, era pedepsit cu bici și apoi trimis la rector pentru avertizare. În 1734, unul dintre mentorii Academiei a fost solicitat de o jumătate de birou zemeister pentru a demonta 19 scrisori non-ruse scrise pe un cap găsit pe bușteni lângă curtea militantului Andrei Semenov. Ziarul de poliție spune că „capul este tăiat în două, o jumătate este verificată, iar cealaltă are 9 dinți și litere non-ruse scrise cu cerneală, și anume, un cuvânt pe frunte și așa mai departe”. (<m) Poate că era un craniu dintr-un studiu anatomic, pe care denumirile tehnice ale părților capului sunt înscrise cu litere latine.

Recenziile lucrărilor spirituale și traducerile destinate publicării erau de obicei înaintate rectorului, rareori prefectului. Cenzorul era

însărcinat cu datoria atât de a îndrepta neajunsurile întâlnite în manuscrise cât și, cu opinie, de a le supune Sfântului Sinod, care a dat dreptul de a tipări cartea (,, t). În 1725, prin decret, rectorului Gideon Vișnevski i s-a ordonat să revizuiască traducerea cărții lui Theodoret despre Providență, care a fost tradusă de studenții Academiei din Moscova Ivan Kargopolsky și Taras Posnikov, care și-au încheiat educația la Paris. În 1742, rectorul Kirill Florinsky a primit de la Sfântul Sonod spre revizuire o slujbă scrisă cu ocazia apariției unui miraculos.

(136)   Lucrare în arhivă. Zapzhovospassk. monast. an. 1756. Nr 848.

(137)   Duhova, regdam. frecvent 3. punct. 3. „Dacă cineva alcătuiește o scrisoare teologică despre ceva și ți-o tipărește, în primul rând ea să fie prezentată colegiului, iar colegiul să se gândească dacă este ceva la litera cu ea, învățând protamago-ul ortodox.

crearea chipului Rudensk al Maicii Domnului. În 1744, rectorul Porfi * Ray Kraisky a fost instruit să compare cu regulile Sfântului Părinte și să corecteze Nomocanonul tipărit în Tipografia Kiev Pechersk în 1624. În 1770, prefectul TheoPhylakt Gorsky, în urma decretului Sfântului Sgnod, a trecut în revistă traducerea lui Shestodnev și interpretările Psalmilor Sfântului Vasile cel Mare, întocmite de Hieromo-* Pahom Sofroniy Mladenovich. În general, multe cărți și traduceri cu conținut dogmatic și moral, tipărite în tipografia din Moscova în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, au fost cenzurate în Academia din Moscova.

5. REFERINȚE LA INOVIRTSEV, RASKOLNIKOV ȘI ATTENDNIKOV.

O îndatorire deosebită, care revenea exclusiv pe rectorul Academiei, era instruirea în credința ortodoxă și aderarea la Biserică a celor care s-au convertit de la alte credințe, mustrarea schismaticilor, apostaților, hulitorilor etc. În treburile academicului în prima jumătate a secolului trecut, sunt adesea cazuri de apeluri la ortodoxie de către diverse persoane din rândul romano-catolicilor, protestanților, armenii, evreilor, mahomedanilor și păgânilor. Lucrarea de convertire s-a desfășurat cu deosebită râvnă sub Petru, la cererea lui Petru: el a poruncit să se dea noilor convertiți foloase speciale, și astfel a avut grijă de fiecare dintre noii copii ai Bisericii Ortodoxe,4 că prin decret (1722) a interzis eliberarea străinilor care se convertiseră la ortodoxie din Rusia. Pentru ca cei care s-au convertit să poată înțelege mai bine spiritul învățăturilor creștinilor occidentali și să acționeze împotriva lor într-un mod adaptabil la natura convingerilor lor, Petru în 1723 a instruit Academia din Moscova să traducă versetele-9 *

teze: Roman, Luther și Calvin. Potrivit cererii sale, compilată și tipărită în 1720 „ordinea cum să accepte de la schismatici și apostați pe cei care vin la credința ortodoxă”. Iar după Petru, mai ales sub evlavioasa Elisabeta, lucrarea convertirii a mers cu succes, iar Academia din Moscova a continuat să fie zeloasă pentru îndemn nu numai prin cuvânt, ci prin carte; in anul 1743, prin decretul Sf. Sgnod, i s-a poruncit rectorului Porfiry si invatatorilor Academiei sa scrie pentru cei ce se convertesc si pentru fiecare religie propriul text, incepand de la sracini, idolatri si alti eretici, Biserica Rasariteana opunand, cu un cuprins sau cu o imagine peste fiecare rang al oricărui eretic ce eroare în dovezi puternice » (***). În plus, în următorii 44 de ani, Portfolio a primit ordin să compună un ritual special de acceptare a romano-catolicilor în sânul Ortodoxiei, cu o indicație a modului în care Biserica occidentală diferă de cea răsăriteană. În 1757, a fost publicată la Moscova o carte sub titlul: „Ordinul de oficiu al celor care sunt uniți de la heterodocși la Biserica Răsăriteană ortodox-catolică”. De acum înainte, lucrarea de aducere a necredincioșilor la Biserică este încredințată preoților parohi, cei mai înțelepți și judicioși și cunoscători ai Sfintei Scripturi.

Pregătirea romano-catolicilor și a protestanților pentru adoptarea Ortodoxiei nu a necesitat atât de multă muncă precum convertirea evreilor, mahomedanilor și păgânilor. Acesta din urmă a trebuit să comunice un concept complet nou pentru NPC despre esența credinței creștine. În cazul unei boli care amenința cu moartea convertitului, era permis să-l boteze după o scurtă explicație a principiilor esențiale ale credinței: astfel, în 1748, rectorul

(t38). Dim. Arc. Zaikokosoasskaya mok. an. 1743. Nr 9677.

Ioan a primit ordin de către Cancelaria Guvernului Suveran „din cauza bolii prințului Seit-Murza Taishev, să-i explice numai despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre Sfânta Treime și despre veacul viitoare” (*“) . Biserica a acţionat mai strict cu privire la cei care s-au abătut de la Ortodoxie şi, în caz de invaliditate a măsurii convingerii spirituale, i-a ameninţat cu o instanţă civilă. În 1744, Adlagun Alashev, botezat din tătarii raionului Kazan, a apostaziat de la credința creștină; a fost stabilit sub supravegherea bătrânilor în Mănăstirea Bobotează și i s-a poruncit să fie dus zilnic la Mănăstirea Zaikonospassky la rectorul Porfiry, căruia i s-a poruncit: „să interpreteze apostatul despre evenimentul profețiilor cu o explicație satisfăcută” și dacă rămâne neclintit, amenință-l cu o instanță civilă. La astfel de măsuri se recurgea numai în cazuri de apostazie; dar în general, la convertire, ei au fost călăuziți de spiritul blândeții și și-au pus prima întrebare: dacă gentilul dorește de bunăvoie să se alăture Bisericii Ortodoxe. Iar cei care și-au schimbat involuntar credința au fost acceptați cu blândețe de dragoste: astfel, rectorul Platon în 1740 l-a acceptat în adâncul ortodoxiei pe grefierul regimentului Vyborg, Mihail Dolgov, care „a fost păcălit de constrângere în corpul persan în mahomedanul basurman. lege." Cei care doreau să aplice au fost trimiși la Moscova din diferite locuri ale imperiului: în 1722, rectorul Gideon a primit instrucțiuni să anunțe pe

tătarul Ocaua și Kalmyk Sharga trimiși din Astrakhan; în 1726, turcul Osman, trimis de principele Goliţin, a fost convertit de acelaşi rector; în anul 29, rectorul Herman a pregătit pentru botez 4 calmuci și muhammetani Murza Khan Sumchelev, care locuiau în districtul Kadom; la 31

(139) Bunicul Arc. Moscova Sem. Mândrie. 1748. Nr 471.

trimis pentru instruire rectorului Sofroniy - în credință un indian, luat de englezul Zasai din orașul Bengai la vârsta de 12 ani și adus la Londra; de aici, un prieten al englezului Mevrel l-a adus la Moscova. La botez, a fost numit Filipp Antonov. În 1738 rectorul Mitrofan a convertit la creștinism cinci turci luați prizonieri de ruși.

Mai greu era să-i îndemn pe schismaticii și apostații ruși din Ortodoxie. Persistența, întărită de ignoranța adânc înrădăcinată, nu a ascultat de convingeri temeinice și a cerut adesea pedeapsă, forțată de severitate. În 1720, fiul de țăran Aoinogen Romanov a fost luat și prezentat rectorului Teofilact din raionul Vologda, care a mărturisit că de trei ani, din ordinul tatălui său, nu mai mergea la biserică, pentru că cântatul în biserică nu seamănă cu cărți vechi; nu a vrut să accepte îndemnurile și a spus că, dacă nu poate face față cărților, nu va mai intra în Biserica Ortodoxă. Ordinea treburilor bisericești ia poruncit Rectorului „să-l țină înlănțuit în muncă monahală timp de o lună și să-l îndemne zilnic". În 1727, rectorul Ghedeon a depus jurământul și a alăturat Bisericii doi schismatici monahali, ierodiaconul Varlaam și călugărul Serapion. În 1728, din provincia Arhangelsk, Andrei Yemelyanov a fost trimis la rectorul german pentru îndemn, „un bărbos demn de remarcat și schismatic". În 1732, rectorul Sofrony a fost îndemnat să-l îndemne pe iconoclastul Mihail Ananyev, care, în satul Spasskoye, pe Zgomony, în raionul Maloyaroslavets, a aprins imaginea Mântuitorului cu chipsuri de gudron la liturghia de duminică. În același an, soldatul hulitor Philip Syzmin a fost trimis la Sofroniu pentru avertizare.

Instrucțiuni speciale au fost cerute de oameni infectați cu superstiții, care pretindeau că au relații sexuale cu spiritele rele și îi înșelau pe cei simpli cu inima cu vrăjitorie. Polițiștii au găsit din ele note magice, cărți de ghicire în care erau scrise vrăji, apeluri la spiritul de răutate, la el și la iad cu adăugarea folosirii blasfemii a numelui lui Dumnezeu. În 1726, scrisori de acest fel au fost găsite la un ierodiacon al mănăstirii Lutsk, Averky, care a fost prezentat rectorului Academiei Gideon pentru iluminare. Instanța civilă a urmărit sever astfel de oameni și i-a pedepsit cu bice pentru o înșelăciune a vrăjitoarelor. O întâmplare curioasă este relatată într-o lucrare de 26 de ani trimisă rectorului Gideon de la poliție împreună cu un criminal, gospodar al prințului Dolgorukov, Vasily Danilov, care, după ce a intrat în relații cu diavolul, a furat, la instigarea lui, un

riza de aur din icoane ale Maicii Domnului, și a căzut în mâinile dreptatei, de care, în ciuda cererilor, diavolul nu a fost scutit. Rectorul a trebuit să asculte povestea viziunilor sale și, după un îndemn de două zile, l-a returnat la poliție (**·).

Pentru persoanele care au cerut îndemnuri, ei i-au inclus și pe cei care au căzut în gândire și în dezordine a forțelor sufletului lor. În aceste cazuri, a fost prescris tratamentul psihic al pacientului. În 1744, un student al Academiei de Științe, Yakov Nesmyanov, care a căzut în „melencholia”, a fost trimis la rectorul Porfiry. Lucrarea prescrie: „L-am identificat la unul dintre profesori. să vorbească și să îndemne și, în același timp, să vadă dacă are vreo îndoială în legea lui Dumnezeu.

(140) Ddd. Arc. ZitonOSPethjego este al meu. an. — N 480.

6) GHIDURI ULTIMATE.

Cea mai importantă lucrare a mentorilor Academiei, care merită o atenție și cercetare deosebită, trebuie recunoscută drept lecțiile lor clasice, care au supraviețuit până în zilele noastre în mai multe exemplare scrise de mână.

a) Lecţii teologice.

Mai remarcabile și mai superioare decât celelalte sunt lecțiile teologice, atât prin conținutul cât și prin completitudinea prezentării: se predau în latină; locurile Sfintelor Scripturi sunt date în NPH conform traducerii din Vl. Ieronim (***). Avem cinci astfel de linii directoare, referitoare la începutul, mijlocul și sfârșitul perioadei luate în considerare. Iată titlurile lor:

1. Scientia sacra, disputation bus theologicis SS. Ecclesiæ Orientali, Scripturæ, Concilii" et Patribus consentanei", speculative et controverse illustrata in collegio Pelro-Alexiewiano Mosquensi ann. 1706-1710. (Știința sacră, este concursuri teologice, după învățăturile Sfintei Biserici Răsăritene, pe baza Sfintelor Scripturi, Sinoade și Părinți, în mod speculativ și cu o respingere a opiniilor contrare expuse în Colegiul din Moscova al țarului Petru Alekseevici) (m *).

Acesta este un sistem teologic complet și, fără îndoială, aparține rectorului Theophylact Lopatinsky. În prima parte a lecțiilor, începută în 1706, sa remarcat chiar de la început că autorul a citit anterior filozofie:

(141) Veraio valgate.

(149) Ruadp. Mușchi. D. Acad. NN 9M, W¡, 9p9, 9B9, 971, 973,974.

ca „noi am făcut și es tfiuAoeofîu” ('“). O prezentare generală a cursului teologic de patru ani este prezentată în acesta, după cum urmează:

primul an:

1. O lectură scolastică despre Dumnezeu Dumnezeiesc și Sfânta Treime. 2. Despre lege și adevăr. Lectură morală: despre contracte în general și în special. Partea polemică: despre Sfânta Treime, despre procesiunea Duhului Sfânt și despre predestinare.

al doilea an:

1. Lectură scolastică despre întrupare. 2. Despre Îngeri, despre binecuvântare și despre acțiunile umane. Morala: despre poruncile din primul și al doilea tabel, despre conștiință, despre arbitrar și despre acțiunile umane în termeni practici. Controversa: despre invocarea Sfinților și despre cinstirea moaștelor și icoanelor.

al treilea an:

1. Lectură scolastică despre har și păcat. 2. Despre sacramente. Morala: despre sacramente, în special despre căsătorie și liturghie. Controversa: despre justificare, despre sacramente în general și despre sacramentul Euharistiei.

al patrulea an:

1. Prima lectură este despre credință, speranță și iubire. 2. Despre pocăință. Morala: despre spovedanie, despre pedepse spirituale în general și în special. Controverse: despre Biserică, despre Capul ei, despre încercări.

(143) Prolegomena in ipitem Thcologiam pramiüamu, aient feciraiu etiam in Philosophie.

li. Theologia theoretica de Deo uno et trino, commentari" et disputationibus scholasticis iUnstrula, ingenuo Ro-xolano auditori expósita ab aiuto 1717 ad ann. 1719. („Teologia speculativă despre Dumnezeu triun, explicată prin interpretare școlară și concursuri și predată nobililor ascultători ruși din 1717 până în 1719) („ ”).

III. Tbeologia positiva et polemica, tradita in Mosquensi Academia a Cyrillo Flórinsky (1737-1740.). (Teologie pozitivă și polemică, predat la Academia din Moscova de Kirill Florinsky) (iW).

IV. Theologiæ liber 11 de Deo homine. 1755 (Cartea teologică a II-a despre Dumnezeu-omul) (iv).

V. Tbeologia Christiana Ortbodoxa, pro diversitate mate-giagishi in varios tratatus et paragraphes divisa, in Imperiali Mosquensi Academia

tradita et explicata. 1767 (Teologia creștină a Bisericii Ortodoxe, împărțită în diferite tratate și paragrafe în funcție de diferența de materii, predată și explicată în Academia Imperială din Moscova în 1767) (**7).

Inainte de? Mai degrabă decât să expunem conținutul acestor cărți educaționale, observăm că, deși au asemănări în conținut, fiecare dintre ele diferă prin originalitate în ceea ce privește ordinea în prezentare și chiar în cele mai multe întrebări. La fel ca la Kiev, așa și la Moscova a existat un obicei pe care toată lumea

(144) Mână. Moscova D. Acad. N S5H.

(146) Rucop. M. D. A. N >43.—Acest exemplar a fost scris de propria mână a lui Cyril Florinsky, care, încă prefect, preda Teologie.

(146) Rucop. Academia I. D. N S44.

(147) Manuscris. M. D. Acad. N S4S.

eu

profesorul de teologie, părăsind lecțiile predecesorului său, și-a întocmit propriile note, iar acest lucru a continuat până la publicarea lecțiilor teologice ale lui Theoan Prokopovici și ale mitropolitului Platon.

Principala direcție a predării teologice în Academia din Moscova în perioada pe care o luați în considerare a fost școlară și a fost adusă la Moscova de oamenii de știință de la Kiev. Acolo, încă din secolul XЎII, s-a înființat, când elevii de la Kiev, care au fost trimiși să-și termine studiile în colegiile din Roma, Lvov, Cracovia și altele, au devenit mentori ai Academiei și au învățat metodele de învățământ școlar. Puritatea învățăturii a rămas însă inviolabilă: educația preliminară în patrie și, în principal, aversiunea ereditară față de latinism, au prevenit pericolul care ar putea infecta învățătura ortodoxă; să spunem mai multe: educația occidentală a dat mai târziu ortodocșilor arme pentru a lupta împotriva adepților onago-ului. Așadar, în cărțile educaționale de la Kiev, și după ele de la Moscova, din școlile occidentale, se iau doar acele puncte de doctrină care sunt comune atât credințelor orientale, cât și celor occidentale și se împrumută și metoda scolastică. În același timp, au introdus o polemică împotriva Occidentului.

Când luăm în considerare cărțile de studii teologice ale Academiei, considerăm că este necesar să acordăm atenție, în primul rând, planului, iar în al doilea rând, conținutului, adică întrebărilor care făceau parte din predare, și modului în care aceste întrebări au fost rezolvate.

P l a n y.

În ceea ce privește planul, trebuie menționat că în sisteme nu există o distincție logică strictă între

subiecte dogmatice și morale: în ordinea lecturii se amestecă între ele. Teologia, atât în rândul scolasticii occidentali, cât și printre noi, a fost expusă în tratate, dispute și întrebări, sau în dispute, întrebări și puncte, iar în toate aceste departamente a introdus în mod arbitrar adevăruri care nu aveau nicio legătură esențială între ele. Deci, în cartea educațională din 1706, sacramentele (sacramenta) se bazează între subiecte morale. Tratatul despre credință vorbește despre credință ca pe o virtute, și în același timp despre obiectele credinței: despre Dumnezeu, Revelație, Tradiție. Doctrina pocăinței ca contriție spirituală și pocăința ca sacrament sunt predate împreună. În tratatul de drept și dreptate, împreună cu o prezentare a fundamentelor și principiilor dreptului civil și bisericesc, se face un discurs despre drepturile reciproce ale Îngerilor (nv), despre drepturile Îngerilor și ale oamenilor (n). Motivul unui astfel de amestec de obiecte trebuie recunoscut ca fiind plasarea în fruntea sistemului a categoriei lui Aristotel; sub fiecare dintre ele au încercat să aducă un anumit concept general, în timp ce în analiză acesta avea propriile sale particularități, nepotrivite pentru o singură privire a minții.

Eroarea a fost și în faptul că, urmând semnificația etimologică a teologiei și recunoscând subiectul ei exclusiv (m) doctrina lui Dumnezeu, scolasticii au încercat să deducă din acest concept unic doctrina a tot ceea ce este conținut în Apocalipsa, despre secundar și chiar subiecte negative, neavând relație directă, adică cu ideea de Dumnezeu. Aceasta a dat un caracter exclusiv teoretic Teologiei și, în același timp,

(148) De justiția Angeloruin inter se.

(149) De justiția inter bomines et Angelos.

(150) Obiectam adquatalo.

un loc vast pentru arbitrariul în aranjarea obiectelor. Acesta este motivul pentru care teologii au mers la extreme și au adus concepte negative sub ideea lui Dumnezeu; iată de ce cele mai importante Întrebări ale vieţii morale a omului au fost omise – numai pentru că nu puteau decurge strict din conceptul de Dumnezeu. De exemplu, în doctrina păcatului ei vorbesc mai mult despre faptul dacă Dumnezeu este cauza păcatului decât despre modalitățile de a îndrepta păcatele; în tratatul despre credinţă, ei vorbesc nu atât despre proprietăţile credinţei, cât despre Dumnezeu ca obiect al credinţei. În același timp, când unul sau altul obiect al contemplației teologice putea fi ridicat la conceptul de Dumnezeu, atunci scolasticii au început tratate cu orice subiect le plăcea: unii, de exemplu, au început teologia cu un

tratat despre Întrupare (,8 <), alții au pus înainte doctrina Sfintei Treimi (*”), iar alții numai despre Dumnezeu” (··'). Remarca lui Lopatinsky, făcută de acesta cu privire la alegerea planului (dată mai sus) al cursului de patru ani de Teologie, este curioasă: „nouă” ne place acest ordin și ne vom „ține, în orice moment”, confirmându-ne opiniile. prin învățăturile „Bisericii, Sinoade” și ale Sfântului Opșciov » ».

În această recenzie este vizibilă doar părerea personală a mentorului și cu siguranță: după el au schimbat și rearanjat tratatele, așa cum i-a plăcut oricui. Un sistem conținea în sine ceea ce nu era în celălalt: o viziune personală asupra subiectului îl obliga pe unul să se transfere la secțiunea întrebării „το pe care celălalt a plasat-o în secțiunea de dispută și invers.

Din această arbitraritate în aranjarea obiectelor a apărut că nu putea exista nici legătură, nici firească

(15t) De Deo iocaruato. (15Î) De Deo Trino.

(153) De Deo uno.

o mare trecere de la un subiect la altul, când tratatul precedent nu avea nicio legătură cu următorul. Ce fel de trecere, de exemplu, este posibilă de la un tratat despre Sfânta Treime la un tratat de drept sau de la un discurs despre îngeri la un tratat despre acțiunile omului? Theoilakt Lopatinsky în prefața doctrinei lui Dumnezeu spune: „În primul rând, vom vorbi despre Dumnezeu ca Dumnezeu, adică despre ființa, esența și proprietățile Lui; în 2 despre Dumnezeu ca cunoscător, sau despre cunoaşterea Divinului; în 3 despre Dumnezeu care vrea, sau despre voia lui Dumnezeu; în 4 despre providența lui Dumnezeu, despre predestinare și respingere și, de altfel (ex occasione) despre alte proprietăți, precum imuabilitatea; în a 5-a despre Dumnezeu în Treime. Aici vom discuta despre Dumnezeu ca o simplă ființă. Și vom vorbi anul viitor despre invizibilitatea lui Dumnezeu.” Ce plan arbitrar de studiu! În fiecare capitol, despre proprietățile lui Dumnezeu se vorbește doar întâmplător și nu ca rezultat al diviziunii logice. - Kirill Florinsky, după ce a plasat într-un tratat doctrina virtuților, viciilor, păcatelor, îndreptățirii, harului și meritului, se justifică într-o astfel de aranjare a obiectelor cu următoarele cuvinte: „a lega viciul cu virtutea, păcatele cu harul, fărădelegea cu justificare și merit – un pur paradox. Totuși, dorim să facem acest lucru pe baza străvechii reguli a înțelepților: imaginea doctrinei obiectelor opuse este similară („“) și, de asemenea, pe baza începutului: obiectele opuse devin mai clare atunci când sunt plasate. unul sub celălalt (“). În plus, mentorul se referă la Toma d'Aquino, care are

(154) Contrariorum eadeni est disciplina.

(155) Opposite, penes se posila, magis elucescuut.

Stem „în umbra viciilor și păcatelor, lumina virtuților și harului strălucește mai clar”. Este clar că această rezervă servește doar ca scut pentru originalitate în prezentarea subiectului și nu indică necesitatea logică a unei asemenea prezentări.

SODHRZHDNIV.

Revenind la conținutul sistemelor teologice, să luăm în considerare ce întrebări și în ce fel au rezolvat teologii în lecțiile lor. În știința pozitivă, ceea ce este Teologia bazată pe învățătura revelată, evident, conținutul este adevărul, care este în Apocalipsa, revelat prin analogia credinței. Dar scolastica a adus în știință începuturile unei minți dialectice și a mers prea departe în „Ajustarea lor la adevărurile revelate”. Ea nu s-a mulțumit să arate adevăruri accesibile rațiunii și evidente: a încercat să caute laturile dificile și de neînțeles în doctrina lui Dumnezeu și, intrând în domeniul Teologiei cu concepte preconcepute extrase de la Aristotel, și-a pus astfel de întrebări să la care nu există răspuns în Apocalipsa . Aceste întrebări, care decurg din legea propusă a ascensiunii de la cunoscut la necunoscut, constituie conținutul Teologiei în toate sistemele vremii luate în considerare. Când întrebarea a fost pusă de minte, iar răspunsul urma să fie dat de Apocalipsa, este de înțeles că 4TÒ a ieșit din cerințele ciudate ale minții. Motivul evidențiat în subiectul luat în considerare asemenea aspecte, astfel de semne, pentru a căror indicare Apocalipsa nu dă nici cel mai mic motiv, explica pasajele Scripturii într-un asemenea sens pe care numai pasiunea pentru cercetarea rafinată le putea găsi. Acestea sunt de ex. întrebările de mai sus

cărți educaționale citate: unde au fost creați îngerii? se pot pune pe ei înșiși și pe alții în mișcare? cum gândesc și înțeleg, prin conexiune, diferență sau într-un alt mod? cum își comunică ei gândurile unul altuia? cât de mare în volum poate ocupa un înger? Pot Persoanele Divine să preia natura umană și natura altor ființe create? despre cunoașterea și posibilitatea Întrupării (**); care este esența luminii gloriei în viața viitoare? și așa mai departe.

Din natura întrebărilor propuse de scolastică, se poate deja parțial ghici despre metoda de soluționare a acestora. Întrucât nu există răspunsuri la multe dintre ele nici în Sfânta Scriptură, nici în învățătura Părinților Bisericii; atunci teologii au recunoscut că este necesar să le adreseze rațiunii și acordului teologilor scolastici. Rațiunea, în sensul în care scolasticii au înțeles-o, este un corp de concepte abstracte preluate din sistemul lui Aristotel și completate de adepții săi zeloși. Înarmați cu acest motiv, teologii nu s-au mulțumit să facă o analogie între vizibil și invizibil, pentru a-l explica pe cel din urmă cu ajutorul celui dintâi; Au vrut să subordoneze invizibilul în mod spontan, unor concepte și definiții create ale

subiectului și au decis să demonstreze nu numai că așa este, și că așa trebuie să fie și nu poate fi altfel. Este evident la ce a condus introducerea necesității logice în cercetarea obiectelor de credință: gândindu-se la raționamentul despre real, mintea rătăcea doar în lumea conceptelor abstracte, le-a conectat, le-a distins, dar nu a rezolvat problema inaccesibilă pentru în sine. Forma l-a adus la punctul în care era complet

(16) Despre coexistența și posibilitatea Întrupării.

shenvo yasiyah a construit un silogism și în aceasta a fost o decizie de nerefuzat. În ceea ce privește acordul teologilor scolastici, la rezolvarea întrebărilor dificile, fie s-au adunat opiniile lor, fiind în dezacord între ele, și nu a fost prezentată nicio concluzie din ei, fie aceste opinii au fost evaluate separat (distinguendo), după care una dintre ele au fost acceptate, ca cele mai bune (rgobabiii' sentenza)} în acest caz, autoritatea lui Toma d'Aquino era mai mare decât altele.

Metodele generale urmate de teologii perioadei luate in considerare au fost urmatoarele: inainte de a se da raspunsul la intrebare, se intocmesc definitii si impartiri ale conceptelor principale din intrebare, iar pentru explicarea lui ftxir Opiniile teologilor scolastici. iar filozofii sunt uneori citaţi. În sistemele Academiei din Moscova, această primă admitere se află sub titlul: observații preliminare sau explicația situației (*). Urmează răspunsul la întrebare, care constă din una sau mai multe poziții: prima poziție, a doua etc. (,m). Fiecare poziţie este dovedită de locul Sfintei Scripturi, dovada suplimentară este confirmată de învăţătura Sfinţilor Părinţi şi învăţătorilor Bisericii, uneori de opiniile teologilor şi concluzia teologică (syllogismus tbeologicus). După răspunsul la întrebarea (<m), urmează obiecțiile și li se dau răspunsuri (** "); obiecțiile sunt fie luate din istoria controverselor bisericești, fie inventate de școlastici înșiși: primele sunt îndreptate împotriva învățăturilor diferitelor secte,

(157) Prenotaduin, „going to explic” theos.

(158) Concluziile sunt cusute, concluzionez primul, al doilea și sp

(159) Primul punct.

(180) Al doilea punct: obiecțiile sunt soluționate și urmează antiteza.

10

care a cântat în Biserică, mai ales în Occident; ultimul — împotriva diverselor subtilități scolastice. În chestiuni de controversă împotriva fiecărei dovezi se dau obiecții, uneori afirmate pe loc de la crearea părinților, astfel încât opoziția (antiteza) este o paralelă completă cu poziția (lhesis).

În dovada opiniilor propuse, să prezentăm câteva exemple din sistemele teologice ale Academiei.

Sjlogismus „teologi”:

În Isus Hristos există două naturi, divină și umană. Acest lucru este dovedit 1) prin cuvintele lui Isus Hristos, Ioan. 8:58: Înainte nici măcar Lvraham „nu era, 4h” eu sunt, când, totuși, El s-a născut mult mai târziu, tocmai în timpul domniei lui Cezar Augustus, și spunând că acesta avea abia treizeci de ani. De aici se face următoarea dovadă: nu se poate spune că după aceeași natură El a fost înainte de Avraam și nu a fost, pentru că ființa și neființa se contrazic; dar dacă Hristos a avut două naturi, divină și umană, înseamnă că după una și aceeași natură El a fost înaintea lui Avraam și nu a fost. Această contradicție va fi rezolvată doar atunci când admitem două naturi în Hristos - cea Divină, conform căreia El a fost înainte de Avraam, și cea umană, conform căreia S-a născut, ca descendent al lui Avraam, în timpul lui Augustus. 2) Este evident și din cuvintele apostolului Pavel către filipseeni, unde spune că Hristos, după chipul lui Dumnezeu, a luat asupra Sa semnul unui slujitor (2, 6. 7.), din care un astfel de se face dovada: adevarata si singura imagine, sub care se afla

Dumnezeu este Divinitate (Deitas). —imaginea unui sclav este umanitatea; în Hristos este chipul lui Dumnezeu și a luat chipul unui sclav, al cărui limbaj era compus din ființa Sa giostasică - * cibo (concretimi); în consecință, există două naturi în Hristos — divină și umană. 3) Cea de-a treia dovadă poate fi invidia din cuvintele lui Ipsus Hristos, care spunea să se văiță lui Nicodim: și care s-a înălțat și la cer, numai El era în ceruri, era plin de oameni, care este în ceruri (Ioan 3, 13.). Când Hristos a vorbit astfel lui Nvkodim pe pământ, El era împreună în ceruri, fiind în ceruri; dar prin natura Sa umană El nu putea fi acolo, ci pentru că nu poate fi în două locuri în același timp; înseamnă că El a fost acolo prin natura Sa Divină, care deci este fără îndoială în El (”').

La definirea conceptelor, silogismul ia o formă de filozofie uscată și, în loc să clarifice conceptul, îi ascunde sensul (*β·).

În Forma silogismului, în cea mai mare parte, s-au propus și obiecții, de exemplu: „Veți spune: Fiul lui Dumnezeu S-a născut. Fiul lui Dumnezeu este esența lui Dumnezeu. În consecință, se naște esența Divină. Răspund: concluzia nu este corectă și așa mai departe.

Ca exemplu de explicație arbitrară și forțată

na!) Theologie theoret. 1717 aa. Disput.de Verb, incarnat. quest. S.

(16t) Iată o întorsătură – Concluzie:

Distincția dintre Persoane (ale Divinului) este mai mică decât orice distincție reală, creată și posibilă. Se dovedește: distincția reală, compatibilă cu orice identitate reală, este mai mică decât distincția reală, imposibilă cu identitatea reală a lui Uranus. Dar distincția Persoanelor Divine este incompatibilă cu așa-numita identitate reală. Dar toată distincția reală pe care au creat-o este in-campozabilă din sursa identității reale, adecvate și intensive. Prin urmare, etc. (Scientia sacr. N 955. Disputado sexta, de distinct, in divin, quest. 9.).

io·

Din sistemul lui Cyril Florinsky poate fi citat următorul pasaj: „ideile prin care îngerii cunosc nu sunt percepute de diavol, ci chiar în primul moment al creației sunt comunicate de Dumnezeu. Acest lucru este dovedit din capitolul 28 din Ezechiel, în care primul înger este numit „plin de înțelepciune” pe care l-am creat într-o zi rea (v. 12. 13.). Aceste cuvinte ar trebui să fie înțelese mai degrabă despre Lucifer decât despre Regele Tirului. Acest Înger ar fi fost umplut de înțelepciune încă din prima zi în care a fost creat, dacă în acel moment nu ar fi primit de la Dumnezeu conceptul subiectelor supuse cunoașterii sale, ar fi început să dobândească cunoștințe treptat, în momente diferite. La o asemenea explicație, trebuie remarcat, 1, că într-un pasaj obscur al Scripturii nu este de încredere să cauți un răspuns la o întrebare întunecată; în 2 g, cuvintele: Îl voi crea într-o zi fără valoare - nu aparțin deloc cuvintelor: plin de înțelepciune, - există un decalaj mare între ele; în a 3-a, că aceste cuvinte sunt spuse despre Lucifer, acest scriitor. nu a dovedit.

Un alt exemplu al aceluiași sistem: „Contriția pentru păcate (altritio), care vine din frica de chinul veșnic, este o acțiune bună, cinstită, lăudabilă. „Acest lucru este dovedit din următorul pasaj al Scripturii: Începutul înțelepciunii este frica de Domnul.

În acele cazuri în care în Scripturi nu era posibil să se ofere dovezi pentru o anumită poziție, scolasticii au citat opiniile teologilor și adesea fără evaluare. De exemplu. Teofilact Lopatina, după ce a propus întrebarea: la ce oră se dă un înger păzitor unei persoane? - răspunde: teologii nu sunt de acord cu privire la momentul în care este dat fiecărui înger păzitor: unii învață că acesta este dat din momentul concepției; altele – din momentul în care sufletul este dat

bebelus (***); altele - din momentul nașterii în lume; altele, din vremea botezului”.

Dovezile din rațiune în rezolvarea întrebărilor despre misterele credinței sunt, în cea mai mare parte, o încercare zadarnică a minții de a explica inexplicabilul și constituie o colecție de inferențe și presupuneri, arbitrare și de puțin folos credinței rezonabile. Așa este, de exemplu, dorința de a explica de la începutul rațiunii doctrina procesiunii fețelor lui Dumnezeu (de processionibus divi-nis). Scolastica nu s-a mulțumit cu învățătura clară a Scripturii despre nașterea lui Dumnezeu Fiul și procesiunea lui Dumnezeu Duhul Sfânt; s-a gândit să pătrundă în tărâmul misterios al Divinului cu rafinamentul rațiunii și așa a venit cu o învățătură: „În Dumnezeu există două principii active, rațiunea și voința. Mintea Divină, ca cea mai perfectă, produce o singură înțelegere, destul de egală cu puterea Sa de cunoaștere, astfel încât în mintea lui Dumnezeu nu există nicio posibilitate de a produce o altă înțelegere, un alt cuvânt (verbum). În același mod, voința lui Dumnezeu produce o singură iubire perfectă. Faptul că copilul lui Dumnezeu provine direct din minte și voință, precum și din principiile formale, îndepărtate, din esența Divinului, este o acțiune continuă (oregaio) a minții și voinței, care are loc în acțiune. unul, adică în Dumnezeu „(*m).

Încrederea excesivă a minții în propriile sale considerații a dat loc și înțelepciunea scriitorilor păgâni în sistemele teologice: este ciudat să vezi astfel de referințe în studiul obiectelor misterioase ale credinței. Deci de exemplu într-un tratat despre sacramentul pocăinței sunt citate versete din Juvenal și Horațiu.

(163) Ab ¡astanti animationis.

(164) Științific, eacr. (N"55.). Qaaest. Vi, de proces. div.

În concluzie, menționăm că intrarea teologică în predare este explicația diferitelor tipuri de magie ('“)

4tò se referă la limba în care sunt scrise lecțiile academice, apoi toate formele acesteia sunt preluate din cărțile educaționale ale scolasticii occidentali. Pentru a exprima aceste subtilități și abstracțiuni cu care sistemele lor sunt pline, evident, limbajul clasicilor romani și al Părinților a fost insuficient; prin urmare, scolastica și-a format propriul limbaj și nu s-a preocupat de frumusețea și eleganța exprimării, ci de a găsi Forme echivalente cu concepte rafinate. În acest scop, ea a inventat cuvinte noi (*"*;; sau a dat cuvintelor folosite de clasici un nou sens convențional, care nu putea fi înțeles decât de scolastici inițiați în mistere (|vt).

Cu toate acestea, în ciuda acestor neajunsuri,

(ISS) În Dogmatică, citită la Academia din Moscova în 1706 în capitolele despre tratate, după întrebări despre jurăminte, despre creștere, despre simon, întâlnim un tratat de contrae ti bus dia|
>olicis. Rectorul Theooilakt prezintă următoarea definiție și împărțire a acestui concept: contracta * diabolicuB est pactuai, cuín diabolo

initum, et dividitur in magiara, divinationem superstitiosam, vanam observantiam et taiebsipt.

• Vrăjitorii, spune autorul, smulg cu mâna cel mai puternic copac, rearanjează câmpuri întregi cu culturi din loc în loc, devin invizibili, schimbă Figura unei persoane *. Un tip special de vrăjitorie este corupția, maleicium. Împotriva acestui rău, este sfătuit să arzi bandaje, șuvițe de păr, noduri și semne similare de deteriorare, pentru a rade părul de pe capul vrăjitorului înainte de a începe să-l chinuie, pentru că poate că există o putere ascunsă în ele care face el insensibil la tortură (Scient, zag .N 955. ad fin.)i

(166) Naorim. Oliicalio, entitas, quidditas, inprincipiatue, aseilat, futu-ritio.

(167) De exemplu: essentia Dei physica însemna plinătatea tuturor perfecțiunilor reale ale lui Dumnezeu, iar metaphisica însemna copularea imperfectă a proprietăților divinului, reprezentate de rațiune.

învățăturile de teologie din cărțile academice ale Academiei au rămas neatinse și nu au suferit de influența modelelor occidentale. Luând de la ei Forma, teologii noștri și-au păstrat independența când a fost vorba de adevăruri corupte de voința de sine a Occidentului și nu au cruțat nicio autoritate, apărând învățătura ortodoxă. Un asemenea zel pentru puritatea învățăturii este vizibil, de exemplu. într-un tratat despre procesiunea Duhului Sfânt, care în toate sistemele este scris într-un duh strict polemic; de asemenea - în doctrina sacramentelor (împotriva luteranilor) și în special despre Euharistie; aici este expusă și respinsă învățătura tuturor sectelor fals înțelepte.

Alături de aceasta, ca o trăsătură bună care îi caracterizează pe teologii noștri, ar trebui să indice și evlavia lor profundă, vizibilă în sistemele lor. Ei nu și-au început și nu și-au încheiat lecțiile cu slăvirea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a Sfinților, mai ales rusești (”*).

Începutul lecțiilor lui Teofilact este remarcabil: „Noi, spune el, ne angajăm într-o faptă măreață. Dacă o sută parte dintr-o picătură de percepție supremă ne duce mintea la ruină; ce va face când înaintea lui se află oceanul nemărginit al întregii perfecțiuni? Dacă cel mai mic atom pare o masă uriașă care copleșește mintea umană; ce sa spun cand il va prezenta pe cel care tine universul? Nu este treaba minții noastre: este

(t68) Obnzhioaenva Forma încheierii lecturilor: ad M. D. O. M. G. V.

V. M. onoare 00. ¡5s. (to-есть: spre slava mai mare a lui Dumnezeu Cel Prea Mare și cinstea Sfintei Fecioare Maria a tuturor sfinților) cultură și cinstire veșnică Rector' Өеофилактъ заключилъ свою стистоме слчдиме слчдиме слчдиме слчдиме слчдусиме слчдустъ ъ:

Autorul se dedică împărtășirii acestui lucru cu Dumnezeu.

Potrivit și adevărat pentru Dumnezeu, fals și nebun pentru el însuși.

Și până a ajuns în sine, rătăcitorul nu de la sine, s-a rugat, ci numai laudă, dragă cititor, lui Dumnezeu!

lucrarea celui mai inefabil Dumnezeu, Care singur este vrednic ascultător al Sfântului Său Cuvânt; nu timp, ci veşnicie este nevoie pentru posibila cunoaştere a lui Dumnezeu despre om. Gândirea la El nu face decât să mărească, și nu să atenueze, dificultatea: aceasta a experimentat-o poetul antic Simonide, care, când tiranul Hieron a întrebat: cine este Dumnezeu și cum este El? apoi i-a cerut două zile să se gândească, apoi a tot amânat răspunsul și a cerut o creștere a timpului. Tiranul uluit l-a întrebat în cele din urmă motivul pentru care nu a răspuns multă vreme la întrebare; Simonides a răspuns: cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai dificil să rezolv problema. Așadar, nu ne bizuim pe puterea noastră, ci cerând ajutor de la Domnul, să începem un cuvânt despre El.

Să cităm sincera conversație de încheiere a rectorului Kirill cu studenții Academiei: „Mie și vouă, iubiți în Hristos Isus, rămâne să mulțumim din toată inima Treimii BRCH pentru faptul că El ne-a păstrat pe noi, cei care ne-a păstrat. a lucrat pe parcursul cursului teologic de patru ani de până acum, că El ți-a dat o minte, voință și inimă iscoditoare, gata să asimileze și să păstreze în memorie învățătura propusă. Să ne dea Dumnezeu ca noi toți, care căutăm cetatea care vine, prin rugăciunile Maicii Domnului și ale tuturor Sfinților, să fim răsplătiți cu fericirea veșnică, a cărei învățătură am încheiat lecțiile noastre teologice.

Rămâne de indicat diferențele dintre sistemele luate în considerare și sursele din care sunt împrumutate. Sistemul lui Theophylact Lopatinsky, ca și sistemele Kievene din 1697 și 1701-1703, a fost compilat după îndrumarea lui Toma d'Aquino; din el sunt preluate principalele prevederi și soluții de întrebări. Dar în expunerea științei, autorul „mai ales a fost ghidat de sistemul lui Krokovsky, iar notele ulterioare de Kiev; cu toate acestea, există

sistem al caracteristicilor sale semnificative atât în topire cât și în modul de prezentare. În comparație cu cele de la Kiev, sistemul lui Lopatinsky este mai complet și conține unele tratate care nu se găsesc în cele de la Kiev. În ceea ce privește caracterul dominant al sistemului în general, acesta poate fi numit în sens strict scolastic. După Teofilact, încetul cu încetul a început să apară influența sistemului lui Theophanes Prokopovici asupra manualelor Academiei; ea, așa cum este firesc, a fost mai întâi marcată de o luptă între scolastică și o nouă tendință împrumutată de la Gerard, Gollazil,

Quenstedt și alți teologi luterani. Aceștia din urmă au acordat un loc excepțional în studiile lor despre Sfintele Scripturi, nu au recunoscut necesitatea de a se referi la dovezi din rațiune în niciun tratat și o altă trăsătură - au adăugat în sistemele lor o nouă secțiune (sub titlul: usus), în din care se fac concluzii morale şi adaptări din învăţare.sunt dogmatic. La început, scolastica s-a încăpățânat să susțină vechile sale drepturi, apoi, încetul cu încetul, a introdus ceva din sistemele luterane, dar încă nu a existat o transformare completă în manualele teologice înainte de lansarea sistemului Teofan. lui Teofan; multe întrebări scolastice sunt tăiate, iar adaptările la viață sunt puse în încheierea fiecărui tratat. Acest lucru poate fi văzut în sistemul lui Kirill Florinsky. În primul rând, are o ordine strictă, sistematică: începe teologia cu doctrina religiei și a Sfintei Scripturi, care în rândul scolasticii ocupa un loc la capătul sistemului. În partea polemică, există mult mai mult efort de a lupta împotriva romano-catolicilor; expunerea este clară; un loc moral

prevederile lui sunt date pe larg: după soluționarea întrebării, urmează: mustrare, îndreptare, învățătură pentru mângâiere (**). În aplicarea primului fel, el denunță pe liber-cugetătorii. Aici nu există o soluție la obiecțiile dogmatice, ci conține o denunțare a minții superstițioase, care este luată în mintea lui Dumnezeu, și prezintă opinii care nu înjunghie o respingere învățată, ci sunt doar demne de reproș. De exemplu. după un tratat despre binecuvântarea lui Dumnezeu, se pune acest fel de mustrare: „dacă Dumnezeul nostru este cu adevărat binecuvântat, atunci nu este rău în El și nu este autorul niciunui păcat”. Îndreptarea înseamnă îndemnul celor care trăiesc în rău; De exemplu: „Dacă Dumnezeu este cu adevărat binecuvântat, atunci cei care nu se străduiesc să fie ca El pentru a fi părtași la binecuvântare, acţionează rău. Instrucțiunea arată cum se aplică doctrina revelată în viața activă; de exemplu: dacă Dumnezeu este binecuvântat, atunci ar trebui să ne străduim să ne bucurăm de El; dacă doriți să fiți parteneri în fericire, trebuie să vă purificați spiritul. Mângâierea reprezintă gânduri de alinare pentru cei care plâng; de exemplu: „Dacă Dumnezeu este binecuvântat, atunci El ne va da fericire după această viață. Dacă Dumnezeu este binecuvântat, atunci este bine pentru cei care vin la El pe calea morții trupești.

Oricât de mult a încercat Florinsky să elibereze expunerea învățăturii teologice de captulele scolasticei, el nu a putut scăpa complet de sub influența ei de lungă durată. Prin urmare, sistemul său reprezintă experiența unei stări de tranziție de la scolastică la noi viziuni și metode și, prin urmare, în mod firesc, conține adesea contradicții ireconciliabile în ceea ce privește metoda și terminologia. Într-un loc condamnă opiniile şi

(189) Eleocbus, corredio, institutio d consolado. Slyach. 9 Tu”. 3, 16.

□ roue scolastice, in altele le propune si hotaraste. De exemplu. în introducerea în Teologie, el spune: omitem rătăcirile goale despre ce concept generic ar trebui să se refere știința Teologiei: prin urmare, ele nu servesc la nimic bun. Într-un tratat despre Îngeri, el spune: „Cu privire la locul Îngerilor, părerile teologilor scolastici diferă: unii spun că Îngerii sunt în locul Formal prin esența lor, alții că ocupă un loc, din moment ce aceștia etc. , dar lăsăm această întrebare întunecată și ciudată . De asemenea, părerile teologilor sunt diferite despre modul în care Îngerii își comunică gândurile unii altora; dar nu considerăm necesar să le dezvăluim în detaliu, pentru că nu au nicio legătură cu credința. În alte locuri, el numește direct întrebările scolastice absurde. Între timp, el însuși vorbește despre dacă există în mintea Divină un act de raționament, unde au fost creați Îngerii, o maliția peccati mortalis sit simpliciter infinita? şi etc. Este remarcabil, în sfârşit, că Kirill Florinsky, ca eclectist, a fost ghidat în multe feluri de „Piatra credinţei” (*'*) a lui Stefan Yavorsky. Deci, nu expune învățăturile despre cinstirea cuvenită Domnului Iisus Hristos, Maica Domnului și Sfinților, despre starea Sfinților cu îngăduința trupească, despre icoane, despre moaște, despre post, și își trimite elevii. la „Piatra credinţei”.

După Cyril, noua direcție introdusă de Prokopovici primează treptat față de scolastică în sistemele Academiei din Moscova. În sistemul din 1762, scris, probabil, de rectorul Gabriel,

(170) Cyril să-l laude pe Stefavo Yavorsky cu astfel de cuvinte: theologoruin Phoenix;—Solide eruditionia Verlex etc.

■ dacă unul dintre predecesorii săi imediati, se poate observa în unele tratate o aderență literală la sistemul lui Teofan; astfel sunt tratate despre Creație și Providență, despre starea omului înainte de cădere și după cădere. În alte tratate, există mici modificări atât în ordinea, cât și în prezentare și adesea abrevieri ale ceea ce discută în detaliu Teofan. Tratatul despre Sfânta Scriptură, care ocupă primul loc cu Prokopovici, este plasat după tot în manualul indicat. Între timp, există câteva întrebări noi în ea, care au apărut pentru prima dată în sistemele de la Moscova și îndreptate împotriva liber-gânditorilor, care la vremea aceea îngrijorau mințile din Occident; astfel, de exemplu, este întrebarea: este suficientă teologia naturală pentru mântuire?1 Se poate spune că sistemul din 176-2 este ultimul în care se acordă un anumit loc scolasticii: spre sfârșitul perioadei luate în considerare, este aproape complet înlocuită de sistemele teologice.

Căderea scolasticii a fost accelerată și completată, printre altele, de experimentele de prezentare a teologiei în limba rusă, dintre care unul a apărut în 1765 (Metr. Platon). Aceasta a scos din manualele scolastice cochilia înșelătoare, care, ascunzându-se în spatele latinei, nu permitea să se vadă pe deplin greutatea expunerii și setul inutil de gânduri inutile. În timpul scolasticii, limba prusacă a suferit de aceasta, în care era incomod să se transmită formele vechi de școală: acest lucru este dovedit de tezele, sau prevederile, scrise în Academia din Moscova cu traducere în limba rusă, și numite pentru

dispute. Avem două exemplare ale unor astfel de teze; unele au fost scrise de rectorul Sofroni Migulevici în 1732, altele de rectorul Kirill Florinsky în 1737-41. Sunt curioși pentru noi și pentru că reprezintă pe scurt conținutul doctrinei teologiei.

skyago, I pentru că în ele găsim mostre din limbajul teologic de atunci (*'*).

În încheierea recenziei noastre asupra manualelor teologice, considerăm că este necesar să fim atenți dacă scolastica a făcut ceva util pentru literatura teologică în general? Este de netăgăduit că studiul teologiei scolastice a fost legat de mari dificultăți pentru elevi și a zdrobit mințile tinere de severitatea Formei; это прямо высказалъ θеоФанъ Прокоповичъ въ своемъ письмѣ къ профессорамъ Прокоповичъ въ своемъ письмѣ къ профессорамъ Акъ профессорамъ Асссорамъ Акъ въ своемъ письмѣ , что схоластика занимала учениковъ пустыми спорами, и поселяла въ нихъ ложную учениковъ пустыми спорами, и поселяла въ нихъ ложную учениковъ пустыми спорами удрости, что нужно преподавать науку основательно и достойно важности предмета, а не не дюзкь дельно *'*). Este adevărat, dar nu se poate nega că școlastica a avut și o latură bună. În primul rând, se poate sublinia că teologii au datorat scolasticii dezvoltarea gândirii logice stricte, fermitatea în judecăți: Formele logice, în sine fără conținut, în aplicarea la știință au întărit fermitatea argumentelor, iar dacă uneori au condus. la confuzie în rezolvarea problemei, au contribuit la faptul că în sisteme, așa cum spunea atunci, definiția completă a obiectului era epuizată prin ele. În plus, scolastica a însemnat mult în sensul că de la teolog a pregătit un puternic luptător în disputele dogmatice: subtilitățile dialecticii, asupra cărora dușmanii Ortodoxiei Răsăritene au încercat adesea să-și afirme pozițiile, au constituit și pentru teologii ortodocși o armă de respinge adversarii. O modalitate simplă de a rezolva obiecțiile ar părea

(17I) Си. fulg de nea N

(179) Eputol. Theoph. Procopow. Moaq. 1776. Epiât. VI. p. 91.

la acel moment, iar adversarii satim insuficient. În cele din urmă, o evaluare strictă, rezonabilă a adevărurilor teologice, desigur, atunci când mintea s-a menținut în limitele sale, a condus la faptul că aceste adevăruri au căpătat caracterul de persuasivitate completă și nu lăsau loc pentru prejudecăți oarbe și încredere în judecățile născute din ignoranță. . Arsă în creuzetul schemelor, după ce a îndurat acest proces dificil, Teologia a apărut în haine curate, strălucitoare, pe care le-a rezolvat prin munca scolastică.

b.) Lecţii de filosofie.

A.) Trivium Aristoteli", ab Alcide Rosolano biennio de-currendum, sive tres l'hilosophiæ specie": Logica, Pbysica et Metaphysica, Athenis Alexievicianis, Sacra Tiare" Majesta-tis Moschoxiensibus, pralucente Javorsciana Cynthia, elucidan elucidan el public tradì cœptæ, anno 1704 nona septembrie. (Manuscris. M. D. Academy NN 289. 290. 291. 318.). Aceste lecții au fost compilate de Prefectul Theophylact Lopatinsky, după cum se menționează la sfârșitul manuscrisului nr.289, și conțin Logica și Dialectică, Metafizica și Fizica cu Meteorologie și Aritmetică.

b.) Speculum, veri ta tem scientiarum repræsentans, sev suminulæ Logicaies, anno Verbi incarnali 1708 expósita. (N 309.).

c.) Un tratat de fizică în opt cărți de fizică de Aristotel ann. 1710. Despre originea şi distrugerea Meteorologiei. A adevăratei Ființe și a Ființei bune. Despre suflet. (N. 287.). Обѣ рукописи— сборникъ лекции Префекта Стефана Прибыловича, писанный ракуму Иоасафафа Прибыловича

d.) Universul filosofiei lui Aristotel, la stăpânirea „ventalului” creștin conformat de Reverendul Părinte și profesorul erudit al acestui filozof, doctorul Gideon Wiszniowsky.

pronunțată, scrisă de Gregorius Kulczicky, student, în colegiul Majestății Gæsarean Mosquensi, în anul 1717 și următoarele. (nr. 293).

d.) Filosofie peripatetică, expusă minții lui Aristotel și înscrisă în Academia Imperială și Ortodoxă Mosquensi în septembrie 1743. 9 zile Logic minor ser Dialectica. La final, s-a alăturat Eeika.

e.) Știință rațională sau specializare în logică în 1743 la 30 octombrie incboated (Nr. 305). Prelegeri ale prefectului Ioanna Kozlovic.

g.) Instituții filozofice pentru utilizarea juven tu tis achola-sticæ adaptate la tine în Sciarono - greacă - latină Moscova. Academia tradiție ann. 1756 - 1757. Prelegeri ale Prefectului lui Vladimir Caligraf. Conține logică, fizică și metafizică și poezie (N 296. 297.).

Din însăși titlurile lecțiilor de filosofie reiese clar că Aristotel a fost recunoscut ca model principal în prezentarea științei. Teofilact Lopatin, după ce a prezentat în introducere o scurtă trecere în revistă a sectelor filozofice, îl menționează pe Descartes printre cele mai noi, îl numește vir illustri; in-genii nu dă însă cercetării sale o valoare călăuzitoare. Este de remarcat însă că influența lui Descartes începea deja să pătrundă nesimțit în școli, iar filozofii, neîndrăznind să părăsească autoritatea înțeleptului din Stagira, sfințit de antichitate și necrezând încă în noile metode ale Școala carteziană, nu a urmat calea decisivă a eclectismului; iar acest lucru a fost exprimat clar de TheoPhN-Lakt: „deși, spune el, îi respectăm pe toți filozofii, și mai ales pe Aristotel, totuși, neafirmându-ne pe opinii străvechi, ci dorind să cunoaștem adevărul pur, nu ne bazăm pe cuvintele nimănui ;

amici om-nes, sed magis amica veritas. Este firesc ca filozoful să aibă încredere mai mult în rațiune decât în autoritate; pentru că, după cum spune Arriaga, atașament față de asta sau cutare

i

acestui actor a pervertit nu o dată alegerea corectă a opiniilor și a făcut maimuțe învățate din oameni de știință. Mintea nu era doar Platon sau Aristotel. În încheiere, voi cita cuvintele lui Anastasius Sinant: cei care ne-au învățat înainte nu sunt conducătorii noștri, ci doar conducătorii. Adevărul este deschis tuturor și nu s-a epuizat încă: mai rămân multe din el și pentru generațiile viitoare. Desigur, o astfel de recunoaștere arată o străduință spre perfecțiune, nemulțumire față de vechea șansă bătută a scolasticii, dar școlastica și-a luat pragul și, înainte de cădere, și-a adunat ultimele puteri pentru a lupta cu noul spirit de predare. TheoPylactus însuși nu a putut rămâne fidel părerii sale, iar Aristotel este mereu în prim-plan alături de el.

Metoda de expunere a științelor filozofice este aceeași cu cea despre care am vorbit la analiza sistemelor teologice: aici același disputalo, quæstio, punctum în ambele părți ale doctrinei - atât în pozitiv, în care statuuntur conclusiones, cât și în cel negativ, care se ocupă de soluționarea obiecțiilor. Sistemele încep cu o introducere în care se stabilesc întrebările generale despre filozofie, numele, cauzele, proprietățile și diviziunile acesteia. Theophylact acceptă împărțirea Filosofiei în contemplativ, specific și activ, practic, iar la prima se referă la Metafizica, iar la cea din urmă Logica și Ephka. Pe baza faptului că Logica este o parte a Filosofiei practice, el furnizează conceptul de compoziție a activității spirituale a omului, care constă din acțiunile minții (inlelleclus - Logica) și voință (Etilica). Introducerea este urmată de Dialectica sau Logica minor, care discută cele trei operații ale minții: termeni, propoziții și dovezi sau, care este același lucru, concepte, judecăți și inferențe. Logica major, altfel scientia rationalis diferă de Dialectică prin faptul că prima discută mult mai pe larg

despre acțiunile rațiunii, iar Dialectica este compendiu Logicœ. În marea logică, există concepte preliminare despre proprietatea, subiectul, împărțirea logicii etc. În plus, există o parte polemică în ea, care nu este în dialectică. Dialectica nu prezintă decât Forme seci de acţiune ale raţiunii, iar logica le investighează cu forţa probei. Dialectica se încheie cu o explicație a termenilor filozofici. Este evident cât de deplasată este diviziunea scolastică a logicii; subiectul predării este unul și același și, prin urmare, se întâlnesc repetiții inevitabile în ambele părți. În ceea ce privește conținutul Logicii, scolastica ei, mai mult decât altor științe, și-a imprimat caracterul greu: a umplut Logica cu Forme goale și abstracțiuni greu de studiat; dacă luăm în considerare chiar și acele părți * ale științei

care sunt animate de o multitudine de exemple, iar aici gândirea este confuză în varietatea Formelor; asa este de ex. un capitol despre tipurile de silogisme, după Aristotel, până la extrem răspândit de Galen şi scolastici şi semnificate prin termeni condiţionali: Barbara, Gelarent, Darii, Ferio etc. Scolasticii înşişi admiteau inutilitatea unor asemenea Forme: spune Arriaga într-una. literă: mi se învârtea capul de la atâtea transformări de părți în silogisme, iar rațiunea și memoria s-au înfundat cu repetarea unei multitudini de consoane și vocale: 20 de ani am fost în școli și în academii celebre, am fost prezent la multe dispute. , și nu cunoștea niciunul care să poată învăța cu folos totul Forme de transformare a silogismelor. Aceste cuvinte sunt citate de Prefectul Teofilact în lecțiile sale, și totuși el însuși nu se sfiește să expună toate Formele transformărilor și, pentru a facilita memoria, citează versurile urâte ale scolasticii, cuprinzând tehnică.

da

numele diverselor „țipete silogistice. Nu mai puțin greu de studiat sunt acele întrebări care sunt propuse în Logica introdusă în considerarea celor trei acțiuni * ale gândirii: să ne imaginăm următoarea întrebare ca exemplu, dar soluția lui Teofilact ocupă mai multe pagini: an relatio predicamenlalie identificetur sotí fundament o in circumslantia termini extrinseci, intrinsece requis, an vero in concreto sumpta identtâcetnr fundamento et termino compiete sumptis in abstracto autem sumpta—soli rationi fundandi et terminând! ? Sistemul logicii este încheiat de Teofilact printr-o interpretare a primelor două cărți ale Analistului lui Aristotel.

Imediat după Logica, Teofilact a citit fizica și a expus-o, după cum remarcă el însuși, méthode trita a Peripatetici" et in scbetis usitata. În Fizică, în primul rând, se rezolvă anumite întrebări despre începuturile lucrurilor, care ocupau primul loc chiar și în comentariile scolastice timpurii la Fizica lui Aristotel: dar Theovilactus a adăugat o trecere în revistă a unora dintre cei mai noi filosofi, în special a lui Descartes, împotriva căruia rebeli la orice ocazie convenabilă, Jan. în capitolul despre principii, el respinge următoarele propoziţii, ca fiind contrare principiilor dreptei Nira: că totul vine dintr-o materie monotonă, având o măsură triplă; că nu există mișcare decât local (locali"); că odihna este ceva real, ca mișcarea. Teofilact însuși acceptă doctrina lui Aristotel despre materie și formă și își pune întrebări precum următoarele: poate exista materia fără nicio formă? quid essentia forme et quiddita" compositi? etc. Doctrina începuturilor este urmată de un tratat de tolo physico sau despre natură, în care se consideră înțelesul cuvântului: natura, apartenența naturii, proprietățile ei opuse; discută în continuare despre arte, decide

întrebându-mă ce se poate face cu ajutorul artei și ce nu. Prima parte a Fizicii constă într-un tratat de magie naturală, care nu se găsește în multe manuale. Iată prima întrebare despre cauzele fenomenelor uimitoare, pe care Teofilact o expune după Kircher, Scott, Delrio, Porte și Tilkovsky. Pentru a enm motive, în primul rând, el raportează enmpa-tio și antipatie între obiecte și reprezintă, printre altele, următoarele ca exemplu: dacă pui două tobe, una tapițată cu piele de vacă, iar cealaltă cu carne de oaie, și lovești. primul, apoi pielea celui de-al doilea se va rupe de la sine. A doua cauză a fenomenelor uimitoare este putrezirea și descompunerea corpurilor; a treia este opoziția, antiperistasis; a patra este o imaginație puternică: a cincea este influența stelelor; a șasea este acțiunea diferitelor poțiuni medicinale; a șaptea este greutatea și ușurința obiectelor etc. Trebuie să admitem că între remarcile corecte din acest tratat există Fapte destul de goale și nu de puține ori improbabile. A doua parte a Fizicii explorează începutul exterior al materiei sau cauzei: aici autorul vorbește despre cauză și efect în general, rezolvă întrebări care țin mai mult de Metafizică decât de Fizică, argumentează, de exemplu. despre cauza activă creată și creată, despre modul în care Dumnezeu intră în relații cu creaturile, despre creație, conservare, despre cauzele formale și finale. A treia parte se ocupă de studiul proprietăților corpurilor, mișcării, odihnei, după care urmează un tratat de infinito, apoi de continuo, despre loc, despre dacă o ființă creată poate exista în afara unui loc, (sine ubi) despre ceea ce golul și spațiul imaginar sunt ca. Fizica constă dintr-un capitol la timp. Din această recenzie reiese clar că conținutul sistemelor școlare nu are unitate și consistență și că 11*

multe întrebări inutile în această masă de informaţii eterogene.

Pe 12 februarie 1706, Theophylact a terminat de citit Fizica și a doua zi a deschis un curs de Metafizică, după care a citit Psihologie și Meteorologie. Planul lecturilor din Metafizică este următorul: despre ființă în general, despre ființa posibilă și reală, despre proprietățile ființei, de subsistentia, de subelantia, despre Dumnezeu și Îngeri, despre contrariile ființei, despre negarea ființei, despre ființa himerică (exemplu: hirco * cervus). După conceptele metafizice generale, nesuținute strict nici măcar în această secțiune, Theophylact expune o nouă parte a Philosophy de sogre naturali in specie; s-ar putea crede din titlu că vrea să expună Somatologia, dar aici are și Psihologie, Meteorologie și alte științe. Se vede de aici cât de strict urmează autorul în ordinea tratatelor lui Aristotel, care, după Fizică, este urmat de cărți despre cer, despre elemente, despre meteori, despre naștere, despre suflet. Cu toate acestea, a fost necesar să aducem cumva aceste obiecte eterogene sub o singură idee și asta spune Teofilact în introducere: născut și distrus. Acesta din urmă este împărțit în simplu, care sunt elementele, și complex, care sunt: un om, un bou, o piatră, un copac. Corpul complex este împărțit în animat (uman) și neînsuflețit. Acesta din urmă este împărțit în continuare în perfect și imperfect. Meteorii aparțin imperfectului. Și corpul animat complex este, de asemenea, împărțit în perfect (vol) și imperfect

(vierme). Pe baza acestei împărţiri, vom oferi tratate în următoarea ordine: 1) despre trupul animat sau despre suflet;

2) despre un corp care se naște și se distruge; 3) despre un corp simplu sau despre elemente, iar despre un corp complex - meteori; 4) despre Tal nenăscut și indestructibil. Evident, cu un asemenea plan, nu putea exista o ordine științifică strictă în prezentare: și exact în Psihologie, după capitolul suflet, urmează un tratat de capil-ic, despre păr; aici întrebarea principală este dacă există o forță vitală în păr, iar întrebările conexe sunt rezolvate, cum ar fi următoarele: de ce bătrânii își pierd părul, de ce femeilor nu le lasă barbă etc. După aceasta, se discută despre dinți, oase. , unghii, despre sânge și lichide etc. Aceasta este urmată de întrebarea îmbrăcămintei sufletului; autorul acceptă împărțirea lui Aristotel și vorbește despre sufletul pro-vegetativ, simțitor și rațional. Soluția la întrebarea materialității și spiritualității condiționate a sufletelor este remarcabilă: „Sfinții părinți, spune Teofilact, când numesc sufletul rațional corporal, ei argumentează în acest caz nu ca filozofii, ci ca predicatorii și anume: ei spun așa. în sensul că spiritualitatea rațională a sufletului în comparație cu spiritualitatea Esenței Divine există, parcă, corporală, întrucât în sufletul nostru există o forță naturală pentru formarea trupului, din strânsa legătură cu care spiritualitatea sa nu este complet pură și perfectă. După ce a spus despre forțele și acțiunile sufletului, autorul trece la un tratat despre sufletul pro-mâncător, în care expune doctrina hranei și procesul de nutriție la om, despre foame și sete, despre circulația sângelui. ; apoi despre nașterea ființelor vii: în acest capitol, multe întrebări fiziologice puteau fi omise, ca de puțin folos pentru gustul strict și dificil pentru sentimentul de castitate. Cel mai nepotrivit lucru pare să fie, după ce am stabilit diverse subtilități fiziologice, rezolvarea întrebării de

purificatione Beatiesimee Virginia. Învățătura de anima vegetativa se încheie cu un tratat despre vârste, teme ale morții. Disputatio de anima sensitiva care urmează este predarea Psihologiei Experimentale despre sentimentele externe și interne, despre somn, veghe, râs și plâns. Ultimul capitol este despre sufletul rațional, despre rațiune și voință și despre nemurirea sufletului. După ce a vorbit mai întâi despre moarte, TheoPylactus revine din nou la acest subiect și îl rezumă în capitolul de corruptione carperò; aici el discută despre corupția și decăderea corpurilor, modificările părților sale constitutive, condensarea și rarefierea materiei; apoi trece la stihiologie, vorbește despre proprietățile elementelor; adaugă articole din Mecanica aristotelică - despre centrul de greutate și despre mișcarea accelerată a obiectelor aruncate. Urmează studiul corpurilor imperfecte complexe, sau Meteorologie, care examinează meteorii de foc, rezolvă întrebări despre incendii rătăcitoare, stele căzătoare, fulgere, tunete, comete etc.; aer: curcubeu, vânt, calea lactee; - apă:

nori. , ploaie, grindină, zăpadă; imediat se decide chestiunea manei. Mai departe, autorul vorbește despre mări, izvoare, ape minerale. Al patrulea fel de meteori terestre: munți, metale etc. Lecțiile de Fizică se încheie cu Uranografie, în care se propun și se rezolvă întrebări despre Figura și sistemul lumii, despre cer, numărul cerurilor, despre lichidul cerului, despre mișcarea cerurilor, despre Figura. și Forma cerului, despre distanța cerului față de pământ, despre numărul de planete, despre stelele fixe, despre constelații, despre influența stelelor asupra obiectelor pământești, despre predicțiile astrologilor, despre soare și lună , despre eclipse și așa mai departe. La capitolul despre sistemul lumii a fost adăugată o întrebare despre obiectele a căror existență reală în lume este îndoielnică; autorul se referă la ele paradis, sirena,

•

un trandafir fără cusătură etc. ŋ. Imaginați-vă o soluție la întrebarea ramelor: „Există paradisul până în ziua de azi și cum era la strămoși? Tostat, în interpretarea cărții Genezei, scrie că berbecul se afla la aproximativ 40 de mile în apropiere, ”-mstn. Pereira crede că ov era ca un fel de regat, nair. spre Spania sau Polonia. Este probabil că urmele paradisului au fost netezite de potopul lui Noe. Acolo se gândește Pereira și ceilalți care au țesut împotriva lui Beldyarikv-on. Donaeatshstsho pe aceasta reprezintă Sacrul Hn>-eavie, care spune că nu fără modificări munții au fost inundați cu 15 pantofi de bast. Din toate cercetările în Orient, reiese că paradisul ocupa un loc în Mesopotamia. Augustin împotriva lui Pelagius în * 23 de capitole spune: întrucât se știe că Ilie și Enoh sunt încă acolo, nu se știe unde sunt ei acum - ^ în cadrul „sau în alt loc”. - „Familia a crescut în paradis fără shmnor? La acest Vasile cel Mare, Ambrozie şi Damasc au răspuns afirmativ: căci după cădere Dumnezeu îi spusese deja lui Adam că pământul va da naştere spinilor.

Să completăm trecerea în revistă a învățăturii complete a recenziei filosofice a lui Zenka, păstrată în prelegerile lui John Koalovich și Calligrapher. Zoya este divizată, ca la Aristotel, și sheaaziisash, „sovonpsash et politicasi. Prima întrebare pusă în Eeik Koalovich este despre ultimul scop al omului; II, despre acțiunile și pasiunile umane, despre acțiunile rațiunii și ale voinței, despre semnificația morală a ignoranței; despre iubire și ură, bucurie și tristețe, frică și mânie etc.; III, despre virtuți, în curajul moderației, dreptății și prudenței. - Mai strict și mai complet în ceea ce privește conținutul de Zoyk în notele de Kalligraoa. Iată alanul său: Partea 1, Philoaeria practica universali*. G". 1, de actionibus impani earumque difieren tia; II, de obligadme; III, de lege aaturæ; IV, de ration et præmiis; V, de

cu virtutea și viciul și fericirea omului; 6, despre conștiință”; VU, la imputare. Partea 2. Cap. 1, referitor la îndatoririle față de Dumnezeu; Il .“împotriva sinelui; IH, - față de ceilalți. Partea 3. Cap. 1, privind studiul ▼irtutus; li, din mijlocul intelectului necredincios; 3, despre controlul afectiunilor ·, 4, despre cumpătare; V, despre castitate; 6, de sârguință, liberalitate și parcimonie; 7, despre modestie; Vili, a virtutilor in a doua si adversara avere. Capitolul 4. Despre legea bisericească. Gl. 1, despre ideea Bisericii; 2, despre puterea bisericească; IH, a puterii consiliului; 4. L-am excomunicat pe Candi de la putere; 5, referitor la membrii Bisericii; 6, privind dreptul și îndatorirea donatorilor; 7, de jure și de oficiu anti-stitumus.

Nu este nevoie să analizăm sistemele filozofice scrise de cei mai apropiați succesori ai lui Lopatinsky: ele reprezintă același conținut, sunt scrise în același spirit scolastic, chiar converg literal în multe privințe. Dar nu se poate spune că acestea erau liste diferite ale unui manual: fiecare sistem diferă ca prezentare și ca volum. Se poate observa că fiecare profesor a dorit să fie independent în pregătirea lecțiilor și nu a dorit să se lase ghidat complet de sistemul predecesorului; dar baza a fost una singură - cărțile lui Aristotel și comentariile asupra lor, întocmite într-o multitudine de peripatetici ale evului mediu; a rămas să construiască edificiul științei după acest plan strict definit, iar instructorii nu s-au abătut de la el pe puncte esențiale. Au diversificat doar limba, au scurtat, au rearanjat tratatele dintr-un loc în altul, ceea ce vedem în toate manualele Academiei. Cel mai apropiat model pentru ei au fost notele de la Kiev și, mai ales, prelegerile lui Ioasaph Krokovsky, cu care aproape toate prelegerile Academiei din Moscova converg conform planului. Munca complet independentă nici măcar nu poate fi presupusă, dacă luăm în considerare vastitatea celor două

un curs de un an de prelegeri filozofice: ele conțin atât de multă masă de informații, atât de multă erudiție enciclopedică, încât trebuie privite ca pe o lucrare de mulți ani, ca pe o colecție alcătuită prin eforturile multor savanți de vârfuri medii. La alegerea surselor de cunoaștere a firului, Filosofia nu s-a limitat la îndrumarea rațiunii și a experienței: Sfânta Scriptură și învățăturile Părinților Bisericii ocupau mult spațiu în cercetarea filozofică, mai ales în acele cazuri când rațiunea nu putea da un răspuns. la întrebarea propusă. În acele cazuri în care nici în Scriptură nu exista un răspuns clar la întrebarea dumneavoastră, soluția a constat într-o culegere de opinii scolastice diferite, uneori contrazicându-se: profesorul nu și-a asumat obligația de a împăca aceste opinii, nici măcar nu a vrut. să acorde preferinţă oricăruia dintre ei, dar s-a mulţumit cu una din socoteala lor. Lecțiile de filosofie, scrise la mijlocul secolului al XII-lea, deși nu sunt străine scolasticii, sunt vizibil mai concise, mai concise și mai clare; multe întrebări sunt omise: astfel sunt prelegerile lui Kozlovich și Calligrapher. Se vede că noua Filosofie a lui Bacon, Descartes, Leibniz și Volhoa a început, insensibil pentru scolastici, să-și exercite influența și să îndepărteze încetul cu încetul rafinamentele școlare goale. Caligraful are deja nume noi pentru cele

trei acțiuni ale rațiunii, care sunt acum acceptate: concept, judecată și „raționament” (inferență, ratiocinatio). Are un flux mai strict și o prezentare mai consistentă. Doctrina lui despre Dumnezeu este o parte specială sub titlul: Teo-logia naturelle. Controversa ocupă puțin spațiu cu el și vechile Forme ale acesteia au fost publicate. El a numit deja Filosofia lui Leibniz și se referă adesea la ea. Aceasta a fost deja aproape ultima experiență a unui manual școlar de filosofie la Academia din Moscova, * - experiență,

în care se pot observa semne ale trecerii de la scolastică la predarea clară a filozofiei voloiene, la scurt timp după ce a fost acceptat în școli în persoana lui Baumeister-

c) Lecţii de retoric.

1.) Prodromes arti "oratorie, sive præcepta invenieadi, dnp<M№Hdi et eloquendi ea, quæ oratori sint necesar, ad inatituiionem juventutis Roxolanæ tradita in Academia Hoe-quensi anno 1741. (Rukop. Moscow. D. Acad. N 3390).).

2.) TYεβαμγς prœtiosisMODO reruna et verborum pondere superabundan», ad ibesaurisandos aniñaos of orators comparâtes, el cundís oratoris facilitate in the Academia Mosquensi de cei care lucrează pentru muncă» premio constituiu» ann. 1742. (ibid.).

Ambele manuale sunt scrise în întrebări și răspunsuri și conțin scurte exerciții și exemple pentru fiecare regulă. Autorii au urmat în mare parte regulile lui Cicero și au numit lucrările lor arena Tulliane eloquenti. Planul de lecție din 1741 este următorul: întrebarea 1, despre proprietățile retoricii, părți, scop etc., II, despre răspândit! ·, III, despre invenție. Despre definiție. Despre împărțirea părților. Despre sensul presei. Despre combinații (de conjugați). Asemănarea și deosebirea. Opus. Anterior la următorul. Cauza si efect. IУ, Despre nașterea elocvenței—demonstrativo, deliberativo et judi-ciali. V, On location - per sylloçismum, per thesin et hypelheun etc. VI, Despre părți din mari lucrări oratorice, despre introducere etc. VII, De elocuțiune, despre discursuri pentru fiecare ocazie. Un alt manual (1742), opera ieromonahului Samuil Robchaiovek, este asemănător ca plan cu cel precedent: diferă doar prin impunere și unele modificări în aranjarea întrebărilor.

Lecția de retorică diferă în compoziția sa în funcție de mecanică și în limbajul vapshchennostmo. Monedei i se oferă Forme de exprimare a gândirii strict definite, din care oa nu ar trebui să sune; pe lângă exerciții exemplare de orice fel, trebuie să memoreze un set de cuvinte și expresii legate de vorbirea ucraineană, să cheme multe ture și, mai ales, din mitologia anticilor. Lista de cuvinte contine substantive si adjective care servesc la lauda sau blama, nomina laude et vituperii,

nair. adamas, purpura, radius, iuMrum, cristaline etc. Pentru alcatuirea demonstratiilor sunt indicate diverse aspecte ale obiectelor pe care vorbitorul intentioneaza sa le laude sau sa le blameze; se învață reguli despre cum să lăudăm o regiune întreagă, un oraș, o clădire, un câmp, un râu, un pârâu, un munte, o grădină, plante, pietre prețioase etc., de exemplu. ædi&cia laudantur 1, a situ, 3, a prospecta, 3, a figura, 4, ab amplitudine vestiboli, 5, a latitudine et altitudine, 6, a pukbritudme cubi * odoram, 7, a pretiositate lignoram, lapidnm variaque eo-rum sculptura et ornatu. Și în ultima parte a Retorn de eloculione, aceleași trucuri mecanice; elevului nu i-a fost greu să scrie un discurs pe o anumită temă; după reguli scurte în fiecare capitol, Retorvka îi prezintă un mare depozit de material sub titlul, SupeUex erudtiionum, supellex sententiarum, supeilex eymboìoram. Departamentul nervos conține exemple din istoria antică și modernă, a doua zicală a oamenilor de știință, a treia imagini simbolice, inscripții, steme, motto-uri legate de un subiect cunoscut. După acest junk urmează praxis, un exercițiu scris după reguli. Desigur, o astfel de metodă de predare, prin claritatea și simplitatea ei, ar putea fi pe placul studenților, dar trebuie să recunoaștem că a contribuit puțin la dezvăluirea gândirii și la autosuficiența raționamentului: eseuri.

Retorii nu erau decât niște imitații și răspund cu pedanterie extremă. Greșeala a fost că întreaga dezvoltare a gândirii a fost asigurată de Filosofie, în timp ce Retorica a fost completată în cea mai mare parte de douăzeci de tineri. - În ceea ce priveşte limbajul, retoricii scolastici s-au ghidat cu stricteţe după domnia lui Cicero: babeatur delectas verborum sonantium et iliustrium atque translatonim! Termenii mitologici, fără de care nici o singură lucrare nu ar putea face, au fost recunoscuți ca cea mai bună decorare a vorbirii; bombasta limbii este extraordinară: așa începe profesorul prima prelegere către noii studenți, tocmai tradus din Poezie: superati» bicollibus Parnassi montibus jatn în Tulliana? eloquentiæ descendit!" ar en am; . Întregul capitol despre distribuție a fost tradus în limba rusă.

Îndrumările care au fost urmate în clasele de jos sunt menționate în lucrările din 1768, pe care le-am citat mai sus.

Pe lângă manuale, mentorii Academiei din Moscova au lucrat la eseuri și traduceri cu conținut polemic și moral, au scris discursuri de salut către Persoanelor auguste, au compus o slujbă pentru câteva zile etc. Vă prezentăm o listă a tuturor acestor lucrări în ordine cronologică. .

1.) Mărturisirea de credință - Pallady Rogowski. Tipărit în antichitate Ross. Vivl. ed. 2. vol. XVIII.

2.) Triumful glorios al eliberatorului Livoniei, Suveranul Petru I, cu trupele sale în orașul domnitor

Revenind la Moscova, cu două prefețe și explicații ale imaginilor alegorice care se aflau pe porțile solemne. Sociv. A mea. Acad. Prefectul ieromonah Joseph Turoboysky. M. 1704.

3.) Propoziţia întrebări-răspunsuri, retrasă din dialectul grec şi acum nouă cu multă harnicie slavonă. op. Prefectul Stefan Pribilovich. 1708 - 1710. Lucrarea constă din 24 de întrebări despre Noroc, despre predestinare, despre providență, despre suflete etc. (Oiis.. regizor Rumyants. Muzica. N. 317).

4.) Slujbă în ziua sărbătoririi victoriei lângă Poltava (27 iunie). Compus la ordinul lui Petru cel Mare de rectorul Theophylact Lopatinsky și publicat în 1710. (Golikov. Faptele lui Petru 1. ed. 2. vol. IV. p. 483).

5.) Jugul Domnului este bun și povara Lui este ușoară, ci este legea lui Dumnezeu, cu poruncile tale din poverii dușmane, născocite și neplăceri ale libertății dușmanului și așa mai departe. SochIn. Rectorul Teofilact Lopatinsky după 1712. (Manuscris. Academia M. D.).

Acest eseu a fost scris de Theophylact împotriva cărții lui Theophanes Prokopovici: Pe jugul insuportabil. Acest lucru se vede clar din prefață: „Rafinamentul (luteran) despre legea lui Dumnezeu și despre îndreptățire, spune Teofilact, va urma de la noi adversarul care s-a întâmplat, așa cum scrie scrisul lui mărturisește despre iogul incomod legiu compus. Și, de asemenea, această cărțiță a noastră, alcătuită la obiecția învățăturii sale, va vedea oricine va citi. Același lucru poate fi văzut din capitolele 17 și 18 ale cărții. Lucrarea este alcătuită din 19 capitole cu următorul cuprins: 1 și 2. Explicarea 10 Art. 15 cap. Deyan. Apostol 3. Despre legea morală și poruncile lui Dumnezeu. 4. Despre libertatea creștină. 5. Despre diferența dintre Noul Testament și

Vechi. 6. Despre faptele bune. 7. Irvtya-vorechiya numită în capitole este distrusă. 3 - 6. 8. Câteva întrebări despre legea și legământul Vechiului și soluția lor. 9. Despre patimile involuntare ale poftei și despre desăvârșirea lui Hristos-tulpini. 10. Despre păcatele strigoilor sau venialului.

11. Oh ver. 12. Despre lăsarea păcatelor în îndreptăţire. 13. Despre harul care sfințește și îndreptățește. 14. Despre erezia pelagiană și calvină și despre harul lui Dumnezeu necesar și suficient pentru mântuire. 15. Despre posibilitatea păzirii poruncilor lui Dumnezeu. 16. Mărturii despre crearea legilor și virtuților Plăcerilor lui Dumnezeu. 17, Cuprins al doctrinei adversarului și greșelile sale. 18. Cuprinsul învăţăturii noastre este amplu, opus învăţăturii duşmanului. 19. Îndemn către ortodocși. — Acest manuscris este destul de rar. Domnul Eugene cunoștea un exemplar al lui în Arhiva Sf. Snod.

7.) Cartea prezintă toate regatele nobile care se aflã în Europa, autor Samoil PiFandoroa (PuFwendoroa). Transl. cu editia latina

Frankfurt din porunca lui Petru cel Mare Prefect * ieromonah Gabriel * Buzhi unii *. SPb. 1718. Cartea a fost aprobată de Petru însuși, dar în 1738, prin decretul împărătesei Anna, a fost interzisă, iar în 1743, din ordinul împărătesei Elisabeta, a fost permisă și eliberată din nou în lume.

8.) Triumful unei păci prospere și eterne cu Suedia, compusă de profesorul * Grec * Sophronius * Likhud *, și prezentată lui Petru cel Mare în 1721.

9.) Apolodor, gramatica lui Enea, o bibliotecă de zei păgâni, tradusă din greacă la porunca lui Petru cel Mare de către profesorul Alexei Barsovy* și tipărită în 1725 la Moscova.

10) Supliment la Istoria Academiei din Moscova, student

spumată de rectorul Gideon Vishnevsky în 172 de dolari. (Ancient. Ross. Vivl. tem. XVI).

11.) Scutul Ortodoxiei, sau mustrare și denunț de a declara Biserica Răsăriteană ca eretică, de parcă ar fi înțeleaptă în cei ce sunt despre Fără și despre Divin, ca și când ei, cu alte cuvinte, Calvini, filosofează. Compilat din Catedrala locală din Ierusalim, sub Patriarhii Dosi-Fei ai Ierusalimului în 1672. Tradus din greaca elenă în 1728 de către Academia slavo-greco-latină din Moscova de profesorul Alexei Barsov (Olis. conducător Tolst, dep. II. N 120.).

12.) Legenda minunii icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Maicii Domnului din Iverskia, numită Portantisa, stă portarul. Acest serviciu și istorie au fost traduse din greacă în dialectul ruso-rus de către profesorul slavo-greco-latină ieromonahul Dimitri Raisky în 1738 (descris, manualul Tsarsk. N 745.).

13.) Epictitov Enkhiridion, sau o carte manuală, degetată de profesorul de limbă greacă Jacob Bloinits-knm în 1744.

14.) Urmărirea săptămânii Ortodoxiei, corectată de rectorul Gavril Petrov. Tipărită în 1761 la Moscova.

Dintr-o trecere în revistă a lucrărilor tutorilor Academiei din Moscova, se dezvăluie că activitatea lor științifică a fost foarte extinsă; a atras asupra lor atenția grațioasă a Curții și a Guvernului, care i-a încurajat în studiile lor cu premii și promovare. Călugăriștilor călugăriți li s-au acordat drepturi și privilegii deosebite, iar după o scurtă slujbă impecabilă, i-au ridicat în locurile cele mai înalte ale ierarhiei. În 1761, printr-un decret personal, anunțat la Sfântul Sgnod, Rectorului Academiei Gabriel i s-a dat dreptul „de a avea tăblițe pe mantie în raționament de grad nobiliar și rectorat.

iar un toiag cu mere Prin Decretul împărătesei din 19 iunie 1771, după implicit călugăriștii Academiei din Moscova în slujbele bisericești, au un avantaj față de cele eparhiale și anume: „prefectul să ia loc sub arhimandriții de mai sus. stareții, iar predicatorii și învățătorii ieromonah - sub stareți, mai presus de constructori și învățători ierodiaconi - sub protodiaconi mai presus de toți ierodiaconii și diaconii” (*m). Profesori pentru lucrări speciale au fost prezentați pentru premii și le-au primit: așa că în 1742 profesorului Kvetnitsky i s-a ordonat să dea 150 de ruble ca recompensă din suma rămasă după episcopul armean Mina (* "). Prin decretul Sf. Snod din 4 martie 1753, mai mulți profesori au primit drept recompensă salarii bănești (tv). În 1767, prin Decretul Suprem, profesorului de Retorică Petrov i s-a permis să poarte sabia.(*”). În 1770, succesorului lui Petrov, Alexei Tairov, i s-a acordat gradul și a fost adăugat la heraldică. Promovarea tutorilor Academiei a stârnit într-un fel un sentiment de competiție și au existat cazuri în care persoane nedemne au făcut eforturi pentru a ocupa un loc de tutore în Academie, dar astfel de experimente s-au încheiat fără succes: în 1738, ierodiaconul Lavrei Trinității, Joseph Belyaev , a depus o cerere pentru a determina că profesorul său l-a trimis la Academie: dar, după porunca Sf. Svenod, a fost pedepsit pentru absența neautorizată de la mănăstire și trimis înapoi la Lavră (pv).

Voi lucra cu profesori și studenți.

(173) Dtm. Arhiva. Moscova. Semin. Direct. 1761 N 9716.

(174) Arhiva Dula. Ușoară Svnod. N 388 la 1771 de metri.

(175) Ibid. 1745 nr. 369.

(176) Ibid. 1753 N 391.

(177; Ibid. 1767 r. N 944. Citiți feb. 93.

(178) Ibid. 1738 oct. 17. Ji 448.

b. Ocupația elevilor.

Clasa și numărul de elevi”. Ani de studiu. Angajare in clasa. Conflicte. Cântece de ceremonie. Comedii.

Unul dintre cei mai buni studenți ai Academiei din Moscova, contemporan cu Petru, Leonty Magnitsky scrie despre numirea învățământului academic: „Marele nostru suveran și țar Peter Aleksievici a renunțat la comanda ta regală, să-și reînnoiască școlile paterne și să le îmbogățească cu cele mai bogate. sânge, și cel mai necesar, arici de rangul sacru nu rău iscusit poruncit să mustre” (, tv). Astfel, Academia a fost de fapt numită pentru educația clerului, iar majoritatea studenților din ea erau întotdeauna din copiii clerului. În

decretele Sfântului Snod privind admiterea studenților în Academie, se spune că studenții ar trebui să fie recrutați în Academie „în speranța unei preoții mai bune”. În fruntea societății ucenicilor în aproape fiecare curs se aflau persoane care aveau deja grade ierarhice, preoți, diaconi și monahi. Se întâmpla adesea ca un student la Teologie și Filosofie, fără a finaliza cursul complet, să fie repartizat la una dintre bisericile din Moscova ca preot sau diacon; dar aceştia erau obligaţi să-şi termine studiile până la sfârşitul cursului, în caz contrar erau avertizaţi prin măsuri de severitate. În 1748, unul dintre studenții Retoricii, Nikolai Petrov, a fost sfințit de către Prea Sa Episcop Leo ca diacon la Biserica Sfântul Nicolae Făcătorul de Minuni, care se află pe Schepakh; dar din moment ce nu voia să-şi îndeplinească obligaţia

stv) Prefaţă la Arieet. Mashinago, ed. 1703.

capacitatea de a merge la cursuri, apoi prin decretul Sf. La unele cursuri erau până la 10 preoți albi și tot atâtea diaconi la Academie: însă îndatoririle parohiei și afecțiunea familiei nu puteau decât să fie un obstacol pentru trecerea constantă a sarcinilor școlare. După decretul din 1723, în Academia din Moscova au apărut câțiva studenți de la monahări.În 1724, Mănăstirea Riazan Solotchinsk, ierodiaconii Onufry și Averky și călugărul Irineu au studiat la Academie; călugării mănăstirii Rodovptsky Iosif Hrapovski și Iosif Tarachan; Trinity - hierodiakon Bfrem; din Voronej: Kryloshanin Ioakim și sacristanul Ioasaf; de la Mănăstirea Zlatoust, ierodiaconii Iosif, Pavel și Markell; din Smolensk ierodiakon Antony; din Tobolsk, ierodiaconul Smaragd, care, la vârsta de 35 de ani, a intrat în prima școală latină, iar doi ani mai târziu a fost demis din Academie pentru incapacitate și bătrânețe. În 1749, ieromonahul Mogsey Panagiot a venit să studieze la Academia din Serbia. Printr-un decret din 1731, s-a stabilit ca clerul și duhovnicii din Moscova să-și trimită copiii exclusiv la Academie și nu-i vor da deloc asistenților și altor grade (m).

Dar fiind centrul educației spirituale, Academia nu a negat lumina învățăturii persoanelor din alte clase, iar aceasta a fost în conformitate cu voința lui Petru și a urmașilor săi. Motivul extern pentru astfel de ordine, desigur, a fost că școlile laice nu erau încă destul de răspândite, dar nu se poate să nu vedem în aceasta intenția binevoitoare a guvernului - de a informa

rvo) D * d. Arc. M. Sem. Drepturi. 1748 N 1994. (181) Istor. Ierarh. I. 439.

un mijloc de educație spirituală pentru toate moșiile, începutul unei morale stricte și al spiritului Ortodoxiei, care a slujit întotdeauna

ca fortăreață de încredere a Tronului și a Patriei. Începând de la nobili până la raznochintsev, nimănui nu i sa interzis accesul la Academie. În 1721, prin decretul Sfântului Suveran, străinilor li s-a dat permisiunea de a studia la Academie, însă, cu condiția ca aceștia să depună un jurământ de serviciu veșnic către Suveranul Rusiei. În Academie au fost acceptați și proaspăt botezați din străini: în 1726 a studiat acolo, proaspăt botezat din Tătarul Semyon. Prin decret din 1739, s-a prescris să studieze la Academie de către cântăreți sinodali, subdiaconi, doar că la admitere să nu aibă vârsta mai mică de 13 ani. Aceasta a fost prima limită de ani pentru cei care intrau în Academie. Decretul Sf. Suveran din 1721 spune că copiii clericilor pot fi admiși la Academie între 13 și 20 de ani. În 1737, când au fost trimiși la Academie minori din familii nobiliare, printre ei erau 73 de persoane sub 12 ani; de aceea, prin decret al Împărătesei, s-a ordonat să se trimită zhkh de la Academie cu faptul că pot intra în Academie, unii după cinci, alții patru sau mai puțin, când fiecare dintre ei împlinește vârsta de 12 ani.

Cu toate acestea, pentru persoanele de rang non-spiritual care doreau să studieze la Academie, au fost uneori făcute restricții. În 1725, un număr semnificativ de tufișuri au fost trimise de la biroul Regelui de arme la școala slavo-rusă; dar rectorul Gideon le-a refuzat și a răspuns biroului că „în acea școală sunt doar copii în învățătura unor persoane duhovnicești care ar putea fi în ordinea spirituală” (*“). În 1728, prin decret

(184) Cazurile Arh. Mosco . Duhovo. Consistoriu, proces-verbal din 1745. 12*

Sf. Svoda din 7 iunie prescris; „Dobândind η a Academiei slavo-greco-letone din Moscova în școlile copiilor de soldați, ei sunt instruiți, trimiși la regimente pentru serviciu și continuă să primească pe cei pentru pregătire, despre care acele regimente în care servesc tații lor, o notificare scrisă vor fi trimise de la comandanți că sunt acum ѣ și de acum înainte, rafturile nu sunt necesare; iar proprietarii de pământ ai oamenilor și ai copiilor țărani, de asemenea de neînțeles și răuvoitori, ar trebui să fie dați afară din școala menționată mai sus și de acum înainte să nu fie acceptați ca atare ”(, w).

Numărul studenților din Academia din Moscova a variat de la 200 la 600. Este remarcabil că în clasele inferioare au fost întotdeauna incomparabil mai mulți studenți decât în cele superioare; motivul a fost că mulți au părăsit clasele de mijloc și au intrat în alte instituții de învățământ sau au fost repartizați în serviciu fără a finaliza întregul curs de studii la Academie. Plângeri ale rectorilor cu privire la numărul mic de studenți sunt întâlnite destul de des și mai ales în acele cazuri când au cerut mai mulți elevi din clasele mijlocii (Pititiki și Rhetoriki) la Academia de Științe sau la spital. În special, Academia punea în valoare studenții din cler și avea regula să se ocupe de a-i aduce la finalul cursului. Oferim o listă a numărului de studenți pentru câțiva ani ai perioadei luate în considerare.

(183) Istorie. lepapx. 1.4)9.

Anii SI NUMARUL DE STUDENTI.

Numele claselor. 171717i4 Constând din jado-vacuum.
175017611770
În Teologie.. 0 3————I————98
— Filosofie. . 1391—— 13————97
> - Retorică. .. la99———39————59
- Deci. . .. 1396———31————98
- - Syaktaksim. 9437———38————55
- Gramatica. 3514—·—-—63————34
- Iifik... . -Departe. . . . —Ciaiano-rus-55 69 7990 35— —104
168 51— —j51
scoala de arici. Și asta. 990-699383499460980-900915975

Anii de studiu au fost repartizați astfel: cursul de Teologie a durat patru ani (cursus quadrienni); Filosofie — doi ani (bienñium); Reto-rnkies - doi ani; Pititice și sintaxe - câte una; din alte școli puteau trece la clasele superioare în jumătate de an sau după o treime. Totuși, timpul transferului depindea de succesul studenților și puțini puteau finaliza cursul după 12 sau 13 ani.

(*) Lista colecției lui Yip. public biblioteci. Rukop- Tolsto*, dep. Sh. N 101. În Teologia ucenicilor: Ierodiacon 9 și Polul I.

invataturile. Despre rectorul Damaskin Semyonov, se știe din istoricul său că a intrat în Academie în 1752 și a absolvit cursul în 1761, dar se observă că a „alimentat” la Seminarul Krutitsy, în care nu existau două clase superioare. Lomonosov a promovat trei clase într-un an. Elevii de puțin talent și lene au stat câțiva ani în aceeași clasă: măsurile de excludere erau rareori folosite și erau mai acceptate împotriva „celui cu temperament rău” decât împotriva „neînțelesului”. Se știe despre un student al lui Chepelev că între 1736 și 1750 a ajuns doar la Filosofie. Elevul Konstantinov a stat în depărtare între 1737 și 1742. Elevul Andrei Ușakov, care a terminat cursul în 1760, a studiat la Academie timp de 20 de ani. Unul dintre elevi avea în același timp 10 ani în Sintaxă, iar pentru această îngăduință excesivă Rectorul a fost mustrat de Sf. Cei din cler care trebuiau să-și termine studiile în clasele superioare aveau uneori o familie numeroasă.

Ocupațiile clasice ale elevilor constau în lecții de lectură, în traduceri din limbi antice, în pregătirea de mici lucrări expromtu, în principal în latină, și în „folosirea indispensabilă a conversațiilor latine între ei”. În clasele superioare, înainte de Filosofie, s-au instituit auditare de la cei mai buni elevi, care, înainte de sosirea profesorului, ascultau lecții împietrite de la camarazii lor, și având

recenzii scrise despre fiecare în note speciale (notate), prezentate profesorului. . Într-una din zilele săptămânii în orele de teologie și filozofie au fost public la întâlnirea elevilor din alte școli, predici și discursuri de latină au fost citite pe de rost de către elevi.

și rusă. În exemplul ocupației, scris de elevi pentru clasă, să ne imaginăm două, referitoare la 1742; unul dintre ele a fost scris de un retor, celălalt de un student la Piitika.

Pratcis.

Reges dodi et bellicosi œqualiter sunt generosi.

„Nici până acum, Themis, pe izvoarele tale nefalse, să nu spui adevărul, de parcă ar fi mâncat sângeroasa Bellona sau înțeleapta Pallady, esența glorioasă a materiei și lucrurile care sunt mai mari în lume dobândesc slavă și în adevar, undeva Marte va lovi cu fierul ei ulcerativ unde curajoasa Bellona abundea in armata ei se scurge de sange, mereu acolo, de-ar fi si pietre alpiene, invingatori nestingheriti, vor inflori lauri; Oricum, lumea întreagă mărturisește nevoia de a avea, de parcă Pallada seamănă mai mult cu Bellona, ca în glorie, așa și în purtarea victoriei. Nu întotdeauna, după epuizarea sângelui mării, spre un triumf fericit și o glorie fericită, Marte își trimite corabia în liman, dar este mai sigur să stea la cârma corăbiei palladiene și fără să fie copleșit de patimi. a valurilor tulliene intenționate ajunge la țărm, exclamând bucurie de nestins, este complet o barcă atașată de țărm.

Desigur, cruditatea limbajului nu permite să se vadă toate culorile elocvenței de atunci, dar să ne amintim că profesorul de elocvență V. K. Trediakovsky, care în același timp era în vârful faimei sale, nu a scris mai bine. .

Să ne imaginăm un exemplu într-un mod diferit:

Carmina, gratulatoria in diem Nativitatis Chrisli.

Ce limbă poate fi tăcută, cum a fost genul I Scrapped

Din cel mai pur Dhzhy? care este miracolul lui aom;

Auzi că pământul veoravva dă roade:

Și D * m mvomuzhm flăcău născut,

De ce se minunează cu familia Îngerului Marauder, Și mai mult, sufletele tremură de teme, se tem. Cuvântul lui Dumnezeu al lui Hristos ni s-a născut, Întregul univers se bucură de Crăciunul Său, Te rog,

cinstește-te, te rog să te distrezi, Trăiește anii lui Maousala, domnește pe cer.

Această cursă, pe lângă scopul ei clasic, ca experiență de salut poetic, ar putea avea o valoare deloc inutilă pentru băutură și în afara clasei.

Piatra de încercare pentru recunoașterea succesului studenților au fost examenele și disputele. Nu au fost examene la cele două clase superioare; la probele inferioare și mijlocii au fost numiți înainte de momentul trecerii elevilor la clasa următoare, care a fost în prima jumătate a lunii iulie. La Pitik și Retorică, studenții de atunci erau ocupați în principal cu eseuri, în cele inferioare erau judecați după răspunsurile lor. Pentru studenții de Teologie și Filosofie, valoarea unei probe publice erau dezbaterile, care erau desemnate „pentru cea mai bună Academie de glorie, pentru marea entuziasm al altora de a studia și cu atât mai mult pentru apărarea credinței dogmelor ortodoxe, „ precum scria rectorul Sofronie în 1732 în Sf. Gr-dar d b . Litigiile erau trimise de două ori pe an: înainte de sărbătoarea Nașterii Domnului și înainte de vacanță. Ultimele discuții au fost mai solemne și au continuat timp de trei zile într-o adunare de numeroși vizitatori. Prima zi a fost stabilită pentru dezbaterea teologică, a doua pentru cea filozofică, a treia pentru celelalte clase. Disputa a fost deschisă cu intonarea unei cântări spirituale, care a fost interpretată de coriştii de la studenţii Academiei, uneori cu adăugarea unei orchestre. Pentru aceasta, vizitatorilor li s-au oferit teze tipărite sau concluzii dedicate, care conțineau propuneri selectate din sistemele teologic și filosofic. Inainte de,

• că va începe starea științifică, rectorul sau prefectul a rostit așa-numitele Proluzii de la catedră, care au cuprins o scurtă explicație a chestiunii teologice sau filosofice alese pentru concurs. Litiganții au fost aleși πο-doi, io-trei și patru studenți.: unii au apărat întrebarea propusă și au fost numiți defendentes, alții s-au opus și au fost numiți impugnantes. Mentorii și străinii aveau dreptul de a obiecta. În situația în care inculpatul nu a putut soluționa în mod satisfăcător obiecțiile, acesta a fost sprijinit de rector sau prefect. Forma obișnuită a disputelor era silogistică; iar în obiecții și răspunsuri s-au bazat mai ales pe așa-numitele distinctiones: distinguo majorem, distinguo antecedeos, nego subsumtum, probo minorem, concedo, nego și τ. π. Ca exemplu, să prezentăm câteva obiecții și răspunsuri din încurcătura de perspicuitate Sacræ Scripluræ.

A ataca Scriptura nu poate fi înțeleasă pur și simplu; prin urmare nu se poate spune că este clar.

Pârât. Il neg pe cel precedent.

A fi atacat O voi dovedi pe precedentul. Ceea ce are nevoie de o explicație nu poate fi înțeles pur și simplu. Unele Scripturi au nevoie de explicații: prin urmare, Scriptura nu poate fi înțeleasă simplu.

voi apăra Distinge minor. Are Scriptura nevoie de o explicație? în locuri profetice preserial și care conțin mistere, acord; peste tot, sau în toate locurile, neg.

Atac Insista. În orice loc Scriptura lipsește în explicație: de aceea răspunsul nu este satisfăcător.

voi apăra Il neg pe cel precedent.

Atac O voi dovedi pe precedentul. Mulți Doctori ai Bisericii au scris comentarii la toate pasajele întregii Scripturi: de aceea Scriptura are nevoie de expunere în toate pasajele.

Se vor despărți. Le deosebesc pe cele anterioare. Mulți Doctori ai Bisericii au scris comentarii asupra întregii Scripturi, perifrastice, dau, hermeneutice, neg. Ei ar fi putut scoate mai abundent pasajele Scripturii prin intermediul perifrazei și nu aveau nevoie de o explicație.

Disputele retorice și confuze constau în conversații (coloquentia) ale mai multor studenți despre un subiect din domeniul naturii, științei sau artei, în citirea unei poezii, în rostirea discursurilor. Triumful disputelor a constat în cântatul spiritual. Concluziile sau tezele au fost dedicate unuia dintre Arhipăstori și, prin urmare, au fost numite dedicate: în 1707, Academia din Moscova a dedicat rezumatele disputelor din decembrie numelui Sfântului Dimitrie de Rostov, „25 decembrie”, spune Sf. Dimitri, „a existat la Rostov un ierodiacon cinstit (?) SteFan Pribylovich, profesor de Filosofie la Academia din Moscova, care, în loc de oaspete, a adus Episcopului o concluzie dedicată sub titlul său de Episcop; dar a adus această concluzie public în camera crucii, între sărbătorile de Crăciun, pe 26 decembrie ”(tM). În 1742, concluziile au fost dedicate Drepților Reverendi: Mitrofan din Tver și Ambrozie din Novgorod.

Acțiunile solemne, în care au fost expuși studenții Academiei, cuprind întâlnirile Persoanelor Regale, amenajate magnific în vechea capitală. După victoria asupra dușmanilor Rusiei sau cu ocazia încoronării de la Moscova, ei au făcut un plan detaliat pentru sărbătoare, iar Academia a pregătit canturi, care erau studenți la locul desemnat. Deci în 1703, când Petru cel Mare după cucerire

(184) Dshrium. CU". Damvtriya ŋ dri". Ross. Vshi. XV1L S3.

Ingermanland a venit la Moscova, Academiei i s-a construit o poartă triumfală cu imagini alegorice și inscripții, iar studenții i-au vorbit Suveranului felicitări despre victoria diferitelor orații (|“). Descrierea acestei sărbători a fost publicată în 1704 sub titlul: Sărbătoare glorioasă a Eliberatorului Livoniei. În 17Q9, după victoria

de la Poltava, a avut loc și o întâlnire solemnă cu Învingătorul la Moscova. Pe strada Nikolskaya, lângă Academie, s-au construit din nou porți triumfale, decorate cu picturi embdemmatice cu inscripții latine și grecești precum următoarele: Te decet imperium; Animo cœkslibus æquat; Tu ape "una saluti"; Aequat fama labores etc. Când cortegiul s-a apropiat de Academie, studenții în veșminte albe, cu coroane pe cap și ramuri în mâini au ieșit în întâmpinarea Suveranului, depunând coroane și ramuri înaintea lui, și cantități de pelp, dintre care dăm următoarele:

Bucură-te pământului rusesc, puterea țaristă s-a lăudat cu sceptru, Sfântul Apostol Petru ți s-a dat, țarului Rusiei, pe pământ și. in cer; Am luat din mâna lui Dumnezeu diadema Țarului binefăcător' Voi pune pe capul Țarului slavei nemuritoare, Fie ca puterile rusești să fie întemeiate prin cameea lui Hristos, numită flacon, Dumnezeul Său trimis la Roma de la răsărit; Petru este numit piatra in minciuna lui Hristos, Suveranul Tarului Vivat, incoronat de Dumnezeu! Petru, Petru a aprobat câștigătorul glorios, Petru Alexevmch, zelotul rus, Gelos gelos pe Domnul Fără, Don / ariciul supune toată vocea ptsd.

(185) Stoc. Cețos. Ch. Sh. 375.

Triumfă Rusia, driog nimip există,

Arătați-vă și dkhuy, ao predați florile, Cântați țarev cu cele mai vechi voci, Podikratesov acordă dan și ore, Da, într-o epocă lungă prosperă, El va primi milă din cer "elvku (\u003e M) *

Sărbătoarea întregii sărbători a fost întocmită de rectorul Teofilact și publicată sub titlul: Apoteoză politică și așa mai departe.După pacea de la Neishtad din 172, Academia l-a primit din nou pe Suveran: studenții, în sunetul muzicii, au cântat cântări. compusă în diferite limbi (** 7u B 174 2 și 1762 când împărăteașele Elisabeta Petrovna și Ecaterina a II-a au intrat la Moscova pentru încoronare, Academia a pus la porțile sale triumfale 40 de studenți, care au cântat cântări compuse pentru acea ocazie.

Pentru recreere și divertisment, studenților Academiei li s-a oferit recreere și li sa permis să cânte muzică și să interpreteze comedii religioase. Recrețiile erau vara; elevii din toate școlile se adunau de obicei în curtea Academiei, iar sub ferestrele chiliilor Rectorului cântau: Reverendissime Domine Reclorî Recreationem rogam us. Rectorul a comunicat cu prefectul și i-a demis pentru o zi de la predare. Reglementările permiteau recreerea să se facă vara o dată sau de două ori pe lună, sfătuiau că „mersul să fie cinstit și agil cu jocuri, astfel încât elevii să se plimbe prin câmpuri și locuri vesele și prin curțile țării: căci aceasta este atât. sănătos și util și alungă plictiseala b”.

(186) Descrierea sărbătoririi anului 1709 la Goapko*. Deyan. Peter Vedyak. Actual. XI. p. 314 și sd "d. până la 361.

(187) Ibid. Volum. IX. pagina 45.

eu

În același timp, regulamentul permitea studenților să cânte la instrumente muzicale și de două ori pe an „să facă comedii, ceea ce este foarte util pentru instruire și rezoluție, să stea curaj cinstit”. Dintre comediile prezentate la Academia din Moscova, patru ne sunt cunoscute sub următoarele denumiri: „1. Comedie, o trădare teribilă a unei vieți voluptuoase cu deplorabil și săraci în Evanghelia pyrolgob și Lazăr înfățișat. Acum, în timpul sărbătorilor neglijate de acțiunea nobililor mari prunci ruși, la nașterea Atenei slavo-latine, în orașul domnitor Moscova, a apărut ea. Vara 1701. Noembra. 2. O comedie, o înfățișare teribilă a celei de-a doua veniri a Domnului pe pământ, prin acțiunea celor mai nobili tineri ai Marii Rusii din Atena slavo-rusă la Moscova, manifestată în 1702 februarie, în ziua a 4-a. 3. Comedia, împărăția lumii, distrusă odinioară de idolatrie, dar de întemeierea și propovăduirea Sfântului Suprem Apostol Petru, Îngerul Preasfântului Suveran al țarului nostru și stâncă V.K. în Atena slavo-latină, slăvită la Moscova. timp de 1702 ani. 4. Umilirea lui Dumnezeu a celor mândri, în mândrii lui Israel, prăpăd, prin smerenia lui David, despre umilitul Goliat, umilirea, împreună cu pedeapsa sa dreaptă în denunțul lui Absalom, cu o intrare solemnă triumfală în marea cetate care domnește a slăvit Moscova. solemnul și biruitorul nostru, marea noastră putere a distrugătorului și așa mai departe. Mare Suveran al Țarului nostru nV. K. Peter Aleksievncha, prin acțiunea Suveranei Sale Academie, prin învățăturile grecești, slavone și latine prospere descrise. La Moscova, vara anului 1710

Februarie." (*“) Pe lângă aceste comedii, Academia a prezentat dramele lui Simeon din Polotsk despre fiul risipitor și Nabucodonosor și câteva comedii Molière, dintre care mi-au plăcut mai mult: doctorul forțat. Comediile acelor vremuri se disting printr-un caracter deosebit și nu seamănă deloc cu spectacolele scenice de mai târziu. Forma lor exterioară este preluată din tragediile grecești și constau dintr-un prolog, refren, mai multe fenomene și un epilog. Corul explică sensul fenomenelor, care constau în imaginea simbolico-mimică a unei acțiuni cunoscute; adeseori în cântecele corului se aude fie instrucțiuni morale, fie sunete de întristare pentru faptele viciului și sunete de bucurie pentru slava virtuții. Să ne imaginăm conținutul Comediei despre bogatul și Lazăr. Se începe cu o antiprogă, în care obiectul și evenimentul sunt modelul întregii acțiuni. În prolog, în fenomenul I, este prezentată voluptatea, intrând în lume pe șarpele cu șapte capete; în al 2-lea, un piro-iubitor apare în haine strălucitoare la o masă și adoarme la dansul băieților de casă. Yavl. 3. În momentul amânării sale, Iov apare pe supurator și în zadar îl îndeamnă să părăsească dulceața lumii. Yavl. 4. După aceasta, începe din nou o sărbătoare în casa bogatului. Vine Lazăr, dar, neprimind nimic de la bogat, pleacă și

se bazează pe puroi. Din când în când, în plină veselie, bogatul vede un chip ca el, chinuit în Gheenă, este îngrozit, dar în curând „jubilarea sabia îi rupe mâhnirea. » Acest fenomen este cântecul corului. Yavl. 5. Lazăr în întristare primește întărire din ceruri.

(188) Primele trei comedii ashimtavn n Drem. Ross. Vaklioe. Acea·. IX. Despre acesta din urmă, despre data yenului din biblioteca Bulgarilor, ca. Dramatach. Dlbon md. Roppolt. M. 1850

Yavl. 6. Judecata lui Dumnezeu spune un cuvânt de binecuvântare zorilor false, iar hotărârea morții celor bogați. Yavl. 7. Lazăr moare, mângâiat de îngeri, iar când aceștia cântă, sufletul lui urcă la cer. Yavl. 8. Un înger, având cheile prăpastiei, îl amenință pe piroiubitor și îl deschide pe studentul Gheenei, din care ies strigătele celor răi, foc și fum. Urmează cântecul corului. Yavl. 9. Moartea toarnă otravă mortală în cupa iubitului piro-iubil, iar el moare într-o agonie crudă. Yavl. 10. Sufletul unui iubitor de foc se ceartă cu trupul despre cauza morții sale; dar îngerul morții aruncă trupul pe pământ și fură sufletul în iad. Yavl. 11. Trupul, lovit de tunet, este devorat de pământul deschis. Yavl. 13. Lazăr este în sânul lui Avraam, dar bogatul este în iad. O conversație între ei, care se termină într-un suspin amar al bogaților. Epilog. Biserica deplânge moartea iubitului și îi învață pe oameni ca el mântuirea medicamentului de păcatul grav al voluptății - pierderea sfântă. - În comedia din 1710, printre alte persoane, sunt „un leu șchiop și slavă pe un vultur cu trâmbiță și o hidră înverșunată, și fecioare cu timpane și harpă țese David, cântă cântece solemne și dansul ofițerului. este dansat cu laude verbale ale armelor și trupelor – intermediar”.

Să încheiem studiul nostru asupra lucrării Academiei cu justa recunoaștere a unuia dintre cei mai luminați arhipăstori că „din jumătatea secolului al XVII-lea, Academia din Moscova a stat deasupra Academiei de la Kiev în ceea ce privește succesul său”. ("),

(189) Istorie. Rusa. Biserică. Rev. Filareta per. V. p. SO.

CAPITOLUL IV.

Soarta mentorilor și studenților.

1.) Soarta mentorilor.

Istoria mentorilor Academiei din Moscova prezintă multe fenomene încurajatoare, reconfortante: născuți dintr-o stare săracă, nedistinsă prin domnia lor, mulți dintre ei, prin talentele personale și munca grea, au dobândit faimă puternică și au ocupat locuri de onoare în gazdă. dintre ierarhi, unii dintre ei au devenit faimoși pentru sfințenia vieții : așa este Sfântul Inocențiu de Irkutsk, care a fost

fost prefect al Academiei; alții au ales domeniul slujirii laice și beneficiile aduse patriei, i-au prevenit pe mulți pe calea onoarei. Petru însuși a încercat să-i încurajeze pe oamenii de știință ai Academiei și le-a oferit avantaje deosebite: „toată lumea de pretutindeni știe, este scris în regulament, că acolo unde va fi o persoană un om de știință în Academie și din Academie a mărturisit, neînvățat, cu o mare amendă pentru acele autorități care ar fi procedat altfel. Unii dintre mentori, și mai ales dintre monahi, epuizați de ostenelile unei vieți învățate și ascetice, fără a ajunge la cea mai înaltă rânduială a slujirii, s-au retras la mănăstire și și-au încheiat cu pace zilele în ei. Au fost și cei care și-au extins activitățile dincolo de hotarele patriei și și-au lăsat o bună reputație într-o țară străină. Oferim o listă de mentori; din ea se poate vedea scopul lor variat în slujirea Bisericii și a patriei.

a.) Rectorii și profesorii de teologie, arhimandriții mănăstirii Zaikonospaoskago.

1.) Raphael Krasnopolsky, elev de la Kiev, primul arhimandrit al Mănăstirii Zaikonospassky și primul rector al Academiei, a intrat în postul de Pallady la începutul anului 1703. Polikarpov îi acordă primul loc după Stefai Yavorsky „în cunoștințele de teologie și învățăturile libere și într-o bună măsură a dialectului latin”. La începutul anului 1704, Rach>apl a fost transferat de arhimandrit la Mănăstirea Simonov de pe locul lui Karion, care a murit în octombrie 1703. La 20 martie 1708, a fost consacrat arhiepiscop de Arhangelsk. A murit în 1711 și a fost înmormântat în Catedrala Kholmogorsky (**").

2.) Sylvester Kraisky, tot din Kiev $ Rector din 1704. 11 martie 1705 hirotonit arhiepiscop de Arhangelsk; în septembrie 1707 a fost transferat de mitropolit la Smolensk, unde a murit în 1712. Pe lângă cunoștințele limbilor antice, el s-a remarcat prin cunoașterea limbii italiene

(190) Leksvkav trmznchyaiv Polikarpova. Prefaţă. „Aplicare pentru această chestiune în supravegherea (adică la revizuirea Lexlcon) a onorabilului orna Ra * Ail Krasao-Iolsky, pe atunci rector al școlii Slae-Sko-Latiev din Moscova. Lexicon tipărit în decembrie 1704, așa cum este indicat pe pagina de titlu. În consecință, recenzia cărții ar trebui dusă la 1703, deoarece Raail era deja rector al Academiei la începutul lui 1704. Este imposibil să obiectezi la mărturia lui Polikarpov. Deci primul rector nu a fost Sylvester, așa cum se credea până astăzi, ci Raeavl. În istoria Ierarhiei se spune că Rafael a intrat în rector de la prefecții Academiei din Moscova, aceasta este adevărat cronologic: tot timpul prefecturii de la începutul secolului al XVIII-lea, după cum vom vedea, a fost ocupat de alte persoane.

(191} Descrierea Manuscriselor Bibliotecii lui Tolstov 1. 9Î3— manuscrise, catalog Ruesk.

3.   ) Anthony Kor-melyagka, Svzhgogorets, din 1705 până în 1706, în care a murit.

4.   ) Theophylact Lopatinsky, un absolvent al Kievului, care și-a terminat studiile în străinătate și a ascultat lecțiile lui Burchard, a intrat la Academia din Moscova ca mentor de filozofie și prefect în septembrie 1704. Numit de rector în 1706. Acesta a fost un om remarcabil pentru vastitatea cunoștințelor sale, harnicia sa neobosit și soarta lui mizerabilă. Contemporanul său Evdokimov spune despre el că era blând, îngăduitor, milostiv, lipsit de iubire, lacom, moderat în toate și milostiv (1M). Lucrările sale științifice ne sunt deja cunoscute. Tovarăș de școală și prieten cu Theophanes Prokopovich, Theophylact a suferit din cauza lui toată viața și a fost redus la o suferință extremă. Relațiile nefavorabile dintre ei au apărut din vremea când Teofan era rectorul Academiei din Kiev. Oamenii de știință de la Moscova au spus despre Teofan că a introdus unele opinii luterane în prelegerile sale, iar când în 1712 Teofan a scris o carte despre jugul insuportabilului, Teofilact a scris o infirmare dură a acestei cărți. Acuzațiile de necugetare ridicate împotriva lui Teofan au devenit cunoscute lui Stefan Yavorsky, iar acesta nu a refuzat simpatia pentru acuzator. Când Teofan a călătorit la Petersburg în 1716, a fost primit cu răceală la Moscova și, în același timp, într-o scrisoare, a vorbit de rău pe Academia din Moscova, spunând că în ea domină o direcție dulce-poetică (orones ad pat-seam versificari). occeperant), i-au cenzurat rectorul TheoPhilac-ta și Gideon Vishnevsky, numit primul instrument

(t9i) Biogra*. catalog verekp Arhiepiscopii Eadokzhzhok". Manuscrisul Seminarului din Tver.

Yavorsky, iar acesta din urmă extrem de mândru și batjocoritor le-a numit pe amândouă: boni viri et egregii Ecclesiae z.ela-tores (*”) și T. n. Cu toate acestea, în ciuda intrigilor lui Teofan, Teofilact în 1722 a fost transferat de arhimandrit la Mănăstirea Chudov și numit consilier al Sfântului Sinod; în 1723 a fost sfințit Episcop de Tver, în 1725 i s-a acordat Arhiepiscopul și al doilea vicepreședinte al Sf. Skhond de către Teofan. Apoi a decis să publice lucrarea lui Yavorsky (decedat în noiembrie 1722): piatra vtarului, iar în 1728 cartea a fost publicată și a provocat mare entuziasm între luteranii din Rusia și din străinătate. Împotriva ei au fost scrise remarci ascuțite: Lopatinsky l-a apărat pe Yavorsky, scriind „un denunț al ereziei lui Lutheran și Kal-Vpnsky”. Aceasta a intensificat lupta care începuse, iar Teofilact, văzând înmulțirea dușmanilor, a cerut în 1731 să fie demis la Tver, unde s-a ocupat de organizarea treburilor diecezane și a lucrărilor științifice. Între timp, sub influența partidului lui Biron, denunțul luteranilor, scris de OeoPhylax, a fost dus la biroul secret, iar autorul însuși în august 1732 a fost adus sub pază puternică la Sankt Petersburg și supus interogatoriului. După o lună și jumătate,

petrecută la Complexul Tver sub strictă supraveghere, Theophylact a fost trimis în secret la Tver. Dar asta nu i-a hotărât soarta: în iulie 1735 a fost din nou chemat în judecată, i-au fost luate toate hârtiile și peste 1000 de cărți care îi aparțineau, slujitorii săi au fost audiați și a fost închis sub o pază puternică în curte, interzicând străinilor să aibă vreo relație sexuală cu el . În cele din urmă, prin hotărâre judecătorească, TheoFnlakt este recunoscut ca străin

(193) Epitol. Theoph. Pentru sor. 6 către profesori academicieni. Kιo viens, отъ 6 Air. anul 1718.

13*

episcopat și rang monahal, iar sub numele lumesc de Teodor, este devotat slujbei secrete. Timp de trei ani a fost închis în curte și a fost lovit de paralizie: în ciuda suferințelor corporale severe, a fost transferat la cetate, unde a lâncezit încă doi ani. După răsturnarea lui Biron, suferintul a fost eliberat la sfârșitul anului 1740, recunoscut din nou de la Sfântul Sgnod în grad de episcopie, dar sănătatea nu i-a revenit. La 6 mai 1741 a murit, primind înainte de moarte o vizită de la Țesarevna Elisaveta Petrovna. Trupul suferinzii a fost înmormântat cu cinstea cuvenită în Mănăstirea Alexandronevsky.

5) Gideon Vishnevsky a studiat la Academia din Kiev, dar a absolvit cursul de studii în străinătate și acolo a primit diploma de doctor în filozofie. La întoarcerea sa în Rusia, a fost numit mentor al piitika, apoi al retoricii la Academia din Kiev. Pe la 1712, a părăsit Kievul și s-a mutat la Cernigov, unde a predat replică fiului Guvernatorului (iM); de aici a fost cerut la Academia din Moscova și a fost numit mentor al filozofiei în 1714, pe care a predat-o în timp ce era prefect Gabriel Buzhpnsky până în 1718, iar în acest an a fost numit prefect. În 1720 a predat teologie, pentru că rectorul Theophylact era la acea vreme ocupat cu munca de corectare a traducerii Bibliei. La 10 mai 1722, Ghedeon a fost numit rector al Academiei. În 1727 a fost chemat la Petersburg; 19 iunie 1728 hprotonpsan în episcopul de Smolensk. A murit la 2 februarie 1761 la Smolensk.

6.) German Kontsevich, elev al Academiei din Kiev, apoi profesor la Moscova; în 1726 pentru

(194) Ibidem.

boala prefectului Platon a citit filozofie; în 1727, din septembrie, este numit mentor al Teologiei, iar în august 1728 - rector; la 2 mai 1731 a fost hirotonit episcop de Arhangelsk și în același an a fost conferit de arhiepiscop; a murit în 1735 și a fost înmormântat în Catedrala Kholmogory.

7.) Sofroniy Mggalevich, de la Academia din Kiev. În 1726 a fost profesor de retorică la Academia din Moscova iar din septembrie 1727 a corectat funcția de prefect, fiind aprobat în această funcție în decembrie același an. Din ordinul Sf. Suveranitate în august 1730, a fost demis din funcția de prefect și numit profesor de Teologie; i s-a ordonat să-l antreneze pe stavnikov. Numit de rector la 2 mai 1731 În 1732, arhimandritul Bartolomeu Filevski, în 1720 fost profesor la Academie și numit misionar în Kamceatka, s-a oprit la Mănăstirea Zankonospassky; în curând a depus plângere împotriva rectorului Sofroniy la biroul Sfântului Sofronie, de parcă acesta l-ar fi izgonit din chilie, a poruncit să arunce din pivniță proviziile de mâncare și băutură care au aparținut lui Bartolomeu și a dat această pivniță pt. chirie cârciumilor etc. Plângerea a fost depusă în iulie ѣ. Pe 7 august, Sofronie a primit ordin de la Sfântul Sofronie să nu-l asuprească pe Bartolomeu; dar, în apărarea sa, în ziua a 9-a, a căzut în denunțul Sfântului Sinod, în care a infirmat toate punctele din plângerea lui Filevski, a asigurat că tot ce s-a spus în denunțul său este o minciună pură, că Filevski îi stânjenește pe frați, îi denigrează public. Sofronia și locuiește în mănăstire, nu în regulile sale de chilie etc. Cu toate acestea, supunerea lui Sofroniy nu a fost respectată, iar la 16 august a aceluiași an a fost dus la Sankt Petersburg și privat de postul de rector și rector al mănăstirii Zaikonospassky. . La 30 august, un decret a fost

până la numirea unui nou rector care să conducă mănăstirea către ieromonahul local Teofilact Zhurovsky (** ") - Soarta ulterioară a Sofroniei este necunoscută.

8.) Stefan Kalinovsky de la prefecti. După demiterea rectorului Sofroniu am citit Teologie mai bine de un an, am fost aprobat de rector la 12 decembrie 1733. În 17Ev, a fost transferat ca arhimandrit la Lavra Alexandronevsky, în care a fost înființat un seminar sub conducerea lui. La 17 ianuarie 1739 a fost sfințit Episcop de Pskov, iar în 1745 a fost numit Arhiepiscop de Novgorod. A murit la Novgorod în 1753. Ştefan se distingea prin darul predicării: 11 (<m) sunt cunoscute din predicile lui tipărite.

9.) Anthony Kuvѣchinsky de la prefecți, rector din septembrie 1736. A murit în aprilie 1737.

10.) Mitrofan Slotvensky de la Rectorii Colegiului Harkov a fost numit rector al Academiei din Moscova în decembrie 1737. La începutul anului 1739 a fost hirotonit Episcop de Tver și în același an a întemeiat un Seminar la Tver; în 1742 acordat de Arhiepiscop; a murit la 7 decembrie 1752.

11.) Platon Aevitsky de la stareții Mănăstirii Catedrală Kiev-So-Fiysky a fost numit rector la 4 martie 1739. În 1741 s-a întors la Kiev și a fost numit rector al Mănăstirii Sf. Sofia.

12.) Kirill Florinsky. Prin decretul Sfântului Suveran din 6 iulie 1736, a fost transferat de la prefecții Colegiului Harkov la prefecții

Academiei din Moscova și sub Rectorii Antonie, Mitrofan și Platon au citit Teologie. La moartea lui Anthony, i s-a încredințat conducerea

(195) Arhiva Dma. Moscova C> da din cap. Cont. an. 1733 NN S6I, 389.

(196) Sopika. biblyugr t. N154-11p4

Mănăstirea Zankonospassky până la numirea rectorului, iar în august 1737 i s-a încredințat și comanda asupra Mănăstirii Simonov (*”). În iulie 1747, Kirill a fost numit rector al Academiei. În septembrie 1742 a fost transferat ca arhimandrit la Lavra Sfintei Treimi Sf. Serghie și a deschis în ea un Seminar: a murit în 1743.

13.) Porfiry Kraisky (în lume Peter) originar din sud-vestul Rusiei, rudă cu rectorul Sylvester; Timp de 17 ani a studiat la Academia din Moscova iar la sfârșitul cursului în 1725 a fost numit profesor de „ara”, la sfârșitul anului 1730 ca profesor de sintaxă, în 1732 a fost tuns călugăr și transferat la clasa retorica. În 1733 a fost sfințit ca ieromonah. Prin decret din 1737 din 12 iulie a fost numit profesor de filozofie; Numit prefect în 1741, și a ocupat această funcție până în septembrie 1742, în care a fost numit rector. În 1745, a fost numit membru al comisiei de investigare a afacerilor secrete de căutare a Oficiului Suveran din Moscova; La 12 mai 1747, a fost numit arhimandrit al Mănăstirii Donskoy cu demisia sa de către rectorul Academiei și arhimandrit al Mănăstirii Zaiko-nospassky; în 1748, 30 mai, sfințit Episcop de Suzdal; în 1752 a fost numit prezent la Oficiul Suveran; în 1755 a fost transferat în eparhia Kolomna; în octombrie 1763 la Belogradskaya și aici a murit la 7 iulie 1768.

14.) Ioan Kozlovici, de la prefecții rectorului și arhimandritului mănăstirilor Don și Zaikonospassky din 8 mai 1748. În cea mai mare parte, a avut o ședere la Mănăstirea Donskoy și treburile conducerii academice.

(197) D "b ^ a arhi. Moscova. Cod. Koktar. an. 1737. N Î49.

Lal Prefectul Konstantin Brodsky, după cum se poate vedea din lucrările din 1749 - 1753, care au fost toate scrise pe ele ca actual șef al Academiei. În 1753, pe 7 martie, Ioan a fost consacrat episcop al Pereyaslavlului de Sud (două s-au încheiat la 17 martie 1757.

15.) Varlaali D/tstsevskiy, de la elevii de la Kiev? Academicianul Stsoi, în 1742, l-a numit după Simon Todorsky profesor de limbi greacă și evreiască și le-a dovedit o cunoaștere excelentă; în 1746 și-a publicat gramatica greacă în latină? çKojjb al limbii cu o prefață despre utilitatea limbii grecești; această gramatică a fost ulterior introdusă în uz în toate școlile spirituale și chiar și în primul sfert

al acestui secol a continuat să fie un ghid în studiul limbii grecești. În 1746, Varlaam a fost numit Prefect al Academiei din Kiev și, din cauza bolii rectorului, a citit teologie. În 1747, a fost chemat la Sankt Petersburg pentru a corecta traducerea Bibliei și pentru finalizarea cu succes a d> l ^ după Ioan Krzlovich, a fost numit la 1 mai 1753 arhimandrit al Mănăstirii Donskoy și prin decretul Sf. .demi, peste „Persoană pricepută și cunoscută”. Tad kak direct ulrv? Întrucât posesiunea a două mănăstiri era destul de dificilă pentru rector, atunci prin decretul Sfântului Sgnod din 7 noiembrie 1753, s-a prescris: „ca Varlaam să aibă un vicerege în mănăstirea Zankonospassky”. Împreună cu asta, pentru uşurarea rectorului, este permisă citirea Teologiei prefectului George Shcherbatsky, iar rectorului îi rămâne dreptul de a comanda. În 1754, Varlaam a fost ales membru al Sfântului Sinod, demis din funcția de rector, iar în iulie a plecat la Sankt Petersburg: dar în 1758 a fost demis de la prezenta la Sfântul Sgnod. S-a stins din viață 28

iulie 1774 în gradul de arhimandrit al Mănăstirii Donskoy și a fost înmormântat în această mănăstire în Biserica Sretenskaya.

16.) Joacațfia Khet) mtsevmv * ishi Homiuntseesiy, ierodiacon și predicator al Academiei în 1739. Din 1741, ieromonah și vkzaminator al eparchipului rece ('**). În copia din 1742, a fost ales șef al misiunii care a mers în Kamchatka, ridicat la rangul de arhimandrit și timp de 7 ani a continuat să îndeplinească cu mare succes lucrarea slujirii apostolice, a compus catehisme pentru convertiți sub titlul: ■ puterea învățăturii divine, subliniată pe scurt” (**?). În 1754 a fost numit rector al Academiei și mentor al Teologiei; dar din această ultimă funcție a fost eliberat în septembrie 1755 și „pentru munci nu nesemnificative în Kamchatka”, a părăsit un post de rector, pe care l-a deținut până la 12 mai 1757.

17.) Gennady Dranitsyna (în lume Grigori)} elev al Academiei din Moscova. ₽ în 1746, ascultând Teologie doar un an, a fost determinată de profesorul „ara; în 1748 un profesor de gramatică și pnfnmy, în 1752 - spitakspmy, în 1753 - pitirya. A fost tuns călugăr în 1754 și numit mentor al filosofiei, iar în februarie 1755 ca prefect. Din luna septembrie a aceluiași an, a fost instruit să citească Teologie. A fost numit rector în mai 1757. În mai 1758 a fost transferat de arhimandrit la Mănăstirea Iosif Volokolamsk * În decembrie 176} a fost sfințit episcop de Suzdal și a murit la Moscova la 11 aprilie 1775,

(198) Conux. bnbliorr. I. N 1305

(199) Transpirație cu bavete. Deceniu. N$0.

18.) Gedeon Slonimsky, elev al Academiei de la Kiev și mentor al filozofiei în ea în 1746; în 1747, împreună cu Varlaam Lyashevsky, a

fost chemat la Sankt Petersburg pentru a corecta traducerea Bibliei, dar din cauza bolii care l-a lovit acolo, nu a putut să-și împărtășească în mod constant munca lui Lyashevsky. În 1751, Sfântul Sgnod l-a instruit pe Ghedeon să scrie o carte despre riturile bisericești și s-a stabilit în mănăstirea grecească din Moscova. Prin decretul din 20 ianuarie 1754, a fost numit rector și mentor de teologie la Seminarul Treime cu intenția de a continua alcătuirea cărții amintite acolo și a fost numit primul ieromonah de catedrală al Lavrei. În 1758 a fost numit rector al Academiei și arhimandrit al Mănăstirii Zaikonospassky. În august 1761, Ghedeon a fost numit de Sfântul Svenod drept rector al Mănăstirii Cernigov Yelets, dar a trimis un proces-verbal Sfântului Sgnod, în care refuza să meargă în eparhia Cernigovului, „pentru că la 1, că este neliniștit, in a 2-a, din cauza marii degradari i, in 3 ca a fost bolnav de febra de multa vreme si este in mare slabiciune. La denunțul lui Ghedeon, Sfântul Sgnod a răspuns că „răspunsul lui nu este deloc, așa cum ar trebui să fie pentru o cinste îndrăzneață. Și așa refuză mănăstirea Oglets că nu este stavropigial, atunci ar trebui să fie arhimandrit în Mănăstirea Stavropigial Bizyukov, iar Sfântul Oficiu al Sugnodului să fie înlocuit, astfel încât să continue să fie de neînțeles pentru decretele sale. neprofitabil, recenziile în niciun caz nu au făcut-o. Și arhimandritul Bizyukovsky Pankratius ar trebui să fie în Mănăstirea Yelets ”(31 august 1761). Dar Ghedeon a continuat să persevereze, a refuzat din cauza unei boli de la starețul de la mănăstirea Bizyukov și i-a cerut Sfântului Sonod să permită

el să trăiască în pace în Mănăstirea Donskoy .. Sf. Diversiunea a fost de acord cu cererea sa, i-a atribuit 300 r. un salariu anual şi dispus să se ocupe de finalizarea lucrării care i-au fost încredinţate. Cu toate acestea, Ghedeon nu s-a liniștit multă vreme și i-a cerut Sfântului Sonod să-i permită să trăiască cu Rev. Atanasie, Episcopul Tverului, referindu-se la faptul că are chilii mai bune, și există o bibliotecă din care poate folosi cărți pentru alcătuirea sa. Dar Sfântul Fiu, ținând cont de observația din cererea lui Ghedeon că, atunci când își va reveni din boală, îl va tulbura pe Sfântul Fiu cu cererea de a-l transfera în eparhia Kievului, l-a numit în 1764 drept rector al mănăstirii Kiev Mezhigorski. Aici a murit în 1772 (*®). Din instrucțiunile date de Sfântul Suveran succesorului lui Ghedeon, rectorul Gabriel, se poate concluziona că Ghedeon a fost demis din funcția de stareț la Mănăstirea Zaikonospassky pentru că a luat jurămintele monahale, fără decretele Sfântului Suveran, a primit negrii vagabonzi. în Mănăstirea Zaikonospassky ov”, lăsați călugării să meargă la mănăstiri îndepărtate pentru rugăciune, nu țineau un inventar al proprietății monahale și așa mai departe. (**).

19.) Gavriil Petrov, originar din Moscova, din 1741 student al Academiei din Moscova, în 1754 funcţionar la Tipografia Suverană din Moscova, în 1758 profesor de retorică la Seminarul Trinity, iar în acest an a fost tuns călugăr, hotărât de către Rectorul Seminarul mai sus amintit și Vicarul Lavrei. La 8 august 1761, a fost numit arhimandrit de Zaikonospassky

(900) Dada archi*. sfânt Svoda I761, N 944.

(901) Decretul C*. Sinopsis în arhiva respirației. Moscova, Sejm. Adevărat, anul 1761. N.9716.

mănăstire și Rector al Academiei; La 6 decembrie 1763 a fost sfințit Episcop de Tver, în 1783 i s-a acordat rangul de Mitropolit al Novgorodului și Sankt Petersburg, iar în 1796 primul din cler a fost decorat cu Ordinul Sfântul Andrei Cel Întâi Chemat. , A murit la Novgorod la 26 Yatsnar 1801.

20.) Ghenadi Bronițki, arhimandritul revendicărilor mănăstirii Svyatogorsk, rectorul Academiei din ianuarie 1764. În aprilie 1768 a fost sfințit episcop Pereyaslavl Zalessky, a murit la 16 august 1773.

21.) Antanits Geraoimov-Zybglinl, a absolvit cursul Academiei din Moscova, iar in 1760 a fost tuns calugar, hirotonit ierodiacon si numit profesor de gramatica si infnma; în 1761 a fost ieromonah și profesor de sintaxă, în 1762 profesor de poezie, în 1763 predicator, iar la sfârșitul anului a fost numit Prefect și a ocupat această funcție până în 1768. La 20 martie a acestui an a fost numit Rector iar în aprilie a fost sfințit arhimandrit; la 10 octombrie 1770 a fost hirotonit episcop de Arhangelsk; în 1773 a fost transferat în dieceza Nijni Novgorod, în 1782 i s-a acordat Arhiepiscopul Kazanului. În 1785 a fost retras la Mănăstirea Makaryevsky Zheltorodsky, unde a murit în septembrie 1797.

22.) Teofilact Gorski, absolvent al Academiei din Moscova. A fost tuns călugăr în 1758 și la sfârșitul acestui an a fost numit profesor de analogie; anul viitor, ierodiacon și profesor de sintaxă; în 1762 tot ierodiacon și profesor de retorică; anul viitor ieromonah. În 1767, profesor de filozofie, de la 20 martie 1768 a fost prefect până în 1770, în care a fost numit rector (12 octombrie). În 1774 a fost transferat de arhimandrit la Donskoy

mănăstire; în septembrie 1776 a fost sfințit ca episcop de Pereyaslavl Zalessky, în mai 1788 a fost transferat în dieceza de Kolomna și în același an, 12 septembrie, a murit. În calitate de rector, TheoFilvkt. a scris o carte educațională de Teologie, care, sub titlul Orthodoxæ orientali „Ecctesiæ dogmata, a fost publicată pentru prima dată în două volume în 1784 și introdusă în manual în seminarii. De asemenea, sunt cunoscute armonia și interpretarea sa a tuturor Sfintelor Scripturi rămase în manuscrise.

b.) Prefecţii şi profesorii de filozofie.

1.) Iosif Turoboysky, de la elevii Academiei din Kiev, primul prefect al Academiei din Moscova din 1703. În 1704 a plecat spre o

destinație necunoscută; în 1708 a fost numit Arhimandrit al Mănăstirii Simonov, de aici în 1711, a fost transferat la Mănăstirea Novospassky.

2.) Theophylact Lopatinsky, prefect din septembrie 1704 până în septembrie 1706. Apoi rector.

3.) Stefam Pribylovich (Przybylowicz) de la studenții Academiei Prefectului din Kiev din 1706; în grad de ierodiacon a fost prefect până în 1708, în care a fost hirotonit ieromonah. În 1711 a fost chemat la Sankt Petersburg și făcut ieromonah de catedrală al Mănăstirii Alexandru Nevski.

4.) Ioasaf Tomilovici, de la 1712 la 1713, de la prefecții Academiei de la Kiev. Din semnătura sa în temeiul regulamentului este clar că în 1721 a fost rectorul mănăstirii Kiev Kvirilsky.

5.) Theophilus Rabbit, Prefect 1713, și în același an, chemat la Petersburg și numit să predice

nikom (,0) ■ În 1722 era încă ieromonah şi a semnat sub completările la Reglementările spirituale. În 1723 a fost numit arhimandrit la Mănăstirea Chudov, în 1740 a fost transferat la Novospassky și a fost numit consilier al Consiliului Suveran și judecător al dicasterului; Împreună cu TheoFan Prokopovich, Theophilus a compus o Syngrammata la satirele lui Antiohia Kantemir (noi). A murit în 1732.

6.) Inocențiu Kulchitsky (Sfântul), absolvent al Academiei din Kiev și tonsurat la Lavra Pechersk. Prefectul în 1714 și în același an a fost transferat la Mănăstirea Alexandru, în care până în 1721 a fost ieromonah de catedrală. Pe 5 martie a acestui an, a fost hirotonit episcop de Pereyaslav și în același an a fost trimis la Beijing ca misionar, dar Bogdykhan a refuzat să-l accepte, probabil din cauza mașinațiunilor iezuiților, care se stabiliseră în China. din secolul al XVI-lea, iar Sfântul a locuit în Selenginsk până în 1725, în care a plecat la b Irkutsk și s-a stabilit în Mănăstirea Înălțarea de acolo. În 1726, i s-a ordonat să meargă din nou la Selenginsk și de acolo, împreună cu trimisul contele Raguzinsky, să plece în China; dar sub pretexte goale mandarinii din nou nu l-au primit; prin urmare, Prea Reverendul a trebuit din nou să se întoarcă la Irkutsk; în 1727 a fost numit vicar al mitropolitului de Tobolsk și a convertit mulți necredincioși siberieni la creștinism. A murit la 26 noiembrie 1731. În 1764, sfintele sale moaște au fost găsite incoruptibile și se odihnesc în mod deschis în Biserica Catedralei Irkutsk (**).

(103) Fapte. Petru cel Mare. T. IX. 45".

(103) Descriere, rukop. bibl. Tsarskogo. nr. 194.

(304) Istorie. Ierarh. 3. 453 în continuare. Sioyaar despre Sfinti 130. Presarea. Petru cel Mare Golik. IX. 333, 345.

%r¡

7.) Gavriil Putinsky, de la elevii Academiei din Kiev, profesor al Academiei din Moscova din 1706; a tonsurat un călugăr în 1707; ieromonah și predicator din 1709; din 1714 Prefect cu păstrarea postului de predicator. Prin darul elocvenței, Gabriel a devenit cunoscut lui Petru cel Mare și, pe când era încă la Moscova, a tradus câteva cărți în numele său. În 1718, Petru l-a chemat la Sankt Petersburg și l-a numit Ober-hieromonah al Flotei (***); în același an, pe 9 august, a ținut o predică pe corabia amiralului în prezența țarului. În 1721, Bujinski a fost făcut arhimandrit al Mănăstirii Ipatiev și sfetnic al Sfântului Sgnod; în același an a fost redenumit Arhimandritul Lavrei Treimii; în 1726 a fost sfințit episcop de Ryazan și în 1731 la 27 aprilie a murit la Moscova și a fost înmormântat în mănăstirea Zaikonospassky după voia sa.

8.) Prefectul Gideon Vișnevski din 1718 până în 1722, în care a fost numit rector.

9.) Gedeon Grembetsky a început să studieze la Academia din Kiev și a absolvit cursul la Academia din Moscova - în 1710 sau anul al 11-lea (*s), și a intrat profesor în clasa inferioară. În 1720 a fost profesor de retorică. În 1722 a fost numit prefect și a murit în această funcție în 1724.

(105) Și nu în 1719, mulți oameni au scris despre asta. Vezi Fapte. Petru cel Mare. VP, 105, 374. Sub lucrarea întocmită de clerici la Sankt Petersburg* cu privire la cazul țareviciului Alex* Petrovici și țarului la 18 iunie 1718, Gabriel a semnat astfel: Ieromonah Gabriel Prefect și predicator al Cuvântului lui Dumnezeu . Filosofia la Academia M., când Gabriel era prefect, a fost citită de Gideon Vișnevski. Vezi manuscrisul. prelegeri ale Academiei I.D. N. 193.

(Revista 1061, prelegerea scrisă de mână a Teologului. 1708-1710 în biblioteca Academiei M. D. N. 157.

10.) Platon „* Malinovsky, de la profesorii și prefecții Academiei de la Kiev a Prefectului Moscovei din 1724; în 1727, la 15 martie, a fost demis în urma unei cereri de boală la Lavra Pechersk din Kiev, dar în 1729 a fost numit rector al Colegiului Harkov și arhimandritul Vechei Mănăstiri Harkov; în septembrie 1742, la 19 septembrie, sfințit ca Episcop de Krutitsky, în 1744 a fost dăruit de Arhiepiscop, în 1748 a fost redenumit Arhiepiscopul Moscovei de Sevsk; a murit în 1754 și a fost înmormântat în Mănăstirea Minunea.

11.) Sofroniy M Malevich, prefect din decembrie 1727. În 1731 Rector.

12.) Inocențiu Neronovici, un elev de la Kiev, a intrat ca profesor al Academiei din Moscova în 1728; numit Prefect în august 1730. În 1732, a fost ales Episcop de Irkutsk de către Sfânta Filială din

Moscova, iar în iunie a mers la Sankt Petersburg pentru hirotonire, care a avut loc la 25 noiembrie a acestui an. A murit la 26 iulie 1741, după ce a marcat timpul scurt al slujirii sale prin trecerea la credința creștină a multor străini siberieni, dintre care botezatul Tunguz îi poartă și acum numele de familie.

13.) Stefan „Kalinovsky al ieromonahilor Mănăstirii Frăției din Kiev și prefecții Academiei de la Kiev a Prefectului Moscovei de la 1 august 1732; s Decembrie 1733 Rector.

14.) Anthony Kuvѣchinsky de la Kiev. Din martie 1733 mentor al filozofiei, din decembrie Prefect. În 1736 Rector.

15.) Chiril „Florinskiy. Prefect din iulie 1636; din 1741 Rector.

16.) Porfiry Kraysky, prefect din 1741 până în sept. 1742, apoi Rector.

17.) Ioann Koala Vich, Academia Iv Kiev. Prefect din 1742, - în 1745, sub rectorul Porfira, a fost profesor de Teologie. În 1748 Rector.

18.) Konstantin Brodsky, absolvent al Academiei din Kiev. La sfârșitul cursului, a fost funcționar la tipografia Lavrei Kiev-Pechersk; în 1745 a fost chemat la Academia din Moscova ca profesor de filozofie, în iulie 1748 a fost numit prefect, în august 1749 a fost numit mentor al teologiei și a fost șeful Academiei sub Recor Ioan, care locuia la mănăstirea Donskoy. În 1753 a fost numit rector al Colegiului Harkov și a murit în 1763.

19.) George Șcerbatski, de la prefecții Academiei din Kiev, a fost numit prefect al Moscovei și mentor al teologiei în 1753; murit la 18 august 1754.

20.) Gennady Dranitsyn, prefect din februarie. 1755 până în mai 1757, în care a fost numit rector.

21.) Vladimir Caligraf „Creștinat de la evrei”. Iz . profesori ai Academiei din Kiev în septembrie J755 au intrat în mentorii filozofiei în Academia din Moscova; din 12 mai 1757 Prefect şi Mentor de Teologie. Mitropolitul de Rostov Arseni Matsevici. spune despre el următoarele: „Arhimandrit. Vladimir Kadligraf a trecut peste, chiar și atunci (în 1757) un profesor și predicator în Biserica Maicii Domnului a lui Vladimir din Moscova a vorbit despre învățătura neghinei nu numai luterană și calvină, ci și evreiască, despre care a fost prezentată Sf. Sgnod „(**’). Consecințe

(9«7) Doioshevie A potaie Ca. Trunchi si> 1763 - Djo o propogad and. arc. Sf. Trunchi 1757 N 348.

Subiectul acestei prezentări a fost mutarea lui Vladimir de la Moscova la Iaroslavl, unde a fost pus la conducerea Mănăstirii Spassky. Am murit îngropat în Lavra Trinității.

22.) Iriney Bratanovici, de la profesorii Academiei din Kiev, a intrat ca predicator la Academia din Moscova în ianuarie 1755. Din septembrie 1757, profesor de filozofie. Numit prefect în august 1758; în 1759, la cererea sănătăţii precare, a fost demis din serviciul ştiinţific şi promovat la Mănăstirea Ugresh din Pgum; apoi a fost plasat Arzhyamandra-tom al Mănăstirii Petru și Pavel din Bryansk; în 1770 a fost transferat la mănăstirea Rostov Yakovlev; în 1775 a fost consacrat episcop de Vologda și a murit în acest rang în 1796.

23.) Inocențiu Nechaev s-a născut în 1722; a studiat și a absolvit un curs la Academia din Moscova și a fost profesor de retorică în acesta; în 1758 a fost tuns călugăr şi numit predicator; în august 1759 numit Prefect. Utsaom.St. La 8 august 1761, a fost numit arhimandrit al Mănăstirii Novgorod Antoniev rectorului Seminarului din Novgorod, dar a refuzat din cauza unei boli și a plecat să locuiască în Lavra Treimii, în care a fost numit vicar în același an. În 1763, a fost sfințit episcop de Korel și Ladoga, iar în același an a fost transferat în dieceza de Tver, de aici la Pskov și a fost uns de arhiepiscop în 1770. A murit în 1799 în repaus la Sankt Petersburg.

24.) Makariy Petrovici este din Temisvar în Ungaria; a primit educația inițială acasă, de aici s-a mutat la Academia din Kiev, iar în 1753 a venit la Moscova și a ascultat retorică la Academie,

filozofie și teologie. În 1758, a luat jurămintele monahismului și a fost numit profesor de retorică; în 1759 şi 1760 a fost predicator. 8 august 1761 numit Prefect și profesor de filozofie; iar prin decret la 17 noiembrie 1763 a fost numit Rector al Seminarului din Tver și Arhimandrit al Mănăstirii Jeltikov. A murit la Tver în 1766.

25.) Anthony Geraeplyuva-Zyblmkn ”, Prefect din 1763 până în 1768. Apoi rector.

26.) Teofilact Gorski, prefect din 1768. În 1770 Rector.

27.) Tikhon (Timofei) Malinin, originar din satul Ivanovo, provincia Kaluga, a intrat în Academie în 1755 și după ce a terminat cursul în 1763, a fost numit profesor de clasa inferioară și a corectat poziția de predicator, în timp ce încă un balet; tonsurat în 1764 și până în 1770 a fost predicator; iar în acest an, în septembrie, a fost transferat ca Rector la Seminarul Trinity, dar în octombrie a fost reîntors la Academie și numit de Prefect. În august 1771 a fost transferat la Seminarul din Tver de către Prefect și sfințit arhimandritului Otroh al mănăstirii; în 1774 a făcut Rector al acelei

Sempnarii şi Arhimandritul Mănăstirii Kolyazin. În 1775 a fost consacrat episcop de Voronej. A murit în 1793 în grad de Arhiepiscop de Astrakhan și membru al Sfântului Sinod.

28.) Ambrozie (Andrei) Pododiidov s-a născut în 1742 în satul Stogov, provincia Vladimir, nu departe de mănăstirea Makhrishchsky. Din 1757 a studiat la Seminarul Troptska, în 1764 a fost numit profesor acolo; tonsurat în 1768 și în august * a aceluiași an a fost transferat ca predicator la Moscova Aka-

14*

Demiya și trei ani au trecut de această poziție cu un succes excelent. În septembrie 1771 a fost numit Prefect al Academiei, iar în 1774 rector.

Wu Predicatori ieromonahi.

Ioasaf Turkevici, în 1710 a studiat filosofia la Academia din Moscova cu prefectul Stepan Prpbylovich, iar la sfârșitul cursului a fost repartizat vistiernierului mănăstirii Za-ikonospassky *: în 1721 a fost numit mentor și predicator al Seminarului din Novgorod. ; în 1722 a fost transferat ca predicator la Academia din Moscova.

Ieronymus Kolpetsky din Kiev. Predicator din 1723. În 1725, la cerere, a fost demis în Lavra Kievopechersk.

Victor Selietsky din Kiev. Predicator din 1729. În 1730, „de durere”, a cerut să meargă la Lavra Pechersk din Kiev.

Luka Konașevici. În 1730, un profesor de pititics; predicator din 1731. În iulie 1732, la cererea lui Minikh, a fost ales în clerul din Corpul de cadeți din Sankt Petersburg. În 1736 a fost promovat la Mănăstirea Arhimandritul Simonov. În 1737 a fost sfințit Episcop de Vologda, după care a fost transferat la Kazan, de aici la Belgorod; murit în 1758.

Joseph Skripitsy, pe când era încă ierodiacon și student la teologie, în 1730 a corectat poziția de predicator. La sfârșitul cursului, a fost aprobat ca predicator la 14 februarie 1733.

Dionysius Raikovski, 1733.

David Danelevich din 1731 - 34 profesor de infima și Farah. Predicator din 1737. În octombrie 1738, cel

a fost intrat în stareţul mănăstirii Andreevski cu demisia în funcția de predicator.

Demetrius (Daniel) Sѣchenoe „gen. în 1709 și a studiat la Academia din Moscova. A fost tonsurat călugăr în 24 noiembrie 1735 și numit profesor al lui Farah. În august 1738 a fost numit predicator, iar la 11 decembrie „conducătorul afacerilor nou botezate * din Kazan și promovat la arhimandritul mănăstirii Svyazhsky. Mitropolitul Post al Novgorodului.

Joasaph Khatuntsevsky, 17 ani.

Pavel Koneșkevici 1741 și 1742. În 1743 a plecat.

Iust Ruaichevskiy de la examinatorii diecezei Ustyug, predicator în 1742. Dar în noiembrie a acestui an, „pentru slăbiciune” a fost returnat la Kiev.

Simeon Shmigelsky a fost chemat de la Kiev la locul lui Rusichevsky în noiembrie 1742. S-a retras în septembrie 1743 la Mănăstirea Zlatoverkhomihailovsky din Kiev.

Simon Borețki din eparhia Cernigov a intrat în locul lui Shmigelsky la 16 februarie 1744, dar a murit la sfârșitul anului.

Teofil de Krasnopolsky, ieromonah al Mănăstirii Alexandronevski, predicator din octombrie 1743. În decembrie 1744 a fost promovat stareț al Mănăstirii Înălțarea Crucii.

Lavrenty Yasinsky de la Ierodiaconii Mănăstirii Smolensk Avramiev a fost numit predicator în decembrie 1744. În 1745 ieromonah. Cuvântul lui este cunoscut în a 29-a săptămână după Rusalii (#08). În 1746 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Blagoveșcensk din Nijni Novgorod.

(O0S) Descrie, bnbl. Moscova General - Jethor. și Drova, dep. 1. NU OIE.

Nlarion Zavalevich a fost chemat la Kiev în februarie 1743 și numit profesor de milă. A fost ales predicator în 1747. Dar în 1749 a fost trimis într-o misiune în China la arhimandritul Gervasius.

Iosif Zolotoy a absolvit cursul de chiuvete. Academiei si la sfarsitul anului 1744 a fost numit profesor de gramatica si infpma; în 1745 a fost tonsurat şi transferat la profesorul de sintaxă. Predicatorul a fost numit în 1748. În 1750, a fost înaintat stareț al Mănăstirii Serpuhov Vlădicini cu obligația de a „cuviință și cu rangul de preot al Cuvântului lui Dumnezeu, să rostească mereu predici fără nicio scuză”. În 1751 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Vysokopetrovsky din Moscova. În 1761, a fost consacrat episcop de Vologda și a murit la Vologda în 1774.

Actul Vonifaty Boretsky al mănăstirii Kiev-Sofia în septembrie 1751.

Vladimir Zelensky din iunie 1752.

Trifillii a fost chemat în 1753 de la Mănăstirea Makarievsk din Nijni Novgorod.

Gideon Krinovsky, de la prefecții Academiei din Kazan, a intrat în profesia de predicator în iulie 1751. În 1754 a fost ales predicator de curte și în același an a fost promovat arhimandritul Savvin al mănăstirii; în 1758 a fost transferat la Lavra Treimii. În 1761, a fost consacrat episcop de Pskov. A murit în 1763.

Theophan Sulima de la Lavra Kievului a fost trimis în ianuarie 1756. În august 1756 a fost promovat arhimandrit al mănăstirii Kostroma, în care a murit.

Gideon pz al examinatorilor diecezei Kruptsky propo

vodnik 1759 și 1760. În acest an a fost promovat la hegumen al practicii lui David.

Savva te Noaeoich în locul chemării anterioare a Kievului din 1760. În 1761, a fost demis la Kiev „cu respect pentru munca sa academică”.

Puterea ei este veche de la Kiev. Din 1756 a fost profesor de syntak-snma, apoi piitiki și rhetor uhu. Predicator din 1762 până în 1765, în care a fost demis din cauza unei boli și numit Constructor al Mănăstirii Perervinsky.

Arhimandritul Lntony a intrat în preoție în locul lui Titov Malinin în 1770 de la Mănăstirea Novgorod Vyazhptsk.

d) profesori.

Sophronia, Lviu. Pe IriѣzDѣ la Moscova de la Novgorod în 1708, am fost reținut de Stefan Yavorsky și am deschis o școală greacă în Complexul Kazan. Din 1712, împreună cu Lopatinsky, a fost angajat în corectarea traducerii Bibliei și a primit 50 de ruble pentru această lucrare. intr-un an După moartea fratelui său Ioannikius în 1717, el a susținut singur școala greacă și a fost inclus în tutorele cu normă întreagă ai Academiei, primind același salariu ca și ei. În lista tutorilor Academiei din 1720, Sophronius ocupă un loc imediat după Rectorul Teofilact și este numit profesor grec. Muncile pe termen lung i-au adus lui Sofronius o aprovizionare sigură: în 1717 grecii SteFan și Ivan Dmitriev și suedezul Dmitri Kirilov au furat 1.715 ruble de bani (íOβ) de la Sofronius. În 1722, Sofroniy a fost promovat la Arhimandritul de Ryazan Solot-

(909) Arhiva cazuri. Mpnst. Iaostr. din 1719 Ciorchinul 98. N 14.

rangul mănăstirii și în același an a fost numit Episcop de Smolensk, dar nu a fost aprobat pentru bătrânețe. Mănăstirea din 1730 a murit în Solotchyna ”Lonya 15, având 78 de ani,

Raphael Zaborovsky, născut în orașul polonez Zaborov. A primit educația inițială în școlile poloneze, apoi a studiat la Academia din Kiev și a ascultat cursuri filozofice și teologice la Academia din Moscova și a fost tonsurat călugăr de Stefan Yavorsky la Moscova. La începutul celui de-al doilea deceniu al secolului trecut, a fost profesor de retorică la Academia din Moscova și de acolo a fost luat pentru a deveni Ober-hieromonah al Marinei. Din 1743 până în 1747 Mitropolitul Kievului.

Vasily Vigovsky, născut în Ucraina, profesor de filozofie la Academia din Moscova; a murit în 1718, la 25 de ani, și a fost înmormântat în Mănăstirea Zaikonospassky (·*·).

David Skaluba, ieromonah, profesor de milă în 1720.

Bartolomeu Filevski, ieromonah, profesor de sintaxă în același an. A absolvit cursul Academiei din Moscova și a fost tuns călugăr la Mănăstirea Zaikonospassky. În 1731, a fost sfințit arhimandrit și, prin decretul din 17 august, a fost numit misionar în Kamchatka cu un salariu de 200 de ruble pe an, pe lângă banii de funcționare. În 1733, a plecat în misiune cu ieromonahul Alexandru al Mănăstirii Zaikonospassky, ierodiaconul Alexandru și mai mulți studenți ai Academiei din Moscova. Misiunea a ajuns la Yakutsk în 1735, dar anul viitor

(310) Epitaf pe o placă de fontă lângă altarul bisericii de jos, bufniță, în partea dreaptă

între Bareolomeus și ierodiaconul Alexandru a apărut o ceartă, iar în urma unui denunț formulat împotriva lor de către ieromonahul Alexandru, Vareolomei a fost trimis în 1737 la biroul de afaceri secrete, din care a fost trimis ulterior la Cancelaria Suverană a Moscovei; în timpul interogatoriilor s-a îmbolnăvit și după câțiva ani a murit (*“).

Joseph Arezhnitsky, ieromonah, profesor de gramatică în 1720.

Adam Staiuevici profesor „ary în același an.

Ieromonah Justin Rudzinsky. În 1722 a fost trimis în Polonia pentru a afla despre opresiunea pe care o sufereau ortodocșii de la romano-catolici. La întoarcerea de acolo, a fost repartizat ca profesor de retorică în locul lui Rafael.

Alexei Kirillovich Barsov, fiul unui preot de la Biserica Treimii, din Troitskaya, la Moscova. A studiat chiar înainte de Likhudov la o școală de tipografie, iar la sosirea lor în 1685, s-a mutat la ei la Mănăstirea Bobotează și apoi la Academia Zaikonospassky. La sfârșitul cursului, a intrat în funcția de funcționar într-o tipografie și s-a angajat cu traduceri din greacă; a fost însărcinat să traducă

scrisorile Patriarhilor Răsăriteni către Suveran. Când, după ce a părăsit Moscova, Sophroniya Lihuda, școala greacă, care exista separat de Academie în tipografie, a fost transferată la Mănăstirea Zaikonospassky, Barșov în 1725 a fost repartizat la această școală ca profesor, „la discreția Protectorului. al Școlilor Gavril Buzhinsky" (8, ï). Gede-

(9tl) Asamblat. legea, Marea Britanie. 96 sept. 1739 şi 9 ianuarie 1744. Siberian. gstnpk 1899. Part. XVII. 85.

(919) Flux. 1795 n arhi. Moscova Spirit. Corpstory.

o, Vișnevski! fostul rector al Academiei din acea gaură, vorbește despre Barsov că „era priceput în latină, și mai mult în dialectul grecesc și conținea o shiola destul de grecească". Barsov a predat la Academie până în 1731, în care a fost numit director al tipografiei. A murit în 1738.

Isaac Khmarny hieromonaiy, profesor de smitaksima până în 1727, chemat de la Kiev în 1724,

Paisii Tynovskij ieromonah, profesor de gramatică Din 1724.

Serapion Ililevitch ierodiakon, profesor de shkimy din 1724 până în 1728.

Zelosul ieromonah Ianovici al Mănăstirii Kiev-Sofia, numit în 1724 la catedra de imnologie, în 1726 a citit catehismul. În 1727, a fost demis la cererea de boală la Kiev.

Ierofey Iosifovich ieromonah, profesor de sintaxă din 1727.

Stefan Shumsky ieromonah, chemat de la Kiev în 1728 și în 1730 a fost profesor de retorică. A murit în 1731.

Teodor, după Teofilact Kvptnitsky din Kiev, profesor de sintaxă în 1730. În 1732 a fost transferat la preoție, tunsurat și sfințit ca ieromonah în 1733. În 1739, în decembrie, TheoFI-Lakt a trimis în dieceza Vyatka să pregătească protejați în funcția de cler.

Herman Konasheviy, fiind ierodiacon, în 1728 a fost cerut de la Kiev ca profesor la o clasă de gramatică; dar în 1730 „de durere" a fost demis la Kiev.

Ivan, în monahism, Iona Leshchinsky a intrat de la Kiev în 1730 ca profesor de iphima și ara. B 1732

an tonsurat si tradus in gramatica. În 1739, a fost trimis în dieceza Krutitsy pentru a instrui protejați.

Grigorie, în monahism Ghedeon * Lntonoky, originar din Rusia Mică, din satul Dobrotova, fiul ceaunului sutei de Kroleveți. A fost educat la Colegiul Harkov și în 1738 a fost repartizat la Academia din Moscova ca profesor de Farah, în 1739 - gramatică și infnma, în ianuarie 1740 a fost tonsurat călugăr; în 1742 a fost profesor de sintaxă, în noiembrie același an * a fost transferat la băutură, în 1743 - la retorică, în 1744 a fost promovat la arhimandritul mănăstirii Harkov Pokrovetgo, hotărât de rectorul Colegiului * . Pene Vmu are voie să poarte o panagia presărată cu diamante. Cuvântul lui este cunoscut în săptămâna a 21-a după Rusalii, propovăduită la Moscova în 1742 (**').

Sofroniy Zeminsky, ieromonahul Mănăstirii Catedrală Cernigov, a fost chemat să devină profesor de retorică în 1739.

Samuil* Rubchanovsky, ieromonah din Kiev, profesor de poezie din 1739. În 1742, profesor de retorică. S-a retras în 1743, din cauza sănătății precare, la Lavra Pechersk din Kiev.

Teodor, în monahism Theophanes of Charnucky, născut Micul Rus, din orașul Cernukh. Profesor din 1739. A fost tunsurat călugăr în ianuarie 1740. În 1742 a fost profesor de poezie, dar în noiembrie a acestui an a fost demis la Kiev. Din 1748, a fost vicarul Lavrei Treimii-Sergiu. În 1753 a fost hirotonit episcop de Nijni Novgorod. În 1773 a fost retras în Lavra Pechersk din Kiev cu pensie și a murit acolo în 1780.

(Î13) Sopi*, experiență. óuÓJÍcorp. I. N 1190.

Grigore. Kondakov a absolvit cursul la Academia din Moscova în 1741 și în noiembrie a acestui an a fost numit profesor al lui Farah. În 1744, pentru că a refuzat să intre în monahism, a fost demis din Academie și a intrat în biroul unui tipograf.

Alexis, în monahism Arseni Mogilyansky, a fost chemat de la Seminarul din Tver în noiembrie 1741 și numit la Academie ca profesor de gramatică și informare. În anul 1742 a fost tuns călugăr și în octombrie a acestui an, fiind ierodiacon, a fost transferat la dascălul Lavrei Treimii; în 1743 a fost ales predicator de curte; în ianuarie 1744 a fost promovat arhimandritul Lavrei Treimii și în același an a fost hirotonit arhiepiscop de Pereyaslavl. În 1752, din cauza unei boli, s-a retras la Mănăstirea Mântuitorului Novgorod-Sversky.

Teofil din Benklev ierodiacon. Dintre elevi de la Kiev, a intrat în 1741 ca profesor de gramatică și știință. În 1743, ieromonah. Vybyl în 1744.

Ioil Vrublovekiy ierodiakon din Kiev; în noiembrie 1742 a fost numit profesor de sintaxă în locul lui Charnucky. În 1743 a mers la misiunea de la Beijing cu arhimandritul Gervasy Lentsevsky și a murit acolo.

ieromonah Ananiya Mokritsky; a intrat la Kiev la sfârşitul anului 1743 ca profesor de sintaxă; iar în 1745, din cauza bătrâneții, a fost demis la Lavra Kievului.

Jacob Blonnitsky s-a născut în 1711; în 1724 a intrat să studieze la Academia din Kiev; în 1729 a fost tonsurat călugăr şi a continuat să studieze. La sfârșitul cursului, a intrat în Mănăstirea Lubensky Mgarsky ca ieromonah. În 1741 a fost chemat la Tver

Seminar şi numit profesor de retorică, dar în 1743 L>du s-a retras la mănăstirea Lubensky. La sfârşitul aceluiaşi an, la recomandarea mitropolitului Kievului, Rafael Zaborovski, a fost chemat să predea limba greacă la Academia din Moscova şi i s-a dat o cameră într-o mănăstire grecească. El a scris o scurtă gramatică greacă în latină pentru studenții săi. În 1745, Blonnitsky a fost instruit de Sfântul Sinod să preia sarcina de a corecta traducerea Bibliei, pe care a continuat-o până în 1748. În acest an, împreună cu episcopul Joasaph Gorlenok, a plecat la Belgorod și acolo s-a angajat cu traduceri din greacă. În 1751 a mers pe Muntele Eon, a revizuit manuscrisele grecești în mănăstirile de acolo și a alcătuit un lexic eleno-slav mare și slavo-eleno-latin. În 1761, s-a întors la Kiev prin Constantinopol, a fost ocupat cu alcătuirea unui lexicon latino-slav aici și, fără a-și termina munca, a murit.

Nicodim* Rudinski ieromonah, profesor de retorică în

1744 - al 7-lea an. În august 1747 a intrat în Sankt Petersburg ca profesor al gentry-ului Corpului de cadeți și a murit aici la începutul anului 1753.

Kodrat, în monahism, Kiril * Grigorovici, la finalul cursului la Academia de la Kiev, a fost numit în 1744 profesorului de la Fara din Moscova. tonsurat

1745 si tradus in gramatica si inFima; în lista din 1748 este numit călugăr şi dascăl de milă; în 1752, ieromonah și profesor de retorică. În martie 1753, a fost numit profesor de drept în Corpul de cadeți al nobililor. Potrivit mitropolitului Platon, el și-a încheiat viața nefericit.

L&anasy Pelsky, student la teologie la Seminarul Alexandru Nevski, numit prin decret la 4 martie 1745

an într-un profesor de greacă la Moscova: Academia în locul lui Blonnitsky. În 1753 a fost transferat la profesorul de retorică; în 1754 a intrat în tipografia Suveranului Moscovei ca tovarăș al Directorului, cu un salariu de 250 de ruble pe an. În treburile din 1778 este numit Consilier Colegial și Director al Tipografiei.

Andrei, în monahism Ambrozie Yumatov. A absolvit cursul la Academia din Moscova în 1745 și în septembrie a fost repartizat ca profesor de faruri; în 1748 profesor de sintaxă, în 175'2 ieromonah şi profesor de poezie. În 1753 a fost numit misionar în China în locul lui Gervasius Lentsevsky, iar la 13 iulie a fost promovat arhimandrit. La 1 septembrie 1754, Ambrozie a sosit în Kitam și a locuit la Beijing până în 1771, în care a murit la 1 iulie. Chinezii i-au vorbit despre el trimisului rus Bratishchev cu laude excelente.

Lavrentiy Chepelev hierodiakon, a intrat profesorul de analogie în П4Ї; în 1752 ieromonah şi profesor de gramatică. A murit în exil la Irkutsk.

Ieromonahul Ioasaph Yaroshevsky, vicar al mănăstirii Kievobratsky, chemat la profesorul de retorică în martie 1753. Din septembrie mentor al filosofiei. În 1754 era predicator. La începutul anului 1756, a fost demis pentru o promisiune făcută Mănăstirii Kiev-Sofia.

Varlaam ieromonah slovac, profesor de filozofie în 1749-1752.

Ilariop Shiryaev, ierodiacon, profesor de retorică în 1759.

Konstantin Borkovsky ierodiacon, profesor de pititică în 175, mai târziu retorică. Din septembrie 1757 predicator. Din 1759 a plecat ca arhimandrit la Kazan, unde a murit.

Teofilact Meles ierodiacon, profesor de syntais - în mai 1754 a fost trimis în Holstein.

Ilya Pavlutsky, ieromonah, profesor de gramatică în 1754.

Ieromonah Ieronim. Profesor de gramatică și informație din 1756. În 1760 a fost trimis la examinatori din eparhia Tambov.

Moise ieromonah din Kiev. În 1755 a intrat ca profesor de retorică și filozofie la Seminarul Vladimir. În noiembrie 1758 a fost transferat ca profesor de limbile ebraică și greacă la Academia din Moscova. În 1761, a fost demis la cererea Mănăstirii Kiev-Sofiysky.

Ieromonah Veniamin, profesor de retorică în 1759.

Ignatius Lavrovsky, studenți de la Kiev, a intrat în 1763 ca profesor de gramatică și pnfimy. În 1768, după încheierea căutării unui incendiu care s-a produs din indiscreție în timpul încălzirii sobei din camera sa, a fost îndepărtat din post și trimis la Kiev sub supravegherea Mitropolitului.

Pyotr, în monahism Porfiry Lipnyagov, a absolvit cursul la Seminarul Trinity și în septembrie 1768 a intrat în Academie ca profesor de sintaxă; tonsurat în 1769. În 1774 a fost profesor de retorică și în același an a fost promovat egumen al Mănăstirii Spassky Kolomna.

2) Soarta elevilor,

„Rădăcina învățării este amară, dar fructele ei sunt dulci”, spune un proverb străvechi. Calea predării de lungă durată este dificilă, mai ales când mijloacele de a asigura viața sunt rare; dar kan este îmbucurător apropiindu-se de final

cât de reconfortant este conștientizarea că în curând o persoană va intra într-o viață independentă, că va fi importantă în societate, va aduce chiar și un mic beneficiu Bisericii și patriei. Ce speranțe strălucitoare pentru viitor, ce drum larg de acțiune!

După ce a acceptat titlul de student la filozofie, studentul Academiei depune un jurământ de credință față de țar. Reglementările spirituale vorbesc despre aceasta: „de îndată ce (un student) vine la o minte desăvârșită și ajunge la mari învățături, trebuie să depună jurământ în biserică, împreună cu ceilalți frați ai săi, că vrea să fie credincios Majestății Regale și Moștenitorul său și este gata de slujire, până la care este plăcut și va fi chemat prin decretul Suveranului ('14)". Pentru a profita din plin de beneficiile promise de oamenii de știință ai Academiei, a fost necesar să parcurgem tot drumul de studiu și Guvernul grijuliu a făcut din aceasta o regulă pentru studenți: cunoașterea colegiului spiritual”. Discuând în continuare acest lucru, Regulamentul spune: „Rectorul ar trebui să se uite cum să țină studenții constante până la capăt; dar alții capabili, cât vor ei, locuiesc la Academie, iar când și unde vor, pleacă. Ce-i cu bunătatea asta? numai pierdere deșartă. Studenții ar fi făcut evidență că până la sfârșitul studiilor ar rămâne în Academie, sub o mare amendă, dacă nu și-ar fi îndeplinit jurămintele fără extremă nevoie ('**)”. Această regulă, în special, a avut un efect permanent asupra elevilor care primeau un salariu; prin decretul Sf. Snod din 1745,

(914) Băuturi spirtoase, reg. despre casa. scoli. § 94. (315) Spirit. regl. despre casa. scoli. Secțiunea 15.90.91.

cano, pentru ca cei care au studiat la kosh de stat, fără a termina cursul, să nu fie demisi în niciun fel de la Academie. La sfârșitul cursului, studenții au primit un asht cu certificat de „artea lor” și apoi „a fost posibil să le prezinte Majestății Țarului și, prin decretul Majestății Sale, să stabilească lucruri noi (***)”. Despre cei care au absolvit cursul, rectorul era obligat să trimită o prezentare specială Sf. Suveranitate și să nu le dea certificate fără să aștepte ordinul Suveranității. Ulterior, certificatele au fost depuse anterior la Oficiul Suveranității Moscovei, iar apoi au fost deja eliberate studenților (* 18). După ce au primit certificate de predare și comportament, elevii Academiei au intrat în diferite locuri ale secțiilor spirituale și civile. Scopul lor a fost extrem de variat.

eu. ADMITERE ÎN DEPARTAMENTUL EPIOCIAL.

Cu o varietate de științe predate la Academie, cu o diferență în clasa de studenți, Academia avea ca scop principal - să pregătească pastori și slujitori ai Bisericii din elevii lor. Prin urmare, principala ieșire din Academie era slujirea Bisericii. Și în acest caz, oamenilor de știință li se promit avantaje: „care studenți”, spune Regulamentul, „după finalizarea predării, cei mai plăcuti li se vor părea lucrării spirituale și ar fi printre episcopii cei mai apropiați de toate gradele de suveranitate, mai mult decât alții, chiar dacă sunt egali cu ei.”

(916) Ibid § 91. 96.

(917) Spirit. Rem. oh doi. scoli. J95.

(918) Afacerile arhi. Sviod. birou 1768 N 195,

priceput, dar needucat în Academie (**)”. Pentru copiii din cler se indică cu strictețe o cale de obținere a diplomelor ierarhice - calea educației academice. În decretele lui Petru (1708 și 1710) se spune: „Marele Suveran a poruncit preoților și diavolilor, și Ponomarevilor și diaconilor și santinelelor și copiilor prosvirnitsy să învețe în școli latine și grecești. Iar cei care nu vor să studieze în acele școli și nu ar trebui să fie hirotoniți nicăieri ca preoți și diaconi din partea tatălui și ca funcționari și fără grad, în afară de gradul de soldat, nu trebuie acceptați cu strictețe .

acest decret este exprimat cu privire la înființarea Suveranității de către Sg dar casa: „copiii preoți și diaconi care nu acceptă științe nu vor fi preoți, iar dacă sunt acceptați diaconii, vor fi preoți (”*)”.

De obicei studenții de teologie și filozofie aveau dreptul să ceară locuri preoțești în capitală; studenții de retorică puteau intra în locurile diaconului; studenții de sintaxă și piitiki au fost identificați ca funcționari. Preoții bisericilor rurale puteau veni din piitiki. Но это правило не было постояннымъ, безъ изключеній: въ случаѣ поступленія на отцдолюченій: въ случаѣ поступленія на отцдолюченій держанія осиротѣвшаго семейства, оставшагося послѣ священнослужителя, было дѣлаемо семейства, оставшагося послѣ священнослужителя. о священники въ столицу опредѣляли изъ реторики, впрочемъ съ обязательствомъ, что и сод вомъ, чторики нчанія desigur, deși Filosofic. În conformitate cu decretul din 1739, care prevedea că oamenii de știință ar trebui

(319) Spirite. Reg. despre școli. §36.

(990) Colectat. Lege. R. I. Vol. IV. M 9308.

(991) Decretul Sf. Cm. 1 sept. 1791 în dvdah arh. Zmpcjosp. mănăstire.

preoții skovskie au rostit predici la programare, semnate printre alte biserici ale Hrănirii Veșmântului Domnului, care se află lângă Mănăstirea Donskoy, preotul Ivan Grigoriev - din retorică: „de două ori pe an mă angajez să spun”. S-a întâmplat adesea ca studenții Academiei din Moscova să fie chemați în locuri preoțești în alte eparhii, iar apoi fiecaruia dintre ei li s-a permis să fie exclus în ordinea de producție în rândurile bisericii sau să fie promise beneficii speciale: de exemplu, în 1730, un student al Academiei care nu avea încă gradul de student, Nikolai Rostovetsky a fost numit direct protopop al Bisericii Catedralei din Riga. În 1729, un student la filozofie, Savva Berzhkovsky, a fost promovat preot al Bisericii Epifaniei din Kronstadt, nou construită, cu un salariu de 10 ruble pe lună și cu speranțe de venituri de la 7.000 de enoriași. Cu astfel de promisiuni și beneficii, au existat mereu cei din Academia din Moscova care doreau să intre în locurile oferite în alte eparhii, cu atât mai mult cu cât mulți dintre studenți erau constrânși de sărăcie și erau gata să meargă la mii de mile de patria lor: în 1739, unul dintre studenții b a decis să fie diacon la ambasada rusă a bisericii din Londra.

2. INTRAREA ÎN SERVICIUL SCOLAR.

Cei mai buni elevi ai Academiei au ocupat posturi didactice fie în Academie, fie în școlile altor eparhii. Un profesor al Academiei nu putea fi decât un curs complet de studiu complet: au intrat în seminariile nerezidente din filozofie, și chiar din. retorică. Atunci când alegeau un profesor la Academie, pe lângă meritele personale ale elevului, au avut în vedere dispoziția lui față de monahism și, uneori, chiar au luat de la el o promisiune că el

după preluarea mandatului, va fi tonsurat călugăr. Cu o astfel de obligație, au fost numiți mentori: Grigory Dranitsyn, Andrey Yumatov, Grigory Kondakov și alții. Sub Petru și până în 1731, decretul bisericesc cu privire la o perioadă de probă de trei ani pentru cei care doreau să devină monahal a avut deplină vigoare, iar această regulă, scrisă în Regulament, a fost aplicată în plină vigoare studenților și îndrumătoarelor Academiei. În 1733, a fost repetat special pentru ei, și în expresii stricte (24c). Dar în 1739, în cazul tonsurii profesorilor Academiei Charnucky, Lntonsky și Kaminsky, Sf. Sinod a intrat în prezentarea împărătesei și, după Cea mai înaltă aprobare a prezentării, a făcut următoarea definiție: „ dascăli pomeniți, la cererea lor, de treapta monahală, după rangul bisericesc, cinste prin șase luni de ispită; Ce este în Regulamentul spiritual o astfel de interdicție, pentru a nu lua tonsura fără o ispită de trei ani, și este necesar: și apoi urmează mai multe despre acelea, despre ce fel, viață și stare, ce sunt și ce pot suferi pentru jugul monahal

cu nerușinare și nepătimire, nu se știe; iar despre acesti profesori de la Rector si Prefect s-a marturisit ca se aflau intr-o stare buna. Ei bine, ei, trecând prin predarea școlii încă din anii tineri, au suferit eforturi considerabile zi-noapte, sărăcie și neajunsuri, care toate, spre acceptarea jugului monahal, au avut să fie un mod considerabil

.

Decret nominal, căruia i se permite tunsura monahismului prin. o perioadă de încercare de șase luni, iar aceasta se datorează numărului mic de călugări observat; in ceea ce priveste

(222) Cazul M. Schaod. Palton. 1733 nr 387.

(223) Del. Arhiva. Sf. S vu ode 1739 N 450 p. 31. protocol 1740 Yann. 16.

oamenii de știință din decret spune că „în institute pentru pregătirea absolvenților în ay la un preot și slujitor bisericesc, copiii din eparhiile școlii (în care este simplu și foarte util să fii dascăli de la monahări) nu determină pe nimeni. Așadar, au ordonat: seminariștii care și-au terminat studiile, despre care li se vor prezenta despre cei fericiți și respectabili din lumea trăirii mărturiei cuvenite, a monahismului de drept și după o ispită de șase luni (4M).

Funcțiile didactice din acele vremuri aveau gradele lor în concordanță cu gradele școlilor: cei care terminau cursul la Academie nu erau determinați direct să fie profesori ai claselor superioare, ci mai întâi intrau în clasele inferioare, apoi, când se deschideau posturi vacante. în clasele următoare, ei au fost treptat transferați la acestea. Un astfel de ordin a eliminat în mod firesc specialitatea în educația mentorilor și i-a încurajat să pună în valoare cunoștințele tuturor științelor dobândite la Academie.

/ Academia din Moscova a fost un teren propice pentru profesorii pentru școlile nerezidente, care din vremea lui Petru cel Mare au fost înființate la departamentele episcopilor: primii plantatori de știință din multe dintre ele au fost studenți ai Academiei din Moscova. Așadar, în 1728, în școala slavo-latină deschisă de Prea Sa Gideon Vișnevski la Smolensk, Alexei Bezstuzhev, student al Academiei din Moscova, a fost numit primul profesor. În 1729, la Astrakhan a fost deschisă o școală latină și, la cererea Preasfințitului său Barlaam, un student Pavel Goroshkovsky a fost trimis de la Academia din Moscova ca profesor. În același an, la Pskov a fost deschisă o școală slavo-rusă, iar acolo a fost ales ca profesor un student al Academiei Kraisky. În 1783, student la Teologie Joasaph Koz-

^•94) Adunat. Lege. Icre. Han. T. XI, 8389 uk> mai 98 (741

min a fost numit tutore al școlii Kolomna, instituită de episcopul Veniamin la casa sa. Pentru prima dată, la școală au fost recrutați 45 de elevi. În 1739, un student al Academiei Ierodiaconului Zosima a fost trimis acolo ca profesor. În același 1739, un student al Academiei Nerun a intrat în profesorul școlii din Irkutsk, restaurată de Prea Sa Inocențiu Neru-novich. În 1742, studentul Ivanov a fost trimis să predea la Seminarul Nijni Novgorod, fondat de Prea Sa Pitirim. Din 1744, când a fost deschis Seminarul Krutitskaya, profesorii din acesta erau aproape întotdeauna de la elevii Academiei din Moscova. În 1745, Preasfințitul Luca, episcopul de Veliky Ustyug, a cerut de la elevii Academiei din Moscova „nu numai pentru syntasima, ci ocazional și pentru școli superioare capabile” la Seminarul său. În 1747, un student al Academiei din Moscova a intrat acolo ca profesor de retorică, în locul defunctului profesor ieromonah Mihai. De la înființarea Seminarului Trinity, profesorii homosexuali au fost adesea studenți ai Academiei.

3. Trimiterea în misiuni.

Academia din Moscova a trimis muncitori harnici în Orientul Îndepărtat în domeniul slujirii apostolice. În acest caz, la alegere, ei erau conduși de o regulă prudentă - să nu fie tăiați de atașamentele familiale - și trimiteau în misiune în principal orfani care nu erau ruderi prin legături de rudenie, sau de la monahări. Cât de multă abnegație era nevoie atunci când porniți într-o călătorie atât de lungă! Câte osteneli, privațiuni, primejdii au în față! Iar elevii Academiei s-au dovedit a fi destul de demni de a fi aleși

o serie de servicii atât de înalte. Misiunea de la Beijing a fost una dintre cele mai importante și dificile. Chinezii neîncrezători priveau cu suspiciune la imigranții din Europa și doreau să-i vadă pe misionarii ruși ca agenți politici. Această opinie nefavorabilă a fost susținută de iezuiți, care au căutat stăpânire exclusivă în chestiunile de credință în Orient. Prin urmare, călătoria în China a Preasfințitului său Inocențiu nu a avut loc și problema a fost oarecum îmbunătățită prin numirea în China ca trimis al contelui Savva Vladislavich Raguzinsky, care s-a recuperat din Rusia în 1725 și sub autoritatea căreia misionarii noștri * s-au putut stabili atunci când și-au deschis activitățile. Trei studenți ai Academiei din Moscova Luka Voeikov, Fyodor Tretyakov și Ivan Shestopalov au fost trimiși cu el cu numirea unui salariu de 130 de ruble pe an pentru fiecare. La cererea urgentă a contelui Raguzinski, la încheierea unui tratat cu Imperiul Chinez, a fost construită o biserică pentru misionarii din Beijing la casa ambasadei ruse, dependentă de Bogdykhan, iar misionarilor li s-a promis întreținere pe cheltuiala vistieriei sale. . Voeikov, Tretiakov și Shestopalov, la sosirea la Irkutsk, au rămas acolo pentru a studia limba chineză și au plecat la Beijing deja în martie 1729 împreună cu șeful misiunii arhimandritul Antony Platkovsky și au ajuns acolo în decembrie acelui an. Cu toate acestea, Platkovsky a fost demis curând de la Beijing, iar în 1732, prin decretul Sfântului Sgnod, au fost aleși studenți de la Academia din Moscova, ieromonahul Antony Lkhov-sky, ierodiaconul Victor și doi studenți Peter Ievlev și Peter Kamensky

cu numirea salariului lor. „ de la suma caravanei „la primele 300 de ruble, a doua 200, la studenții desemnați în cont, 60 de ruble pe an. Dintre aceștia, Victor a fost lăsat în Irkut-

skъ; Anthony a locuit la Beijing până în 1746 „și apoi a plecat în Rusia; Kamensky a fost trimis în Rusia mai devreme, și anume în 1744. În 1753, a fost numit un nou șef al misiunii, un profesor al Academiei din Moscova, Amvrosy Yumatov, și cu el au fost trimiși vistierul mănăstirii Zasho-nospassky Sofrony și trei studenți ai Academiei „din retorică - Stefan Zimin, din shitika - Ilya Ivanov și Alexey Danilov; toți trei au fost numiți funcționari la biserica ambasadei cu producția unui salariu de 200 de ruble fiecare. Dar această misiune a fost nefericită. Arhimandritul Ambrozie, Hieromoiah Sofroniy, Ilya Ivanov și Alexey Danilov au murit la Nekin, iar Zimin a trăit acolo până în 1772 și s-a întors în Rusia. Lucrarea misiunii chineze nu a rămas fără succes: păgânii s-au convertit la credința creștină, iar în 1738, la biserica rusă din Beijing, diaconii, sacristanul și grefierul erau din chinezii nou botezați. Elevii Academiei au deschis o școală pentru chinezi, în care predau limba rusă și, în același timp, ei înșiși erau implicați în studiul literaturii chineze.

Elevii Academiei au lăsat o amintire bună pentru ei și pentru Kamchatka. În 1733, arhimandritul Bartolomeu Filevski a fost trimis acolo ca misionar, iar împreună cu el au fost numiți ieromonahul mănăstirii Zavkomosiassky Alexandru și 12 studenți ai Academiei din Moscova, cărora li sa ordonat anterior să fie trimiși la Academia de Științe, probabil pentru a-i informa despre unii sfinti.denii in limba Kamchatka. Lomonosov scrie următoarele despre soarta lor: „Doisprezece elevi de la Școlile Spassky, care au sosit de la Moscova în 1733, au fost trimiși în expediția Kamchatka și acolo, cu excepția lui Krasheninnikov, a devenit inaptă, fiind fără milă; care a rămas la Sankt Petersburg, fiindu-i frică de ceva vreme

în sărăcie de dragul întreținerii proaste, au fost deteriorați în arte și în birou ("*)". Motivul eșecului acestei expediții a fost însuși Vareolomy, care, nefiind ajuns în Kamchatka, a fost întors de la Yakutsk și, în anumite circumstanțe, la Moscova. În locul lui, în 1742, a fost numit arhimandritul Joasaph Khotuntsevsky, „da, pentru educația tinerilor, care din mdololatorialism pot fi aduse în credința lui Hristos, rodia rusă, grundul cu interpretarea poruncilor divine și alte lucrurile și catehismul”, au fost aleși doi studenți la filozofie de la Moscova: Alexey Lastochkin și Dmitri Kamshign; „Da, pentru predarea alfabetului și a silabelor, a cărții orelor, a psaltirii și pentru a scrie tot felul de predici legate de acesta”, au fost aleși trei orfani din școlile inferioare: Peter Gryazny de la poetică, Peter Loginov de la sintaxă. , și Vasily Kochurov din Fara. Elevul piitikului SteFan Nikiforov (”**) a fost numit la sacristan. Salariile se datorează primilor doi studenți a câte 150 de ruble fiecare; alte 100 de ruble pe

an. În plus, este prescris să le oferiți o cantitate suficientă de făină și cereale. Misiunea a părăsit Moscova în februarie 1743; a ajuns în Kamchatka în august 1745. Misionarii au dat dovadă de un zel extraordinar în convertirea Kamchadalilor, iar faptele lor merită un loc de cinste în cronica misiunilor. Joasaph a construit și sfințit cinci biserici, a deschis trei școli pentru educația copiilor nou botezați, „erau 200 de elevi – domeniul de activitate pentru foștii studenți ai Academiei este vast! Pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu, Ioasaf însuși a călătorit în peninsula, trimis

(ÎT5) Portofoliul lui Loionos. într-un eseu. Ross. Passek. TS pagina 16.

(?н6) Dsha apte . Zankeisp. younast. 174? Domnul N 5169. Cani. Istoria Slovtsov, oboar. Sibvr. 11, ?Oh

predicatori chiar și în Insulele Kurile și în decurs de cinci ani au câștigat 4719 suflete pentru Hristos (**'). La propunerea lui Ioasaf și a succesorului său Pahomie, unii dintre studenți au fost demiși în 1760 cu premii pentru serviciul sârguincios și util și s-au întors la Moscova, alții au rămas în Kamchatka și, printre alții, Ștefan Nikiforov, care a fost promovat protopop, iar după Pahomie a fost numit conducător al spiritualității din peninsulă și predicator al Evangheliei. În această perioadă, școlile apar în Kamchatka în număr și mai mare, și anume, în număr de treisprezece, cu 284 de elevi de la 5 la 22 de ani. Protopopul Nikiforov a continuat cu cinste lucrarea sfântă de predicare începută de Khotuntsevsky și a trăit în Kamchatka după el mai bine de 30 de ani.

4. CĂLĂTORIE CU SCOP ŞTIINŢIFIC.

Pe lângă misiuni, expedițiile erau dotate cu un scop științific, căruia Petru cel Mare i-a acordat o atenție deosebită, el însuși a ales oameni capabili și nu a scutit de cheltuieli pentru cei trimiși în străinătate, încercând prin toate mijloacele să-i familiarizeze pe ruși cu avantajele utile ale Educația occidentală. Elevii Academiei din Moscova, înaintea altora, în acest caz, i-au atras atenția asupra lor. Se spune că în 1715, Petru a cerut 213 minori care au studiat la Academia din Moscova la Sankt Petersburg, iar el însuși a făcut o programare pentru ei: pe unii i-a plasat la Academia Navală, pe alții la gardă, i-a trimis pe mulți în țări străine pentru studiază diferite științe și limbi(*“). B 1716

(SS7) Buletinul Siberian din 172, partea XVII. p. 88 ■ turmă” (OO8) Golik. Deyan. Petra cea Mare. VI. 34.

În anul în care Petru se afla la Danzig, i-a ordonat locuitorului rus Veselovski să găsească la Praga iezuiți care cunoșteau limba slavă și

să-i instruiască să traducă lexiconele și jurisprudența din latină. Veselovsky a încredințat această lucrare părintelui Jan Libertin și altor iezuiți, dar aceștia au cerut pentru ei înșiși unul dintre cărturarii ruși să corecteze traducerea. Apoi, din ordinul Suveranului, contele Mușin-Pușkin a ales doi studenți de la Academia din Moscova, Ivan Voeikov și Ivan Ilyinsky, și doi cititori din clasele inferioare; Primului i s-au atribuit 200 de ruble de salariu, ultimul la 150 de ruble. si in plus, in crestere si in drum spre Praga pentru 250 de ruble. Pentru fiecare. Suveranul a fost atât de atent la această chestiune încât, în cuvintele lui Musin-Pușkin, „se demnează să-i scrie necontenit despre asta, că studenții au fost expulzați". Cei trimiși au îndeplinit cu succes ordinul și în 1717 au fost trimiși, din ordinul Suveranului, la Frankfurt la Colegiul Iezuit, pentru a studia filozofia și științe verbale. În același an, Voeikov din Frankfurt a raportat suveranului că termină traducerea lexicului lui Gibner „despre curtoazie" și a întrebat dacă nu i se va permite, la sfârșitul acestei lucrări, să înceapă traducerea lexicului latin al naturalului. , artistic, minier și comercial. Țarul a fost extrem de mulțumit de harnicia lui Voeikov, a ordonat să-i dea 100 de chervoneți și să ceară traducerea lexicului specificat ("·).

În același an, 1716, țarul Petru, în timpul șederii sale la Amsterdam, i-a scris prințului Mençcikov să trimită în Olanda „un om de patruzeci de copii, care știa să citească și să scrie, pentru ucenicie". Въ

Golik. unchii. Petru. Grozav. VI" 34.

Aprilie 1717 Menshcikov a rostit voința Monarhului și a trimis până la 60 de tineri călare în Olanda: Sf. Alexandru. Printre aceștia au fost studenți ai Academiei din Moscova: Taras Postnikov, Ivan Kargopol »ekim și Ivan Gorletsky. Prin ordin dat de țar la 20 august 1717 prințului Kurakin, acești trei studenți, care studiaseră de mai multe ori la Amsterdam, au fost trimiși la Paris pentru a studia filosofia și au fost dați acolo în grija trimisului rus baronul Schleinitz (2 **). Toți trei s-au întors în Rusia în 1724 cu diplome pentru diplome academice și cu titlul de studenți parizieni, care de ceva timp a fost însemnat în documentele oficiale. Gorlețki a fost numit ad-gonkt-profesor la Academia de Științe; Postnikov și Kargopolsky s-au stabilit la Moscova și, chiar în anul întoarcerii lor, au fost instruiți de către Preasfinția Sa Snodoi să transfere cartea 1>l. Theodoret despre Providență. La începutul anului 1725, Postnikov a fost eliberat la Voronej pentru a preda limba franceză copiilor generalului-locotenent Cernîșev, cu obligația de a continua traducerea lui Theodoret acolo. În septembrie același an, el și Kargopolsky au fost numiți profesori la Academia din Moscova; dar Kargopolsky în 1726 a luat locul traducătorului Sf. Svenod, iar Postnikov, după o sesiune de pregătire la Academie, în noiembrie 1738 a fost numit director al tipografiei de la o sută îndepărtată din Moscova.

Anul 1716 este, de asemenea, remarcabil pentru că a trimis un grup de studenți ai Academiei în Persia pentru a studia limbile orientale. Prin cel mai înalt decret din 8 ianuarie a acestui an, s-a prescris: „la

Moscova din școlile latine, alegeți dintre elevi băieți buni, cinci tineri, astfel încât cel puțin gramatica

(230) Ibid. 560. 5S5.

învățat, pentru a fi trimis la Pereyda sub trimisul domnului Volynsky pentru predarea limbilor turcă, arabă și persană și a ales să le dea ordinului ambasadei "("*). Dar robia și soarta acestor discipoli ne sunt necunoscute.

În 1765, trei studenți ai Academiei din Moscova; Rozanov, Andreevsky și Novikov, cu profesorul Dmzh-> . trei Semyonov Rudnev, chemați la Sankt Petersburg și repartizați la Universitatea Goettingen pentru a-și continua studiile. Au plecat în Germania în 1766, iar la Göttingen timp de aproximativ șase ani au ascultat prelegeri despre filozofie, istorie, matematică și fizică, au studiat franceza și germana, s-au perfecționat în greacă și ebraică. În 1772, s-a întors în Rusia și, după ce a fost testat de Academia de Științe, în prezența membrilor Consiliului, i s-a acordat: Semyonov titlul de profesor de filozofie și științe verbale, iar ceilalți trei au primit o diplomă de master. și a intrat în mentorii seminariilor. Semyonov (în monahism - Damaskin) a fost ulterior rectorul Academiei din Moscova (*).

5. O PROVOCARE PENTRU ACADEMIA DE ȘTIINȚE.

Petru cel Mare, după ce a dat ordin în 1718 „să se facă o Academie la Sankt Petersburg și să se caute ruși care sunt învățați și au o tendință pentru aceasta”, printr-un decret din 1720 a ordonat să cheme mai mulți studenți ai Academiei din Moscova în St.Petersburg. Cu toate acestea, el însuși nu a trăit pentru a vedea deschiderea Academiei și a conferit această onoare succesorului său din august. Prima provocare a elevului

(231) Colectare completă. Lege. Trandafir. Inp. TVN>978.

(939) Arhiva Dila. Sf. Sonod. 1705 N * 250. 1779, nr. 38t.

golful Academiei din Moscova la Academia de Științe la deschiderea sa a fost în 1735; apoi s-au cerut 20 de studenți de la Moscova, „care ar fi învățat atât de multe încât să poată asculta prelegeri de la profesori și să beneficieze în științe superioare”. Rectorul Stefan Kalinovsky a ales însă doar 12 persoane și a scris că nu se mai poate alege din cauza numărului mic de studenți și din cauza incapacității. Din clasa teologică au fost aleși: Vasili Lebedev, Iakov Vinogradov, Iakov Nesmianov; filozofie filozofie: Mihail Lomonosov, Alexander Chadov, Dimitri Vinogradov, Ivan Golubtsev; din retorică: Prokopy Shishkarev, Semyon Starkov; din poezie: Alexey Barsov, Mihail Kovrin, Nikita Popov. Întreținerea fiecăruia dintre ele a fost atribuită 150 de ruble. intr-

un an Doi dintre ei au fost trimiși în străinătate. „Ceilalți, potrivit lui Lomonosov, au fost nevoiți să îndure sărăcia extremă mult timp și să nu aibă mult timp în științele instruirii; pentru asta, au întrebat despre asta în Senatul de guvernare, iar bibliotecarul Schumacher a fost mustrat sever. După aceea, au început cursurile pentru studenți, iar banii de furaj au fost împărțiți în număr mic. La sfârșitul prelegerilor, unii au fost numiți ca traducători, alții au rămas studenți și în cea mai mare parte fără dispreț și considerație bună („")". În 1747, au fost publicate Regulamentul Academiei de Științe, iar în al 37-lea paragraf al acestuia, a fost stabilit ca regulă să scrie studenții Academiei din Moscova la Academia de Științe. Prin urmare, în martie 1748, profesorul Vasily Kirillovich Tretyakovsky a fost trimis la Moscova, care el însuși

(133) Afacerile ariei. Mușchi. Svod. Birouri, 1735 N 337, - Eseuri Passeka Ross. Ch. P. IV.

a studiat ceva timp la Academia din Moscova (*s4); i s-a ordonat prin decret al împărătesei să aleagă 10 studenți din Academie pentru a fi trimiși la Petersburg. Alegerea urma să fie făcută în principal din copiii raznochintsy. Cereri similare au fost repetate mai târziu, iar mulți dintre cei trimiși au ocupat ulterior locuri de onoare în domeniul slujirii patriei și științei (Nair. Zybelin și alții).

6. la SPITALUL din Moscova.

Mulți dintre studenții Academiei au intrat în spitalul din Moscova, care, înainte de deschiderea Academiei de Medicină și Chirurgie, avea semnificația unei instituții de învățământ medical. Solicitarea din partea spitalului era anuală și mereu erau mulți care voiau să meargă acolo. Motivul pentru aceasta, precum vorbea rectorul Steoan în 1735, era „mai mulțumit, mai cinstit și mai liber în spital decât în Academie, starea și întreținerea studentului". Spitalul și școala de chirurgie atașată acestuia au fost înființate în 1706, iar doctorul Nikolai Bidloo a fost numit medic șef și mentor al școlii, care, în cursul a treizeci de ani de serviciu, a educat mulți medici buni. Sub îndrumarea țarului Petru, Bidloo s-a îndreptat pentru studenți în primul rând către Academie și îi cerea anual de acolo. În 1722, 20 de oameni au intrat în știință. Unul dintre ei, Martin Yanovsky, a fost trimis în Franța în 1724 pentru îmbunătățirea medicinei. În 1727, pentru a completa numărul necesar de studenți (care sunt întotdeauna repartizați să aibă 50 de persoane

(934) Vezi Moskviggyanim 1853 N 15. DЬl. despre Tredyakoteyaom p. Zi-i

vk), a cerut încă 20 de oameni de la Academie și a promis că la finalul studiului vor fi produși „într-o diplomă de medicină". Ori de câte ori un student la medicină părăsea spitalul dintr-un motiv oarecare sau

morea în spital, medicul cerea de la Academie un alt „pentru locul pierdut”. În cazul în care Academia, din cauza numărului mic de studenți, nu a dat drumul la spital, medicul aparținea de Colegiul de Economie al Consiliului Suveran și i-a cerut de urgență. În 1731, 18 studenți au fost internați în spital, dar în anul următor doar doi au fost trimiși acolo: Serghei Silvestrov de la filozofie și Grigori Iakhontov de la retorică. Rectorul Sofronie i-a raportat Sfintei Sofia că erau atât de puțini studenți la Academie încât nu era pe cine să trimită la diferite catedre la cererea aprobată prin Înalt Decret. Pentru a putea răspunde cu acuratețe solicitărilor adesea repetate din partea spitalului și a altor locuri, Sfântul Sgnod i-a ordonat Rectorului să raporteze în fiecare lună la Sfântul Sono numărul și ora de admitere a studenților la Academie. După 1735, Academia a fost instruită, în cazul în care studenții cereau să meargă la spital, să nu dea drumul copiilor clerului, ci de la raznochintsy și copiii soldaților și, mai mult, celor care ajunseseră nu departe. de la Sf. Taksim, si sa nu se lase de la scolile superioare. În 1736, în locul lui Bidloo, a fost numit doctorul șef al Antoniei de Theils, iar sub el, Academia și-a schimbat ordinele anterioare. În septembrie 1738, la cererea lui, ea a trimis 24 de oameni la spital, dar numai 11 dintre ei au fost acceptați în știință, iar ceilalți 13 aflați în judecată s-au dovedit a fi slab versați în latină și s-au întors la Academie. În 1746, la cererea noului medic Lavrentiy Blumentrost, 10 studenți din raznochintsev au fost internați în spital. În urmatoarele

În anul următor, Sfântul Sgnodom a emis un decret de a nu lăsa studenții din clerici să meargă la spital: prin urmare, în acest an, au fost trimiși acolo doar doi copii de soldați, Alexey Levitsky de la piitika și Andrey Astrakhantsev de la clasa de gramatică. . Un alt student Dmitri Nefedov și-a anunțat dorința, dar, deoarece era fiul unui funcţionar, nu a fost eliberat. Unii dintre studenții Academiei, doar pentru că cunoșteau limba latină, au fost aleși ca asistenți ai medicilor plecați în expediții; așa că, în 1734, două dintre sintaxe au fost trimise în Siberia cu D.S. Sovetnik Vasily Tatishchev, căruia i s-a încredințat supravegherea fabricilor de stat și private. Totuși, au fost nevoiți să asculte primele reguli de intervenție chirurgicală din spital. În același an, studenții Semyon Belukhin, Leonty Kolosov, Ilya Baranov, Ivan Petrov au fost trimiși în provincia Orenburg la consilierul de stat Kirilov pentru asistență medicală medicului Mokritsky care era sub el. Unii dintre cei care au intrat în spital au devenit ulterior medici celebri și au fost profesori la Universitatea din Moscova. Odată cu deschiderea Universității în 1755, mulți dintre studenții Academiei au început să se mute la ea în locul spitalului.

7. studenţilor altor catedre.

Cunoașterea limbii latine a însemnat foarte mult pentru studenții Academiei, cunoaștere cu care doar la acea vreme se putea lăuda aproape exclusiv. Guvernul, chemându-i la diferite feluri de ocupații, avea uneori în minte doar că cunoșteau limba latină. În acest caz, nu era nimeni la care să apeleze în afară de Academie. 16

În 1731, la Moscova au fost aduse mai multe tunuri, care fuseseră recucerite de la inamic de războinicul polonez: după ce le-a acceptat, biroul principal de artilerie și fortificație a cerut studenților de la Academie să analizeze inscripțiile latine de pe tunuri. Pentru aceasta, au fost numiți trei studenți: Pyotr Kirillov, Yakov Nesmyanov și Nikolai Kaminsky, iar în două săptămâni au sortat și tradus inscripțiile de pe toate tunurile și au primit o recompensă bănească pentru aceasta. Cunoașterea limbii latine a condus studenții către toate instituțiile de învățământ: prin decretul lui Petru I în 1724, doi studenți care cunoșteau latină au fost chemați la Farmacia Amiralității Kotlin. În 1732, cinci studenți care puteau vorbi latină au intrat în colegiul străin pentru a studia arabă, turcă și persană, care erau predate de profesorul Ker. Doi studenți au intrat în el în 1738 pentru a studia limba Manzhur) Mulți dintre studenți s-au transferat la Școala de Matematică Sukharev. În ianuarie 1733, trei studenți Andrei Chizhev de la Teologie, Kornily Buslaev și Andrei Shcherbakov au fost chemați la Sankt Petersburg și doi dintre ei au intrat în biroul de monede, iar Shcherbakov a fost trimis în Suedia pentru a studia afacerea cu medalii. În 1739, când s-a poruncit de Sfântul Sgnodom să tipărească în tipografia din Moscova mai multe elementare în limba latină, tipografia, neavând la acea vreme un tipografist cu litere latine, a cerut pentru acest student de la Academie, iar Ivan Govorov, un student la gramatică, a intrat în această poziție. În 1760, trei studenți au intrat în știință la arhitectul Yakovlev. În 1767, studentul Svistunov a primit permisiunea de a studia fizica și chimia la fabricile de porțelan din Sankt Petersburg.

Ca urmare a unor astfel de solicitări private și a transferurilor studenților Academiei către alte departamente, mai rămâne puțin

puţini erau cei care ajungeau la sfârşitul cursului: clasa teologică avea întotdeauna câţiva studenţi, uneori nu mai mult de trei. Acest lucru a stârnit plângeri în conducătorii Academiei cu privire la sărăcirea școlilor; au cerut instrucțiuni despre cum să oprească acest reflux neîncetat de discipoli. În 1732, rectorul Sofroniy s-a plâns Sfântului Sgiaod că din cauza cererilor neîncetate, fie din spital, fie din alte locuri, „sunt foarte puțini studenți la Academie”, pe care tații și rudele le declară adesea copiilor peste 18 ani. necesare pentru studii la Academie ju si intre timp, sunt repartizati la diferite grade. În 1735, rectorul Ștefan, cu ocazia cererii studenților către Academia de Științe, raporta Sfântului Sgnod următoarele: „nu mulți ajung la teologie; pentru alții sunt trimiși la Sankt Petersburg pentru predarea dialectelor orientale și pentru expediția Kamchadal, alții la Astrakhan pentru a instrui calmucii și limba lor de cunoaștere, alții în provincia siberiană cu actualul consilier de stat Vasily Tatishchev, alții în expediția Orenburg cu Consilierul civil Ivan Kirilov, alții sunt duși la tipografia din Moscova și la biroul de

monede, iar mulți aleargă, pe care nu se poate găsi; totuși esența este că, după diverse ordine, sunt acceptate, iar pretențiile sunt ascunse, iar de la alții sunt întrebați de ce aleargă, spun ei, să caute pâine și locuri în timp, pentru că vedem puțin, ceea ce, după finalizarea cursului științelor lor, ce fel de adăpost primesc; si mai presus de toate, ca acei studenti harnici la Faro, infim, gramatica, spntaxime, dupa doi, trei si patru ani in jurul eforturilor si harniciei lor, vor intra deja in poetica, retorica si filozofia, iar cele mai duhovnicesti. si de incredere

16*

cele noi vor părea, imediat spitalele moscovite sunt studenți, parcă le-ar fi prieteni, până la urmă de la școlile de latină din Moscova transferate acolo, pentru cei mai mulțumiți, cei mai cinstiți în spital, mai degrabă decât în Academie, statut de student și întreținerea, convenabil vorbită, peste tot în spitalul din Moscova este determinată sunt trimise și trimise, iar în Academia slavo-greco-latină din Moscova este aproape lăsată cu un fior” (***)·

iar de la l yu h'a in yv-ul meu.

Odată cu sărăcirea numărului de studenți din Academie, doar la nevoie extremă au recurs la excepții. Reglementările spirituale stabilesc următoarea regulă pe această temă: „dacă apare un copil de o răutate invincibilă, feroce, iute la luptă, calomniator, răzvrătit și dacă după un an nu se poate birui cu vreun îndemn sau pedepse crunte. , deși era plin de duh, expulzați din Academie, pentru a nu da o sabie nebună ”(îï0) Cei care nu aveau capacitatea de a învăța, dar se distingeau prin bună purtare, erau ținuți în Academie, așteptându-și talente sa se deschida in timp, iar daca asteptarile erau zadarnice si studentul venea in anii maturi, era exclus. În 1736, o sută de oameni au fost excluși din locurile libere de oameni lent și răuvoitori. În 1744, doi studenți din kalmucii nou botezați, Pyotr Khvostov și Ivan N'mkov, au fost trimiși la Academie, dar, după ce au rămas în aceeași clasă până în 1753, au fost expulzați din cauza incapacității lor de a studia. Cu toate acestea, Academia a fost foarte îngăduitoare: cei care au fost excluși au fost din nou acceptați în

(935) Dia arhivei M. Svinod. hoit. 1735 N 337.

(936) § 18.

scoli. Guvernul nu i-a lăsat pe excluși fără milă. Copiii clerului erau repartizați la diverse ordine ca funcționari și funcționari, intrau la tipografie în tipografie, sau la grefieri. În 1745, Biroul Sgnodal, după ce a cerut celor expulzați din Academie, a ordonat să-i învețe să deseneze, să sculpteze pe cupru, turnarea de cuvinte și legarea

cărților: ca urmare, au intrat în tipografia din Moscova. Copiii clerici, care nu-și găseau un loc de muncă în secția civilă, au fost duși în serviciul militar, în care, prin decret din 1728, au intrat și copiii de soldați care au studiat la Academie. În 1737, printr-un decret personal din 26 septembrie, s-a hotărât: „să nu-i țin pe cei de neînțeles în științe (copiii bisericii) în școli, ci să-i trimită la administratorii civili pentru hotărâre în serviciul militar, pentru ca atât de proști. iar leneșii risipesc bani și alți oameni harnici b nu existau obstacole în calea științelor lor.” Copiii funcționarilor care și-au continuat studiile la Academie erau întotdeauna liberi de obligația de recrutare. Petru cel Mare, prin decretul din 20 noiembrie 1723, a interzis oficial luarea studenților Academiei din Moscova ca soldați. Decretul din 1737 spune la fel: „Copiii bisericii care încă învață în școli nu trebuie să fie luați în serviciul militar”.

După ce am analizat soarta studenților, recunoaștem că este util să prezentăm o listă de persoane remarcabile care au studiat la Academia din Moscova și au câștigat mai târziu faimă în stat sau în domeniul științei *.

(I37) Istoric. Ierark. h, 440.

Nu se poate nega că semințele educației spirituale, semănate de Academie în inimile tinere, au dat roade ulterior; impresiile copilăriei sunt mereu puternice și rareori sunt șterse din suflet, chiar dacă acesta trece prin diverse stadii de activitate. Așadar, în oamenii care au părăsit Academia și s-au ridicat în linia serviciului statului, se pot căuta sclipici de gânduri care i-au luminat în anii de studiu, iar în direcția spiritului lor să descopere urme ale acelor principii de educația pe care au primit-o în Academie.

Bazhenov Vasily Ivanovich s-a născut la Moscova în 1737, iar de mic a intrat la Academia din Moscova. Încă student, avea o înclinație deosebită spre arhitectură, iar în timpul liber de la studiile clasice a copiat clădiri, biserici, pietre funerare din mănăstiri. Din 1751, de la Academie, a început să meargă la o școală de arhitectură, al cărei șef, prințul Ukhtomsky, observând talentele excelente la el, l-a înscris în 1755 la Universitate. Apoi a studiat la Academia de Arte, a fost în străinătate și, la întoarcerea sa în Rusia, a câștigat faima unui arhitect celebru și a ridicat multe clădiri remarcabile. A murit in 1799 în grad de consilier de stat interimar și în grad de membru al multor academii.

Bantysh-Kamensky, Nikolai Nikolaevich s-a născut în 1737 la Nzhyn; în 1745 a intrat la Academia de la Kiev, unde și-a început studiile din clasele de jos, apoi a studiat poezia, retorica și limbile greacă și poloneză până în 1754, iar în șapte ani, la invitația unchiului său, Arhiepiscopul Moscovei Ambrozie , s-a mutat la Academia din Moscova și a studiat filozofia și teologia timp de trei ani . În 17*58 a intrat la Universitatea din Moscova și la sfârșitul cursului a intrat

pentru serviciu într-un colegiu străin. După aceea, el a fost directorul acestui colegiu, a adus arhiva sa într-o îmbunătățire excelentă și a scris multe eseuri despre istoria Rusiei, dintre care majoritatea au rămas în manuscrise. Pentru instituțiile de învățământ spiritual, memoria sa este deosebit de prețioasă pentru că a publicat pentru ele aproape toate cărțile educaționale clasice, și anume: gramaticile latină, greacă și ebraică, conversații greco-latine Posselian, Hibner 104 istorii sacre în latină, retorica burgiană, Bau- meister. filozofie , O expunere a credinței ortodoxe a Sfântului Ioan Damaschinul, Epistola Sfântului Ignatie Purtătorul de Dumnezeu, catehumenii Sfântului Chiril al Ierusalimului, Teologia lui Teofan Prokopovici, Teofilact de Gorski, Io-akinF Karpinsky, Irineu Falkovsky. În plus, a publicat Cicero! discursuri si scrisori si Cornelius Nepos. Fără îndoială, în timpul studiilor sale la Academii, Bantysh-Kamensky însuși a văzut și a experimentat neplăcerile pe care le sufereau studenții din cauza sistemelor de scriere; nici ostenelile, nici onorurile nu i-au distrus în inima simpatia sinceră pentru soarta bieţilor studenţi, al căror număr el însuşi a aparţinut cândva. „Clerul rus, spune biograful său, avea în el nu numai un executor credincios al diferitelor sarcini, ci și un consilier și mijlocitor”. Nikolai Nikolaevici a murit în 1814. A fost consilier D.S., cavaler al diferitelor ordine și membru al multor societăți învățate. Fratele său Ivan Nikolaevici, un fost administrator al Orfelinatului din Moscova, a studiat cu el la Academiile din Kiev și Moscova.

Barsov Anton Alekseevich, fiul lui Alexei Kirillovich; s-a născut în 1730, a studiat la Academia din Moscova și în 1748 a fost ales de Trediakovsky împreună cu alți studenți pentru a-și continua studiile la chimist

Academia de Științe din Petersburg, a primit o diplomă de master acolo, iar din 1761 a fost un profesor obișnuit de elocvență la Universitatea din Moscova. A publicat gramatici latine pentru Tsellariev și Shellerov, reguli scurte de gramatică rusă și alte lucrări și traduceri. A murit în 1791.

Bryantseva Andrey Mikhailovici s-a născut în 1749 și a studiat inițial la Seminarul Vologda, apoi la Academia din Moscova. În 1770 a intrat la Universitate ca student. În 1795 a fost numit profesor obișnuit de logică și metafizică la Universitate.

Buslaev Petr din cler, a studiat la Academie în al doilea deceniu al secolului trecut și, după ce a terminat cursul de științe teologice, a intrat ca diacon la Catedrala Adormirea Maicii Domnului din Moscova. În 1734, a publicat un poem în versuri despre moartea lui Stroganova, potrivit lui Trediakovsky, demn de laudă. „Dacă în versurile lui Buslaev, spune el, erau picioare care cădeau, se ridicau și cădeau, ce ar putea fi mai lin și mai lin decât versurile lui Buslaev”?

Zybelina Semyon Gerasimovici, fratele rectorului Academiei din Moscova Antony Zybelin, consilier colegial, doctor în medicină, profesor ordinar la Universitatea din Moscova. A studiat la Academia slavo-greco-latină, în 1755 a intrat ca student la Universitatea din Moscova și și-a finalizat studiile la universități străine. A lăsat mai multe scrieri populare de igienă. A murit în 1802.

Ilyinsky Ivan, student al Academiei din Moscova, în 1716 a fost trimis împreună cu Voeikov pentru studii științifice în străinătate, a studiat la Colegiul din Frankfurt și, la întoarcerea în Rusia, în 1725

a fost împărțit în traducători la Academia de Științe; murit în 1735. A alcătuit o Simfonie despre cele patru Evanghelii și despre Faptele Apostolilor, care au fost publicate în 1733, și a tradus din latină sistemul religiilor din Medan, tipărit la porunca lui Petru cel Mare în 1722.

Kantemir" Prințul Antiokh Dmitrievich s-a născut la Constantinopol (1708), a murit la Paris (1744) și a fost înmormântat la Moscova. Tatăl său a plecat cu el în Rusia în 1711 și s-a stabilit la Harkov, unde Antiohia a studiat cu Athanasius Kondoidi, apoi s-a mutat la Moscova și a intrat la Academie și a studiat aici cu un succes excelent. În 1719, la vârsta de 11 ani, a compus în greacă un elogiu marelui Mucenic Dimitrie de Selun, care a câștigat aprobarea tuturor profesorilor Academiei și, cu permisiunea lui Petru cel Mare, în prezența Sa, a fost pronunțat de către scriitorul public în Biserica din Zaikono-. mănăstirea spassky. În 1725, Cantemir a intrat la Academia de Științe și l-a avut ca profesor de poezie pe Ivan Ilyinsky. Fiind student al Academiei de Științe, a compus o Simfonie despre Psaltire, care a fost publicată în 1727. De la Academie a intrat în serviciul militar și după aceea a fost trimis la Londra și Paris. În istoria literaturii, Cantemir este cunoscut pentru satirele sale exemplare.

Kostrov ”Yermil Ivanovici, din provincia Vyatka, fiul unui sacristan, s-a născut în anii cincizeci ai secolului trecut, a studiat mai întâi la Seminarul Vyatka, apoi la Academia din Moscova, iar în 1771 s-a mutat la Universitate, unde a a primit o diplomă de licență la sfârșitul cursului. A murit în 1796; cunoscut pentru odele și poeziile sale mici; a tradus și 8 cântece din Iliada, Ossian și alte câteva cărți.

Krasheninnikov Stepan Petrovici, fiu de soldat, s-a născut în 1713; a studiat din clasele de jos la Academia din Moscova și, fiind student la filozofie, în 1732 a fost trimis cu 11 camarazi la Academia de Științe. În 1733, a fost echipată o expediție științifică în Kamchatka, iar Krasheninnikov, împreună cu 5 studenți ai Academiei din Moscova, a fost trimis într-o expediție, a studiat botanica pe insulele Americii de Nord și a făcut observații fizice și geografice în numele profesorului

Gmelin. În 1743 s-a întors la Sankt Petersburg și în curând a devenit profesor de istorie naturală la Academia de Științe. A murit în 1755, lăsând o lungă descriere a Kamchatka și a altor scrieri.

Lomonosov Mikhail Vasilyevich, fiul unui pescar Kholmogory, s-a născut în 1711. Gramatica slavă a lui Smotrytsky și Psaltirea, transcrisă în versuri de Simeon Polotsky, a ajuns din greșeală la Lomonosov, a trezit în el o puternică dorință de a învăța, iar în 1728, iarna, a părăsit în secret casa părintească cu un convoi care mergea la Moscova. Aici unul dintre compatrioții l-a adus la Mănăstirea Zaikonospassky și l-a prezentat unui călugăr pe care îl cunoștea, care l-a repartizat la Academie. Curând, Lomonosov a avut atât de mult succes în latină, încât doi ani mai târziu a scris mici texte în ea. Curând și-a întrecut camarazii și a fost primul cu succes. Intrând în clasa de poezie, Lomonosov a studiat cu deosebită bucurie regulile versificației în latină și rusă, care au fost apoi predate de profesorul Teodor (după Teofilact) Kvetnitsky. O experiență școlară a unei poezii de Lomonosov a ajuns până la noi, sub care Kvetnitsky a semnat pulchre. Iată aceste versete:

Am auzit muște spirite de miere,

Ajunși, s-au așezat, În bucurie au cântat; De îndată ce au început să mănânce, Au căzut în nenorocire, picioarele lui Bo s-au blocat. Ah! strigătul nenorocit, Au lins mierea, Și ei înșiși au dispărut.

În 1732, Lomonosov a intrat în retorică, care a fost apoi citită de călugărul Porfpriy Kraisky. De-a lungul studiilor, a fost un exemplu de harnic pentru semenii săi, iar apoi, în timp ce tovarășii săi se jucau, Lomonosov stătea la cărțile sale, studia latina și greaca, citea cronicile și lucrările Sfinților Părinți și a îndurat cu răbdare ridicolul de la tovarășii săi care spuneau: „Uite ce prost la 20 de ani a venit să studieze latina. În 1734, Lomonosov a fost transferat în clasa filozofică; a început să citească cu zel cărți de filosofie, fizică și matematică în biblioteca academică. Prefectul și profesorul de filozofie la acea vreme era ieromonahul Anthony Kuvichinsky. Nu se știe de ce Lomonosov a decis să se mute la Kiev pentru a asculta prelegeri filozofice; s-ar putea să i se spună multe despre prosperitatea filosofiei în Academia de la Kiev. A mers acolo, dar în 1735 s-a întors înapoi, nefiind găsit nicio particularitate în prelegerile lui Ieronim Mitkevich. Anul acesta, din Sankt Petersburg a venit o cerere ca 12 studenți să fie selectați de la Academia de la Moscova pentru a-i determina la Academia de Științe. Rectorul Ștefan, printre alții, l-a ales pe „studentul la filozofie” Mihail Lomonosov, așa cum apare în raportul său către Sfântul Suveran, scris în noiembrie 1735. Soarta ulterioară a celebrului poet și educator al cuvântului rus este cunoscută de fiecare cititor luminat.

Magnitsky Leonti Filippovici s-a născut în 1669, a studiat la Academia din Moscova, probabil încă sub Likhudakh, iar în 1703 a intrat la Școala de Matematică Sukharev ca profesor. În 1724, fiul său Ivan a fost listat ca student al Academiei din Moscova. Magnitsky este cunoscut pentru aritmetica sa, publicată în 1703.

Petrov Vasily Petrovici, din cler, s-a născut la Moscova și a studiat la Academie, a absolvit cursul complet în 1760, iar în 1761 a fost numit profesor. În 1762 a fost profesor de sintaxă, în 1763 - poezie, în 1767 - retorică, iar în acest an a primit permisiunea de a purta sabia, în 1768, la recomandarea prințului Potemkin, a fost chemat la Sankt Petersburg și repartizat. personalului bibliotecii de judecată; apoi a fost trimis în Anglia, unde a stat 5 ani și la întoarcere a fost numit bibliotecar de curte al împărătesei Ecaterina a II-a. A murit în 1800 în grad de consilier de stat. Petrov este cunoscut în istoria literaturii drept unul dintre cei mai buni poeți lirici.

Pisarev Stepan Ivanovici s-a născut în 1706, a studiat la Academia din Moscova și, după Iakovlev, a fost profesor de greacă acolo, apoi a intrat în locul unui interpret la St. A murit în 1773 cu gradul de consilier de stat. Pisarev este cunoscut pentru traducerile sale din greacă; a tradus Istoria Sfântă a Vechiului și Noului Testament, publicată în 1763; - învățăturile lui Ilie Minyatil, tipărite. 1765; Gnomolog sau colecție de zicători ale înțelepților antici, tipar. 1767; este tipărit un rezumat al cuvintelor și articolelor care îl admonestează pe împăratul Iustinian, prezentate de diaconul Agapit al Constantinopolului. 1771; convorbiri ale lui Hrisostom asupra unor psalmi; conversația lui Vasile cel Mare despre beție

yuschih; Piatra ispitei sau despre împărțirea Bisericilor lui Ilie Minyatiya și alte cărți.

Popovsky Nikolai Nikitich s-a născut în jurul anului 1730, a studiat la Academia din Moscova și de aici în 1748 a fost trimis la Academia de Științe. Ca student la un gimnaziu academic, în 1753 a tradus în versuri un experiment despre bărbatul Papa. În 1756, a fost numit profesor la Universitatea din Moscova și a fost primul care a predat filozofie acolo și a publicat Gazeta Moscovei. A murit în 1760. A lăsat mai multe traduceri (printre altele, Locke despre educație) și discursuri.

Popov Nikita Ivanovici, din cler, s-a născut la Moscova și a studiat la Academie; în 1735 a fost student la piitika și împreună cu Lomonosov a fost dus la Academia de Științe. În 1751 a fost numit profesor obișnuit de astronomie la Academia de Științe. A murit în 1782 ca asistent al guvernatorului Voronezh. În timp ce slujea la Academie, timp de câțiva ani a fost implicat în publicarea calendarului academic și a tradus povestea lui Yustin.

Ruban Vasily Grigorievich s-a născut în 1739 în Rusia Mică, a studiat la Academia din Kiev, apoi s-a mutat la Academia din Moscova și și-a terminat studiile la Universitate, după care a fost directorul școlilor

Ekaterinoslav. A publicat trei reviste, a tradus canonul Paștelui în versuri, a scris o istorie a Rusiei Mici, cărți lunare interesante și a tradus multe cărți din latină și greacă. A murit în 1795.

Shiryaev Mihail Ivanovici, fiul unui negustor din Gorokhovets, a studiat la Academia din Moscova din 1700, a devenit cunoscut lui Petru cel Mare pentru poeziile sale, iar țarul i-a ordonat să locuiască la Curte, l-a numit prinț, mare orator și iubit. el pentru

minte ascutita. În 1721, Shiryaev i-a adus un discurs recunoscător și de bun venit. El, în versuri, nappsal un eseu în apărarea cărții lui Yavorsky: Piatra credinței. A murit în 1731.

Dintr-o trecere în revistă a celei de-a doua perioade din istoria Academiei din Moscova, se poate trage o concluzie justă că, din toate punctele de vedere, sa dovedit a fi destul de demnă de grijile regale și a justificat așteptările guvernului, formându-se din elevii săi. vitejii fii ai Bisericii și ai patriei. Dar faima ei a crescut, influența ei benefică asupra stării Bisericii s-a intensificat atunci când celebrul Platon Levshin a luat locul Protectorului Academiei.

PERIOADA III.

(1775-1814.)

ACADEMIA SLAV-GRECO-LATINĂ.

CAPITOLUL I

Mitropolitul Platov, student, mentor, director al Academiei. Meritele sale pentru Academie. Drepturile care i-au fost acordate asupra Academiei.

Am ajuns în ultima perioadă din istoria Academiei, în care starea ei pare a fi cea mai înfloritoare. Ea îi datorează mult mitropolitului Platon cu înălțarea ei, gloria ei, al cărui nume este strâns legat de istoria ei. El cunoștea bine nevoile Academiei, pentru că el însuși era elev în ea și apoi mentor. Ordinele sale ulterioare, când a devenit șeful administrației Academiei, sunt în strânsă legătură cu cunoștințele sale preliminare despre Academie și, prin urmare, nu este inutil să prezint o schiță a cunoștințelor sale cu Academia, ca student și mentor. . Pentru noi, în acest caz, propriile judecăţi ale lui Platon, care îşi au locul în autobiografia sa, sunt preţioase. În ea, pe alocuri, își prezintă punctul de vedere asupra naturii educației academice, își exprimă convingerile cu privire la predarea și viața elevilor, își descrie calitățile personale, înclinațiile, caracterul său, care dezvoltare a avut loc în Academie. <> Prin definiție

la Academie”, scrie Platon despre sine, „Pyotr Levshin a studiat în două săptămâni să citească și să scrie în latină. Mai târziu a studiat latina, retorica, filozofia și teologia. În același timp, a studiat singur geografia și a dobândit cunoștințe despre istorie citind mereu cărți istorice, cărora le-a petrecut toată viața și nu a existat un exercițiu grozav pentru el, cum ar fi citirea istoriei tuturor în general și a lui. țară. Conform ordinului de atunci în Academie, limba greacă a fost studiată separat de studenți, după doi ani, după terminarea sintaxei, iar din clasa de greacă au fost traduse în piticheskiy. Prin cea a limbii latine, predarea a fost întreruptă. La cererea profesorului de poezie (Amvrosiya Yumatov)} pentru ca Petru să poată avea în clasa sa, a trecut clasa de greacă și prin aceasta și-a pierdut cunoștințele de limba greacă. Dar ajunsă la filozofie și văzând că, după multe cuvinte grecești întâlnite, este necesară cunoașterea acestei limbi, și mai mult, remarcând că unii dintre tovarășii săi, totuși, în succesul învățării și mai rău decât el, însă limba greacă, deși cunosc pe câțiva și îi sunt superiori, prin urmare îmbrățișați cu căldură pentru a-ți îndeplini dorința. Dar nu exista gramatică greacă, nu era nimic de cumpărat și nimeni să predea. Petru a implorat o vreme de la un tovarăș o gramatică greacă în latină, compusă de arhimandritul Varlaam Lyashchevsky, și a rescris totul și prin aceasta a învățat să scrie în greacă. După ce a dat gramatica în acest fel, a început să se învețe singur din ea. Apoi și-a pus sarcini de traducere din rusă în greacă pentru sine și și-a întrebat camarazii despre cuvintele grecești și le-a notat. Dar fiind nemulțumit de aceasta, și-a luat în cap să meargă la mănăstirea greacă pentru slujirea lui Dumnezeu, cât timp i-a permis, și a ascultat cu toată atenția

lectură pentru cântatul grecilor, iar acest lucru l-a folosit mult pe Petru. Apoi, când am devenit profesor la Academie, am avut ocazii libere să mă înțeleg cu grecii des, Și vorbind cu ei în uo-greacă, prin asta m-am corectat și am obținut un succes insensibil mai mare. Ca profesor la Academia din Pitiki, a predat și studenților gramatica greacă. În alte științe, în cadrul Academiei predate, Levshin a avut un succes excelent și Mz-ul tuturor camarazilor a fost venerat primul. De la profesori era iubit pentru sârguință, pentru mersul mereu la școală, pentru succesul excelent în toate și pentru bunele maniere. În același timp, a învățat să cânte partesnoy și a cunoscut arta cântului. După ce a corectat sarcinile încredințate de la școală acasă, Petru a exersat să citească cărți și să meargă la biserică pentru slujirea lui Dumnezeu. De-a lungul vieții, a regretat întotdeauna că în acea perioadă nu predau alte științe și limbi la Academie și, cu atât mai mult, a regretat că avea o mare dorință de a citi cărți și nu s-au dat cărți de la Academie. Nimeni nu l-a plăcut la fel de mult ca Apostolul Pavel și Sfântul Ioan Gură de Aur. Petru era doar înclinat către cler, și cu atât mai mult către monahism: această înclinație a fost motivul pentru care, la deschiderea Universității de la Moscova, a fost ales și numit student la Universitate și când alții nu doar doreau ea, dar și-a

căutat-o, Petru nu a fost în niciun fel de acord cu aceasta și a renunțat complet la el, precum și la alte condiții seculare care i s-au oferit. La sfârșitul a doi ani de studiu în Teologie, Levshin a fost numit profesor de milă în 1757 și a predat pittik și limba greacă. Dar, în același timp, i s-a încredințat o funcție, conform procedurii adoptate în Academie, să interpreteze catehismul public duminica, în adunarea Academiei și toate din partea întregului-17.

ce stare de oameni, să-i asculti pe cei care vin. Niciodată, s-ar putea spune, în toată viața lui Petru nu a fost atât de fericit ca cu această ocazie. El a experimentat că învățătura, pentru a fi valabilă, nu depinde atât de inteligență și elocvență, ci de puritatea și integritatea inimii profesorului ”(*m).

Inima lui Platon era ferm atașată de locul educației sale și i-a fost păcat să se despartă de școala, care i-a lăsat atâtea impresii plăcute în suflet. Dar Providența a revenit Academiei favoritul ei și l-a întors înconjurat de gloria virtuților arhipastorale. Plasat în scaunul Sfinților din Moscova, Platon, prin decretul Sfântului Sinod din 18 noiembrie 1775, a fost numit Director cu drepturi depline și Protector al Academiei din Moscova. Activitatea sa în conducerea Academiei constituie o nouă perioadă în istoria acesteia, puternic separată de vremurile anterioare.

Chiar înainte ca Platon să intre în departamentul de la Moscova, Academia și-a pronunțat cu dragoste numele, și-a studiat lecțiile teologice și a perceput insensibil influența minții sale strălucitoare. Acest lucru se observă, așa cum am spus deja, în sistemele Academiei, scrise la sfârșitul perioadei precedente. În timp ce era arhiepiscop de Tver, savanți din Moscova și din Lavra Trinității i-au scris discursuri de bun venit. Bucuria Academiei s-a împlinit însă când Platon a fost hirotonit Sfânt al Moscovei: dovadă în acest sens se găsește în două poezii dedicate Academiei care poartă numele lui Platon în primul an al ierarhiei sale la Moscova (1775) (*).

(938) > Osquitian. 1849 N 4. Det. 3. Agbiogr. Platov. (139) kìocknieister Russiteli Biblio th. 177 . IV Baed. 9 Blocat. Scit. 179.

Noul „Trotector”, pe care Academia nu-l mai avea de pe vremea lui Bujinski, s-a apucat cu entuziasm de a-l gestiona „și, prin propria recunoaștere, „a considerat că este o datorie să încerce să-l aducă la cea mai bună perfecțiune”. În timp ce atitudinile foștilor ierarhi de la Moscova față de Academie nu-și arată influența directă, definitivă asupra soartei acesteia, personalitatea lui Platon se manifestă viu în întreaga viață a acestei societăți învățate, pătrunzând în toate activitățile sale cu mai multe laturi. Era propriul său Peter Mogila pentru Academia din Moscova. Fără voința lui Platon, nimic nu a fost întreprins în ea. Cu o simpatie caldă, cordială, el a intrat în viața ei, cu o atenție vigilentă a urmărit învățătura, a încurajat atât mentorii, cât și studenții, și-a determinat ocupațiile până la cel mai

mic detaliu. Cercul științelor s-a răspândit considerabil, s-au introdus noi subiecte de studiu, au apărut noi manuale educaționale, spiritul scolasticii și-a pierdut mințile, am lăsat loc unei perspective strălucitoare asupra subiectului. Cunoscând din propria sa experiență întreaga povară a sistemelor cărora timpul și obiceiul au învățat drepturi de primat, Platon a recunoscut că este necesar să introducă în știință elementul Mare Rus și să lase împrumutul luminii doctrinei de nicăieri. Având în jurul său mulți oameni învățați, el a pus capăt apelului oamenilor de știință de la Kiev, a lăsat deoparte sistemele lor, fiind până acum modele pentru teologii și filozofii moscoviți și a format Academia după propria sa idee, dându-i toate mijloacele pentru a dobândi. cunoștințe noi. Academia, în prima perioadă numită Școlile Elene, în a doua, Școala slavo-latină, Venerabil Platon cu demnitate a purtat numele de slavo-greco-latin. O lucrare importantă în procesul de îmbunătățire a acesteia a fost întărirea limbii ruse la școală: au fost compilate câteva lecții și profesorul-17 *

sunt predate în limba maternă, care este introdusă în eseuri și chiar în dispute, ceea ce nu era cazul înainte. Limba greacă, care până la Platon fie nu a fost predată întotdeauna, fie slab, a început să înflorească în Academia sub el, astfel că au fost introduși mulți elevi care vorbeau fluent romaica. Atașamentul personal al lui Platon față de cunoașterea acestei limbi a fost confirmat și în ordinele Guvernului: în 1784, a fost emis Decretul Suprem privind studiul preferențial al limbii grecești în instituțiile spirituale și de învățământ. În ceea ce privește limba latină, deși s-a păstrat atașamentul anterior față de ea, ea nu mai avea caracterul de predominanță exclusivă, iar timp a fost dedicat cunoașterii celor mai noi limbi, care au fost introduse de Platon în Academie și, în opinia sa, , au fost mijloace importante în succesul crescând al științei. Odată cu asta, Platov a întărit titlul limbii ebraice. Dintre științele introduse sub el în diferite vremuri: Hermeneutica, Istoria bisericească și civilă, Pascală, Fizica, a căror învățătură nu avea aproape nimic în comun cu comentariile anterioare despre Fizica lui Aristotel, Istoria filosofiei, mitologiei și medicinei. Este curios că Platon, care el însuși iubea cântarea bisericească și cartea, a introdus acest lucru în Academie ca subiect de studiu. Platon și-a dorit ca elevii Academiei să primească o educație multilaterală și le-a permis să strângă mierea cunoașterii și florile învățăturii laice: unii dintre studenții Academiei, din ordinul lui, au participat la cursuri la Universitate, iar la baza unei „societăți învățate prietenoase” numărul vârstelor lor lo semnificativ.

Este imposibil să ignorăm preocupările lui Platon cu privire la educația morală a elevilor Academiei: bine conștient că o singură educație științifică rece nu este suficientă

mai degrabă, el cerea ca inimile tinerilor să fie încălzite de dragoste pentru virtute, ca știința să meargă mână în mână cu morala; „Păzește această datorie față de Dumnezeu cu toată sârguința”, a scris el către Administrația Academiei, pentru ca profesorii nu doar să predea, ci și mai cinstit să-i instruiască pe tineri, precum și pe elevii lor, pentru ca aceștia să reușească nu numai în științe. , dar și mai mult în virtute” (mo). Relațiile lui Platon cu elevii Academiei au fost atitudinea tatălui său față de copii: grija lui pentru bunăstarea lor, activitatea constantă în spiritul blândeții a atras inimile, animalele de companie și le-a îndreptățit munca științifică: „Vezi, într-un caz diferit”, Platon către rectorului și prefectului, pentru ca discipolii să poată fi aduși la slujba lor prin pedepse morale și nu fizice. Rectorul și Prefectul ar trebui să depună toate eforturile pentru ca școlile să fie întotdeauna menținute curate și ordonate și să aibă căldura potrivită iarna ”(**'). Instrucțiunea scrisă de Platon pentru studenții care purtau Numele de familie în numele său arată cât de extinsă era tutela și afecțiunea sa profundă față de elevi. A fost primul care a deschis o bursă pentru studenții săraci, le-a asigurat toate mijloacele unei întrețineri confortabile, a încurajat studenții cu premii, mentori cu salarii mari, a înmulțit ajutoarele de studiu, a acordat o atenție deosebită îmbunătățirii bibliotecii. Cu o asemenea grijă binefăcătoare, Academia s-a îmbunătățit de la an la an, iar numărul studenților din ea s-a înmulțit: în timp ce înainte de Platon se întindea în cea mai mare parte la 300, sub Platon ajungea la 1600 de oameni. Văzând că a lui

(540) Dtu. Arhiva. Moek. Sem. Adevărat, un an. 1786. Revoluţia din 94 martie.

(941) Ibid., anul. 1783. rezoluţie. din 94 aprilie.

Ambele sunt încununate cu un succes strălucit, Platon ar putea spune pe bună dreptate că „în vremea lui Academia slavo-greco-latină era în cea mai bună și mai prosperă stare pentru Biserică” (, # 8). Această părere a fost confirmată în repetate rânduri de recenziile Sf. Suveran, dintre care citām următoarele (1801): „Sf. Dă din cap, conform mărturiei Eminenței Voastre despre Moscova atașată. Rectorul, Prefectul, predicatorii și profesorii, acceptând munca lor în folosul Bisericii și al studenților, cu sârguință și trecând pe lângă ei cu exactitate a posturilor lor cu adevărată plăcere, și de aceea instruiește Preasfânta Eminență prin care să le declare recunoștință din partea Sfântul Sinod, iar pentru a continua de acum înainte asemenea munci, dă-le binecuvântarea Lui „(**').

Ordinelor binefăcătoare ale lui Platon li s-a dat multă putere și eficiență prin drepturile sale speciale asupra Academiei, date lui de Sfântul Skhodom. În primul an al Sfinției Sale la Moscova, a fost emis un decret al Sf. Suveranitate (18 noiembrie 1775) cu următorul cuprins: de ce nu numai despre învățăturile și profesorii, ci și despre elevii înșiși și despre împrejurările acelei Academii aparținând ordinului intern al Academiei de la Rectorul cu Prefectul sunt prezentate Sf.

Suveranitate; dar ca supraveghere constantă a acesteia, astfel încât totul să se întâmple în ea în ordine, este complet incomod pentru Sf.

(319) Biserica. Istorie. Platov, hcst. 9, f. 967. (943) Dti, arhiva. C>. Sgcod. anul |80и IJ 69Q.

Suveranul Membru al Prea Reverend Platon, Arhiepiscopul Moscovei, pentru ca în tot ceea ce privea Academia până atunci, atât pentru informare, cât și pentru luarea în considerare a împrejurărilor relevante, să-L reprezinte Rectorul și Prefectul. Eminență și rezoluții adecvate bazate pe legile sub-dualului lor, nu mă dezabonez de Sfântul Respingere; dar despre schimbare și despre definirea din nou a profesorilor, și dacă va fi ceva ce se va prevedea „să-l stabilească din nou, despre cum să prezinte Preasfințitului Sf. Snod cu păreri: la fel și despre starea acelei Academi, despre calitățile profesorilor, despre numărul q învățăturilor lor și despre alte rapoarte către Sfântul Snod pentru a le transmite Înaltpreasfințirii Sale la timp din partea mea. În 1782, drepturile lui Platon au fost mărite; Printr-un decret al Sfântului Sugnod, se stabilește anul 15 al 4-lea al acestui an: „Din momentul stabilirii Academiei din Moscova, din nou și transferul unei școli la alta, sau altul decât supravegherea ei a școlii, capabil a științelor deprinderilor de retorică iscusită și a altor școli inferioare, faptul că cunoștințele acelor profesori în științe, precum și condiția și capacitatea lor la Cel Sfânt sunt mai cunoscute și sunt determinate de Sfântul Suveran nu altfel decât după la recomandarea sa Preasfințitului – să-și lase propriul membru suveran în seama bună invenție și considerație, fără a o introduce pe Sfânta Sonoda. Și cât despre hotărârea din nou, sau schimbarea Rectorului, a Prefectului și a predicatorilor, toți să-l reprezinte pe Sfântul Suveran ca până acum. În februarie 1800, Q-th, Sfântul Skhod a schimbat ultimul paragraf al decretului precedent și a prescris: despre asta

în Sf. Snod, dar numai la fiecare astfel de schimbare să se raporteze la aviz ”(m4). Se poate observa că ordinele lui Platon au fost pe deplin recunoscute de către Academie ca fiind utile, iar acest lucru l-a dovedit prin multe experimente în alegerea unor oameni demni de slujirea Bisericii și științelor. Exemplele mitropoliților Ambrozie, Mihail, Seramshma și Arhiepiscopul Augustin arată că arta de a alege oamenii a atins în el o măsură de prevedere.

CAPITOLUL P.

Fondurile academiei Conținutul și contribuțiile. Clădiri. Bibliotecă.

1. Epoca lui Platon este remarcabilă și în ceea ce privește multiplicarea fondurilor externe pentru bunăstarea Academiei. Când Platon a intrat în administrația Academiei, suma de personal a fost eliberată pentru întreținerea sa de mai puțin de 5.000 de ruble; dar chiar și din această sumă, grație managementului economic al lui Platov, soldurile s-au păstrat: așa că în 1787, suma reziduală din cei

trei ani anteriori a acumulat 912 ruble. Chiar în anul sosirii lui Platon la Moscova, un decret personal i-a ordonat Sfântului Sgnod „să facă o instituție despre suma care aparține întregului conținut al Academiei”: dar personalul, întocmit de Sfântul Suveran, a rămas apoi fără aprobare, și deja sub împăratul Pavel, mijloacele de menținere a școlilor teologice au fost sporite. Decretul Suprem

(344) Istorie Ross. Ierarh. frecvent 1, p. S5Í. 553.-Doi. Arhiva. Sf.

Suvoda IfeOO, domnul N 707.—Doi. Arhiva. *Mosv. Seimas. Drepturi. 1798-1801 Siwe" N 37.

Din 18 decembrie 1797, întreținerea Academiei din Moscova a primit 12.000 de ruble pe an. Împăratul Alexandru în 1807 a dublat această sumă, iar Academia în rugăciuni și cântări și-a exprimat recunoștința bucuroasă față de Purtătorii încoronați (***)

Ordine privind repartizarea sumei pentru întreținerea Academiei i-au fost acordate lui Platon, împreună cu alte drepturi, prin decretul Sfântului Sinod din 18 noiembrie 1775. Platon însuși a distribuit salariile tutorilor, i-a încurajat pe cei zeloși cu recompense, i-a avertizat pe cei mai puțin utili cu o reducere a salariilor.

Să ne imaginăm graficul de salarii făcut cu aprobarea lui Platov până în 1797, apoi schimbat de acesta după ce a adăugat de două ori suma pentru întreținerea Academiei.

(Í45) Imnuri solemne către împăratul Pyach din luna* a Academiei, prezentate la 10 mai 1798 Iată un fragment din ide moss:

Animat de generozitatea lui Paul Iar tu, fericitul tău Parnas, vei uita de datoria ta sfântă? Nu mâncați și cântați glasul Cu glasul rușilor zeloși, Sub schsh * despre Pavlova binecuvântată? El îți dă umezeală, mulțumirea Ta se înmulțește, Și acolo se deschide fericirii Și slăvește calea dreaptă către tine.

Restauratorul Mogsay a economisit o creștere a salariilor, majorată prin adăugarea lui 1807 „pentru a da salarii pentru tot anul 1807 în numele rezoluției Înaltpreasfințitului Sale, astfel încât atât studenții, cât și studenții presei să poată profita de recompensele Monarhii și a vărsat noi lacrimi de mulțumire înaintea feței inimii lui Dumnezeu, rugându-se neîncetat pentru bunătatea Lui asupra sănătății și prosperității Majestății Sale Împărătești. Dl. Arhiva. Moscova Senyam. Pravd. 1807 și 1808.

Zhmo-vaviedo I7B7 a anului. Creștere față de an. Total. Creștere din 1807. Total.
Rector și Mentor de Teologie 300200500200700

prefect şi profesor
FILOZOFIE 250150400150550
Doi predicatori, fiecare nu . .200100300100400
Profesor de retorică și elocvență superioară. 200100300100400
Profesor de poezie. . ,. Profesor de gram- 1609025090340
clasa de matematică sau sintaxă. 1406020040240
Profesorul cu cel mai mic gram-
ora de matematică. 1205017050220
profesor de greacă și ebraică. . 2008028080360
profesor de germană
limba .,1007017070240
Profesor franceza
1007017070240 _
Doctorul și profesorul
dnciy și η "1" "" i "400
Către Înaltul Informator Latin . .60• »601070
In medie. 4010501060
inferior. ... Informator grec-252550 "ya50
la care. 1515301545
evreiesc. 1515301545
Limba germana. . . 1515301545
Limba franceza. 1515301545

Acest tablou a fost supus unor modificări din când în când: tineri tutori au intrat brusc cu un salariu întreg; s-a majorat salariul binemeritat al salariului. Când două posturi erau ocupate de o persoană, cuantumul salariului dublu a fost redus; de exemplu, ieromonahul Ambrozie Protasov, numit în 1795 ca predicator cu menținerea postului de profesor de retorică, a primit un salariu de 340 de ruble în loc de 400 de ruble. În anul 1799, când a avut loc decretul Sfântului Suveran cu privire la existența unora dintre mentorii monahali în rândul ieromonahilor de catedrală, s-a întocmit o astfel de prevedere că, dacă profesorul de retorque este ieromonah de catedrală, atunci să i se dea un salariu de 300 de ruble, dacă nu un ieromonah de catedrală, atunci – 400. De asemenea, este prescris să se observe în raport cu alți profesori. Inconvenientul de a emite și de a primi un salariu ar putea părea că banii pentru întreținerea Academiei au fost dați în monede de aramă. În timpul invaziei francezilor din 1812, Academia nu a avut timp să scoată întreaga sumă, iar inamicul a primit 1950 de ruble. bani de aramă. Pe lângă un anumit salariu, profesorii au primit premii în numerar unice: de exemplu, în 1787, suma reziduală de 912 ruble din anii precedenți, conform rezoluției lui Platon, a fost folosită ca recompensă pentru profesori și pentru a ajuta studenții săraci; ca „recompensă pentru muncă și încurajare în viitor”, Platon a alocat 60 de ruble din această sumă rectorului, 50 prefectului și 30, 20 și 10 ruble altor profesori. În 1785, când profesorul de limbă greacă, Ieromonahul Iliodor, a fost transferat la Seminarul Trinității, Platon i-a ordonat să dea 15 ruble din suma rămasă drept recompensă. În 1792, el a ordonat ca 150 de ruble să fie emise anual de la Mănăstirea Perervinsky ca recompensă pentru profesorii Academiei și el însuși a împărțit cât să primească.

din această sumă. După invazia inamică din 1812, mentorii „pentru a-și îmbunătăți starea și echipamentul necesar” primeau, cu permisiunea Sfântului Sinod, un salariu anual care nu conta.

Conținutul studenților sub Platon s-a îmbunătățit semnificativ: până în 1797, studenții de teologie și filozofie primeau un salariu de 15 ruble, alte școli 8 ruble pe an. Dar în acest an, din cele 12.000 de ruble alocate pentru întreținerea Academiei, 4.000 de ruble au fost alocate pentru salariile studenților, iar prin decretul Sfântului Sgnod din 14 februarie 99 s-a hotărât să se emită gropi de bani furajeri. de la 12 la 20 de ruble. Drept urmare, Academia ia oferit lui Platon următorul program de salarizare: 20 de ruble pentru un student la teologie, 18 ruble pentru un student la filosofie, 16 ruble pentru un student la retorică, 15 ruble pentru un student de gramatică superioară și inferioară. cursuri, 12 ruble pentru un student la informatică. Mitropolitul, aprobând acest orar, a adăugat următorul aviz: „observați că nu primesc alții, de îndată ce au dat dovadă de succes și de bune moravuri, dar mai ales orfani sau copii ai taților săraci”. În 1807, după dublarea sumei pentru întreținerea Academiei, un salariu anual de 24 de ruble a fost alocat unui student la Teologie, 22 de ruble unui student de retorică, 18 ruble unui student de retorică, 16 ruble unui student de retorică. retorică, 15 ruble pentru un student de clase gramaticale superioare și inferioare și 14 informatori. Prefectul era însărcinat cu numirea și eliberarea salariilor studenților, care respectau cu strictețe ordinul Mitropolitului, pentru ca la stabilirea salariilor să se acorde cea mai mare atenție hărniciei și bunului caracter al elevului. Așadar, când a venit momentul să dea un salariu, Prefectul a cerut profesorilor declarații cu o pronunțare a reușitei elevilor, și cu aplicarea părerii mentorilor, care dintre elevi merită un salariu și cine a făcut-o. nu. Prefectul și-a pus notele pe lista în gen

următoarele: „tatăl este bogat; bunicul este bogat; scădeți pentru că nu ieșiți să cânte în vacanță.” În 1780, Platon a luat următoarea decizie cu privire la banii deținuti de stat: „Mulți clerici-și-bisericești-slujitori-copii, care studiază la Academie, primesc un salariu și trăiesc într-un maro pe o monedă de stat, care se cheltuiește pe ei în așteptarea beneficiilor așteptate de la ei de către societate; dar din cauza lenei și a neglijenței totale, ei devin incapabili să continue științele. pentru aceasta sunt dezactivate, si de aceea suma folosita deja in salariu, precum si pentru intretinerea acestora, este recunoscuta ca cheltuita in zadar, fara nici un beneficiu. De dragul de a declara tuturor studenților care primesc un salariu sau sunt ținuți la un fond de stat, că dacă se dovedesc a fi leneși și nereușiți la științe, atunci această monedă, cheltuită de dvs. în perioada petrecută la Academie, trebuie să să fie solicitați fără nicio omisiune din partea părinților lor b și ne vom întoarce la întreținerea acelor studenți care studiază fără lene și produc succes

în științe ”(mv). Elevii trimiși la Academie din Seminariile nerezidente primeau o indemnizație anuală de la autoritățile lor eparhiale sau seminarului (*”);

(S46) Arhiva Rezoluție în afaceri”. Moscova Seminar. Adevărat 1730, I 3414-

(Î47) Vă prezentăm o scrisoare a IPS Tihon de Voronej către Mitropolia lui Platon de la 7 Scaun. 1785. „Înaltă Eminență Vladyko! Bun părinte și binefăcătorul meu! Prezenți cu aceasta în fața Persoanei voastre cele mai sfinte, doi băieți au nevoia să studieze la Academia de Filosofie și Teologie din Moscova, și cu atât mai mult limba greacă, în speranța lor și a mea: ei trebuie să ia locul predării ruse, * al meu - să văd profesori demni în Semivoria Voronezh. Favoare, Prea Milostive Părinte, permite-mi să-i plasez printre tinerii care se bucură de patronajul Înaltpreasfințitului Voastră. Prin aceasta, demnează-te să arăt mare milă față de întreaga societate locală, iar eu

așa a fost până în 1807, dar în acest an, prin decretul Sf. Suveranitate (datat 7 martie), am ordonat ca toți studenții să fie păstrați pe cheltuiala Academiei. ŋ a fost plătit pentru asta. Datorită numărului mic de instituții de învățământ și profesori, care la acea vreme nu corespundeau nevoii crescute de educație, studenții Academiei erau adesea aleși ca tutori la domiciliu și uneori sacrificau studiile clasice muncii voluntare; aceste așa-zise condiții le-au răpit timpul în care trebuia să meargă la școală, iar această extremitate a forțat autoritățile academice să-și ia măsurile. Rectorul Yevlampiy a dat un ordin (în noiembrie 1795) ca studentul să nu aibă mai mult de o condiție, iar apoi cu permisiunea superiorilor săi, „pentru ca aceștia să nu fie împiedicați în studiile lor”. Bursacii aveau un alt tip de venit: înainte de sărbătorile Nașterii lui Hristos și a Paștelui, mergeau la dătători bine intenționați „cu sulplika” (slăvire) și uneori colectau o sumă echitabilă de bani „de aprovizionare”: de exemplu, în 1788 au primit 319 ruble.

Bursa a fost deschisă de mitropolitul Platon în primii ani de domnie de către turma de la Moscova. Bursak-urile erau de două categorii: un utilizator

■ Această binecuvântare a Eminenței Voastre îmi impresionează inima, pentru plăcerea perfectă de a citi amia să mă laud. În același timp, pentru a onora și a fi judecați în fața Înaltei Voastre Eminențe, acești seminariști își vor putea anula viața tot timpul cât stau în Akvdeviya. Cu toate acestea, cu cel mai profund respect pentru „kshcheyanyp” al persoanei tale, rămân V. V. Micul tată și binefăcător al slujitorului meu rapid și al pelerinajului Tghon Epascop din Voronezh.

avea o alocație guvernamentală completă și locuia într-o aripă specială a Academiei; alții erau pe o jumătate de pat, aveau apartamente libere, dar nu primeau mâncare sau îmbrăcăminte de la Academie. Pentru reședință, celor din urmă li s-au atribuit chilii în mănăstiri: Chudov, Epifanie, Petrovsky, Zlatoust și Vozdvizhensky. Bursakov, până în 1797, 30 de oameni au fost repartizați la Academie și 500 de ruble au fost cheltuite pentru întreținerea lor; semi-pisicile din mănăstiri trăiau până la 50 de oameni. Dar înmulțind suma cu întreținerea Academiei în 1797, numărul de bursak a fost dublat și 1000 de ruble au ieșit pentru npkh. În 1807, când au fost alocate 24.000 de ruble pentru întreținerea Academiei, numărul studenților care foloseau sprijinul de stat a crescut la 100 de persoane, iar 2.000 de ruble au fost separate de suma academică, peste prorent (***). Pe lângă bursa generală, Platon a înființat un departament special de fonduri de trezorerie pentru propria sa dependență. La 2 august 1789, a depus 4.000 de ruble în Consiliul de Administrație cu scopul ca, cu dobânda la această sumă, cinci elevi, aleși

948 _

asupra conținutului de bursokoi.

Cumpărat: făină de secară * 1081 ruble.

cool * hrișcă - 593R
CARNE DE VID SI COJOtfDKU - 509R
zhapustm - 398R
Vaca MYSL - 100R
slabă - 54R
sare - 75R
pește lepetkov - 77R
lumânare - 40R
bărbați psheiichyaoi - 99R
av kvas - 97R

ET2

dintr-o stare săracă, nu cele care ar fi fost „mai bine morale, învățături, concepte, mă gândesc; pentru întreținerea fiecăruia dintre ei cu sărăcie și îmbrăcăminte, vaena-cheno pentru 30 de ruble. intr-un an; gropilor li s-a dat o cameră specială în clădirea Academiei și s-a decis să se dea numele Platonovilor. Platon însuși a scris pentru ei o instrucțiune completă, care este remarcabilă în detalii, ca dovadă a participării vie a lui Platon la soarta elevilor (m0).

Pe lângă suma academică obișnuită, întreținerea câtorva studenți a fost atât contribuții, cât și donații de la diferite persoane. Până în 1797, când fondurile Academiei erau destul de rare, Platon a încercat să susțină bursa cu posibile beneficii. La începutul domniei sale, i-a atribuit lui k. Academia (»ic) biserica lui Demetrius Seluvsnago de pe Ilya Ik, cu patru magazine de piatră și un semimagazin situat lângă ea. Este programată să mergi la închiriere de magazine. conținut de bursă (m). În 1790, Biserica Dimitrie, care căzuse în paragină, a fost desființată, iar din veniturile din vânzarea catapeteasmei și

materialelor, 1.500 de ruble au fost transferate Consiliului de Administrație cu aceasta, astfel încât dobânda primită de la acestea să fie folosite pentru întreţinerea elevilor. În 1780, după desființarea Bisericii Mijlocirii de pe Pokrovka, magazinele de piatră din rândul Moscovei care se aflau în posesia sa au devenit proprietatea Academiei, iar veniturile din acestea, care se ridicau la 150 de ruble, au fost atribuite întreținerea bursei („“). În 1798, din suma de 7086 de ruble,

(949) Originalul, semnat de Platov, este păstrat de Arhiepiscop. M. Semivvrsk. Pravd. 1789 C. aplicatii. N 5.

(950) Lung. Arhiva. Moscova Semik. Pravd. 1785 N 1539,

(951) Tazh-același dvl. la documentele din 1811.

a primit și a vândut magpiei chineze desființate a bisericii Vvedenskaya, care se află lângă Gostiny Dvor, materiale și terenuri, dobânda netă, și anume 100 de ruble, a fost primită prin ordinul lui Platon și pentru proprietatea statului. multe dintre depozitele în numerar făcute de persoane fizice erau destul de semnificative: în 1775, Gavriil, arhiepiscopul Novgorodului și Sankt-Petersburgului, a depus 1.000 de ruble la bancă cu acolo, astfel încât dobânda din această sumă să meargă la întreținerea bursaks. În 1790, Damaskin, episcopul de Nijni Novgorod, a contribuit cu 3.000 de ruble la Consiliul de administrație, astfel încât dobânda (150 de ruble) să fie folosită pentru întreținerea a trei dintre rudele sale (Rudnevs), care au studiat la Academie. Cu toate acestea, această sumă nu a rămas întotdeauna în proprietatea Academiei, iar în 1806, când în Academie se aflau rude ale Prea Reverendului, a fost restituită profesorului de Poesia de la Seminarul Trinity, Kirill Rudnov. În 179'2, Grao Kirill Grigoryevich Razumovsky a donat Academiei 3500 de ruble. și i-a acordat dreptul de a dispune independent de această sumă. În 1795, arhimandritul Iosyaoov de la Mănăstirea Volokolamsky, Eugene, a lăsat moștenire Academiei 300 de ruble. În același sens, evaluatorul colegial Natalya Koz-mnnnshna Tverdiyeva a donat 1.540 de ruble pentru întreținerea studenților săraci ai Academiei. În 1796, Marya Semyonovna Rimskaya-Korsakova a oferit Academiei un bilet de 500 de ruble în favoarea celor deținute de stat. În 1802, conform voinței lui Apollo, episcopul de Arhangelsk, Consiliul de administrație a contribuit cu 1085 de ruble pentru întreținerea bursacilor.

Au existat, de asemenea, filantropi care au oferit o recompensă bănească pentru succesul studenților, pentru a-i încuraja spre mari activități. O contribuție remarcabilă în acest scop a fost adusă Academiei în 1805, pensionat-18

vym Locotenentul de gardă Vaaiom Grigorievich Bogdanovich, care a pus 5.000 de ruble cu asta în Sovrannaya Kaava, „astfel încât să învățăm de

la vive anual dobândă bani 250 r. distribuirea onorurilor călcâiului academic studenților umani și 50 r. fiecăruia, în acordarea conținutului lor „ca o recompensă pentru succesul lor deosebit în științe cu un comportament respectabil al vieții". După bunul plac, făcând bine, imaginar și într-un act de caritate, fiecare dintre cei cinci elevi „pe lângă căsătoriile obișnuite, era obligat să dobândească cele mai înalte cunoștințe și cunoștințe suplimentare în limbi străine, precum și în poezia rusă și latină și amia *", unul s-ar dedica mai ales studiului limbii luțiane, celălalt greacă, a treia franceză, a patra germană, a cincea ebraică, pentru ca fiecare, așadar, la un anumit moment al anului, să se supună Academia traducerii sale o piesă dintr-o carte de flori sau o carte întreagă, pentru aceasta aleasă în mod intenționat - Prin urmare, le putem numi pe acestea, în contrast, un pereodonkoy. Aceștia sunt „obligați să-și depună anual lucrările la cel puțin o experiență, astfel încât să vezi piesele să fie demne de o întâlnire de lectură publică", deoarece în 1802 Grao Theodor Andreevich Ostvrmam a contribuit cu 200 de ruble la Academia pentru tipărirea eseurilor enii elevi ai Academiei, apoi Bogdanovich și-a exprimat dorința ca ambele lucrări caritabile să fie combinate, ca traducerile și lucrările compilate de traducători să fie în relief pentru suma de Osterman. Academia Grateful a anunțat publicului această lucrare caritabilă printr-un articol în Gazeta Moscovei (***).

(MS) Mosovsya. Vvdomet. 1800. N 69. Doi. arhivare, spalare Seyan. Pravd. 1806 N 138.

m

DdetomM „Tselyagmariago în vvsgidmianiya donația Preasfințitului Serafim, Episcop de Smoleniago (după Mmtropolpt St. Petersburg), care, dorind să încurajeze studenții să obțină cele mai bune predici, în 1807 mvmgortvyammya la Academie 500 de ruble cu tema scriitorului, astfel încât dintr-o predică excelentă s-ar da dobândă bani din această sumă, sau cărți cu conținut omiletic, cumpărate cu acei bani.

Prin înmulțirea sumei academice obișnuite și cu ajutorul filantropilor, Academia putea avea surplusuri, iar prin decretul Sfântului Sinod din 14 februarie 1799, când a fost necesară mutarea Academiei la Mănăstirea Donskoy, a pus anual deoparte din 12.000 de ruble 2000 pentru viitoarea dispensă a corpului demic Aka. În 1807, când suma pentru întreținerea Academiei a fost dublată, Academia, din ordinul lui Platon, a început să lase 4.000 de ruble pe an pentru cheltuieli ocazionale. În rudele unor astfel de administrații economice, Academia Academiei a introdus în 1808 banii reziduali în trezoreria păstrată de 5000 de ruble, în 1809-m-9000 de ruble, R 1811-m-5000 de ruble, în 1812-m-4000 p. În total, a existat o limită a sumelor depozitelor lor de 23.000 de ruble. În 1814, Academia avea o sumă reziduală în bilete de 30/10 ruble, iar din ordinul Sf. Suveranitate, toată această sumă a fost alocată pentru înființarea unei noi Academii la Lavra Treimii.

2.) Îmbunătățirea internă a Academiei sub Platon și creșterea numărului de studenți nu corespundeau stării clădirilor academice. Din antichitate au avut deja tendința spre distrugere. Mai mult, ca și până acum, sediul instituției de învățământ din centrul orașului părea

incomod; În primul an al aderării lui Platon la departamentul de la Moscova, guvernul a decis să mute Academia într-un alt loc. 17 18*

Sunt în

În februarie 1775, Sfântul Sgnod a primit un Decret de Nume, în care, printre altele, se arată că „din moment ce Academia din Moscova este extrem de incapabilă de a se răzbuna pentru școli, atunci pentru a-l traduce, găsiți un alt misto mai bun (“’)” >. Cu toate acestea, captivitatea și personalul Academiei din Moscova, prezentate de Sfântul Svodom în 1777, au rămas fără aprobare. Pe lângă degradarea clădirii și neplăcerile locale, Academia, cu un număr în creștere anual de studenți, avea nevoie de spații mai spațioase, astfel încât atunci când Platon și-a propus să aranjeze o bursă la Academie, a fost nevoie să construiască o casă nouă. pentru aceasta. În 1783, atelierele lui Nicholas Făcătorul de Minuni au fost desființate, care se afla în Colț, iar Platon a ordonat ca materialele sale să fie folosite la construcția aripii Bursat, căreia i s-a dat un loc lângă clădirea academică din partea dreaptă. Aripa este dispusă pe două etaje; din suma depozitului folosit 1000 de ruble. pentru decorarea și mobilierul ei: pentru prima dată au pregătit o cameră pentru 40 de persoane. În 1791, o clădire mare a fost acoperită cu fier pentru prima dată, iar înainte de aceasta acoperișul a fost țiglă. Profesorilor li s-au repartizat apartamente într-o aripă de piatră, nou construită sub Platon, între clopotnița lui Zanianospassky și clădirile mănăstirii grecești. Chiliile lor se distingeau prin decorare, ca și până acum: din inventarul din 1798 reiese că nu au considerat necesară introducerea luxului în ele („**). Ca urmare a inconvenientului resimțit,

{953} Del. Arhiva. Sfânta Sgnoda. 1775 N491. Istorie Ierark. 1.-549.
(954) Inventarul lucrurilor de stat din chiliile Prefectului·.

Două icoane.

Oglindă, împărțită în două m-up.

Masa mare de stejar.

Masa culisanta pe doua laturi.

τη

gândul profetic al trecerii Academiei la Mănăstirea Donskoy, care a ocupat multă vreme conducerea academicului în perioada trecută, a reluat după urcarea la tron a împăratului Pavel. Când în 1797 se întocmeau personalul școlilor religioase, sugestia de mutare a Academiei din Moscova a fost aprobată de Sfântul Skhodom și s-au cerut informații detaliate de la rectorul Yevlampy (în februarie 1798) cu privire la starea clădirilor academice. Rectorul în raportul său a descris etanșeitatea și neajunsurile clădirilor (* "), iar mutarea Academiei a fost recunoscută ca necesară și a repetat

Stodnk szhladao * pictat.

Tabelul este simplu * cu ashmkoip.

Doi trepte stejar wa pahare.

Comodă cu trei extractoare și o tablă de deschidere.

Canapea mare, veche, acoperită cu pânză în dungi ponosite. Cavape acoperit cu piele cu o husă din pânză de in roșu ponosit.

două fotolii; în scaune; la două ferestre din sufragerie draperii din material gras, lipit, ponosit.

Scaunele semi-living sunt simplu dărăpănate.

Ceasul din lemn nu este jucăuș.

Ecrane de pânză verde.

Două crose, dintre care una este o filă de fier.

În celulele predicatorului:

4 scaune subtiri*. • a devenit evreu.

Shivi

Pentru a sângera arborele copacilor.

De la un profesor de poezie:

Două mese vechi.

D * scaun.

Harta ilustrând teatrul său de război împotriva turcilor.

(ѢИ&) Del. Arhiva. Moek. Semin, adevărat. 1798 N 80.

A fost la fel ca sub Rectorul * NorFiria Krayevazh: Rectorul Evlampia a fost numit de arhimandritul Mănăstirii Dansk (în aprilie 1798) cu demisia postului de Rector η Rector al Mănăstirii Zapkoaospasoag, iar acest lucru s-a făcut în vederea apariţiei lui Aka demias în Mănăstirea Donskoy. În decretul Sfântului Sinod din 31 octombrie a aceluiași an, trimis mitropolitului Platon, este înfățișat: „clasele repartizate Academiei din Moscova vor fi înființate în Mănăstirea Donskoy, iar până la înființare, elevii acesteia vor continua. să studieze la Mănăstirea Zaikonoopassifg; Lucrarea privind înființarea mănăstirii claselor care să încredințeze mențiunea mănăstirii Donskago arhimandritului și Academiei din Moscova a Academiei Evlalampie, care, după ce a compus-o, va trebui să prezinte Domnului Voastră și sunteți în Sfântul Syshnod de

către propriul său om.la fel ca în jumătate de secol: clădiri monahale, potrivite pentru. nu existau cursuri convenabile pentru incintă; Conform aceleiași estimări, o sumă uriașă a fost necesară pentru construirea de noi clădiri ale Academiei, iar Sfântul Svinod, prin decretul din 1 februarie 1799, a recunoscut ca incomod localul Academiei din Mănăstirea Donskoy (*** La 14 februarie a aceluiași an, autoritățile academice au primit ordin să lase 2.000 de ruble din cea de-a 12.000-a sumă normală de 2.000 de ruble anual, sub forma construirii Academiei în Mănăstirea Donskoy. Suma se acumula: în 1807 deja puneau deoparte 4.000 de ruble pe an, dar în Mănăstirea Donskoy, în loc de Aka-

(956) Dvl. Arhiva. Moscova Semin, adevărat. 1796 N 6806.-v-SdnO. fund. Legile adunate ale lui Ross. Imperial Volum. XXV*. N 18796"

(957) Dea. arc. Sf. Sonod. 1799' M 6t9i

un Comitet de Cenzură a fost plasat în oraș. În 1812, atdemichappe-ul clădirii, scăpat de incendiu, nu a scăpat de pagube și, conform raportului Rectorului, „ca în clasă” ncheskish>, deci în locuințele ferestrelor se aflau pui ‘* Mporà camerele au devenit improprii pentru locuire, ceea ce presupune costuri mari. Gândindu-se la fundația temporară a clădirii, între acolo, după înlăturarea inamicului Moscovei, în Academie a fost pusă o cârpă militară (***). Lăsând fostul plan pentru Academia MtciflTb din Mănăstirea Donskoy, Comisariatul Şcolilor Spirituale în 1814 a numit-o să fie transferată la Lavra Treimii în clădirile fostului Seminar Lavra, şi. suma acumulată de vechea Academie a fost utilă pentru înfiinţarea noii Academie.

3.) Atent la cursul educației, Platon a încercat să ofere Academiei mijloacele de a dobândi durere și cunoștințe. A acordat o atenție strictă componenței bibliotecii academice, a început procedura de eliberare a cărților către studenți, a ordonat întocmirea cataloagelor, a stabilit funcția de bibliotecar, iar biblioteca s-a îmbogățit cu multe cărți sub el. Pentru achiziționarea de cărți, Platon a ordonat utilizarea unei părți din suma reziduală și a dat el însuși o indemnizație dekeZhAya: majoritatea cărților au venit la bibliotecă prin donații de la diverși chiriași. Cărțile au fost cumpărate pentru suma academică în 1776 ttbnoto pentru 38 de ruble, în 1777 pentru 125 de ruble, în 1778 pentru 125, în 1783 pentru 26 de ruble, în 1788 pentru 75 de ruble. Rețineți că aceasta a fost înainte de înființarea noilor state, când suma întreținerii dvs. a Academiei era neglijabilă. În 1776, biblioteca a primit o colecție de cărți după Prea Reverendul Gennady; în 1779 după arhimandritul Dujeţki. Sobakin în 1777

(•&8) Dy. archi". S”, Svoda. 18U, I 509} 1813 N 450.

A donat o sumă semnificativă pentru creșterea efectivă a bibliotecii. După prima revizuire a bibliotecii sub Platon în 1777, au existat multe duplicate în ea, iar din ordinul lui Platon, unele dintre exemplarele suplimentare au fost repartizate pentru a fi distribuite ca recompensă studenților de acolo, altele pentru vânzare. Este curios pentru noi să vedem ziua de atunci a cărților și vă vom prezenta un extras din catalogul cărților alocate spre vânzare:

Toate lucrările lui Vasile cel Mare. Paris 1721. . 15 p.

Grigore de Nazianzen publicat de Bill. Parie 1600 8 p.

Ambrozie 6 p.

Gyrilli Hierosol. ,5 p.

Papa Grigorie 6p.

Clement Alexandru 3p.

Atanasie Alexandru 8 seara.

Epipbanii. 6p.

Irineu , 3 p.

Hippolitus 4p.

Ordinea strictă introdusă de Platon cu privire la împrumutul cărților nu s-a obișnuit prea curând în Academie după dezordinea de lungă durată în care se aflase biblioteca înaintea lui. Cărțile se eliberau fără chitanțe, deseori către străini; la acceptarea cărților de către noul bibliotecar, nu toate cărțile au apărut personal, dar acest lucru a fost raportat autorităților. Platon a cerut ca semnăturile de mână ale mentorilor și studenților să fie necesare la primirea cărților și ca toate cărțile să fie returnate la bibliotecă înainte de post vacant. În 1785, când profesorul de retorică ieromonahul Ştefan era bibliotecar, Platon a ordonat să facă o revizuire completă a bibliotecii şi să-i prezinte un raport asupra cărţilor. Potrivit re-

muii m maaalov v bnbluiazhv 173 numele momentului. Conform moștenirii despre cărți emise cu chitanțe, s-a dezvăluit că unii au rămas în spatele studenților care au intrat în locurile din Novgorod, Kaluga, Sshsg; celălalt a fost imputat pentru morți. Estimarea a fost facuta dimineata? cheimy kish, m se arată că mnga a costat cel puțin ruble martie 144. La prezentarea lui Roctor în acest caz, Platon a scris: „pentru ca bibliotecarul, după ce a cumpărat aceeași carte, să prezinte într-o lună și să găsească și să prezinte cele distribuite. Iar pentru a-i păstra jumătate din salariu, până atunci, fie i se va prezenta toată cartea, fie i se vor reține banii plătiți împotriva creanței ”('*). Unele cărți au fost găsite și returnate, dar cele mai multe au rămas pierdute, iar în 1789, când Stepan a fost înlăturat din funcția

de bibliotecar, i s-au luat bani pentru cartea dispărută 96 de ruble. Poziția de bibliotecar a fost transferată predicatorului Melhisedec. Dar sub el, istoria nefericită a bibliotecii s-a repetat pe scară largă: în 1792, când a predat biblioteca profesorului Protasov, s-a dovedit că 1993 de cărți s-au pierdut în valoare de 1.767 de ruble. Platon, după ce a primit informații despre acest lucru, arătește: „Foarte mizerabil și. o ocazie importantă, Să stric atâtea cărți. Lăsați bibliotecarul Melchisedec să răspundă unde au fost date acele cărți și dacă există o „rezonanță; dacă nu există listări, atunci de ce a fost dat fără listări.” Melchisedec a răspuns la această cerere: „Cartile pierdute au fost distribuite de mine unor scârțâituri. , de mine luate, în ciuda faptului că am pierdut.Unii fără înregistrare, mizând pe conștiința lor, de care nu-mi voi aminti multă vreme și de aceea nu pot să le numesc numele.

(9W) D*l. apxtiț. Ale mele*. Semm. pran. 1786 in.fia.

Adaug că, dar spre complezența mea, am mințit biblioteca de la fostul bibliotecar Stonam, pe care acum rămân complet înșelat.' Când am scos din biblioteca aero, am arătat o mulțime de nvng în numerar, care au fost complet ne nrp-immal de la el, bazându-se pe el. A mâncat" o astfel de înfățișare era greu de sperat în vapzml manifestărilor pierdute, iar Platov, după ce l-a demis pe Melchisedec din postul de preşmdnmkya "și neglijența și incapacitatea, a ordonat să-și descrie proprietatea, η l-a plasat în rândul frăției din mănăstirea Petrovsky . astfel încât jumătate din cele mai bune ovanya și argumente au fost livrate lui Apadeyayao în plată pentru cărțile pierdute și, între timp, a ordonat autorităților academice să continue ancheta. El i-a dat lui Reitar și Pre-proiectului următoarele instrucțiuni și „în acest scop: „după o recenzie mulțumită”, cazul „cărților fostului bibliotecar Melchisedec, observăm că nu este posibil să avem atâtea cărți, și mai ales astfel de studenți noi, ae dot că pot fi dați ca nair, youNi opera opiyaia, X of Yuna, Dionysii AreopageiM, SupMi Hieroaolymitam opera, Pandectae, Poli zuporviveie., așa cum o dovedesc acele cărți, în care sunt picturi murale; pentru asta * sunt de la cote mici și un fel de studenți, și de aceea nu credem că unul dintre foștii profesori îi are, dar din întâmplare nu au fost lăsați la uitare, sau cu altă ocazie au abandonat. al Academiei către rectorul Meeodius și prefectului Serahomme să facă următoarele: I.) Deoarece nu știm că nu puține dintre cărți au fost vândute bibliotecii Perervinsky, atunci întrebați-o pe Pererva ce cărți exact de la Academia de kunlems și câte, și dacă

daca exista, atunci gandeste-te daca sunt de la vacua sau nu, acum vorbesc despre asta, pentru ca se poate ca se vand in catalog. 2.) Du-te la toti aceia, km au fost η Anyademin in postura de profesor, lat aa cincisprezece de aici, sa se lase dus, si pare a fi ca magia cartilor luate de groapa. 3.) După ce au salvat câteva emile cheie din registrul cărților de lichidare, distribuiți-le elevilor, începând de la clasa

superioară. Pentru ca ei, citind-o, au anuntat daca au vreuna, sau daca nu stiu ca altii au niste carti academice care nu au aparut, iar daca sunt, atunci s-ar intoarce, du-te ar spune · altii fara nici o teama. ; și prin aceea că a sculptat cu fiecare So din nkkh lista că ei nu au academicieni în ei înșiși, iar pe de altă parte, ca să aibă, ei știu; și dacă mai târziu se dezvăluie că „Ingii s-au ascuns, sau au știut despre alții, și nu au spus, cei de la Academie și din clerul bisericesc vor fi cu siguranță dați afară. 4.) De la Melchisedec acele Cărți, în care sunt liste (ng era numărul 471), de citit în costum; iar Academia ar trebui să depună toate eforturile pentru a găsi aceste cărți pe teme de expansiune, fie în natură, fie în bani. 5.) După cum se vede între peevivpfmve ale celui mai mic nmipi și care copiii mici pot în mod convenabil b * mg veterani sau uzați, maniere, limbi egale ale alfabetului, aryaometsh, catehisme și alte cărți clasice mici similare, este posibil, în mod echitate, excluderea acestor cărți din revendicare. 6.) Despre cărțile bisericești neapărute, precum spații, joi și altele asemănătoare, nu există chipuri în biserici sau călugări. 7.) Îndepărtați toate recepțiile și predarea foștilor bibliotecari, copii de peste douăzeci de ani și luați în considerare cu sârguință dacă există vreuna dintre cărțile acum neapărute și care anterior nu erau disponibile și

dacă a existat deja vreo decizie în privința lor. 8.) Întrebați, de asemenea, dacă, așa cum este de așteptat, schimburi de cărți academice în magazine pentru unele noi” (“*). Din aceste instrucțiuni reiese clar cum Platon a știut să dizolve severitatea instanței cu milă și nu în detrimentul echității cauzei: el însuși nu a cedat în niciun fel și * locul pierdut în biblioteca academică ■ pentru achiziționarea de cărți mai importante i-a donat banii 150 de ruble și mai mult din propriile sale venituri a ordonat să ia 200 de ruble de la Znamensky Hegumen Irakli pentru același obiect. Între timp, sentința instanței era în curs de executare: în primele șase luni după îndepărtarea lui Melchisedec din Academie, s-au primit 68 de ruble din salariul și veniturile sale și, în plus, au găsit și au livrat cărți în valoare de 60 de ruble. Procesul pentru cărți mici a fost încheiat, prețul pentru unele cărți a fost redus pe motiv că cărțile noi sunt vândute la prețul indicat în deviz, iar multe dintre cele pierdute sunt în uz de mult timp. În anul următor (1793), dar în relațiile cu foștii mentori și studenți, au fost găsite un număr semnificativ de cărți, iar Melchisedec, după deducerea din salariu și venituri, avea o datorie de 560 de ruble: această datorie i-a fost iertată de către Mitropolit pentru transferul tolerant al pedepsei. Curând au fost răsplătite două pierderi importante pentru bibliotecă; multe cărți au fost cumpărate din nou și chiar mai multe au fost donate. În 1794, la ordinul Preasfințitului Părinte Episcopul Inocent de Voronezh, 106 cărți NN au intrat în biblioteca academică. În 1802, biblioteca a primit 57 de cărți NN aparținând arhimandritului Varlaam al Mănăstirii Golutvin.

(1C0) Rezoluție Sunt toată afacerea pe b&iiotegv » dSh. Arhiva. Moscova Ce", drept, anul" 1793.

În 1803, au fost acceptate până la 250 de volume de date, rămânând după Mănăstirea Arhimandritului Ieronim și 189 NN după Preasfințitul Silvestru (*·*).

Academia avea multe publicații rare și remarcabile.

În 1812, biblioteca academică a fost păstrată intactă și a fost chiar un depozit de cărți, care au fost demolate din librării în timpul invaziei inamicului. În 1814, cele mai bune cărți de la Academia din Moscova au intrat în biblioteca noii Academii, deschisă în Lavra Trinității; restul au fost transferați la Seminarul Perervinskaya, care a fost, de asemenea, transferat la Moscova în 1821 și se numește Moscova.

CAPITOLUL II

Actele lui yachalstvloschmkh și studenți. Activitati elevilor.

a.) Lucrări ale celor ce conduc și predau. Management intern. Predarea științelor" predarea și predicarea catehismului. Cenzura cărților. Garantie academica. Lucrări și traduceri.

1.) Sub conducerea lui Platon, natura managementului academic intern s-a schimbat și s-a schimbat în bine. Sediul Academii obișnuia să aibă contact direct cu Sfânta Filială și cu toate chestiunile legate de Academie și se bucurau de independență în ordinele lor, de la aceasta, cu o lipsă de supraveghere personală atentă, era mult loc pentru prejudecăți, parțialitate, arbitrar. . Sf. Sgnod recunoscând că „supravegherea constantă a Aia-

(M1) Dy. ara··. Mm*. Seya. yarov*. unu. 1803. N

de mee", "jocul este avertizat" despre o edikyaody, este complet incomod ca retragerea în sine să aibă, - l-a instruit pe Platov să aibă o revizuire de către Academie și, în cazurile de chestiuni importante, să fie intermediar între aceasta și Sfântul Vedeți a casei, mai puțin important să decideți singur. Anterior, urcarea unui nou rector, a unui nou Prefect, așa cum era firesc, era însoțită de noi ordine în treburile guvernamentale, în conformitate cu înclinațiile personale ale domnitorului: acum personalitatea domnitorilor din Academie nu putea. să fie prezentată ca activitate auto-personală și miocomprehensivă a lui Platon. El însuși a condus Academia. Rectorul și Anteproiectul au fost luate în serios în chestiuni încăpătoare, chiar mărunte, în judecățile sale erau .lege.

O inovație importantă, care a contribuit la monitorizarea continuă a progresului învățământului academic, a fost aceea că, potrivit lui Platov, toți cadrele didactice trebuiau să depună rectorului rapoarte lunare cu prescripție, pe care în cursul lunii elevii erau ocupați în clase. Odată cu rapoartele au fost prezentate și exercițiile elevilor, precum și informații despre elevii care nu au fost în clasă. Rectorul a prezentat rapoarte Mitropolitului, iar înainte de începerea postului vacant, am întocmit un raport anual despre învățăturile de la Academie,

pe care Platon l-a prezentat Sfântului Sgnod, iar Gb. Otpad a predat binecuvântarea muncitorilor. Definirea și demiterea profesorilor a fost lăsată în seama lui Platon, care a ținut cont de gradul de cunoaștere specială a celui care este ales ca profesor și l-a testat cu întrebări. În 1787, când studenții de Teologie Stefan Popov și Vasily Protopopov au fost prezentați ca profesori de către rector, Mitropolitul a ales ultimul napsal la prezentare: „alteruter non male gallice loquitur, quod mihi grattini erat”. In spate. în ordine

se observau blocajele de clasă cu înjurături stricte: elevul era înșelător să-l anunțe pe profesor după două clopote pentru a merge la ore, iar în caz de eșec al orelor, profesorii trebuiau să-l denunte pe rector lui Platon. În 1798, când. Rectorul Evlampia, care a fost numit Lrmvmeydrpteoib al Mănăstirii Donskoy, s-a stabilit în șapte mănăstiri. Rectorul a emis un decret prin care profesorul, care se absentase de la casa academică fără permisiune, să fie supus unei oarecare deduceri din salariu pentru aceasta. În același 1798, a fost publicată de Sfântul Sgnodom o nouă instituție despre Academii și, în ceea ce privește alegerea îndatoririlor profesorilor, s-a hotărât să se aleagă ca uluitor nu numai pe cei pricepuți în științe, ci pe cei care au au fost testați în bună purtare, care, prin exemplul lor, ar dispune tinerii să lucreze în științe și la orice faptă bună, au încercat cu orice ocazie să le insufle regulile bunelor maniere, servind la păstrarea purității lor, cât de mult la timpul prezent și mai ales pentru acel rang, pentru care sunt pregătiți? mai ales în viitor, frica de Dumnezeu este mereu acolo, ei i-ar dispune la sobrietate și, îndepărtând grosolănia de la ei, s-ar adapta în prealabil, în ce mod și-ar putea trata începuturile nrmkhozha la timpul viitor (* * *).

În ceea ce privește ucenicii, conducerea anademicului sub Platon se distingea și printr-o ordine strictă, care însă nu era străină de indulgență. Evadările studenților Academiei, atât de frecvente în perioada anterioară, au încetat; s-a acordat o atenție deosebită

(ïβí) Rem. Sobr. „iac. Ross. Nume. T.XXV*. N 187I puyakg. 19.

efectuarea de studii în afara Academiei”; conform mănăstirilor, unde locuiau bursacii, din studenții la Teologie erau înființați inspectori, care erau obligați să se îngrijească de moralitatea tovarășilor lor; seniori au mers din apartament în apartament și s-au interesat de motivele neprezentării elevului la ore și au raportat autorităților. Anterior, Academia nu a primit informații oficiale despre studenții bolnavi; Platon (în 1783) a ordonat ca rudele a milioane de rude ale studenților care nu se aflau în clasă din cauza bolii să depună rapoarte despre aceștia la Academie, altfel studenții ar fi recunoscuți ca fugari și expulzați. Când a venit timpul ca studenții să plece în vacanță, rectorul i-a cerut lui Platov binecuvântări pentru a demite studenții. Așa a fost înainte de vacanță, înainte de sărbătorile

Nașterii Domnului și a Paștelui și înainte de săptămâna brânzei. La începutul predării, Platon a fost informat despre studenții care nu s-au prezentat și a ordonat să se facă o percheziție asupra lor. La percheziție, unii au fost expulzați, altora li s-a permis să-și continue studiile, dar a fost aplicată o amendă de la tați și rude pentru indulgență pentru copii. În timpul orelor de școală exista un astfel de decret referitor la clasă, încât dacă un elev nu venea trei zile la Academie, atunci profesorul să se prezinte la Prefect, care făcea percheziția și, în funcție de împrejurări, uneori îl pedepsea. . Trecerea elevilor de la o clasă la alta se făcea din ordinul lui Platon: după testarea elevilor, Academia i-a prezentat liste, din care fiecare avea trei coloane: într-una era scris certificatul de profesor, în cealaltă, Revizuirea rectorului, a treia a fost lăsată pentru decizia lui Platon. Având în vedere dovezile rectorului și ale profesorilor și cu propriile sale observații despre succesul studenților, Platon a scris împotriva numelor studenților sarcina de traducere, sau

plecarea în aceeași clasă, sau la excludere. Remarcabil în rezoluția sa privind listele studenților la filozofie din 1783: o trecere în revistă strictă a stării acestei clase: „jam per 8 annos Academia sub mea directione est, ñeque lamen unquam animadverli ex omnibus ñeque unum reper-lum esse, qui studiosi. phüosopbiae nomine dignus sit”.

Zona de management academic sub Platon sa extins la 4 seminarii ale Academiei subordonate: Perervinskaya, Savvinskaya, Kaluga și Dmitrovskaya. Iată ce să-i spună lui Sapa Platon despre înființarea lor: „Găsind venituri în mănăstirea Perervinsky care nu sunt mici, cheltuite cu aproape nimic util și trecând între mâini, Arhiepiscopul Moscovei, prin decret al Împărătesei în 1775, a înființat o școală acolo și conținutul ei pe veniturile mănăstirii, care sunt bune și prin economie credincioasă a crescut mult, astfel încât peste 400 de ruble mergeau la o școală pe an, și a dat mulți studenți de succes și preoți buni. În același an, a început o mică școală în Kaluga, în mănăstirea Lavrentiev de acolo, și a construit camere pentru școli; Da, în Zvenigorod în Mănăstirea Savvin și a cerut împărătesei pentru fiecare dintre aceste școli pentru întreținerea profesorilor și a elevilor săraci pentru 300 de ruble pe an ”(*“). Seminarul Dmitrov a fost deschis în 1777. Cursul de studii în toate aceste Seminarii era incomplet: nu existau clase teologice și filozofice în ele; în unele, de exemplu. la Dmitrovsky și Savvinsky, nu exista pero-rimă, ci doar clase gramaticale superioare și inferioare. Academiei i s-a dat dreptul de a supraveghea Seminariile; lunar trebuiau să depună rapoarte autorităților academice cu privire la ordinea predării și

(M3) Aatobísgra·. Platova η Moskavt. <849. K 50 p. .33.

înainte de post vacant, liste de studenți cu prescripție pentru succes. Cei mai demni dintre ei au fost transferați la Academie, dar au fost testați în prealabil de profesorii Academiei și au intrat într-una sau alta clasă în conformitate cu gradul de ranguri acordat la test. Suma pentru întreținerea Seminariilor (300 de ruble fiecare) era emisă de două ori pe an de la Academie, iar până la sfârșitul anului rectorul Academiei verifica registrele de venituri și cheltuieli ale seminarului. Alegerea tutorilor pentru Seminar a fost dispusă și de autoritățile academice, care i-au supus aprobării lui Platon; în cea mai mare parte în aceste posturi au fost numiți studenți ai Academiei. Prin decretul Sfântului Sgtsod din 16 noiembrie 1798, s-a ordonat trimiterea studenților de la Seminariile din Ryazan, Smolensk, Voronezh și Oryol la Academia din Moscova, iar în șapte cazuri a fost stabilită următoarea regulă pentru Seminarii și Academie: s-a întâmplat, pentru aceasta este necesar ca fiecare Seminar să aibă informații despre ordinea doctrinei predate în Academie; la fel, Academia să aibă informații despre ordinea studiilor predate în Seminarii; Rectorul Academiei, în orice caz, acolo unde necesitatea o cere, făcând observațiile sale, slujește acele Seminarii cu sfaturile și instrucțiunile necesare ”(> m).

Afacerile clericale scrise ale Academiei erau conduse de un avocat sau grefier, recrutat dintre studenții de teologie; a avut o ședere „în biroul semănătorului”. În 1798 s-a făcut o prevedere specială cu privire la funcția academică: la Academie s-a înființat un Consiliu, în care au fost numiți următorii membri: rector și prefect, iar „pentru

(S64) Colectați. Zaya. Ross. Imperial T. XXV, N 187)6 pugzht. 16.

producerea zilelor scrise și executarea treburilor casnice se presupune a fi cu el comisarul și doi cărturari dintre studenți ”(*w). Salariul comisarului după state în 1797 i s-a atribuit 50 de ruble, iar în 1807 s-au adăugat 25 de ruble; scribii primeau câte 35 de ruble.

2.) Muncile de mentorat în această perioadă sunt înmulțite prin introducerea de noi subiecte de studiu, dar în același timp facilitate de publicarea unor manuale tipărite. Să începem cu Teologia.

a.) Clasa teologică. Chiar și la sfârșitul perioadei trecute, în sistemele teologice se observa că era mai ușor să renunți la legăturile scolasticei: începutul acestei aspirații se vede în sistemul lui Teooav Prokopovici, care a găsit mulți imitatori demni în domeniul stiinte teologice. Prima experiență remarcabilă de prezentare a teologiei, străină de subtilitățile scolastice aparținând însuși Platon: „Teologia creștină” a sa, deși după scopul pentru care a fost scrisă, seamănă mai mult cu discursuri catehistice decât cu un sistem teologic, nu a fost un fenomen binevenit. pentru şcoală, întrucât a contribuit şi final la căderea scolasticii. Odată cu el, Teologia renunță la vechile ei Forme și, în loc de o colecție dezordonată de întrebări, teze, dovezi, definiții și diviziuni, prezintă o suprapunere coerentă, ușor de înțeles, a învățăturii francului. De asemenea, era o știre că Teologia

lui Platov era scrisă în limba rusă. Academia a fost ghidată de opera lui Platon: cursul predării teologice în timpul conducerii lui Platonov începea de obicei cu lectura primei părți a Teologiei sale, în care el discută despre știința naturală a lui Dumnezeu. A urmat în continuare cea mai mare parte a sistemului rectorului Teo-

(M) De asemenea, alin. 10.

19*

Filakt Gorsky, citit de el în Academia din Moscova din 1769 până în 1774, publicat sub titlul: Orthodoxae Orientai „Ecclesiae degniate, ser doctrina Christiana de credendis et agendis. Acest sistem a fost compilat din diverse lecții teologice: ghidul principal a fost sistemul lui Prokopovici, în timp ce Teofilact a folosit, după cum se vede clar, prelegerile lui Cyril Florinsky, Gavriil Petrov și Makariy Petrovici. Plav, ales de Gorsky, se distinge prin conexiune strictă și consistență; „După începuturile și temeliile Revelației divine, spune el, vom prezenta 1) doctrina lui Dumnezeu, considerată atât în Sine, cât și în raport cu demonii Săi; 2) în continuare vom vorbi despre originea și desăvârșirile primului om și împreună cu ele despre începuturile tuturor lucrurilor, de asemenea despre căderea și dezastrele la care a fost supus întregul neam uman ca urmare a căderii; 3) să expunăm doctrina sfatului lui Dumnezeu de a mântui omul și să dezvăluim cum s-a împlinit acest sfat – despre harul universal al lui Dumnezeu și despre Hristos; 4) despre asimilarea mântuirii sau pregătirea unei persoane pentru mântuire, despre credință, renaștere, convertire etc., și despre faptele bune; 5) despre mijloacele mântuirii, despre lege și Evanghelie, despre sacramente și Biserică; 6) să descriem în sfârșit de ce ar trebui să spere o persoană și de ce să se teamă la sfârșitul acestei vieți – de novissimi.” Aceasta este dogmă. Teologia sa morală este aranjată în felul următor: „Mai întâi, spune el, vom discuta despre legile lui Dumnezeu în general, apoi despre acțiunile umane și în special despre acțiunile oamenilor regenerați, despre mijloacele de respectare a legilor divine, despre conștiință, despre pedepse; apoi vom vorbi în special despre legi, vom explica sensul Decalogului și poruncile individuale și vom vorbi despre îndatoririle unui creștin în toate statele. În sfârșit, despre beneficiile pentru co

respectarea legii creștine, despre mijloacele spre desăvârșirea morală, despre prudența creștină etc. După ce și-a conturat anterior planul, Teofilact ve consideră că este necesar să se facă eforturi pentru a lega un tratat de altul, nu permite treceri deliberate de la subiect la subiect. El împrumută dovezi în principal din Sfânta Scriptură, dar citează mărturiile Părinților Bisericii, deși nu a plasat învățătura lor printre izvoarele teologiei creștine. El alege locuri clare și care nu necesită explicații suplimentare, din care discursul său este de

înțeles pentru elev, fără dificultate - să-l explice; succesiunea expunerii nu este întreruptă de gânduri străine, iar dezvăluirea unui gând constituie deja dovada acestuia: în acest sens, Gorsky este asemănător cu Platon. Așa-numitul asus a rămas în sistemul lui Theophylact și are loc la sfârșitul tratatului. Sistemul Teofilactului a fost menținut în Academie până la începutul secolului al XIX-lea: rectorul Damaskin, care și-a terminat studiile în străinătate, a completat Teologia lui Gorsky cu doar câteva indicații istorice. (*6c). După 1802, în studiul Teologiei, cartea lui Irineu Falkovsky, publicată sub titlul: Theoiogiae Christianae compendium, a fost recunoscută drept ghid. Este un extras compus cu pricepere din sistemul lui Teofan, după cum recunoaște însuși autorul.

Viziunea lui Platon despre cărțile educaționale, în care, conform Formei, exista încă o imitație a sistemelor publicate în Occident, nu era în totalitate favorabilă: el spunea că „diferitele sisteme de teologie, acum predate în școli, miros de școală și de om. înţelepciune. Iar teologia lui Hristos, conform învățăturii lui Pavel, nu constă în

(ΐββ) Backincister Busa, bibliolh, VI, 453.

înțelepciunea omului, ci în manifestarea spiritului și a puterii „De aceea, Platon, în instrucțiunile sale pentru Seminarul Vithanian, a sfătuit să acorde o atenție prioritară studiului Sfintei Scripturi, care a fost introdusă în cercul lecturii zilnice în teologic. clasă cu interpretarea și ordinea textelor, pe când înainte o astfel de interpretare era oferită public duminica.

La începutul domniei sale (în 1776) Platon a introdus în Academie un studiu separat al dreptului canonic-civil. Tâlcuirea Sfintelor Scripturi s-a făcut cu mare grijă. Rectorul Ambrozie a publicat în 1779 un ghid pentru citirea cărților din Vechiul și Noul Testament, care a devenit o carte educațională. Rectorul Atanasie (din 1786), la citirea Sfintelor Scripturi ale Vechiului Testament, a comparat traducerea slavonă cu interpreții LXX grecești, cu Tremelliev și cu originalul evreiesc. S-a scris și memorat prelegerea la clasa de interpretare a Sfintelor Scripturi de către elevi. În zilele libere, li se dădeau „lecturi” din Scriptură, adică trebuiau să analizeze cu atenție o anumită secțiune din non-Scripturi și apoi să dea socoteală în ceea ce citeau: locurile obscure, la cererea lor, erau explicate de mentor. Când a interpretat Scripturile, Platon a prescris să respecte următoarele reguli: „1.) Deschideți sensul literal și, acolo unde este obscur, fie din traducere, fie din proprietatea limbii, explicați în așa fel încât să nu mai rămână loc. pe care elevii nu l-ar înțelege, cu excepția unor locuri foarte rare, care sunt incomod de înțeles. 2·) Să interpreteze sensul spiritualului și al misteriosului, mai ales în Vechiul Testament, în acele locuri în care cel nou este direct ascuns. ' În același timp, trebuie să ai grijă să nu faci asta cu prejudecăți, adică și acolo

(967) Instrucțiuni pentru > ie. Semmts. n> Biblioteca Seminarului SEA.

a căuta un sens misterios, acolo unde nu există, decât dacă există o întindere. după cum mulți interpreți notează acest lucru; dar unde rezultă direct din cuvinte, și din legătură, și din locuri paralele, păstrând, de altfel, cei mai buni interpreți. 3.) Pentru o mai bună înțelegere a locurilor întunecate, este necesar să se reducă locurile paralele. Căci aceasta va facilita foarte mult înțelegerea: de vreme ce este foarte obișnuit ca într-un loc să se spună obscur sau pe scurt, în altul mai răspicat, dar deja clar și extins.

4.) Nu uita atunci când interpretezi, pentru a deduce moralizarea, direct de acolo. 5.) La interpretarea profeților, este necesar să se arate când s-au împlinit profețiile lor și în ce împrejurări. 6.) Oriunde sunt locuri ale Sfintei Scripturi, dintre care unul pare să se suprapună cu altul, apoi explicați și conveniți cu ajutorul armoniilor publicate. 7.) Oriunde sunt locuri din care unii au dedus interpretări perverse și care au dat naștere schismelor și ereziilor, este necesar să se arate și să infirme sensul direct și adevărat al acelor locuri și să infirme opiniile și argumentele ereticilor și schismaticilor. 8.) Acolo unde există astfel de locuri la care înțelepciunea umană poate face unele obiecții, astfel de obiecții nu trebuie ascunse, dar ele trebuie rezolvate într-un mod clar și satisfăcător. 9.) Pentru a ajuta la toate acestea, profesorul trebuie să citească cu sârguință pe cei mai buni profesori și interpreți bisericești și să cunoască bine istoria bisericii și, mai ales, să se roage des și stăruitor Tatălui să strălucească, să-și deschidă ochii spre înțelegerea minunilor din Legea lui. Pentru a ajuta la interpretarea corectă a Sfintelor Scripturi, prin decret al Sfintei Svodă din 1798, a fost introdusă în Academie hermeneutica.

Decretul din 1998 reprezintă un fenomen important în domeniul managementului educațional. Până atunci, ei erau îndrumați în ordinea predării doctrinei prin decretul din 1768.

al anului. Noul decret conține un decret cu privire la ordinea predării; în ceea ce priveşte clasa teologică, se prescrie: „în clasa teologică să se predea o scurtă istorie bisericească, cu indicaţii ale principalelor epoci; hermeneutica, sistemul de teologie dogmatic-polemica și morală și pascală; pe langa asta, citeste Sfanta Scriptura cu o explicatie a locurilor cele mai grele, si cartile: Hranesc si: despre functiile parohului ”(***). Astfel, în doctrina teologică au intrat noi științe: hermeneutica, istoria bisericii, teologia pascală, pastorală și dreptul canonic. Din 1805, istoria primei urme a secolelor, arhiepiscopul Metodiu (Metbodh Archiepiscopi Tverenzis liber historiem de rebus in rgipn- (iva. sive trium prioram et quarti ineuntis seculorum, Ecclesia Christiana gestis. Mosq. 1805) .) istoria secolelor următoare povestea Sinodelor Ecumenice, a Sinodului de la Florența și a Reformei a fost prezentată cu detalii deosebite, în timp

ce scriitorii străini au fost folosiți cu prudență, alegând dintre ei ceea ce era în concordanță cu învățăturile Bisericii greco-ruse. istorie , alcătuită de mitropolitul Platon.Instrucțiunea scrisă de Platon pentru clasa istorică în 1806 este curioasă, o oferim integral: „1.) Istoria bisericii ruse trebuie citită studenților de retorică, filozofie și teologie. 2.) Pentru studenții de filozofie și teologie, să citească, în plus, istoria generală a bisericii. 3.) Începeți să le examinați în istorie cu filozofie. 4.) Examinați în fiecare lună o dată. 5.) Examenul nu constă în altceva decât testarea memorabilului din istorie

Yao. Sobr. mzh. XXV, N I87SB.

cazuri, își amintesc cu fermitate. 6.) Căci istoria nu cere altceva decât ca ucenicii să-și amintească foarte bine ceea ce au citit, și mai ales cazurile memorabile din Biserică. 7.), Aceste cazuri sunt de exemplu: când a început creștinismul? Unde. Au văzut apostolii? Cum era Biserica sub Anostolah? Care au fost persecuțiile și pentru ce, și cât de mult și de către cine? Care au fost ereziile când și. de la cine și cum au fost exterminați? Ce erau consiliile locale și ecumenice, dar cu ce ocazie și când? Ce a fost Ierarhia Bisericii în Biserica primordială și ce era sub regii creștini și când au fost instituite riturile și sărbătorile? și așa mai departe și așa mai departe. ,8.) Și în istoria bisericii ruse, când a început creștinismul în Rusia și cum s-a întâmplat? Care este ierarhia stabilită în Biserica Rusă? Ce și unde erau mitropoliții întregii Rusii și câți dintre ei după nume? Când au fost înființate eparhiile, când a început Patriarhia și când a fost distrusă? și așa mai departe și așa mai departe. .9.) Când ucenicii dovedesc că își aduc aminte de toate, în special de cele memorabile, și răspund fără greșeală, atunci se poate concluziona că au destul de mult succes în cunoașterea istoriei bisericii. 10.) Nu ar fi rău dacă studenții ar fi încă testați dacă aprobă totul, sau dacă nu s-au clătinat în nimic, sau dacă nu fac critici rezonabile. Într-un astfel de caz, explicați îndoielile și lăudați criticile rezonabile și corectați-le pe cele nerezonabile. 11.) Și pentru a-ți adânci memoria, atunci ordonă tuturor să scrie istoria Rusiei pentru ei înșiși și să o păstreze pentru ei, ca a lor, să o prețuiască pentru totdeauna * (***).

(Î69) Instrucțiunea originală, semnată de Platov, se păstrează în dosarele arhivei, kos. Senia. Pravd. 18 (16 g. La sfârşitul acestuia, mâna lui Platov scrie: „după aceasta, să intre în Academia de la Moscova. Pe reversul rezoluţiei Restauratorului Morcea: zhak ear în clasa teologică după proprietatea aero.

Citirea istoriei biblice, care a fost predată pe scurt în retorică, s-a desfășurat în volum mai mare în clasa teologică. Iar pentru alte științe predate studenților la Teologie, existau manuale tipărite satisfăcătoare: în studiul Paștelui, cartea clasică era opera

Preacuviosului Metodie, publicată în 1800 sub titlul: „regula cercului pascal, sau o scurtă instrucțiune despre cum să înțelegeți și să folosiți Paștele bisericesc.” Ajutor în explicarea cărții Pilotului a fost cartea Beveregii vupo-dicon aev pandectae Apostoloruna et soshiiioppv etc. Pentru a studia Cartea Pilotului, Platon a prescris reguli speciale: „Studenții, a spus el, trebuie să cunoască actele conciliare și regulile Sfântului Părinte. Pentru aceasta se recomanda Beveregiue. Ce este nevoie pentru a reduce Pilotul nostru rus al Regulilor Consiliilor Apostolice, Ecumenice și Locale cu dovezi, dacă nu se aseamănă cu textul grecesc la noi și este de neînțeles: căci Pilotul nostru este tradus foarte întunecat. La ceea ce profesorul are voie să folosească o critică prudentă și temeinică: în măsura în care multe reguli se refereau la circumstanțe reale, iar uneori unele au trebuit anulate. Pe lângă disciplinele menționate mai sus, studenții de Teologie, împreună cu studenții de filozofie, au studiat elocvența superioară, medicina, introdusă la Academie în 1802, precum și limbile vechi și noi.

b.) Clasa filosofică. Scolasticismul a fost în cele din urmă înlocuit DIN sistemele FILOZOFICE în care acesta

clasa n η în virtutea decretului lui Ca. Doctrina bisericii universale, de asemenea, în funcție de personalitățile și istoria privată a bisericii ruse, există: apoi semănatul, ei vor anunța coca, astfel încât, în conformitate cu aceasta, pictura învățăturii furtunii să fie continuată ” în petrol și mare. în torvpesvvvlassakh”.

apăsat mai cu încăpăţânare şi mai mult timp decât în alte ştiinţe. Influența lui Descartes, Bacon și Wolf la sfârșitul perioadei trecute a început să apară în domeniul științei, iar studentul suveran al lui Platon i-a scris în 1764: din înrobirea lui Aristo -corp, mintea iscoditoare pusă pe cale. de cercetare clară şi veghe. O nouă luminare a apărut; prezentăm științele într-o formă nouă și frumoasă și am atras la noi o mulțime de amatori pe care întunericul, care fusese extins anterior în stăpânirea științifică, îi îndepărtase ”(iW) În locul Foliosului învechit lăsat în număr mare. de către adepții lui Aristotel, dreptul de îndrumare educațională a fost acordat în Academia de Cărți din Moscova de către Baumeyeter, cel mai bun dintre discipolii celebrului Volhoa (Phiolaoria definitiva. Institution „philosophiae rationalis. Institutiones metapbysicae). Claritatea prezentării, care se remarcă prin caracterul ei aforistic, lejeritatea gândirii, limba latină bună au dat cărții lui Bauijester o valoare călăuzitoare chiar și în Germania. Bantysh-Kamensky, pentru a facilita studiile studenților care, din cauza numărului mic de copii ale Bau-meister, au fost nevoiți să-și anuleze sistemul, a publicat în 1777 filosofia lui Bau-meister la Moscova, sub titlul: Baumeisteri elementa pliiio-aphiae recentiori. Cum l-au primit filozofii de la Moscova acest oaspete? Judecând după recenzia lui Platon, exprimată în 1763, că „în decursul a 8 ani de conducere a Academiei, nu a întâlnit printre studenții săi nici un singur student de filozofie demn de acest nume”, ar trebui să credem că atașamentul obișnuit față de savant

(i?0) Scrisoarea lui Imi. Paia din 90 noiembrie 1764, tipărită de teologul Platov, mai sus. I7vegoda.

bățul nu a lăsat brusc să se vadă avantajul noii conduceri.

Întrucât sistemul Baumeister nu constituia un curs complet de filozofie, mentorii filosofiei au considerat necesar să îl completeze cu alte ajutoare și, fără îndoială, prefectul de Damasc, care primise studiile finale la Universitatea din Göttingen, a fost primul să simtă nevoia de asta. A prezentat Academiei lucrările lui: Wolf, Holmann (Hollmanni jurispradentia naturalis. Gotting. 1769.), Bilfinger J^Büfingeri dihici-dationes philosophicae de Deo, anima, mundo etc. Tubinge. 1768), Kanzits (Ganzii meditat iones philosophicae et corpus juris civili") și Winkler (Winkleri institutiones pbiloso-phiae universae.). De asemenea, a fost primul care a citit istoria sistemelor filozofice sub îndrumarea lui Brucker. Mai târziu, pe lângă aceste surse, pe lângă Baumeister, Gauser (Hauser elementa pbilosophiae ad rationis et experientiae ductuna conscripta), Krieger* (Gottlob. Criigeri pbilosopbia naturalis, experimentis confirmata. 1753. Halae.), Thumming* (Thum rnigii institutiones). Philosophiae Wolfianae) și Muschenbrock* (Muschenbrock institutiones pliysicae). Așa apare în rapoartele academice din 1776 până în 1814. Unele dintre aceste ajutoare, probabil la îndrumarea mentorilor filozofiei de la Academia din Moscova, au fost folosite și de editorul lui Baumeister, Bantysh-Kamensky, care le-a introdus în manualul din sistemul lui Theofyan Prokopovici privind legile gândirii, din logica lui Weissens. de distinctionibus iogicis, de la departamentul de fizică Winkler, n patru capitole Filosofia morală a lui Baumeister a fost completată cu trei capitole de jure „economico, publico et ecclesiastico, preluate din Causia și Holmann.

Cursul complet al disciplinelor predate la clasa de filosofie este indicat în decretul Sf. Snod 1798

anul: „să predea la clasa de filosofie o scurtă istorie a filosofiei, logicii, metafizicii, moralizarii, istoriei naturale și fizicii, tipărită pentru școlile normale, până la numirea celei mai ample”. În 1786, a fost trimisă o carte de la Sv. În același timp, a fost trimis și un „scurt ghid de fizică pentru utilizare în școlile publice ale Imperiului Rus”, publicat în Í785 (*T|). În ceea ce privește filosofia morală, cartea lui Puffindoro ar putea părea suficientă, iar Platon nu a cerut să o predea într-o măsură mai mare, pentru că, spunea el, „morala umană este slabă și nu este valabilă, dar trebuie „desprinsă din Cuvântul lui Dumnezeu în clasa teologică”. Dar Fizica, scrisă în conformitate cu noua viziune asupra științei și în conținutul nu avea nimic în comun cu fizica lui Aristotel, pe scurt a avut nevoie de adăugiri, ca Sf. îndrumarea experimentatului Fizica lui Muienbrock, care, în 91, a apărut atât în traducere rusă, iar Euler, în 1801 au

folosit încă fizica lui Gassendi, în 1807 au dat în folosință o lucrare destul de extinsă a lui Brisson, tradusă în șapte ani în rusă.

c.) Retorică. Au urmat multe inovații în clasa return. perioada luată în considerare. Ghidul principal a fost retorica lui Burtsev, tipărită pentru prima dată la Moscova în 1776; iubita ei-

(171) Decretul din 5 ianuarie. 17 6 d. Vezi și arhive*. Ci. Gnomul lui cero al anului.

Tratate Val din jocul lui Vossiya si Lomonosov, La aceasta s-au adaugat regulile despre frumusetile limbii latine din cartea lui Lende: Hodegus latini sermonis. Ordinea replicii didactice este descrisă în detaliu în instrucțiunile din 1787, scrise la ordinele lui Platon; regulile din el sunt următoarele: 1.) să predea elocvența rusă și latină în Rheto-rnke în retornul vratva-slav; partea a treia poate fi împrumutată de la alți autori, care au aranjat-o clar, explicând fiecare regulă cu exemple. Regulile de replicare trebuie date pentru învățare pentru lecții. Vossy și Lomonosov pot servi ca un plus la ele. 2.) Citește Ciceron! discursuri selective luni, miercuri și vineri, uneori scrisorile lui Muret, Pliniu, Lactance și Ieronim și, conform unei rezoluții detaliate de replică (raebor), fac imitații (imitații) cu observații la fraze și traduceri; iar marți, joi și sâmbătă, se citesc discursurile și predicile lui Lomonosov, iarăși din Sgvodul publicat, făcând însemnări detaliate după reguli retorice, pe care mereu se siliți să le citească în fața tuturor pentru perorare. (Din 1788, la aceasta i s-a alăturat o analiză a predicilor mitropolitului Platov.) În același timp, ar trebui să se străduiască foarte mult ca în birou să-și imagineze decența testelor, astfel încât să dea grăirii mari viețuitoare. , și fără asta, cel mai bun discurs este mort. 3.) Pentru un succes mai mare, mențineți mai des elevii în exerciții retorice și imitații ale celor mai buni autori, atât latini, cât și rusi. 4.) În rezoluția retoricii trebuie inclusă o explicație a antichităților grecești și romane, iar după ce fiecare elev întreabă. 5.) Observați că elevii folosesc întotdeauna conversațiile în latină fără greșeală (*). Dacă vreunul dintre elevi

(S7T) Instrucțiunea η dtl. Arhiva. Moscova Se . Prai, anul 1787.

a încălcat regula de a vorbi la clasă * în latină, el * a fost consemnat în calcule, iar cel vinovat trebuia să citească profesorului mai multe versuri (uneori 100) din Ovidiu, Horațiu sau Lomonosov ca amintire. În 1797, Sfânta Filială a aprobat retorica, scrisă de pastorul Francis Lezhaev, pentru a fi folosită în școlile de puf-* spirite, iar o sută de copii au fost trimise Academiei din Moscova. Platon a instruit Academia să examineze retorica nou publicată. și să-i prezinte o trecere în revistă a ce avantaje și dezavantaje are ea în comparație cu Bourguis. Rectorul Yevlampy, Prefectul Ambrozie și Predicatorul Vladimir, care examinau retorica, au prezentat

Mitropolitului următoarea opinie despre aceasta: Eva explică într-un mod întunecat regulile despre perioade și raționalizarea lor și îi leagă pe elevi de aproape cuvinte și particule, fără să arate unde. să deseneze gânduri pentru raționalizarea perioadelor, dar cel nou arată sursele celor mai multe gânduri; dar numai că este insuficientă în această parte, pentru că nu există reguli în ea despre propuneri și împărțirea lor. 2.) Separarea căilor și Figurilor este mult mai bună în noul decât în primul: pentru primul, în definițiile sale, amestecă căi cu „jocuri și", iar noul le separă în detaliu și clar. 3.) De asemenea, în ceea ce privește cea de-a doua parte, retorica anterioară din reguli este mai abundentă, în aceasta este insuficientă; cu exemple și imitații, cel nou prevalează în general asupra Bourgium "("*) - retorica lui Lezhaev a fost pusă în uz și la Academia din Moscova, dar Bourgium nu a fost complet abandonat: în raportul profesorului de retorică Yegor Smirnov despre

(973) D*4- sus. Mai. sămânță. Prae. 1798.

*

în noiembrie 1798, se scrie: după repetarea pe scurt a primei părți de către Burgiev, s-a predat retorica nou publicată, cu care prima parte a fost citită în întregime. După citirea primei părți, a doua parte a lui Burgiev a fost explicabilă. La sfârșitul perioadei în retor și vedem din nou schimbări; în raportul anual pentru 1813 se spune: „Studenții retoricii au fost predate atât pentru limba latină, cât și pentru limba rusă regulile retorice după conducerea Burgiei, în conformitate cu metoda lui Rollen. Pentru prima s-au împrumutat manuale de la Cicero de Oratore, de la Quintillian și Geinektsii (Fundamenta slyli cullioris); pentru ultimul din experiența retoricii orașului Riga, din ghidul de elocvență bisericească și din cursul de literatură al starețului Batteu "("4) Atât de curând Bourgia a alungat un nou rival! Dar odată cu atașamentul față de vechea conducere, observăm progrese în studiul literaturii: studenții retoricii au început să se familiarizeze cu tainele esteticii și fosta analiză uscată a predicilor a fost subordonată regulilor științifice.

Pe lângă științele verbale în retorică, în virtutea decretului Sgnod din 5 ianuarie 1786, a fost introdusă învățământul istoriei sacre conform ghidului trimis de la Sf. Snoda. În locul istoriei universale a lui Golberg, în același timp, istoria universală a lui Freyer a fost introdusă în retorică (tradusă din germană / Chebotarev și publicată pentru prima dată în 1769): la lectura istoriei „s-au atașat explicații din geografie în locurile potrivite". La începutul secolului curent, Shrek i-a luat locul lui Freyer. Cursurile de după-amiază erau alocate pentru citirea istoriei în zilele de miercuri și sâmbătă; iar concizia timpului nu putea decât să fie un obstacol în calea unui distinct

(974) Raport „ъ archi". Moscova Semak. Krum. gots. 1811 - 1814

rangul istoriei: Shawl în 1780 a observat Academia pe acest subiect: omnes Geograpbiam et Hiato * riam parshp caHent, ut ex nrteis quœstionibus appanrit. Prin urmare, s-au gândit să înființeze o clasă de Persoane * istorice și geografice, iar în 1796 rectorul Yevlamy a prezentat această opinie Sfântului Sgnod. Dar chestiunea rămâne fără schimbare.

În locul unei clase istorico-geografice, anul acesta a fost deschisă o glosă * de elocvență mai mare din latină spre rusă. Referitor la această clasă, decretul Sfintei Recuzarii prescrie următoarele: „în clasa de elocvență superioară, în care studenții de Teologie și FPLSO-♦sh să învețe la ore speciale, să citească profesorului cei mai buni autori de va’ latină și Limbile ruse, luând rezoluții logice și retorice și prin acele rezoluții de a forța elevii să compună imitații. Când, în acest fel, ce fel de discurs s-a terminat și imitația va fi sd-pid, atunci studenții numiți vor studia pe de rost - unul discursul autorului, celălalt imitație, iar apoi vor vorbi public la ședința Academiei. Mai mult, în aceeași clasă să predați traducerea corectă în limba rusă”(*”). Scopul înființării acestei clase a fost de a perfecționa studenții în cunoștințele oratoriei, pentru care regulile predate de replică puteau fie uitate, fie neasimilate prin considerație imatură, așa cum se cuvenea. Mai ales ar putea fi un instrument important pentru formarea darului predicării. Lectura celei mai înalte elocvențe a fost trimisă și profesorului de replică, care a fost desemnat să ocupe studenții de Teologie și Filosofie 4 ore pe săptămână.

d.) Clasa PshggtcheskiL. În perioada trecută, această clasă a fost dedicată în principal studiului antic

(VES)-Ikmi. Brânză. din. v. XXV, W t8.716j uyagt 5.

numit după poeţii clasici: dar ori Platov a lăsat loc studiului poeziei ruse. Ceaiul de dimineață este de fapt destinat citirii poeziei ruse; elevii au analizat lucrările poetice ale lui Lomonosov, Kantemir, Sumarokov și Derzhavin. Poeții antici au fost traduși în rusă în versuri. În studiul prozodiei latine, în primul rând, termenii concisi din Instituciones poëticæ au fost explicați și învățați pe de rost; apoi au predat scanările, au explicat compoziția silabică a versurilor și au analizat lucrările lui Ovidiu, Horațiu și Vergiliu. Pentru o mai bună înțelegere a operelor poetice antice, din 1786, citirea mitologiei a fost introdusă în poezie, iar lucrarea lui Pomeus a servit drept ghid, pe care studenții l-au tradus în limba rusă, „lăsând locuri obscene”. Studiul limbii latine a continuat și a constat în traduceri din rusă în latină și din latină în rusă, în folosirea conversațiilor latine, în imitații etc. Materia subordonată în clasa a șaptea era geografia, care, prin decretul Sf. Codul Cr din 5 ianuarie În 1786, a fost prescris să se citească piitiki studenților, în timp ce până acum

era predat în syanta-ksim. În locul Cărții de pivniță, care a fost ghidată până atunci, a fost dată în folosință geografia lui Bauman. Pe lângă aceasta, se predau pitam; catehismul, începuturile retoricii și limbilor moderne. Progresul în poezie nu a fost nesatisfăcător; Experimentele de versificare rusă, care aparțin poeților Academiei, deși nu pot fi clasificate drept originale, dar, ca imitații, unele dintre ele sunt destul de reușite și ușor de citit. Este doar neobișnuit ca cerințele gustului modern să întâlnească în ele o mulțime de termeni din domeniul mitologiei și un amestec ciudat de idei creștine cu idei păgâne.

affi

mi; în spiritul acelui timp, aceasta a fost considerată un atu și o poezie, așa cum demonstrează unele dintre lucrările lui Lomonosov.

e.) Sintaxă, sau cea mai înaltă clasă gramaticală. Materiile predate la această clasă au fost repartizate astfel: în orele de dimineață în zilele de luni, miercuri, vineri și sâmbătă au fost explicate de către profesor regulile din gramatica latină a lui Lebedev și prozodia lui Alvar. În celelalte două zile, studenții s-au ocupat de traducerea din latină a scrisorilor lui Tsvtseronov, a lucrărilor lui Thomas Kempiskago de inritatione Ghristi și a scrisorilor lui Erasmus din Rotterdam. Orele de după-amiază au fost dedicate ocupațiilor și versiunilor. În plus, elevii au fost rugați să învețe pe de rost din Orbia vIaiЫНa și conversații latine. Pe lângă gramatică, catehismul și partea a doua de aritmetică erau predate la ora sintactică.

e.) Gramatică, sau cea mai joasă clasă gramaticală. Pe lângă prima parte a gramaticii lui Lebedev, elevii au memorat cuvinte din lexicul lui Tsellariev și conversații în latină, traduse din rusă în latină cu atribuirea preliminară a cuvintelor latine, au ascultat prima parte de aritmetică, iar duminica și sărbătorile erau întrebați să înveţe dintr-un scurt catehism platonic.

și.) Informatori·. Deci clasa a fost redenumită, care anterior era numită celălalt nume I. Fer. A predat rudimentele gramaticii și ortografiei latine și ruse, a oferit elevilor exemple și exerciții etimologice. O zi pe săptămână a fost rezervată pentru explicarea întrebărilor din catehismul multiplu. În 1789, din cauza numărului mare de studenți, informația a fost împărțită în două clase, superioară și inferioară, iar în

și.

data viitoare, mori din nou. medie nyaFormatoriya, dar în 1802 a fost închis.

h.) Școala rusă a fost deschisă în 1801 prin decret al Sf. Suveran și a fost numită pentru elevii care nu puteau continua știința. Li se

prescrie să li se predea imnul, carta bisericii, cathizzis și istoria sacră.

Și.   ) Clasele de limbi” erau comune pentru studenții de Teologie și Filosofie și pentru studenții de Retorică, Poezie și Sintakein. Clasa de limba greacă în 1777 î.Hr., după Platon, este împărțită în două: superioară și inferioară; motivul împărțirii a fost * că „unele limbi au fost deja învățate de alții, iar altele trebuie începute, ceea ce > și a constituit o dificultate pentru succesul corespunzător”. În limba greacă superioară vddo a fost predat a doua, parte a gramaticii lui Lyashchdeskago; studenții s-au angajat în traducerea cărților New Age cu rom Ftsloloricheskstsmrazfog, lucrările Sfinților Părinți și lucrările de proză ale clasicilor antici. Cei care au avut mai mult succes au ascultat regulile versificației grecești, au citit versete cu o hotărâre concisă și au compus ei înșiși altele noi. Cei care au avut mai puțin succes au tradus din rusă în greacă * cu numirea cuvintelor. În școala greacă inferioară, regulile au fost învățate din prima parte a gramaticii lui Lyashchevsky și au fost traduse articole de la cititorul grec. În 1789, o „gramatică sau instrucție în limba greacă simplă, adunată în Academia Slavă-Gren * din Moscova și, secretă în șapte ani, a fost dată în folosință. În 1798, a fost recrutată să predea la misiune. clasa novat. Gramatica de mai sus *· capitol: greaca pentru cunostinte de baza, publicat in 1794. Studiul limbajului hrișcă * s-a întărit în școlile teologice din 1784 ca urmare a decretului împărătesei, care sună după cum urmează^

măgarul în limba greacă a preferat * e alții din școlile teologice ar trebui să fie predate, hak în raționament, „chishzh-ul preoților și profesorilor de Ortodoxie în Biserica noastră greco-foesin” și suntem paeans, acolo și deci „că cunoașterea acestei limbi” va ajuta alte științe. De ce Sgnod masha, confirmând, „ar trebui, în ceea ce privește executarea corectă a acesteia, va fi obligat să” rău după trei sau trei ani de timp pentru a respecta această regulă, astfel încât să nu-și piardă locul, de la alegerea aevshchiya sa , era reprezentată limba greacă este perfectă * am dobândit cunoștințe „(***). După acest decret, un certificat de cunoaștere a limbii grecești a fost înscris în registrele de serviciu ale conducătorilor spirituali oficiali. Astfel, în palmaresul prefectului Atanasie (1785), scrie că a studiat la Academie „și greacă, din care poate traduce”. Chiar în anul emiterii decretului, Platon, ghidat de propriul său exemplu, a ordonat ca cei mai buni dintre studenți să învețe să vorbească greacă și să meargă la o mănăstire grecească pentru a practica. În același an, Platon a ordonat trei studenți de la filozofie: Ivan Stavrovsky și Semyon Protasov și Afanasiy Belyaev din limba greacă, să-și îmbunătățească cunoștințele de limbă, să locuiască într-o mănăstire greacă și i-a scris arhimandritului: „j / p-χψανό^ίτης ' Ρωμαίων ΒιΛΟαριών Sõvat· το i"I-

numai săracii, „că aceşti oameni au dat evlavia filială a ^Royia^ Monas (Voi fi mereu roman în ciuda Romei; este vina mea pentru aceste jertfe ale noastre şi pentru această euharism", то-есть: гречески й Архимандритъ Виссарионъ долженъ дать келлию ученикамъ, pentru că sunt

(I7b) Pola. col. pentru. т. XXП, N 16047, 10061.

învăţarea în folosul bisericii ■ Rusia. Și grecul zhsh-styr primește totul din Rusia și, prin urmare, este legat pentru o astfel de binecuvântare pentru a-și mărturisi recunoştinţa (* n). Cu astfel de fonduri, Academia din Moscova a obținut un număr suficient de studenți care cunoşteau perfect limba greacă. Decretul din 1784 a fost confirmat sub împăratul Pavel în 1798: Sfântul Sgnod a ordonat ca „limbile ebraice și chiar greacă, ca și cum ar fi necesare pentru înțelegerea Sfintei Scripturi, să fie predate tuturor studenților Academiei” (yu#). Gramatica lui Gezhpel (Hempillii elementa lingue Hebraicæ unà cum doctrina de accentibua. Lipa. 1776) a servit drept ghid pentru studiul limbii ebraice. De la profesorul de limbă ebraică, Platon a cerut ca „studenții să aibă numai succesul potrivit, dar să poată lua poziția profesorului dintre ei”.

Cursurile de germană și franceză au fost deschise în 1781, iar Johann Schmidt a primit funcția de tutore. După el, un lector la Universitatea Game a vrut să ocupe acest loc, dar Platon l-a plasat pe unul dintre studenții Academiei, Nikolai Sokolov. La clasa de germană au predat gramatica lui Goltergo și au tradus din Haller, Lessing și Klopstock; cei mai buni dintre elevi au învățat să vorbească germană. În 1800 clasa germană a fost împărțită în superioară și inferioară, la fel ca și francezii. În ultimele șapte, gramatica lui Sokolovsky a fost adoptată ca ghid, iar lucrările lui Fenelon, Bossuet și alții au fost folosite pentru traducere. Apropo, pentru a-i obișnui pe elevi cu limba vorbită, aceștia au fost nevoiți să scrie sub dictare.

(977) D*l. arhi*. Moscova Senna. Prai. 1784.

(978) Du-te. Sobr. zak. vol. XXV, K 18796, paragraful, β,

pentru a se ascunde, li s-a cerut să învețe conversații în franceză, să traducă din rusă în franceză și să scrie eseuri ușoare în ultimele șapte limbi. La începutul Revoluției Franceze, clasa de limba franceză a fost închisă în 1794 (”) și redeschisă în 1800. Cursurile noilor limbi nu au fost obișnuite: au fost frecventate după bunul plac de studenți de teologie și filozofie și studenți de retorică, poezie și chiar sintaxă. În decretul Sfântului Suveran din 1798, referitor la aceasta, se spune: „a preda germană și franceză după înclinația elevului”.

i.) Clasa* de medicină. La cererea Sfintei Signode, către Platon în 1798, pre-compilarea școlilor spirituale: este necesar să fie știința Academiei Academiei Academiei Academiei de Științe și Limbi și cum anume? - Directorul a Academiei din Evlalami, care „este recunoscută ca fiind utilă pentru a preda medicina pentru medicină la clasa specială,

unde pot studia nu doar studenții de retorică, ci și studenții de teologie și filozofie. Această idee, aprobată de Platon, a fost realizată în 1802; Prin decret al Sf. Suveranitate s-a dispus deschiderea unui curs de medicină la Academie și predarea studenților de Teologie și filosofie în ea de două ori pe săptămână, miercuri și sâmbătă la ceasul a doua. Adjunct-Pro-

(Î79) Scrisoare a mitropolitului Gabriel de Novgorod către mitropolitul Șatov din 10 august 1794: „Preasfințitul Vladyko! Bun binefăcător! Conform înregistrărilor, este clar că la Academia din Moscova, la seminariile Trinity și Perervinskaya, studenții sunt predați limba franceză * și, deoarece experiența a arătat că, neintenționat, abuzează de cunoașterea acestei limbi, atunci am fost instruit să scrie înaltpreasfinţitei Voastre ca să se demnească să părăsească această clasă, despre care este scris altor Episcopi. Ce hotărâre se va face din partea dumneavoastră în acest sens, vă rog să mă anunțați. Pe scrisoarea cexț, de mâna lui Platon, scrie: ■ acționează după aceasta. (Del. arhiva '. Moscova. Seyapya. Prai. 1794).

Phsssor Copper-Khmrgtschessry Drdeschr, Dr. Kflt-rrm Osipovich Mukhin. Tso trrbrvatstsr a autoritatilor academice ale doctrra krdlegii medicale invechite Programul de citire medical medical madk .v Dkadeatsi ^n prescris medicului: Anul I citire atsvtomiio, fiziologie, catatologia generala si terapie; în a 2-a filozofie botanică, și un lucru medical, gloria ceară rusească, și mai ales plantele care cresc sălbatice în provincie. Pentru îndeplinirea rutinei prescrise, Mukhin și elevii săi s-au plimbat prin periferia Moscovei și au învățat cum să meargă ca muncitor profesionist Za. predarea cu succes a medicinei op roluchcl în 18Q6. an diamant cersted, ru> atsakf În anul rlrAHYuShchvm, din cauza multor alte ocupații, Mukhtsd a părăsit postul de mentor la Academie, iar „fostul student al Academiei din Moscova, care a absolvit cursul la Academia de Medicină din Sankt Petersburg, Tsvan Sizov, a răcit . Ambasadorul lui a fost mentorul medicinei, sediul Nzhinețului, în temeiul căruia, prin decretul Sf. Qr dar da din 31 octombrie 1811, studenților care absolveau cursul li s-a ordonat să predea metoda de inoculare a sângelui rsshd. Martie 1813, „veto Dmitrich Pogozhev, care și-a încheiat viața în slujba Seminarului din Moscova în 1834.

j.) Clasa” din hârtia bisericii și cântatul muzical. Învățătura bisericii „raion” (cartă) a fost introdusă în Academie în 1798 odată cu numirea de a o preda studenților de retorică și dintikts. Clasa notdgr a Daniei simplelor si a partesnagoi era deschisa, tocmai in 1786: in ea s-au adunat unii dintre studentii de Teologie si Filosofie si studenti din cele trei clase urmatoare; profesorul era student la teologie, șef al corului academic. B 1788 c 9 ani cito

dmzhnoi iyarvy * gv student Grdaoriy Belyaev. 1806 dolari, în conformitate cu noile reglementări, el a început să predea elevii din

cele patru clase inferioare; v> instrucțiuni, la începutul anului de către rectorul Mosey, sunt precedate de următoarele reguli: | cărți sobogvemdu!?, ddovtr: o^iktsdy, irmologzh și adverbul 2.) Până la prorton ^ y Idino, se știe și Învățați cum să înțelegeți vocile lui Stmkhtsrov și Lady eozavaz ", prokimeny, slavniks, zadostoyniks, irmoses, troparia, I kondaki și altele, Canonul Maicii Domnului trebuie cunoscut pe de rost și cu atât mai mult stichera lui Blatrvytsedsky. 3.) În timpul după-amiezii, generației conducătoare i s-a dat să știe, așa: Edts-garedny etc., răul herubicilor, ce numai există, melodii binecunoscute, chip de leu, Ersgioyko există vremuri „vâncătoare de turnuri și diverse tadaii sunt implicati. La Vecernia Postului Mare, copilul ar trebui să știe: Da, el shtzumvishchel, esame liniste, amintește-ți de Domnul și părtaș la mare creștere. 4.) Trebuie sa existe si semn si hrisovul bisericii, in virtutea decretului Sfantului/Suveranului, cand se citeste, sd sau omis, si pentru aceasta, invatati-i ce inseamna dkteih, mtsnea colorata si Postul Mare. și lunar, și deci duzedd știu pe de rost și de către studenții înșiși, având în posesia lor o cărțiță excelentă despre statutele bisericii, publicată de Episcopul Theoktist de Bilograd. La aceasta trebuie adăugate câteva informații despre Paștele, care în clasa teologică, după propriile sale principii, este destul de clar predată pentru informare, chiar dacă studentul la Teologie, predând viața de zi cu zi, nu se poate scuza de necunoașterea acesteia. 5.) Însuși modul de a învăța pentru un mare succes poate fi următorul: elevii ar trebui să-i învețe pe elevi cu două săptămâni înainte acele versete care ar trebui să fie în următoarea vacanță

fi, așa ca. înainte de introducerea Maicii Domnului, o săptămână sau două pentru a studia introducerea irmos etc., sau aranjați-l în așa fel încât, după pierderea unui adevăr, să învățați imediat acele bețe care aparțin zilei următoare de sărbătoare și melodiile Heruvimilor sunt demne de a fi schimbate de fiecare dată în biserică. 6.) În concluzie, studenții au fost scoși de la impozit înainte de a ieși în poezie pentru a susține întotdeauna examene conform acestor clase (***) Corul academic era renumit pentru arta cântului și avea 246 de nies pentru cântatul partesna.

În ceea ce privește metoda de predare a științei în Academia din Moscova a Academiei Academiei Academice, 1786 scrie că ■ științificul științific se făcea în toate clasele trimise din sfântul sgnod prin decret, elevii învățau prin metoda nouă, pentru școlile populare, publicati și profesori spirituali celor desemnați.” Prin aceasta se înțelege carta școlilor publice, aprobată de Prea Înalt la 5 august 1786 (”'). Academia din Moscova (ap) a participat, de asemenea, la elaborarea și execuția acestei carte. În cartă sunt înscrise reguli detaliate cu privire la componența completă a școlilor și la predarea doctrinei și într-adevăr metoda

(480) Instructiuni pentru strigare * arhiva. Moscova sământă. Prai. d. 180Ô, N 340.

(481)   Dol. Arhiva. Moscova Sem. Prai. 1793 în fin.—Tânţar. 1853 Piese de schimb pentru student N 3.

(488) Charter cel printed in Poly. Sobr. Zach. Ross. A băut. v. XXII, nr. 18.441.

(483) Ibid. Nr. 16.414. I-am dat un decret important lui Bruce: „La Moscova, înființați o școală publică principală, pe baza căreia am adoptat pentru toate școlile, împrumutând deșeurile necesare de la comisia pentru înființarea școlilor. Cu toate acestea, Universitatea din Moscova și Academia Zaikonos Pascal sunt obligate să ofere toată asistența posibilă în această problemă.

avedeyayi.charter * ”, Mozdok bvmg denumind picioarele. În primul rând, carta introduce „în predarea limbii” naturi „, domestice, și oferă cele mai simple mijloace de învățare a folosirii manualelor. În plus, „distribuie” atât clasele, cât și subiectele în așa fel încât să încerce să aducă științele la puntea câtorva raevptyo de înțelegere a oamenilor de știință, „să vorbească” ochmry - hvlaotitsnyam. Barbera cu sim predshpzdaget vzlavvt "știință și temperament" de foc. usmgrveiiiin - vospinnimapts și dă preferință metodei Sokrapgaemy, care deține atât proprietățile mentale, cât și morale ale elevului, în timp ce fosta metodă școlară a înstrăinat elevul de profesor „printr-o barieră a lecturii înalte, indiferente. Carta este aamgchateien în detaliile sale: împreună cu .s .pravzhlatsi pentru mentori, el a învățat să vorbească, mania trebuie făcută încurajare celor și altora, vorbește despre partea economică, despre imaginea unei femei de mentori și studenți, si apropo invata reguli speciale referitoare la * a predat ia yazyk nno " tarile pe care le vezi, care pare a fi prima experienta in ordinele Guvernului. Să ne imaginăm imaginile unei noi metode de la distanță despre modul în care un profesor ar trebui să predea limbi străine și cum să se comporte într-o clasă. „În primul rând, este necesar să-i obligi pe elevi să citească articolul (din Orb „viviii”) de mai multe ori pentru a-i exersa doar în lectură, apoi se trece la studiul cuvintelor, întrebând, de exemplu, în latină: ce este descris aici , quid hic pictum? Elevii trebuie să răspundă. în latină: mundus. Profesorul, după ce a scris pe tablă acele zicale în latină, repetă asta acum cu unul, apoi cu alt elev. Apoi profesorul vorbește în latină; în lume este cerul și întreabă: ce este în lume? Răspuns: coeium. Prin ce număr este semnificat cerul? — numero primo etc. După ce ați terminat întregul articol,

dvdzhen u—gom ■o 'Irvchvyvshmli * nyamvschmgochl deja* YMIь iffdmet ask, întotdeauna ikeyioyap vzhkyarmtym, pe care el .învață·. Baoatalyao pryoi, -tt „trebuie ținut în clasă” țw anunțând lecții, deputat „eno i ^6 - nogo - taregams ^ ntobsh” pentru a dăuna elevilor smpipyty t - damyagaoy, euv atunci; nu arată cum se autentifică, .¿gpkpg, și nu -r - tya - yach, Terminat mi .sovvchmyau mmpsuv ^ chm s - sha uchvankvv,

profesorul tmryat yaataim ■> exalt pmg ikh -MUD -—, întărit cu un garant g şi bvv acea muncă —“>. Regula aro poi - r, că, · vmroyat -, byzh cazuri, induce - ii contur „al meu.

3.) Pe shshrshts zhatmyaymm - jug uvamsv "prvgmmyudo-nil. cuvintele lui Dumnezeu. Analema în perioada critică, wow, a mers ferm pe linia întreruptă a erei ei aparrar, „uneori se distingea prin darul interpretării — dar în „churchpapo” al unui orator. Om însuși, când era „profesor asistent la Academia din Moscova, după ce a ratat conversațiile sannmi payan-amchg hapmi, muntele i-a fost oferit” lui luiam-ayah în audiență; aceasta este ceea ce vede despre som: „-igizhyana aoalozhap a fost o poziție, și” un parod, adoptat în A-vvaar, pentru a interpreta kat-yas public, duminica, în ședința Academiei „casa cu. părți ale fiecărui stat de oameni” pentru defăimarea lui iryapodyaitsikh. Niciodată, se poate spune, în orice moment, Petru nu a fost atât de fericit ca în cazul rem. Strângerea fiecărei stări a poporului a fost atât de mare încât nu se mai întâmplase până atunci la Academie. Deși secția era „mică, tv-doota și stufiness erau pline de aer. Unii dintre proști-T^lets, aducându-și copiii cu cei mici, i-au aruncat la picioarele profesorului, repetându-i ca să asculte profesorii. si amintesteti. Aceasta a înmulțit gelozia în Levshin: căci după două ore și mai mult a continuat să interpreteze, ud și ud de sudoare. Userd-

MP

acum ascultat și ” etmeyantasp moskovdelgh yauvdoeM duminica liv războaiele sale ■ l-a proclamat cu aio vorbind masa lui mosaovekvi” - (484) ținută multă vreme. reamintire în: Azhaddmmvs în rapoarte, amadvmmchvvpk,. propus de Sfântul Sinod al 1807, aeawrca că katnhashpron la vremea aceea era profesorul Alemsy * Narmnooov (noalgv' Aar "Ediskoyat" archashgeddenii) și despre katmhyaeatsia. „go yaam> „hchevo următoarele: * caju b' și. Evangheliile publiciștilor de duminică nu sunt vizibile pe tot parcursul anului” tenameni ai tinerei clase germane de către profesorul Aiekviim Nardmosvyzh, care, os „tsblnvivvev < cursul” » eyakpggvaya-nlgo ilshade „mnkmangerV la Academie. vyshoanv s „*| un curs pas cu pas de onago katishvmeomgo yaaaiy, cu introducerea lui slyatoasgv leechykevaya. Evangheliile duminicale prin „anul aliy, să apară oyaoe curl în .moopovvne bord anademic” (^i Punct;. lăsat în viață, în același timp, Nartsshmmnv cu * laude otamvayutsA oh, magyakzhaiyaoskyak '" beo copii / atrage mulți studenți la Academie *, dar pentru a-i da o lipsă de immshno zel şi simplitate în exprimare.Interpretarea publică a Evangheliilor duminicale a fost introdusă în Academie în jurul anului 1786 şi a existat un motiv pentru tine. să citeşti catehismele catehismului lui Platon, publicat în 384 385 * * *

(384) Moskintyan. 1849 Aitobiogra*. str. Shatova I-a, pagina 38.

(385) Devi aria·. Sf. Sgvoda 1807 N 859. - In proiectul de referat

pentru 1807 după> sdov: „un singur catehist în Academie” a adăugat

Dar*. „Petra Leashvvga”. Vezi Del. archi". Moscova Seminar. Roagă-te. 1807

N 198.

1786. Pentru interpretarea katyahtais-ului, a fost separată o sală specială și a fost desemnat al nouălea ceas dimineața, ”iar la zece, Sfintele Scripturi au fost explicate public în audiență în ordinea textelor, iar aceasta era datoria rector. Prin decretul Sfântului Suveran din 1788, s-a prescris „să se interpreteze public duminica înainte de liturghie Epistola apostolică după regulile hermeneuticii cu adaos de învățături morale η (***) ■ Ca exemplu de explicație publică. a Sfintei Scripturi, se poate indica interpretarea epistolei către Romani, predată în 1792 în colecția deschisă a Academiei de către rectorul de Metodologie și tipărită în 1794.

Mitropolitul Platon a fost un model pentru preoți-vmnnks. Primele sale predici, rostite la Curte, se remarcă / după mitropolitul Eugen, * prin înălțarea și rodnicia propriilor gânduri, iar ambasadorul a spus mai mult - saturat de cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, în primul se remarcă efortul elocvenței artificiale, în cel din urmă, mai mult de simplitate creștină. Sam. Platon și-a exprimat părerea despre natura propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu, iar în 1779 a scris: „un stil jucăuș și arogant, poate, pentru scrierile laice, am mereu nevoie de mine, dar într-un loc sacru, unde vorbește adevărul etern. prin gura unui predicator, am onorat; i , -jugul lui este de prisos. Mai mult, un predicator bisericesc trebuie să vorbească cu oameni de diferite stări și înțelegeri și, prin urmare, necesitatea cere ca conversația spirituală să fie pe înțelesul tuturor, înlăturând de la sine, pe cât posibil, suspiciunea că predicatorul caută mai mult laude.

(888) Să mergem. Asamblare şef vol. XXV, N 18736, pct 4.—Sdych. Hristiavskyi Kadevdar în 1784. pagina 305.

ascultătorilor pentru cuvântul său elocvent, mai degrabă decât să fie zelos pentru a planta virtutea și frica de Dumnezeu în inimile ascultătorilor. Din atâtea motive, niciodată nu mi-a păsat prea mult de stilul ornat și cu pete și mi-am acordat toată atenția și diligența pentru a mă asigura că nu există nimic obscur, de neînțeles sau îndoielnic în cuvântul meu, sau reciproc p "> mintea posesorului" (* "). În ultimii ani ai vieții sale, Platon a ales rareori o întrebare dogmatică ca subiect pentru predicare, dar a încercat mai mult să extragă învățătură morală din pasajele Sfintei Scripturi. Aceeași. a cerut și de la predicatorii Academiei: în 1804, când preotul Melchisedec i-a prezentat învățăturile sale, Platon, după ce le-a citit, i-a scris lui Augustin: „Nu găsesc nimic în predicile lui care să fie contrar, nu găsesc nimic contrar. nu găsesc: spune-i doar să S-a ținut departe de gândurile teoretice și dogmatice, ca să nu greșească,

ci mai degrabă să se moralizeze. Sub influența lui Platon, la Academie s-au format mulți predicatori demni, dintre care sunt cunoscuți: Macarius Susalnmkov, trei Ambrozie: Podobedov, Serebryakov și Protasov, Damaskin Semyonov, Anollos. Baibakov, Aoanasim Ivanov, Mogsey Gumilevsky, Vladimir Tretyakov, Augustin Vinogradsky și alții.

În timp ce foștii predicatori și teologi, la cererea spiritului vremurilor, au fost nevoiți să intre în luptă cu luteranii și papiștii, iar în apărarea depunerii adevărurilor de credință au folosit armele scolasticii, care erau și ele. înarmați de adversarii lor, până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a apărut nevoia unei alte lupte - lupta cu naturaliștii și ateii, care la vremea aceea tulburau vestul Europei. Necredința i-a condus pe adepții doctrinei nebunești

(Î87) Prefaţă η la volumul I pe vremea lui Platov, kzdaa. 1779.

la indi „Ferentzmu în viața morală și chiar în lenjerie: la o răzvrătire deschisă împotriva virtuților prescrise de Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, a fost necesar să muncim din greu pentru a dezvălui înălțimea învățăturii morale, pentru a pătrunde cu strictețe în Viață și în diferitele ei experiențe umane, pentru a încălzi inima rece și necredincioasă cu dragoste pentru bunătate și, în acest fel, pentru a răsturna prejudecățile oarbe ale minte arogantă. Desigur, cu o astfel de direcție, cel mai important lucru era cuvântul moral; sofismele goale ale noilor oponenți ai învățăturii Evangheliei nu necesitau argumente dogmatice puternice: era necesar să se expună clar și convingător cerințele legii morale, care a fost călcată în picioare de mândră necredință. „Desigur, spiritul de necredință a rămas în proprietatea Occidentului, dar, probabil, frivolitatea dintre noi i-a atras și pe unii la simpatia lui Iol-Pnomishly Voltaire și a adepților săi: asta se dovedește Ca și prin publicarea în țara noastră a cărților . conținând o infirmare a zvonurilor răutăcioase către Occident ƅ și direcția unor învățături, rostite cu amvonul bisericii. Platon însuși a scris anumite predici în spiritul denunțului cu scopul de a submina doctrina falsă: astfel, într-un cuvânt, el dovedește paguba adusă naturii umane și necesitatea mântuirii împotriva * naturaliștilor, (vol. XX. 218.) * , într-un altul susține că Dumnezeu intră în controlul lumii și poate schimba cursul natural al naturii (XI. 13.). Într-un cuvânt despre Înălțare, rostit în 1803, el îi respinge pe cei care cred că nu va exista alt adăpost în viața reală și numește oponentul doctrinei nemuririi un liber gânditor: un liber gânditor are motive înțelepte, un liber gânditor insistă asupra acestui lucru. , etc. Cuvântul lui Dumnezeu și legea morală este principala armă împotriva oamenilor necredincioși:

dacă un liber gânditor, spune Platon, nu-i crede, atunci avem tot dreptul să nu-i credem cuvintele *.

Imitația lui Platon este clar vizibilă la predicatorii Academiei. Damaskin Semenov, care a predicat din 1775 până în 1782, l-a studiat pe Platon în primele sale lucrări, al căror conținut era în principal ideea că fiecare trebuie să aibă grijă de binele comun și să-și îndeplinească îndatoririle rangului său; prin urmare, Damaskinus a ales în cea mai mare parte doctrina adevărului creștin ca subiect al predicilor sale în relație directă cu diferitele poziții sociale. Predicatorii care l-au urmat au respectat cu strictețe instrucțiunile lui Platon cu privire la scopul moral al predicării. Să enumerăm câteva dintre predicile care au adus faimă predicatorilor: cuvinte instructive, în diferite zile solemne și în alte sărbători, rostite de rectorul Atanasie Ivanov, publicate la Moscova în 1787. — Cuvântul ieromonahului predicator Ioasaph despre acțiuni de curaj. , pronunțată în ziua Q₽. Alexandru Nevski în Mănăstirea Danilov. M 1775.—Cuvântul său că nu trebuie să-i fie frică de moarte, rostit în mănăstirea Zaikonospassky. M. 1775. - Cuvântul despre săptămâna vameșului și a fariseului, rostit în mănăstirea Zaikonospassky de către ieromonahul predicator Macarie. M. 1779. - Cuvântul său la înmormântarea prințului V. M. Dolgoruky-Krymsky. M. 1782.—Cuvântul rectorului Metodie, rostit de acesta în Catedrala Adormirea Maicii Domnului în ziua rugăciunii pentru pace între Imperiul Rus și Portul Otoman. M. 1792. - Un cuvânt despre unde trebuie să căutăm adevărata noastră slavă și cum îl putem slăvi în mod adecvat pe Dumnezeu, propovăduit în ziua Maicii Domnului Vladimir de către rectorul Academiei Vladimir. M. 1801. - Cuvânt la înmormântarea principelui N. V. Repnin, rostit 21

predicator ieromonah Inocent. M. 1801. - Un cuvânt despre urmele căderii omului, contemplate în mintea și inimile noastre, rostit de Prefectul Academiei, Ieromonahul Mosey. M. 1802. — Cuvântul Său din a doua parte a Postului Mare despre beneficiile și necesitatea □ost. M. 1803. — Un cuvânt despre a doua săptămână a Postului Mare, rostit de rectorul Moise. M. 1804. - Cuvânt în ziua înmormântării contelui Th. A. Osterman, rostit de ieromonahul predicator Gennadi. M. 1804. - Cuvântul său despre înmormântarea generalului-Anshef P. D. Eropkin. M. 1805.* — Același lucru pentru ziua de naștere a Marelui Duce Mihail Pavlovici. M. 1807.—Cuvântul său la înmormântarea Actualului consilier din Tarnago V. P. Saltykov. M. 1807. Un cuvânt despre patriotism, rostit de rectorul Mademiya Moses. M. 1807. - Cuvânt despre ziua de naștere a împărătesei Elisaveta Aleksievna, rostit în Catedrala Adormirea Maicii Domnului de către Prefectul Academiei Hegumen Ghenadie. M. 1809. - Un cuvânt în ziua Preasfintei Maicii Domnului a tuturor celor care plâng bucurie, rostit în mănăstirea Zaikonospassky de Prefectul Arhimandrit Partheni-em. M. 1812. - Cuvânt în ziua urcării pe tron a împăratului Alexandru I, rostit de rectorul Academiei Simeon. SPb. 1812.

Pe lângă predicatori, învățăturile erau pronunțate prin numire și de către profesorii seculari ai Academiei, care în acest scop erau hirotonșiți în surplis. În 1792, cinci profesori au fost consacrați deodată surplis. Printr-un decret din 1798, predicatorilor monahali li se acordau anumite avantaje: erau promovați la ieromonahi de catedrală și primeau de la mănăstire, în temeiul căreia erau considerați catedrală, un salariu de 128 de ruble pe an.

4.) S-au înmulțit lucrările privind cenzura cărților în perioada luată în considerare și, la întemeierea unei cenzuri speciale

din 1799, au fost repartizate în principal rectorului și prefectului Academiei. Manuscrise de eseuri cu conținut spiritual au fost transmise anterior de către autori sau traducători Sfântului Fiu, care le-a înaintat Academiei. Scrierile și traducerile moscovite conținând învățături teologice au fost ordonate prin decretul Sfântului Sinod din 18 decembrie 1779 să fie depuse la Oficiul Suveran al Moscovei, care a instruit rectorul și prefectul să le examineze și să le testeze pentru tipărire (* * *) . În 1782, o carte despre templul J, tradusă din greacă în Seminarul din Ryazan și o interpretare a liturghiei lui Simeon al Tesalonicului cu preștiința istorică a liturghiei din vremurile apostolilor și din primele trei secole, a fost trimisă rectorului Pavel pentru recenzie de la Oficiu, compilat nee profesor de filozofie la Seminarul Ryazan Ivan Dmitrevsky. În anul următor (ian. 1783), Pavel a acceptat spre considerare Meditațiile Sfinte ale lui Ioan Gerard, trimise de la Sfântul Sgnod, traduse din latină de un student la filozofie la Seminarul din Tver, Alexei Lisitsyn: după examinare, această carte poate fi aprobată. pentru publicare, dacă în ea „Nu există nimic contrar Sfintei Biserici și învățăturii morale”. Rectorul a permis tipărirea cărții, iar în același an 1783 a apărut sub titlul Meditații creștine sacre, sau Convorbiri cu Hristos etc. Pe lângă această carte, Pavel a examinat în anul 83: Imaginea vieții lui Enochov, compoziții. teologul englez Joseph (publicat în 1784); Iliotropion, sau contemplarea voinței umane cu voia lui Dumnezeu, tradus din latină (tipărit în 2 părți în 1784); Explicație poetică despre Ek-

(988) Dhl. archi . Moscova - Sesha. Rem. 1780 și 744.

clesiasta, tradus dintr-un student în latină al Academiei din Moscova, Mihail Tsvetikhin; Războinicul creștin al lui Hristos, o lucrare a lui Brasmus din Rotterdam, tradusă din profesorul de latină al Academiei din Moscova Mihail Zavyalov, (publicată în 1783); Tsshit of virtutes, tradus din greacă, și Pace of mind, trad. din franceza. rectorul Apolo

1784 aprobat pentru publicare: Meditațiile sacre ale lui Buseev, Experiența într-un dicționar istoric și alte cărți.

Manuscrise mai importante ca conținut au fost trimise de la St. Snod la Olaton pentru a fi luate în considerare; în 1784, a fost instruit să ia în considerare „interpretarea epistolei tale către BFesei”, scrisă de rectorul Academiei din Moscova, Apolo. Cartea, cu aprobarea lui Platon, a fost tipărită. În anul următor, 1785, a avut loc decretul Sfântului

Snod (1 martie), care îi acorda lui Platon dreptul deplin de a permite, la discreția sa, tipărirea cărților cu conținut spiritual și de a se raporta la Sfântul Snod numai pentru știri despre cărțile aprobate de el. În special, acest drept părea necesar în acele cazuri în care compozițiile aparțineau conducătorilor Academiei, care nu puteau fi cenzori ai propriilor lucrări. Deci predicile compuse de rector sau prefect au fost tipărite cu aprobarea lui Platon sau a Oficiului Suveran: cuvântul rostit de rectorul Metodiu în 1792 cu ocazia încheierii păcii cu Porto a fost lăsat să fie tipărit de către Oficiu.

La începutul anului 1786 a avut loc o mare revoluție în domeniul cenzurii și al cărții. Numit prin cel mai înalt decret trimis arhiepiscopului Platon și comandantului șef la Moscova Bruce (din 24 decembrie).

1785) a ordonat să examineze cărțile tipărite

în tipografia lui Novikov și în alte tipografii libere, dintre care unele erau de conținut îndoielnic. Conform raportului lui Platon cu contele Bruce, în acest caz, arhimandritul Serapion al Mănăstirii Bobotează, care până în 1775 a fost predicator în Academie, și predicatorul de atunci starețul Moise au fost aleși ca cenzori și anchetatori din partea spirituală; din partea seculară a poliţiei Gode'in. Serapion în Mogseyu, în virtutea unui decret, s-a ordonat: „să examineze cărțile care ies din tipografiile libere, unde ceva se referă la credință sau treburi spirituale și să se asigure că nu sunt tipărite așa ceva, în care orice fel de kolobrodstva, raționament absurd. iar schismele sunt ascunse” . Pentru a îndeplini acest lucru, cărțile au fost revizuite, iar vânzarea acestora a fost oprită până la finalul anchetei. După inspectarea cărților, proprietarii de tipografii gratuite erau adunați și datorau abonamente, „pentru ca de acum înainte niciunul dintre ei să nu mai tipărească vreo carte sau vreo altă lucrare sau traducere fără cenzura unuia dintre cei duhovnicești și laici, iar când asemenea oameni li se alătură. , trebuie să-l aducă sau stăpânului de poliție, sau la unul dintre cenzorii spirituali menționați mai sus, iar după tipărirea originalului cu cenzură și un exemplar tipărit să îl depună cenzorilor, pe care să-l păstreze pentru păstrare și referințe viitoare. La aceasta Comisia a adăugat următoarele reguli, după care cenzura ar trebui să fie ghidată în viitor: pentru ca proprietarii de tipografii să aibă în posesia lor un document cu permisiunea căruia a fost tipărită cartea, atunci cenzorii nu vor lăsa bilet. la ei cu propp-sabe că cutare sau cutare carte a fost cenzurată de ei și lăsată să se tipărească dacă cartea a fost adusă inițial b) șefului poliției, atunci acesta trebuie să o citească și dacă nu vede nimic contrar regulii, atunci

si ne este bine, apoi semneaza si trimite unuia din cenzorii duhovnicesti, la fel o va citi si o va semna, si o va da celui care a

adus-o, iar daca se va prezenta mai intai cuiva duhovnicesc, apoi semnând-o îl voi trimite șefului poliției, care, după citire și după semnare, îl voi da proprietarului” (28E). Novikov însuși a fost supus, din ordinul împărătesei, judecății în Ortodoxie.La raportul Comisiei asupra acțiunilor sale, la 27 martie, a fost emis Decretul Suprem care spune că „după luarea în considerare a notelor transmise de la Preasfințitul Arhiepiscop. din Moscova despre cărți, în tipografia yah Moscova a publicat, a poruncit să sigileze și să interzică există șase cărți la vânzare, iar restul cărților ar trebui tipărite și lăsate să fie vândute. Următoarele cărți au fost interzise: 1.) Despre erori și adevăr, 2.) Apologia sau apărarea masonilor, 3.) Îndemnul fratern,

4.) Crisomandru, poveste alegorică și satirică, 5.) Cartea de buzunar, 6.) Psaltirea chimică Paracelsus

Predicatorul Moise în martie 1786 a fost numit Prefect al Academiei cu păstrarea funcției de cenzor. Ca urmare a ordinelor menționate ale guvernului, îi revine lui și lui Seralion să revizuiască multe manuscrise din cele nou primite, iar unele dintre ele erau din conținutul romanic. În jurnalul cazurilor de cenzură primite din 1786 - 8 ani, există știri remarcabile despre cărțile prezentate.

(989) Del. Arhiva. Moscova Semin. Pravd. 1788 K 8098.

(990) Poli. Sobr. Zach. Roos. Empires XXP, K 10.301. „Eminența Sa are un comportament special din partea noastră a lui Novikov însuși pnzhvmt” de testat în legea noastră *.

(991) Ibid. Până la 16.369.

cenzurat de Karamvin; acestea au fost: Luisiodo, o poezie de Camões; despre originea răului, o poezie de Haller; și tragedia lui Shakespeare Iulius, Caesar. Semnătura lui Karamzin a fost păstrată în jurnal*: „Pentru a livra această carte după tipărirea în original* și a unei copii tipărite cenzorului, și nu înainte de a o elibera sutei până când nu primesc permisiunea scrisă de la acesta, mă angajez locotenentului Vanyulay. Karamzin.” Toate cele trei manuscrise au fost revizuite și aprobate de prefectul Moise. Din lucrările și traducerile de conținut academic au fost supuse cenzurii academice în 1786, 7 și 8. ani: "teme ale Mănăstirii Solovetsky (de la căpitanul Nikolai Zagorovsky); Dovada existenței lui Dumnezeu (de la profesorul Seminarului Trinity Stefan Glagolevskiy; — după Serafim, Mitropolitul Sanyatpegerburg); Interpretarea Epistolei Apostolului Pavel către Romani (de la preotul Bisericii Mântuitorului de pe Glinishchi, Petru Simeonov); Gânduri sau poziții filozofice (de la Mihail Snegirev); Viața regelui evreu David (de la preotul Nicolae Teologul), antichitățile Bingham, un dicționar biblic etc. După tipărire, atât originalul, cât și copia cărții au fost predate bibliotecii academice ..

Cazul cărților, tipografiilor libere s-a încheiat în 1787: la 27 iulie a acestui an a fost emis Decretul Suprem, care poruncea ca cărțile

bisericești și, în general, cele referitoare la legea ortodoxă, să fie tipărite numai în tipografiile spirituale. Împreună cu epm, i s-a poruncit șefului poliției din Moscova să observe, „astfel încât cărțile de rugăciuni să nu fie vândute de la nici una din tipografiile seculare sau din librăriile seculare din Moscova și să nu fie publicate de la Duhul Sfânt, de asemenea cărți bisericești, sau către Sfântul Scripturile, credința sau interpretarea legii și stii sfinte sunt legate, cu excepția celor care sunt tipărite în

Sgnodskaya sau alte tipografii spirituale. Dacă în magazine sunt cărți contrare acestei decizii, acestea sunt imediat luate și livrate la Sgnod ("*). În virtutea acestui decret, Mitropolitul Platov a ordonat cenzorilor Mogsei și Serapion să revizuiască toate cărțile vândute în magazinele laice și să acționeze în aceasta, împreună cu Administrația Protopopiatului.

Funcția de cenzor în 1791 i-a fost încredințată noului Prefect Serapion, căruia în 1794 i s-a repartizat ca angajat predicatorul Academiei, Pavel. Când Serafim a părăsit Academia, cenzorul principal a fost numit (în 1796) Pavel, care intrase în postul de prefect, iar predicatorul Vladimir a fost numit al doilea cenzor. Sub cenzura lui Pavel, Mitropolitul a dat ordin ca „cenzorul să citească manuscrisele cu sârguință și să nu semneze pentru publicare fără să-l înștiințeze pe Mitropolit și să observe și să-i prezinte locuri îndoielnice”. Primele scrieri citite de Pavel, la primirea acestui ordin, au fost următoarele: 1.) Sentimentele unui tată plin de compasiune, revărsate fiului său în ultimele ore ale vieții sale; traducere dintr-o limbă străină. 2.) Un creștin adevărat și un cetățean bine intenționat; traducere din franceza. 3.) Experimente ale domnului Montagne; transl. din franceza. 4.) Adevărata istorie a Teologiei de la începutul lumii până în vremurile noastre; pe. din latină și așa mai departe.

Comitetul de cenzură spirituală a fost format în plină forță în 1799. Sfântul Skhod în raportul său înaintat la cea mai înaltă discreție:

(999) Ibid. Nr. 16, 566.

cenzura spirituală și Comisia, care este recunoscută ca fiind mai convenabilă și mai benefică pentru întregul Imperiu să se afle la Moscova, atribuindu-i un loc de ședere în mănăstirea stavropegială Donskoy și - numiți arhimandritul președinte al acelei mănăstiri, sau . o altă persoană capabilă din cei care se află la Moscova, și să-l ajute pe trei dintre persoanele spirituale ale monahurilor, sau preoția albă, cu experiență în cunoașterea științelor verbale și a limbilor. 2.) Conform lipsei - certificarea, luarea în considerare și corectarea cuvenită de către Comisariat a traducerilor și scrierilor aduse și trimise acestuia și aprobarea acestuia, că nu există nimic în ele care să fie contrar legii lui Dumnezeu, regulilor statului , buna morala si

literatura insasi, respectand in cea mai mare parte demn de ele, sa publice toate cele aprobate de Concesiune pentru tiparire cu permisiunea lui Sgnod, numai in tipografiile apartinand departamentului sau * etc. Aceasta prevedere a fost confirmata de Prea Inalt la 14 martie. , 1799 (*). Salariul a fost atribuit președintelui comitetului 600 de ruble, câte trei membri câte 500 de ruble. intr-un an Prin Decretul Sf. Suveranitate din martie 94 a aceluiași an, a fost ales președinte rectorul Academiei din Moscova Evlampiy. Membrii comitetului, oamenii de știință ai Academiei din Moscova au fost următorii predicatori: Ghenady din ianuarie 1804 până în noiembrie 1808, Pallady din 1804 până în 1808 și Vladimir Tretiakov, fost rector al Academiei din Moscova din 16 ianuarie 1811 până în aprilie 1812. După 1799, Sfântul Sonodom a publicat câteva completări la carta de cenzură, dintre care

(993) Colecție. Legile Ross Imp, T. XX V\ N 18.838.

putem evidenția următoarele: un decret din 4 ianuarie 1800 prescriea „cenzura spirituală cu datoria de a avea propriile scrieri și traduceri nu numai un examen obișnuit, așa cum era înainte, ci să facă o trecere în revistă a acesteia, sau un strict. revizuire si corectare, iar apoi sa-l repare aprobat ie* . Prin decretul din 5 iunie 1805 s-a prescris: predicile, discursurile și alte mici eseuri, sub rezerva aprobării lor, să fie trimise direct tipografiei, fără a le depune la Sfântul Sgnod. În baza paragrafului 6 din carte, Mitropolitul Platon a permis Academiei să emită, sub cenzura sa, unele lucrări academice, precum: Filosofice și Filologice, excluzând cele teologice.

Astfel, prin decretul din 1799, cenzura spirituală a fost scoasă din cenzura laică și eliberată de inevitabila citire a lucrărilor, care, fără îndoială, reprezentau o povară pentru monahi, cum erau cenzorii; căci era greu de aplicat regulile stricte ale evlaviei ascetice cu datoria de a examina cu atenție lucrările generate de cerințele tam-tamului lumesc.

5.) La munca internă a oamenilor de știință ai Academiei s-au adăugat sarcini externe de la guvern și autoritățile spirituale, iar acest lucru indică clar că Academia din Moscova, ca centru de învățare spirituală, se bucura de o mare autoritate. În perioada luată în considerare, când au început să se înființeze școli publice în Rusia, Academiei din Moscova a primit ordin de către Cel mai Înalt Comandament să ajute cu influența și sfatul său la înființarea unei școli publice mari la Moscova (***). În același timp la

(994} Collected Laws of the Russian Empire Vol. XXII. N te,919.

Mosin a început să deschidă școli private sau Mpveiony: iar Academiei i s-a încredințat supravegherea lor. În ianuarie 1786, o străină Ulyana

von-Brakel și-a propus să deschidă o pensiune pentru fete: din ordinul lui Platon, Oreoject Athanasius a trebuit să examineze certificatele proprietarului și ale profesorilor pensiunii, să monitorizeze administrarea posturilor lor și să prezinte rapoarte către el despre asta. În același an, aceleași instrucțiuni au fost date lui Aeanasius la deschiderea pensiunii pentru bărbați Christopher Rappe și a medicului fecioarei Elisaveta Lukka. Prin Înaltul Comandament, oamenilor de știință ai Academiei li s-a încredințat în același an 86 certificarea cărților tipărite în tipografii libere, iar recenziile lor asupra cărților au fost supuse spre luare în considerare de către Împărăteasa. Ea însăși a luat un rol viu în activitatea științifică, a urmărit progresul educației în vastul ei Imperiu și i-a plăcut să studieze problemele științifice. Și în acest caz, Academia din Moscova a atras ochii binevoitori ai Monarhiei: așa că în 1794, la cererea ei, Sfântul Sgnod a cerut de la rectorului Metodie informații despre componența celor Patru Menaion și i-a ordonat să întrebe din ce surse mitropolitul. materiale împrumutate pentru marele menaion b Macarius. În 1786, în temeiul celei mai înalte voințe „de a publica în lume o colecție cu toate lucrările rusești ventrale”, predată lui Platon de prințesa Dașkova, Academia a fost instruită să caute în biblioteca sa și în alte depozite de cărți lucrări dramatice, de la care subiectul a fost preluat din b istoria sacră (t). Misiunile care au fost date Academiei Sf. Svodom includ certificate academice, supraveghere de

»

(Î95) Scrisoare către Dashkova din 30 martie 1786, arhiva η. Moosov. Sectă. Adevărat, anul acesta:

tipărirea unor cărți, traduceri din limbi străine nt. În 1785, când era în curs de desfășurare a treia ediție a Cărții Pilotului, Sfântul Sinod a ordonat rectorului sau prefectului să consulte manuscrisele grecești ale Bibliotecii Sinodale sub N 34, 35, 225, 274, 372, 403, dacă vor conține o colecție completă de reguli de . Apostol, Sf. Soborov și St. Părinte, chiar cei care apar în pandekts din Beveregiya. Prefectul AeanasvK, care a îndeplinit însărcinarea, a găsit regulile complete în mânerul de pergament de sub nr. 34, și în hrisovul nr. 35. Numai în acestea două, și în celelalte, a unsprezecea regula a Sf. Grigore din Neo-cezarianul. În 1793, profesorii Academiei au fost instruiți de Sfântul Snodom să marcheze pe marginea lui Chetnkh-Menay „Lata și, acolo unde nu există veri, viața sfinților și narațiunile memorabile, împrumutând aceasta din analele istoricilor credincioși. b". În 1801, rectorul Vladimir, din ordinul Sfântului Suveran, a fost angajat în anchete în bibliotecile din Moscova despre kish liturgic, tipărite sub Patriarhi.

Preasfințitul Episcop!

Cu drag arhipăstorul meu!

Numele datoriei în onoarea Maiestății Sale Imperiale, bou pe care să-l îmbrace în fratele sfânt al tuturor „tovarășilor de teatru” ruși, cred

că, fără o însumare, există astfel de Sfinte" Istorie a creațiilor antice Zein-staovapyya, apoi rog cu smerenie Înaltpreasfințitul Voastră să comandă în Mănăstirea Iconospassky și în altele în funcție de dumneavoastră kvigokhranlisha, câte lucrări noi se găsesc, să mă caute ediția amintită să o livrez, al cărei împrumut trebuie să-l împrumutați mult. Totuși, încredințându-mă rugăciunilor voastre arhipastorale, voi rămâne mereu cu o evlavie desăvârșită

Vishkhgo Vysokopvvosvyashkstad

slujitor ascultător

Prințesa Dashkova.

Jo·*, Hermogenes, Filaret*, JoasiFѣ și Joseph și au întocmit un catalog detaliat al acestora.

Academia din Moscova a luat parte activ la relațiile superiorilor săi cu oamenii de știință străini și și-a făcut cunoscut activitățile în vestul Europei. O împrejurare foarte importantă a fost relația cu Mitropolitul Platon al teologilor englezi la începutul anilor 90 ai secolului trecut în legătură cu eseul lui Dutens despre Biserica Ortodoxă Greco-Ruse. Cu ajutorul trimisului rus la Londra, contele G. R. Vorontsov, savantii englezi s-au adresat Mitropolitului cu intrebari: despre despartirea si diferenta dintre Biserica Rasariteana de cea occidentala, despre botez/despre cinstirea sfintelor icoane si despre alte subiecte. Mitropolitul l-a instruit pe Rectorul Academiei Melodiy să scrie răspunsuri complete și satisfăcătoare la întrebările propuse, cu comentarii la cartea lui Dutens. Lucrarea lui Meeodia a fost acceptată la Londra cu respect, tradusă în engleză și tipărită. La scurt timp după aceasta, tocmai în 1795, profesorul de la Universitatea Oxford, Dr. Robert Holmes, care a întreprins publicarea Bibliei în mai multe limbi, a cerut prin Holy Snod al oamenilor de știință ai Academiei din Moscova să se angajeze într-o comparație a traducerii tipărite a LXX. cu lista Bibliotecii Sinodale N 329 și a trimis 10 lire sterline sub forma unei recompense preliminare celor care trebuiau să-i îndeplinească instrucțiunile. Această lucrare a fost întreprinsă de predicatorii Ambrozie și Vladimir și sa alăturat personalului studentului de teologie Yegor Nadezhdin și filozofie Matvey Poryvkin. Pastorul reformat din Gall Antoine Orenove, care a plecat în Rusia în 1785 și a deschis o școală în Volochka, i-a oferit lui Platon să-și traducă scrierile în franceză și germană: Platon, după ce a predat scrisoarea sa rectorului Aeanasius, a scris; Rector

imttat litteras, quihns significei, ut "îlli placet et licet, quærat occasionem venîendi Mosquam, ut eo facilitane ad ejus desiderium debita responsio dari posait (.***).

În ultimul an al existenței sale la Moscova, Academia, la ordinul Sfântului Sgnod, s-a angajat în alcătuirea unui program complet de predare a predării în noua Academie, care trebuia să fie deschisă în Lavra Trinității. La executarea acestui ordin au participat rectorul Simeon, prefectul Pareenii, predicatorul Nikanor, ieromonahul Hermogenes și ierodiaconul Theoktist.

6.) În final, vom încheia o serie lungă de lucrări științifice ale mentorilor Academiei prin numărarea lucrărilor și traducerilor care le aparțin. Dintre scrierile originale, știm următoarele:

Orthodoxes Orientalis Ecclesia dogmata, seu doctrina Christiana de credendis et agendis. Lucrarea rectorului Theophylact Gorsky, publicată în 1784.

Abrevierea dogmelor creștine. Propria lui scriere. Publicat în latină și rusă în 1773.

Armonia și interpretarea întregii Sfinte Scripturi. Operă proprie, care rămâne în manuscris.

Scurt ghid al oratoriului rusesc. op. Ieromonahul Ambrozie Serebryakov. M. 1778

Un ghid pentru citirea Sfintelor Scripturi din Vechiul și Noul Testament, compus. rectorul Ambrozie Podobgdov. Tipărit în 1779.

Reguli ale poeziei poetice ruse și latine, culese din diferite locuri de profesorul de poezie, Andrey Baibakov. M. 1774.

Yeshoai. Tragedie sacră în proză. op. Ieromonahul Apolo. M. 1778

(Î98) Scrisoare de la Orevo^a va ♦raatsusky azygv la arhiva Delakh. M. Semiv. Rem. an. 1785.

Biblioteca „Runivers”

O explicație a epistolei Sfântului Apostol Pavel către Eoe-seyam din Galatov, predată public la Academia AL de rectorul acesteia Lpollos „Baybakov”, în 1784: an. M. 1785 ”Explicație despre prima epistolă către corinteni și soluvieni. M. 1786. Explicaţie despre Epistola către Filipiseev şi Colosseev. I. 1785

Natura și harul, există unele diferențe esențiale între sentimentele unei persoane fizice și ale unei persoane spirituale în discuția despre mântuirea veșnică. op. acelaşi Apolo. M. 1785

Calendar creștin pentru vara din PX 1784, cu adaosul raționamentului necesar pentru citire pentru fiecare zi, și cu precizarea modului de citire Deci. Scriptura, și multe foarte interesante vzvestiyIedal Rector M. Wallace Academy. M. 1784 p.

Athanat și Thnit, Privați, viziunea lui Uraniu și multe alte lucrări ale aceluiași autor sunt enumerate în dicționarul mitropolitului Eugen.

Raționare despre curățat”, îngrășământ ■ îmbogățirea limbii ruse. Compoziție de prefectul Mogsel Gumilevsky. M. 1786

Interpretarea Epistolei Apostem Paimzh către romani, dată în 1792, la Academia M. de rectorul Meeoodiem „Smirnov”. AI. 1794 ·

Regula cercului pascal, propria sa lucrare. AI. 1793.

Intrări:

Filozofie creștină, milioane Călăuză spre rai. op. Cardinalul Bova. Transl. cu profesorul de latină de poezie, Andrey Baibakov. ML 1774

Un scurt ghid de cunoaștere a naturalului, ecleziastic, politic și educațional a constat din unele dintre cele mai notabile state europene. op. Reichel. Tradus din latină învață. .Andrey Baibakov”, AL 1775

Despre lectura utilă a scriitorilor antici clasici cu tinerețe. op. Sulzer. Transl. din germană, Damaskin Semenov. M. 1780

Paradisul pierdut, poemul epic al lui Milton. Tradus prin Proiectul Academiei din Moscova Ambrose. M. 1780

Un ghid pentru poziția lui Dumnezeu pe scara lucrurilor create. Som. Bellarmina, tradus din latinescul Preoekt de către ieromonahul Melchisedec. M. 1783

Cuvântările călugărului Macarie al Egiptului despre perfecțiunea creștină*, traduse din ieromonahul grec Moise. M. 1782

Hrnsantha, Patriarhul conversației din Ierusalim în 2 părți. Transl. de la ieromonahul grec Mosey. M. 1784.

Dionisie Areopagitul este o carte despre ierarhia cerească și ierarhia bisericească. Transl. de la ieromonahul grec Mosey. M. 1786

Odiseea lui Homer, trad. „proză din grecescul hiero-nah Mosey. M. 1788

Convorbiri alese ale Sfântului Ioan Gură de Aur, selectate și traduse din predicatorul elen, starețul Znamensky Irineu. 2 părți. M. 1784

Știință pentru copii mici, tradus din profesorul de franceză a Academiei M. Alexandra Melgunov. 1786

Ghid de prudență, traducere proprie. 1786.

Războinicul creștin al lui Hristos. op. Erasmus Rotterodam-skago. Tradus din profesorul de latină Mihail Zavyalov. M. 1783

Aulus Gellius din Nopțile ateniene Note cu note în 20 de cărți; tradus din latină M. Rectorul Academiei Arhimandrit Atanasie. M. 1787

Mărturisirea lui Augustin, care se încheie cu o descriere a propriei sale vieți înainte de convertirea sa la credința creștină; traducere din predicatorul latin ieromonahul Agapit. M. 1787 -

Dicţionar Biblic, 2 părţi, tradus de promotor „pe numele M. Academia Ieromonahului Teofan”. M. 1787.

Un naturalist lipsit de dizgrație, tradus din latină de ieromonahul Teofan. M. 1787

Sfântul Ioan Damaschin, cuvintele sfintelor imagini ocrotitoare, au fost traduse din greacă de profesorul M. Selin „Protasov” al Academiei. 1787

Bingham din antichitatea bisericii, tradus de profesorul de retorică Ieromonahul Ierokim. 1787

Spectacolul crucii lui Hristos. M. 1810. Tradus cu un profesor străin M. Academia Llekseli Narcissov. În această carte sunt următoarele articole: 1.) Mesia pe moarte, un profesor perfect de morală. Tradus din germană din opera lui Tietz. 2.) Mângâierea martirului, cules din viața lui Iisus. Traducere din germană din opera lui Daubler. 3.) Iisus răstignit, traducere în versuri din Lactaicia.

Pe lângă aceste lucrări și traduceri, comandantul și personalul didactic de la Academia M. a lăsat în urmă multe lucrări mici în proză și versuri, citite la dezbaterile academice. Mai mult, mai multe dintre scrierile și traducerile lor au rămas în manuscris. Înmulțirea lucrărilor științifice în perioada luată în considerare se datorează parțial faptului că mitropolitul Platon i-a încurajat pe muncitori și i-a răsplătit; iată rezoluția asupra traducerilor profesorului Narcissov: „conținutul este prudent, traducerea este curată, laudă muncitorul. Și mă bucur de oameni atât de muncitori.” Sfântul Sgnod, după cum este scris în decretele sale trimise anual Academiei la sfârşitul anului universitar, „cu adevărată plăcere a acceptat lucrările lăudabile ale celor care se ocupă şi de învăţătură în favoarea Bisericii şi plăcerea întreprinsă de societate. " La începutul secolului curent, din porunca Sf. Sonoda, slujind la învățătură-22

leilor li s-au acordat avantaje față de cei care intrau în departamentul eparhial; în decretul cu privire la cere este estompat: „{cum se întâmplă uneori ca, spre supărarea angajaţilor din şcolile religioase, de la doi colegi, dintre care cel mai bun se stabileşte în şcoală, iar cel mai rău în eparhie. serviciul, cel din urmă începe curând să fie luat în considerare pentru bătrân, - și că çie se îndepărtează de la slujba oamenilor școlii care sunt necesari școlilor,

apoi au ordonat: ca anii de serviciu școlar să fie considerați în vechime în principal. înainte de anii slujirii eparhiale. h

Activitati elevilor.

Moșia lor” și numărul. Examene și dezbateri. Poezii de bun venit. Cursuri în afara Academiei.

Sub Mitropolitul Platon, Academia din Moscova, conform propriei sale componențe, a adoptat o cunoaștere excepțională a unei instituții de învățământ spiritual - în ea erau acceptați numai copiii preoților și bisericii-<lu de locuitori, în timp ce anterior accesul era deschis și altor moșii. . Extragerea s-a făcut numai pentru miniștrii tnpograosnkh care, prin decret din 1769, își puteau trimite copiii la Academie; dar și cu aceasta, există o restricție în decret: dreptul de a studia la Academie era acordat numai celor ai căror tați intrau în tipografie din copii clerici și nu aveau dreptul la un salariu modus. Din alte moșii, nu mai era nevoie să se grăbească să intre în Academie: Universitatea și școlile publice puteau satisface toate dorințele iluminismului. În tot timpul descris, cunoaștem „un singur caz de acceptare ca student al Academiei Bisericii fără rang spiritual: a fost negustorul mozhaisk Alexei Pypip, care în 1737 a cerut, el însuși, a sunat” -

Nu am ascultat prelegeri filozofice la Academie, iar el era considerat doar un ascultător liber (,87) Studenții monahali la acea vreme erau un fenomen rar la Academie; întrucât mai devreme, prin decretul lui Petru, ei au fost trimiși la Academie din diferite locuri ale Imperiului: sub Platov, sunt menționați doar trei studenți și monahi: ierodiaconul Sofropiy Grp-bovsky, ierodiaconul TheoFan și ieromonahul Savva; ultimul a sosit de pe Muntele Athos, de la manastirea Hilandar. Platon avea o regulă conform căreia studenții ar trebui să ia gradul de monahal nu mai devreme de la sfârșitul cursului. În locul monahismului, la Academie au fost pregătite un număr suficient de persoane din clerul alb, astfel încât uneori într-o clasă să se poată întâlni întreg clerul bisericesc, de exemplu: în 1784 și 1785, 6 preoți moscoviți, 9 diaconi și 3 diaconi. . Gelozia păianjenilor unuia dintre diaconi, Mihail Ostroglazov, este curioasă: fiind de câțiva ani în această funcție la Biserica Sf. Sofia de lângă curtea tunurilor, el ■ când fiul său a fost repartizat la Academie și el însuși 1 era aprins de dorința de a studia, împreună cu fiul său a trecut prin toate școlile și la sfârșitul cursului ambele sunt determinate de Preoți, părintele într-una din

(9Y7) Cererea lui Pypmna: .Studiind în propria mea limbă la Universitatea Imperială din Moscova în diverse dialecte, găsesc și mai mult timp liber: dar yen IfMy este prețios și irevocabil, de acel r „F”, ca să nu-l pierd. în greșita Moscova slavo-greacă * Dnademia, în dispoziția mea specială față de ea, vă rog cu umilință să-mi permiteți să ascult prelegeri filozofice în acele ore de odihnă. Septembrie Yu, 1787. Negustorul Mozhaisk Alexei Pyshpg. Dl. arc. Moscova. sământă. Pravd. 1787. În 1788, Pypiv vapecha * tal a tradus mm * din cartea franceză: Wanderings of Envy to different states in Bar *.

parohiile din Moscova și fiul satului. Îndatoririle parohiei, după cum am observat mai înainte, au împiedicat continuitatea angajării, iar când omiterea orelor de către cler a ajuns la punctul de neglijență vădită, Platon a ordonat ca preoții și diaconii să meargă la prelegeri de cel puțin trei ori. o săptămână; în caz contrar, primii vor fi redusi la cele mai proaste funcții parohiale, iar cei din urmă își vor pierde promovarea. Pe lângă băștinașii din eparhia Moscovei, Academia a avut mulți studenți din alte orașe: așa apar în liste studenți din eparhiile: Tver, retaken * s, Voronezh, Vyatka, Astrakhan, Nijni Novgorod și Kazan. Prin decret din 1798, s-a ordonat să se trimită la Academia din Moscova la fiecare doi ani doar doi elevi de la Seminar; Ryazan, Tula, Voronej și Tambov: alte seminarii sunt repartizate în alte trei districte: Sankt Petersburg, Kiev și Kazan. Din străini, au studiat la Academie în 1785, fiul negustorului țaregrad Ivan Khan Dzhiangel, Ivan Alexandrovici din „națiunea Caesar, din orașul Caesar Varada și Vasily Lyalnch, al neamului sârbesc, locuitor al orașului Essnga."

Numărul studenților sub Platon a crescut de la an la an și până la sfârșitul vieții sale a ajuns la 1600 de oameni: este remarcabil că în anii anteriori, când au fost admiși la Academie studenți din toate clasele, nu existau nici măcar jumătate din acest număr. Trebuie gandit ca, pe langa nevoia bine recunoscuta de iluminare, imbunatatirea continutului, introducerea unei ordini stricte in cursul invatamantului, incurajarea facuta elevilor de catre cei de incredere si patronajul acordat acestora. de către Protectorul Academiei a contribuit foarte mult la creșterea numărului de studenți. Din tabelul anexat la acesta se poate observa cât de repede a crescut numărul elevilor Academiei.

CLASE.

ani.

În teologie..................

În FILOZOFIE ....

Într-o retorică ....

În poezie.........

În grame. clasa: superioara ......

- - nvshem ....

În cel mai înalt informator ....

-    mediu ......

-    nnshen.......

În școala rusă ....

TOTAL:

la aceasta data:

În ebraică..............

În greacă..............

In franceza...........

In germana.....................

Pentru medical..........................

Kazennokoshtnyh ....

1779 17841785178717901792179417981801180418051807
45   3636585253485811814415514 7
43   37544565514960888910213 9
65   85546111110511113414 6 62137138175
70   574564726099109   97127165
88   5966108127124961557494124144
102   1358378137PO7610410697130167
181   1721112001361031061487410390133
—   ——·——11594108124107   —te—
—   —te·——16721021522674190252 45S
—   ——————*———30264336
594   5814496149929109081118879977116 11559
—   —•te19—26236ι99185194236327
—   6890, —104659414415026035 0391
—   6193—162100aé-zhrytъ.   109136201160
1'   2528—5441771401091072211 52
—   —————«te—   ■ ■ ' ·—.215247
—   223216—·—243193256269——31050(

În 1813 erau 1610 elevi.

£

3H2

Educația clasică a studenților Academiei pentru tsimi, la care au fost trimiși, s-a remarcat prin caracterul moral și ecleziastic. Învățându-i din copilărie până la cărțile bisericești, Academia i-a condus constant pe calea cunoașterii spirituale către un singur scop, de a-i forma în slujitori ai lui Dumnezeu și ziditori ai tainelor bisericii. Sub Platon, această direcție a educației s-a regăsit în toate activitățile

elevilor: dacă acordăm atenție chiar și la subiectele eseurilor atribuite studenților, atunci toate converg către conceptele: Dumnezeu și virtute, rugăciune și pocăință, înțelepciune și deșertăciune. binecuvântări pământești etc. Platon cerea de la ucenici exerciții de rugăciune frecvente, în care vedea un mijloc sigur de succes în învățare și desăvârșire morală: pe lângă rugăciunile zilnice de dimineață și de seară, se decidea prin regula ca studentul nu trebuie să omite slujbele bisericii de sărbători și duminică sub teama unei pedepse stricte iya: profesorul fiecărei clase este obligat că am fost cu elevii mei să merg la biserică și să văd că stau decent; în raportul lunar despre ordinea învățăturii, s-a adăugat o notă că toți ucenicii au mers la biserică. Remarcabil este și următorul decret din vremea lui Platon: „elevii care nu merg la cursurile de limbi străine, marțea și joia la liturghie și sâmbăta la vecernie, toți trebuie să meargă”. Dintre ucenici, au fost aleși cei care au cântat pe kliros, nq 50 de persoane fiecare: unele dintre cântările bisericești au fost cântate de întreaga oaste a ucenicilor adunați în biserică. B sv. în fiecare miercuri și în a cincea a fiecărui trimestru, Academia și-a părăsit studiile și a mers la liturghie: în prima și în ultima săptămână au vorbit toți studenții. Așadar, de Paști, vacanța era din Joia Săptămânii Mare,

și nya sifnuyu dedM * o> -sj to pmeddoimia 1 "* și Vede iozd

Cu „preocupări cu privire la îmbunătățirea morală a academicianului-nnkrv, administrația Academiei a combinat griji și despre acolo” ntoby, „fadeyvkd π? și-au păstrat demnitatea în aspectul exterior? Tsdauan a cerut" ca în. s-a observat curățenia în săli și în clasă, și pentru ca elevii să fie îngrijiți, adică părul să fie pieptănat, o rochie decentă, toată lumea avea o batistă la gât.

Predarea, ca şi până acum, a constat în scuturi etc. Pe lângă răspunsurile orale, demnitatea elevilor era judecată prin eseurile date în cadrul sesiunilor de cod; retoricii au scris un eseu în latină și rusă și au făcut o traducere – ossdiraIiopvt IaПдт, Нпіепаці, et, vergyopvir; elevi tsOeaiv; -occupationem, versions, .periodos" uedvsh; în sintaxă - ossiraboisesh "versiopem, .carmina; în gramatică ^-; Osscrayocet IaDyas. În 17.85, Pdaton a prescris, chuob. la. transferul elevilor de la o clasă la alta, proba atribuită transferului a fost din nou efectuată de prefectul recuoro. În 1813, μο τομ motivează ,, că deznădejdea în .1812 a fost întreruptă), ivbyURyDL", uchchirev în>. s-au oprit clasele superioare şi s-a continuat încă un an cursul de studii la fiecare clasă

Discuțiile sub Ptsaton au luat solemnități și au fost mai des produse. Sâmbăta se țineau săptămânal întâlniri teologice și filosofice private: studenții de filozofie își citeau raționamentul în sală, iar teologii continuau. În anii '90, publicarea

trimitem dispute personale * a fost · de trei ori ή pe an: înainte de vacant ■ înainte de sărbători · Paște · și Nașterea lui Hristos. Cei care fuseseră prezenți la dezbateri au fost invitați în prealabil (**)
Din instrucțiunile scrise de prefectul Mosey în 1787, se vede cum au avut loc dispute la Academie, „la dezbaterile teologice sunt potrivite pentru ocazie trei cântece. ; discurs în limba rusă despre materia aleasă și proștii ruși. În spatele lor sunt conversații în * elliasyaom și franceză. După aceea, potrivit celui mai scurt discurs care explică cazul, disputele sunt latine. La final, împărțirea cărților de premiere și un discurs de mulțumire din partea profesorului. Dispute filozofice în aceeași ordine. Convorbiri în greacă simplă și germană (***). Informații destul de detaliate despre disputele Academiei din vremea lui Platon sunt raportate de editorul der RuMÎachen BiMiolhek Buckmeister; în secțiunea: Nacbrichten prezintă informații despre activitățile științifice ale Academiei împreună cu știri despre activitățile Academiei de Științe și ale Universității. Oferim un extras din jurnalul său periodic: ^ disputele teologice și filozofice deschise au fost introduse de mult în Academia din Moscova; ele servesc ca dovadă a ce părți ale științei au fost citite în anul universitar și ce lucruri remarcabile s-au întâmplat în cursul studiului. Disputele sunt deschise cu imnuri, urmate de lectura de poezii si discursuri. În 1775, printre altele, Sf. Sgvod i s-au citit poezii de recunoștință în rusă și latină, două poezii de salut pentru Arhiepiscopul Moscovei Platon, poezii, pe

(998)   În cheltuieli * shshg * 1797 reptile pentru Yup eavchevo că „la studenții daao va shaoitsvkop - iat * guest * - βθ kopjep .

(999)   Dal. arc. M-. Sev. Super*, an. 1707. Feir.

Rusă, limbă, ivoshmsh n wm Aryuenveyaɵpya a inocențiului din Pskov, o latină ■ două poezii rusești de Kvyamo Potemkniu. Versurile din discurs au fost recitate în timpul intermediar dintre dezbatere, care a fost condusă de șase elevi - trei elevi și trei respondenți. La sfârșitul disputei, elevilor exemplari au primit kiki drept recompensă, unul dintre profesori a fost un discurs de mulțumire către vizitatori, iar întreaga sărbătoare s-a încheiat cu o băutură spirituală ”(** °). În 1776, „Rectorul Arhimandrit Ambrozie a propus șapte teze teologice, care vorbesc despre credință, îndreptățire, sfințire, Tserivi, sacramente, Sfinți și judecata de apoi. Toate aceste prevederi sunt în acord cu învățătura ortodoxă a lui Platon” (*°')

La începutul secolului curent, pe lângă dispute, la Academia din Moscova au fost înființate colecții literare, în care se citeau cele mai bune lucrări și traduceri moderne. În 1807 erau 13 acte publice în Academie; în referatele academice ale acestui an se spune despre ele următoarele: „Învățătura anului, atât teologică, cât și intelectuală, a fost completată de dispute publice de la ambele Facultăți, care au fost și înainte de Crăciun și de Paști. În plus, conform clasei cu cea mai înaltă elocvență, în cursul anului au avut loc trei întâlniri publice la Academie, unde cele mai bune locuri selectate au fost citite din

toate limbile și schimbări de la autori cu o observație a gustului. în literatură și estetică, de care erau atașați

(300) Backmeister. Ross. Biblioth. P. >33, III. 87 IV. 177. S03, V. 487. VI. 459. 579.

(301) Ibid. IV 603 Mn vomytsmm ""x" η tsrshozheai "N 6, pano ca" ■ eșantion "conversații", vedeiah "studyamakain pe căi duble.

şi alte prieteniiA Ium,> irmommmmg în Academie, dau că: ariometică, catehism, geograpia, mitologie şi istorie, şi vorbesc din toate clasele în toate limbile, fără a exclude nici măcar evreiesc, astfel încât; orc la următoarea întâlnire pre-campanie „conversațiile myologice citesc până la douăsprezece, pe lângă alte sheo; deloc; la fel in. Ca o continuare a acestui an universitar, au fost treisprezece acte academice la o ședință publică la Academie și anume: tr .actes de teologic--skikh soovyaavyaiL, .trei versuri filozofice și trei acte de pa maetgr ligteragura, da avorn oevo trei ama nu prnnieƅ Toate RadarsTnƅinviewv pentru Academie în cazurile din toată Rusia, adică. L) sărbătorile nașterii Marii Ducese Elisaveta Alexandrovna; 2) în sărbătorirea mulțumirii Academiei către Patronul Alb al Științelor Alexandru I, care a răsplătit cu generozitate din .generozitate .. salariul anual dublat atât Academiei, cât și tuturor școlilor teologice; i 3.) la dorinta aprobare a pacii intre Rusia si Franta. În timpul acestor trei acte academice extraordinare, s-au citit poezii de mulțumire și de bucurie pe toți iaspii cunoscuți la Academie, profesori, și nu Studenți, cu adaos de cântări și conversații compuse, și a avut loc și o ședință publică conformarea academică a actului, cunoscut în Academie sub numele: act" blagatvoritrlmeoatm ("'J.

În ocazii extrem de solemne, Academia, urmând exemplele anterioare, și-a marcat participarea la bucuria comună cu cântări și cântări. La urcarea pe tron a împăratului Pavel la 12 noiembrie 1796 Academia

(309) D. arc. M. Sem. Tsry, an. 1807, K 198.

 a glorificat acest eveniment fericit cu un cântec care începe astfel:

Ce este raza de triumf care strălucește prin întunericul negru al tristeții?

A venit răul?s/vn?

Sau ești în împărățiile naturii, Degetul Atot-cântător. uvdyay diaieg?

Зețqpb mediu, răceală ■ Poate respiră”, (

În mijlocul furtunilor, altarele fumegează - Iată, Pavel intră pe tron, Și strălucirea bunătății Sale strălucește în zorii Sfintelor dimineți.

Cu ceva timp înainte de încoronare, Sfântul Sgnod prin decret (datat 28 ianuarie 1797) a ordonat Academiei să facă următoarele ordine: iar din ea în Catedralele Arhangelsk și Buna Vestire, la acea vreme, cinci ale Academiei din Moscova pentru studenți 20 mari și 20 mici în surplis, un cântec demn de acest incident vesel, și pentru aceasta, alcătuiți în prealabil trei cântări și aranjați surplisurile pentru țesătură de mătase de culoare albă.

Vă prezentăm începutul unuia dintre aceste cântări, „care a fost cântat la catedrale de către studenții Academiei în ținută albă, având coroane pe cap și crengi de dafin în mână”.

Șeful orașului „sclavii ruși”, Moscova se termină cu părul gri,
Deliciile medii ale acestor doritori, Cântă-ți soarta fericită.

Iată Statul Rus, Creatorul Fericirii noastre, Monarh, vrednic de slavă veșnică, Părinte al poporului său.

Se mătușă care shmsafta

Chat”, dragoste, smnt ■ mt, t

Capul beneficiului pichetului.

Soarta noastră vine.

Pe lângă Kant, Academia va cefi șansă a mai scris patru poezii în rusă, latină, greacă și germană. În luna mai a anului următor, 1798, cu ocazia sosirii împăratului la Moscova, Academia în imnuri în patru limbi și-a exprimat sentimentele sale vesele și recunoscătoare pentru generozitatea monarhului față de ea și și-a încheiat cântările cu cuvintele: Paul cu noi — Dumnezeu cu noi (mv)! Și la încoronarea împăratului Alexandru în 1801, Academia l-a salutat cu evlavie pe noul țar cu cântece vesele.

Ocazia pentru compilarea anuală de imnuri solemne a fost pentru Academie omonima protectorului ei pe 18 noiembrie. Au ajuns la tine mai multe cărți de poezii, scrise cu această ocazie atât de mentorii, cât și de studenții Academiei în limba rusă, ebraică, greacă, latină, franceză și germană. Sub unele sunt semnate nume care, de-a lungul timpului, au căpătat faimă în istoria Bisericii și a Statului. În ceea ce privește conținutul poezilor dedicate numelui lui Platon, toate au un caracter panegiric: după forma, se împart în ode, rondouri, dialoguri, acrostice și epigrame. Unii se disting prin complexitatea și claritatea gândirii; în altele, în special rusă, sunt vizibile poezii, urme de tensiune și muncă asiduă la căutarea rimei. Din poeziile scrise în acest caz, vă oferim două epigrame.

(303) Colecția mcaonail η babliotezh și. Aaadeta în orașul Sekamriv.

A"

EPIGRAMĂ.

Km spune Platoa, toată lumea ar trebui să aparţină, iimat, ”Când ov lllspput, este necesar să imite: Cine-L ascultă, rveuvshg se întâmplă, Cine Îl urmează, îi place lui Dumnezeu.

1789.

Rem. uchvm. Yalsv-M Yamschokoaa.

A PORTRIGHT.

Se * important * tăiaţi-vă Shatova prediaaeg;

Dar dacă jtjmj vtv vrea să-l sfâşie, Totva i-a dat o avara înţeleaptă*, Bekmertnya a creaţiei sale chat*.

1789.

R"lv. luat în considerare vgdor Shvtomovv.

În perioada analizată, legătura strânsă a Academiei cu Universitatea, întărită prin asistența „societății învățate prietenoase”, deschisă în 17.82 pe 6 noiembrie, a adus un avantaj considerabil studenților în materie de educație. Pentru a insufla tineretului gustul pentru operele savante si literare, Societatea, asa cum este scris in programul sau, a meritat parerea de aprobare a lui Platon, pe care l-a onorat cu titlul: vir divina bumanaque sapient ia excellenüssimus, ac inter suos gentesque. exteras nomini celebritate clarissimu* etc. Societatea a deschis un Seminar Filologic pentru 30 de elevi, pe care a promis să-i întrețină pe cheltuiala proprie (*·'). Pentru studenții săraci ai Academiei, acesta era un serviciu important și cei mai buni dintre ei erau acceptați.

304 BiNioth. Ili, 387. Vezi și Mosavvtzhvmp 18*1 vol. N 9 ■ 10. Magazine de Tamzhoy-syago, p. 4i.

în nou. Iată scara lui Platon, cu această ocazie, unuia dintre membrii societății: „Grăbindu-mă să contribui la Societatea prietenoasă învățată, cu dorință de bucurie am ales nouă studenți de la Academie și de la Seminarul Trinity, recomandati mie în predare și condiție. . Rog să li se predea filozofie, istorie, geografie, matematică, elocvență și ceva medicină și arhitectură, de asemenea latină, germană și franceză, ca oricare dintre ei la discreția dlui. profesorii vor fi cei mai capabili de orice. Mai mult, rog venerabilei Societăți ca 1.) cei cărora li se va numi de la mine, să meargă la orele stabilite să asculte Teologie la Academia din Moscova; 2.) că, dacă unul dintre ei se dovedește a fi necesar pentru producția ca profesor în seminariile noastre și în științele și limbile desemnate pentru el, va avea suficient timp, astfel încât chiar înainte de trei- timpul anului nu mi-a fost interzis să iau; prima este necesară pentru școlile

spirituale, iar a doua poate fi cerută de necesitatea circumstanțelor. Cu toate acestea, nu ezit, Societatea ψ-o prietenoasă învățată nu va pleca să exercite toată grija posibilă - să-și observe buna purtare și să păstreze puritatea moravurilor în ei, ca și cum ar fi vorba despre cea mai importantă proprietate a oricărei persoane ” (·” '). Din Academie au venit la întreținerea unei Societăți științifice prietenoase studenți: Teologie - Nikolai Sokolov și Mikhail Tsvet Khin, filozofie - Alexander Melgunov, Yakov Tikhomirov, Vasily Bogorodsky, de la Seminarul Trinity: Mihail Lapensky, Matvey Desnitsky, Stefam Glogolevsky și Joseph. Kuniev. Studenții Trinity au fost incluși în Academie și au mers la ea pentru a asculta Teologie. O societate științifică prietenoasă și-a obligat

(305) Scrisoarea lui Platon la d*lap arc. M. Sem. Corect*, an. 1787.

Ml lor mntomtsev să bea jos: litharzturny colateral ■ traduceri pentru yarechyatashn.ihv în reviste publicate m>t: Evening Dawn și Children's Reading.

După închiderea prietenului academician al Societății în 1787, unii dintre studenții Academiei au urmat cursuri la Universitate, în special prelegeri despre cele mai noi limbi, cu scopul de a învăța limba vorbită. Deci, în 1804, patru studenți: Nikolai și Andrei Rozanov, Semyon Platonov și Ivan Lebedev, care au intrat la Seminarul Academiei de Arte Frumoase, au studiat limbile la Universitate, științe la Academie. În 1809, Vasily Uspensky și Lev Sorokin au ascultat și prelegeri academice și universitare. Cunoștință cu Universitatea, cu excepția ocaziei. în sens științific livrat studenților. Academiile, și beneficiul pe care l-au dobândit, cunoașterea lumii și a relațiilor sociale, umbrele, au scăpat uneori de acuzațiile de stângăcie .. și. pedanteria - în neajunsuri care ar putea fi protejate parțial de educația în cercul needucați, parțial, de titlul exclusiv de one shtsrĺri și.îndatoririle școlare. Dar este și adevărat că cunoașterea vieții seculare i-ar putea smulge pe discipoli de atașamentul față de rangul lor și ar putea duce inima dincolo de limitele științei către plăcerile deșarte ale vieții lumești. Acest lucru este confirmat de plângerea Preasfințitului Părinte Damaskin, Eliekop din Nijni Novgorod, exprimată într-o scrisoare către Platon, cu ocazia vizitei la universitate a doi studenți ai biroului său ecleziastic: Vasily Bogorodsky și Lev Pavlovsky: zilele s-au năruit la mtsѣ și cere permisiunea ca să poată studia la Academie, apoi la Universitatea din Moscova, dar după cum am observat din discursurile lor, că vor prin Uni-

versmtata vyttv la alt rang, apoi am decis să rămân *, să-i transform aici ”(* ° °). Este plăcut să întâlnești un astfel de mod de a gândi la un bărbat care a studiat el însuși 6 ani la Universitatea din Göttingen.

CAPITOLUL IV.

Soarta unui mentor și a studenților.

a.) Soarta lui machalyetvuyumrmo m umishsh.

Starea înfloritoare a Academiei din Moscova sub Platon depindea foarte mult de calitățile minții și inimii superiorilor și mentorilor săi, a căror alegere i-a aparținut lui Platon. Sub conducerea sa patronatoare, mulți dintre ei au ajuns la rangul de sfinți și au devenit faimoși atât pentru scrierile, cât și pentru faptele din istoria Bisericii și a patriei. Din cei care au poruncit și predat la Academie sub Platon au apărut trei mitropoliți: Ambrozie, Serafim și Nicanor, unsprezece Arhiepiscopi și opt Episcopi. Vă prezentăm o listă cu toți mentorii, din care putem vedea diversele lor destine.

1.) Rectorii Academiei.

1.) Ambrozie (Andrei) Podobidov s-a născut în 1742 în satul Stogov, provincia Vladimir, nu departe de mănăstirea Makhritsky. Din 1757 a studiat la Seminarul Trinity, în 1764 a fost repartizat ca profesor acolo; tonsurat în 1766 și în august *

(Apel) Suprimă oosama Damasvsh orya dshmh. arc. M. Sem. Praa. reptilă I7S7.

În același an, a fost transferat la Academia din Moscova de către un savant iranian și timp de trei ani a completat această funcție cu un succes excelent. În septembrie 1771 a fost numit Prefect al Academiei, în decembrie 1773, profesor de teologie, iar la 18 august 1774, rector și arhimandrit al Mănăstirii Zaikonospasyago. În 1775, pentru o predică rostită în prezența împărătesei, i s-a acordat o cruce de diamant. În 1778, la 5 iulie, a fost sfințit Episcop de Sevsk, iar după un discurs de mulțumire către Împărăteasa, a primit din recompensa ei o panagia de diamant, o bogată veșmânt de 3.000 de ruble. bani. În 1782 Ambrozie a fost transferat în dieceza Krutitsy; 27 martie 1785 acordată de Arhiepiscopul Kazanului. În 1795 a fost chemat la Sankt Petersburg pentru a fi prezent la St. Sgnod; 10 decembrie 1799 redenumit Arhiepiscop de Sankt Petersburg; Din 10 martie 1801 a fost acordată seva mitropolitului de Novgorod și Sankt Petersburg. A murit la Novgorod la 21 mai 181б, la vârsta de 76 de ani de la naștere. Mitropolitul Platon a fost în relații amicale cu acest Sfânt, iar corespondența reciprocă este foarte curioasă.

2.) Damaskin „(Dmitri) Semenovg-Rudnev” sa născut în același an cu Platon (1737). Din 1750 până în 1752 a studiat la Seminarul Krutitsy, iar din 1752 până în 1761 a studiat la Academia din Moscova și, după terminarea cursului teologic, a fost repartizat ca profesor de retorică și greacă la Seminarul Krutitsy și l-a condus ca rector. si prefect. În 1765, a fost chemat la Sankt Petersburg și în anul următor, cu 3 studenți de la Academia din Moscova, a plecat în Germania ca inspector și la Universitatea din Göttingen până în 1772 a ascultat prelegeri

despre diverse științe și limbi. La întoarcerea la Sankt Petersburg, Dimitri Se-23

a promovat examenul în 1773 la Academia de Științe pentru titlul de profesor de filozofie, istorie și științe literare. În decembrie 1774, a sosit la Moscova, iar în aprilie a anului următor, pe când se afla încă într-un stat laic, prin decret al Sfântului Suveran a fost numit Prefect al Academiei din Moscova, profesor de filozofie și profesor de limba germană. La 8 septembrie 1775, a fost tuns călugăr la Mănăstirea Perervinsky; La 13 octombrie a fost sfințit ca ieromonah în Biserica celor Doisprezece Apostoli. În aprilie 1778 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Bogoyavlensky, iar la 24 mai a acestui an a fost numit Rector al Academiei, Profesor de Teologie și redenumit Arhimandritul Mănăstirii Zaikonospassky. În 1779 a fost numit membru al Oficiului Sinodal din Moscova; La 5 iulie 1782, în cea mai înaltă prezență, sfințit în Schitul Serghie episcopului de Sevsk, vicar al Mitropoliei Moscovei, iar în septembrie 1783 a fost transferat în dieceza Nijni Novgorod, pe care a condus-o până în 1794. În acest an, la cererea sa, a fost retras la Mănăstirea de mijlocire din Moscova și a murit aici la 18 decembrie 1795. Damaskin, care avea un respect deosebit pentru Platon, era el însuși iubit de el. Chiar și în timpul șederii sale la Göttingen, el a tradus în latină Teologia prescurtată a lui Platon și a publicat-o în 1774. În J779, el a publicat și lucrările lui Platon în 9 părți. În plus, Damaskino este cunoscut pentru prescurtarea Cronicii lui Nestor, tipărită în germană de Gatterer, publicarea tratatului lui Prokopovici despre originea Duhului Sfânt (tipărit în Gotha 1772) și lucrările lui Lomonosov în trei părți (M. 1778.).

3.) Pavel Ponomarev s-a născut în districtul Dmitrovsky de chiuvete, provincii, a studiat la Seminarul Trinity și educație

a absolvit Academia și Universitatea din Moscova. La finalul cursului, a fost repartizat ca profesor la Seminarul Trinity și a fost vicar al Lavrei. În 1782 a fost numit Rector al Academiei și Arhimandritul Mănăstirii Za-ikonospassky, în 1783 la 27 noiembrie a fost transferat ca rector la Mănăstirea Simonov, de aici în octombrie 1785 a fost transferat la Mănăstirea Învierii, iar în 1787 la Mănăstirea Novospassky; în martie 179 a fost consacrat episcop de Nijni Novgorod; din 1798 Arhiepiscopul Tverului și membru al Sfântului Sinod; din 1800 Iaroslavl. A murit la Yaroslavl în 1805.

4.) Apolo (Andrey) Baibakov s-a născut în 1745 în Rusia Mică; a studiat la Academia din Moscova din 1759 până în 1767, iar în șapte ani a intrat la Universitate ca student al Facultății de Filosofie. După ce a ascultat cursul de filosofie, în 1770 a preluat funcția de corector la Tipografia Universității. În 1772 a fost numit profesor de poezie la Academie, în 1774 a fost tuns călugăr, trecut la clasa de retorică și

numit catehet. În aprilie 1775 a fost numit Rector al Seminarului Treime, în 1782-83 a corectat funcția de vicar al Lavrei. La 17 decembrie 1783 a fost promovat arhimandrit și a intrat în funcția de rector al Academiei. În decembrie 1785, a fost chemat în linia preoției din Sankt Petersburg; în 1786 a fost transferat la Mănăstirea Învierii, în 1788 a fost sfințit Episcop de Oryol și Sevsk, în 1798 a fost transferat la Arhangelsk și a murit aici în 1801.

5.) Athanasius (Alexei) Ivanov s-a născut la Moscova în 1746 și a studiat la Academia din Moscova. În 1774 a absolvit cursul de științe teologice și a fost numit profesor de analogie, în 1776 - gramatică, în 1777 - poezie ^ iar în anul șapte din 13 mai a fost tuns călugăr.

23*

stvo. În 1778 a fost transferat la retorică, iar în 1781 a fost numit predicator, în 1782 a fost numit rector al Mănăstirii de mijlocire și apoi a fost prefect al Seminarului Kruptsk. În 1783 a fost numit Prefect al Academiei și Profesor de Filosofie. În 1783 i s-a încredințat predarea limbii ebraice. La sfârșitul acestui an, după plecarea lui Apolo la Petersburg, Atanasie conducea mănăstirea Zapkonospasskm și era profesor de teologie. Produs rector și arhimandrit în 1786. În noiembrie 1788 a fost sfințit episcop de Kolomna, în aprilie 1799 a fost transferat în eparhia Voronej, iar în octombrie același an la Ekaterinoslav și în 1801 a primit arhiepiscop. A murit în august 1805.

6.) Melchisedec* Zabolotski. Născut în 1750 și a studiat la Seminarul Trinity. La sfârşitul cursului a fost numit profesor în cadrul acestuia, în 1777 a fost tuns călugăr, în 78 a fost numit Prefect al Seminarului, în 83 rector şi viceregе al Lavrei, în 1787 a fost promovat arhimandrit de Mănăstirea Petrovsky și la sfârșitul aceluiași an a fost chemat la slujba Sunt la Sankt Petersburg. În 1788 a fost redenumit arhimandritul Savvin al mănăstirii, iar în decembrie același an a fost numit rector al Academiei și numit rector al mănăstirii Zankonospassky, păstrând gradul de arhimandrit Savvin. În octombrie 1791, Melchisedec, din cauza unei boli, a fost demis din Academie cu o pensie (250 de ruble) și i s-a atribuit o ședere temporară la Mănăstirea Petrovsky. În martie 1792, a intrat din nou la starețul mănăstirii lui Savvin și a murit aici în 1794.

7.) Methodius (Mikhail) Smirnoye *, fiul unui preot Gzhatsk, care a fost mai târziu în satele Deryuzin și Alek-

putere, s-a născut în 1761. În 1774, Mihail a intrat la Seminarul Trinity; de aici, din ordinul lui Platon, s-a mutat la Academia din Moscova și a locuit într-o mănăstire greacă pentru a studia limba greacă. La sfârșitul cursului la Academie în 1782, a fost repartizat la

Seminarul Trinității ca profesor de limbi greacă și ebraică, iar în același an a fost tuns călugăr. În 1785 a fost numit rector al Sempnăriii. În 1791, Platon, prezentându-l Rectorului Academiei, scria în Sfântul Snod că „după mulți ani predă teologia cu sârguință și cu succesul dorit". La 11 decembrie 1791, Meeoodiy a fost aprobat de rectorul Academiei și promovat arhimandrit la 1 ianuarie 1792. În februarie 1794, a fost chemat la Sankt Petersburg pentru a fi prezent la Sgnod și a fost redenumit Arhimandritul Mănăstirii Novospassky. La 21 mai 1795 a fost sfințit Episcop de Voronej, în 1799 a fost transferat în eparhia Tula, în 1803 la Tver, iar în anul următor i s-a acordat Arhiepiscop. În 1814 a fost transferat la Pskov și a murit aici la 2 februarie 1815.

8.) Ambrozie Yakovleve Orlin Rector al Academiei din Kazan și Arhimandritul Mănăstirii din Kazan Schimbarea la Față a Mântuitorului, numit Rector al Academiei din Moscova și Arhimandritul Mănăstirii Zaikonospassky în 1794. La 12 iunie 1795, a fost transferat la Mănăstirea Novospassky. În 1796, a fost sfințit în Eppsko-pa Vyatka; în YAJ4 a fost transferat la dieceza Ryazan și arhiepiscopul Pozhalov în același an. A murit în 1809.

9.) Evlampy Vvedensky, s-a născut în 1756. A absolvit cursul la Trinity Sempnaria în 1781 și a fost numit acolo ca profesor de elocvență superioară.

A fost tuns în monahism la 14 august 1786, iar în același an a fost transferat la Seminarul Pererva pentru clasa de retorică și shitiki. În 1788 a fost numit Prefect, în 1792 Rector al Seminarului Treime, din 1793 a fost Vicar al Lavrei. La 23 iulie 1795, a fost numit rector al Academiei din Moscova și arhimandrit al Mănăstirii Zaikonospassky. Prin decretul Sfântului Suveran din 16 aprilie 1798, a fost numit arhimandrit al Donskoiului, cu demisia postului de rector și rector al Mănăstirii Zaikonospassky. În același an, la 28 septembrie, este demis din predarea Teologiei, iar la 24 martie 1799 din funcția de rector și este numit președinte al comisiei de cenzură. În iunie 1801 a fost consacrat Episcop de Arhangelsk, în 1809 a fost transferat la Kaluga; murit în 1813.

10.) Serafim (SteFan) Glagolesky s-a născut în 1757 și a studiat mai întâi la Kaluga, apoi la Seminariile Perervinsk și Troitsk. În 1783 s-a mutat la Academia din Moscova, unde a studiat Teologia și, în același timp, intrând în sprijinul unei Societăți prietenoase învățate, a studiat germană și franceză, pe care le putea vorbi. În martie 1785, a fost numit la Seminarul Trinity ca profesor al celei mai înalte clase de gramatică, iar în același an a fost transferat la retorică. În septembrie 1787 a fost transferat la Academie la postul de profesor de replică și a predat împreună catehismul. A fost tuns călugăr la Mănăstirea Zaikonospassky la 2 decembrie 1787 (80 de tone). În august 1790, Serafim a hotărât

(307) Când Glagoleaskiy și-a anunțat dorința de a o lua pe a mea, atunci prefectul Mosey a cerut de la aero nzgvstiya - cât de mult .gat.

Verbul-syy a scris: după credința părinților mei și a celuilalt, am reușit

ani. Prefectul Academiei și profesor de filozofie; din 1791 până în 1795 a fost și Lenzorul cărților. În februarie 1795, a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Luzhetsky cu demisia din funcția de prefect, dar în aprilie a acestui an a fost chemat la ordinul preoției din Sankt Petersburg. La 28 septembrie 1798, a fost numit profesor de teologie la Academia din Moscova și redenumit Arhimandritul Mănăstirii Zapkonospassky. La 24 martie 1799 a fost numit rector al Academiei, dar în același an, la 25 decembrie, a fost hirotonit Episcop de Dmitrovski de către mitropolitul Platon în Lavra Treimii din biserica trapezoială a Pr. Sergius. În 1804 29 ianuarie a fost transferat la Vyatka; în 1805 la Smolensk; în 1812 a fost numit Arhiepiscop de Minsk; în 1814 a fost transferat la Tver; în 1819, acordat de Mitropolitul Moscovei, iar în 1821 transferat la Sankt Petersburg la mitropolie, a murit în 1843.

11.) Vladimir (Vasili) Tretiakov, fiul unui preot al Mănăstirii Înălțarea din Moscova, s-a născut în 1769 și a intrat în Academie în 1779, a absolvit cursul în 1790 și a fost numit profesor la Academie. La prezentarea rectorului despre numirea sa, Mitropolitul a scris: „să-l numească pe Vasily Trediakov ca profesor de franceză și germană, în speranța că va trebui să accepte statul monahal pentru bunăstarea lui și pentru marea îmbunătățire a școlilor noastre. " Tretiakov a fost tuns călugăr la 12 august 1794. În iulie 1795, a fost numit predicator cu plecare la

referințe anvelope nmyu ■ 30 de ani; și că în știrile seminarului se arată că mai este mult mai puțin de ani, adică. S3 , acest lucru a fost făcut din greșeală ·. Decretul privind tonsura a fost semnat la Sgnod la 11 noiembrie 1747. vezi d-tu. api. M. Sem. Pravd. 1787

postul didactic; în noiembrie 1798 ca prefect şi profesor de filozofie. Prin decretul Sfântului Suveran din 21 decembrie 1799, a fost numit rector al Academiei și la 6 ianuarie 1800 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Zaikopospassky. Dar din cauza bolii, ca urmare a denunțării lui Platon, prin decretul Sfântului Sgnod din 25 decembrie 1801, a fost demis din funcția de rector η rector cu numirea unei pensii de 335 de ruble pentru el. intr-un an Mănăstirea Suzdal Spaso-EvFimiyev i-a fost atribuită ca loc de reședință. În ianuarie 1811, a fost numit membru al Comitetului de cenzură a cărților spirituale de la Moscova, dar în 1812, la cerere, a fost demis și a murit la Mănăstirea Donskoy.

12.) Augustin (Aleksey) Vinogradsky, fiul unui preot al Bisericii Sf. Gheorghe, de pe Varvarka, s-a născut în 1760. După ce a rămas orfan în copilărie, a intrat la Seminarul Perervin pentru a studia; dar în 1776 s-a mutat la Academia de aici, absolvind cursul în 1788, a fost numit

profesor la cea mai înaltă clasă de gramatică. De aici a fost transferat la Pererva, apoi la Seminarul Trinity ca profesor de retorică și poezie. În 1792 a fost numit prefect, în 1793 a fost tuns călugăr, în 1795 a fost numit rector al Seminarului și în 1798 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Luzhețki, în 1801 a fost redenumit Arhimandritul * al Mănăstirii Bobotează; iar prin decretul Consiliului din 25 decembrie 1801 a fost numit rector al Academiei din Moscova și rector al Mănăstirii Zapkonospassky. În ianuarie 1804, a fost chemat la preoție la Sankt Petersburg și acolo în februarie a acestui an a fost sfințit episcop Dmi-Grovsky și numit membru al Oficiului sinodal din Moscova. În 1814 a fost acordat de către Arhiepiscopul de Dmitrovsky, în 1818 de către Arhiepiscopul

skiya. A murit la 3 martie 1819 ■ a fost înmormântat în Lavra Treimii. Corespondența lui Platon cu Augustin arată că Mitropolitul avea o afecțiune puternică pentru el.

13.) Morceù Platonov Bliznetsov s-a născut în 1764, a studiat la Seminarul Trinity. La sfârşitul Ursei în 1792, a fost numit în acest Seminar să predea limba greacă, a fost tuns călugăr la 14 august 1795 şi, în acelaşi timp, a fost numit Prefect. La 9 februarie 1800 a fost transferat de Prefect la Akemie iar pe 14 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Zlatostov. 10 octombrie 1802, redenumită de Arhimandritul Mănăstirii Bobotează. Въ

În februarie 1804, a fost numit Rector al Academiei cu rang de Arhimandritul Mănăstirii Zankonosspaskago. La 19 decembrie 1807, Sankt Petersburg a fost chemat la jurămintele de slujire și predicare la Kaem St. Sgnoda, iar în 1808 a fost consacrat Episcop de Penza; în 1811 tradus în Nijni Novgorod. A murit în 1825

14.) Sergii Krylov Platonov s-a născut în 1767 și a studiat la Seminarul Trinity. A absolvit cursul în 1798 și a fost numit profesor de limba germană cu torii. În 1800, a fost transferat la clasa retorică și înaltă elocvență. A fost tunsurat călugăr la 9 februarie 1801; în ianuarie 1802 a fost numit Prefect al Seminarului Lavra. La 1 mai 1804 a fost transferat la Prefecții Academiei din Moscova; în septembrie 1807 a fost promovat la Arhimandritul Mănăstirii Luzhetsky. 20 aprilie 1808 numit rector al Academiei. În 1809, prin decretul Sfântului Scaun din 25 noiembrie, a fost chemat în postul de rector al Academiei Teologice din Sankt Petersburg. În 1812 a fost consacrat Episcop de Kostroma; în 1817 a fost transferat la Ryazan, în 1819 a fost acordat de Arhiepiscop; murit în 1824

15.) Svmeon "(Savva) Krylov" sa născut în 1771. A studiat la Seminarul Trinity. La sfârşitul studiilor, în 1798 a fost numit în acest Seminar ca profesor de limba franceză; în 1800 profesor de poezie. În februarie 1801, a fost transferat la Academia din Moscova ca profesor de retorică

și elocvență superioară și a fost tuns călugăr la 21 februarie 1803. În noiembrie a acestui an, a fost numit vicar al Lavrei Treimii și promovat la Arhimandritul Mănăstirii Vieyansky. Prin decretul lui Sgnod din 21 ianuarie 1810, a fost redenumit Arhimandritul Mănăstirii Zaikonospassky și numit rector al Academiei. În 1814 a fost transferat la Mănăstirea Donskoy ca rector și numit rector al Academiei teologice nou deschise din Lavra Treimii, în 1816 a fost sfințit Episcop de Tula, în 1818 a fost transferat la Cernigov, în 1820 i s-a acordat Arhiepiscop de Tver, în 1821 transferat în eparhia Iaroslavl Aici în 1824 a murit.

2. Prefecți, profesori de filozofie.

1.) Damaskin „Semenov-Rudneva, Prefect din aprilie 1775 până la 24 mai 1778, apoi rector.

2.) Ambrozie Serebryakov. Din 1758 a studiat la Seminarul Vyatka și la sfârșitul cursului în 1768 a fost numit acolo ca profesor de cea mai înaltă clasă de gramatică, în 1771 ca profesor de poezie. În 1773 a fost transferat la Seminarul Trinity ca profesor de retorică și istorie, în 1775 14 august la Trinity Compound a fost tuns călugăr. În 1777 a fost numit Prefect al Treimii Sempnării, în 1778 Prefect al Academiei. În iulie 1782 tradus

la Rectorul Seminarului Novogorodsk ■ promovat la Mănăstirea Arhimandritul Antoniev. În 1784 a fost hirotonit Biscon de Oloneţ, în 1786 a fost transferat la Ekaterinoslav, în 1789 i s-a acordat Exarhul Moldo-Vlahilor. A murit la Poltava în 1792.

3.) Inocențiu Polyansky s-a născut în 1751 și a studiat la Seminarul din Ryazan. În 1773 a fost tuns călugăr și numit profesor, apoi prefect al Seminarului, în 1779 a fost transferat ca prefect la Seminarul Alexandronevski, iar în 1782 pe 18 august la Academia din Moscova, iar în septembrie același an a fost promovat egumen al Mănăstirii Znamensky. La 4 decembrie 1783, a fost numit arhimandrit al Mănăstirii Zelenetsky și numit rector al Seminarului din Sankt Petersburg. În 1788 a fost consacrat episcop de Voronej și a murit în 1794.

4.) Lɵanasii Ivanov», Prefect de la 1783 la 1786, apoi Rector.

5.) Mosey (Mikhail) Gumilyovskiy, s-a născut în 1747 la Vladimir. Din 1770 a studiat latina, poezia și retorica la Seminarul Vladimir, iar în 1774 s-a mutat la Academia din Moscova. După ce a ascultat filozofie doi ani și șase luni la Teologie, a fost numit în 1777 profesor al clasei evreo-greacă, în 1778 a fost trecut la poezie, la 15 decembrie 1779 a fost tuns călugăr, în 1781 a fost numit profesor de retorică, în 1783 predicator în 1784 a fost promovat stareț al Mănăstirii Znamensky, în decembrie 1785 a fost numit profesor de filozofie, iar în martie 1786 a fost numit prefect al Academiei. La începutul anului 1788, la cererea prințului Potemkin, a fost chemat în

armată în funcția de Ober-Ieromonah și consacrat arhimandrit al Ecaterinei Spaso-Tsikodaevsky.

mănăstire slavă. În 1791, a fost hirotonit episcop de Oeodosinsk și Mariupol. Dar în 5 octombrie 792, el a fost ucis în Crimeea de către domestici.

6.) Ieronim Ershov. Prin Decretul Sfântului Respingere din 16 martie 1788, a fost determinat de Proiectul Academiei de la stareții mănăstirii Perervinsky și prefecții seminarului Perervinsky. În 1790, a fost demis din cauza unei boli și promovat stareț al mănăstirii Ugryusky. În 1792 a murit.

7.) Serafim Glagolevskiy, prefect din august 1790 până în aprilie 1795.

8.) Pavel, născut la Yaroslavl. A studiat la Sempnaria din Iaroslavl și, după terminarea cursului în 1781, a fost numit în această Sempnaria ca profesor de limba greacă, iar în 1783 ca profesor de retorică. A fost tunsurat călugăr la 14 mai 1786 în Mănăstirea Spassky π în același an în care a fost numit ziditorul Mănăstirii Treime Varnitsky, apoi Mănăstirii Rostov Petrovsky și Iaroslavl Aeanasievsk.În 1787, a fost numit profesor de filozofie în Seminarul Iaroslavl, în noiembrie ѣ 1788 transferat la Seminarul Neva de către Prefect, în decembrie 1789, „la cerere, a fost demis și a intrat profesor de elocvență în Seminarul de la Tver. În septembrie 1792 a fost repartizat ca predicator la Academia din Moscova; Numit prefect la 23 iulie 1795. În 1797 a fost transferat ca rector la Seminarul Vladimir și promovat la Arhimandritul Mănăstirii Pereslavl Danilov, în care a murit în 1803.

9.) Ambrozie (Aleksey) Protasov. A studiat la Perervin Sempnaria la filozofie, a absolvit cursul la Troitskaya în 1790, a fost numit profesor de poezie la Academia din Moscova, în 1793 a fost transferat la re-torp, în 1794 a fost tuns călugăr, din 95.

“ “

anul în care predicatorul cu menținerea la postul de dascăl, 19 august 1797 a fost numit Prefect, rămânând predicator; La 29 noiembrie 1798 a fost înaintat arhimandrit al Schitului Serghie de lângă Peterhof; în noiembrie 1799 a fost numit rector al Academiei Lleksandronevskaya și arhimandrit al Mănăstirii Iuriev. În ianuarie 1804, a fost sfințit episcop de Tula, în 1816 a fost transferat de arhiepiscop la Kazan, în 1826 la Tver, a murit în 1831.

10.) Vladmir Tretiakov, prefect din noiembrie 1798 până în decembrie 1799, în care a fost numit rectorul.

11.) Movsey Platonov», Prefect din februarie 1800 până în februarie 1804, apoi Rector.

12.) Serhiy Platonov», Prefect cu Maya 1804 până în aprilie 1808, apoi Rector.

13.) Ghenadi Șumov, a studiat la Seminarul Trinității și în 1800 a fost numit la Academia din Moscova ca informator al limbii latine, în 1801, a fost transferat ca profesor la Pererva și acolo în șapte ani a fost tuns călugăr. În 1803 a intrat ca predicator la Academia din Moscova, în 1808 a fost promovat stareț al Mănăstirii Znamensky iar în iulie a acestui an a fost numit Prefect al Academiei și a ocupat această funcție până în noiembrie 1814, în care a murit.

14.) Paroenij (Pavel) Chertkov „s-a născut în 1780, a studiat la Academia din Moscova și la sfârșitul cursului în ianuarie 1803 a fost numit profesor la clasa inferioară de gramatică, în decembrie 1805 ca profesor de poezie, în septembrie 1808. .profesor de retorică și cea mai înaltă elocvență; a tuns un călugăr la 28 octombrie 1810, iar la 30 a acestei luni a intrat în meseria de predicator, la 25 noiembrie 1811.

Prefect delegat al Academiei, la 17 decembrie, promovat în Arhimandritul Mănăstirii Înălțării, în 1814 numit Rector al Seminarului Străin, în 1817 transferat la Seminarul din Moscova ca rector, în 1821 sfințit Episcop de Vladimir, în 1833 acordat de către Arhiepiscop, în 1850 a transferat ziua în eparhia din Voronej și a murit aici în 1853.

3. Predicatori-ieromonahi.

1.) Serapion, predicator din 1774 până în aprilie 1775, apoi egumen al Mănăstirii Înălțării.

2.) loculi din aprilie 1775; pensionat în 1777

3.) Hegumenul Arseni al lui Ugreșski în 1774 și 1775

4.) Mitrofan din 1776. În 1778 a fost promovat stareț și numit rector al Seminarului Krutitsy.

5.) Iosif un student al Academiei din Moscova; din 1774 până în 1778 profesor de poezie, apoi de retorică. Din 1778 egumen al Mănăstirii Înălțare și predicator. Demis în 1781.

6.) Makariy Susalnikov, de la elevii Seminarului Treime, preot din Moscova din 1772, văduv în 1778; a tonsurat un călugăr și a numit un predicator. În 1779 egumenul Mănăstirii Znamensky. A trăit până în 1782, în care a fost promovat la Arhimandritul Treimii Schitul Sfântul Serghie. A murit în 1787.

7.) Iriney Klementevsky din 1772 până în 1776 profesor la Academie și catehet, în 1776 Prefect al Seminarului Perervinsky, în 1782 egumen

Vozdvizhensky și predicator, în 1783 egumen Znamensky, în 17 84 Arhimandritul Monasteris Robsto. În 1798 Arhiepiscop

Pskov. A murit în 1818 în pace în Alek „Sandronevsky Lavra.

8.) Mosey, predicator Gumiliov 1784-1786.

9.) Teofan de la profesorii Seminarului din Novgorod în 1785 și 1786. În 1787, a fost demis și a intrat în frăția Mănăstirii Novospassky.

10.) Agapit, din 1785 profesor de poezie; predicator din august 1787 până în 1789, în care a fost numit Prefect al Seminarului Perervin și rector al Mănăstirii Perervin.

11.) Stefan Anichkov de la profesorii Seminarului Perervin; din 1781 profesor de poezie la Academie, din 1783 - retorică, din 1786 predicator. În septembrie 1781, a primit locul de egumen în dieceza de Kolomna și apoi a fost dezbrăcat.

12.) Melchisedec de la profesorii Seminarului Krutitsa, predicator din aprilie 1788; iar în august 1792 a fost demis și trimis să stea la Mănăstirea Petrovsky.

13.) Arseny Arhimandritul Mănăstirii Luzhetsky. Predicator din 1790 până în 1792.

14.) Nazariy, unul dintre profesorii Seminarului Trinity din 1792. A plecat la Lavra Treimii în 1795. În 1797 a fost primul arhimandrit al Mănăstirii Vithansky. A murit în 1804 la mănăstirea Sviyazhsky Bogoroditsky.

15.) Pavel, profesor al Seminarului din Tver, predicator din 1792.

16 și 17.) Ambrozie Protasov și Vladimir Tretiakov predicatori din 1795.

18.) Samuil Moskvoritsky, elev al Academiei din Moscova și în 1797 profesor de ioesie; a tonsurat un călugăr și a numit predicator în anul 98.

19.) Ambrozie din decembrie 1798 de la profesori de retorică și poezie la Seminarul Trinity până în 1803

20.) Nikaidr de la profesorii predicatorului Trinity Sempprip din 1800. A murit în grad de stareț în 1807.

21.) Ghenadi Şumov predicator din ianuarie 1803 până în 1808

22.) Melchisedec, arhimandritul de Luzhetsk, predicator din ianuarie 1801. În 1805 a fost demis din cauza unei boli.

23.) Pallady de la profesorii Seminarului Trinity, predicator din aprilie 1805. A murit în 1809.

< 24.) Antonie de la profesorii de filozofie din Seminarul Trinity a fost numit predicator în ianuarie 1808; dar din august a acestui an, rector al Seminarului Trinity.

25.) Aaron Narcissov de la profesorii Academiei Predicatorilor din 1809. Din 1826 episcop de Arhangelsk. În 1830 a fost pensionat. A murit la Moscova în 1842.

26.) Damaskin Rossov de la profesorii Seminarului Perervin, predicator din august 1809. În noiembrie 1812 a fost chemat la cler la Școala Comercială din Sankt Petersburg. Ulterior episcop de Tula.

27.) Pavel Stareț Ugreșski și profesor de retorică la Pererva. Predicator din iunie 1813. Mai târziu rector al Seminarului din Irkutsk.

28.) Nikanor Klementevsky, fiul unui preot de la Biserica Adormirea Maicii Domnului, din Klementyev, din Sergievsky Posad. Născut în 1781. În jurnalele academice pentru 1813, despre el se scrie: „a studiat la Seminarul Trinity Lavra, pe lângă alte științe predate, limbile greacă și ebraică, dintre care primul care a vorbit.

și compune, iar la final poate traduce. Am ascultat filozofie și teologie. La sfârşitul învăţăturii din 1809, la 8 ianuarie, a fost repartizat la Seminarul Trinity Lavra ca profesor de greacă şi ebraică;

1811, a făcut profesor la clasa superioară de gramatică, predând și ebraica.

1812 , numit profesor de elocvență și retorică superioară; A fost tuns în monahism pe 9 aprilie a acestui an la Lavra Treimii Serghie,

1813 , prin decret al Sfântului Sgnod, a fost numit predicator la Academia din Moscova și ieromonah de catedrală la Mănăstirea Donskoy. În 1814, Nikanor a fost transferat la postul de licențiat al Noii Academii Teologice la Trinity Lavra. Acum Mitropolit al Novgorodului și al Sankt-Petersburgului.

4. U h și t în l și.

Dmitri, profesor de gramatică areopagită în 1781. În 1783 a intrat în serviciul Senatului.

Mihail Zavyalov profesor de poezie 1783-1785

Egor Ponomarev a fost profesor de sintaxă în 1783. În 1785 a intrat în funcția de traducător la Sf. Sgnod.

Gavriil Smirnov profesor de limba greacă în 1782 - 83. În 1784 a fost transferat la Seminarul Lavra.

Nikolai Sokolov profesor de franceză și germană, din 1783 până în 1785.

Iakov Protopopov, profesor de limba greacă din 1784. A fost tuns călugăr în 1785 și numit Iliodor. În luna octombrie a acestui an, a fost numit prefect al Seminarului Trinity.

Ikam Sokolsky profesor de franceză și germană din 1786. Retras în 1790.

Alexandra Melgunov, profesoară la prima și apoi la cea mai înaltă clasă de gramatică din ianuarie 1784. Demisă în octombrie 1787.

Grigori Ternovsky profesor de gramatică din 1786. În 1787 profesor de poezie. În 1790 a intrat în preoție la Biserica Adormirea Maicii Domnului, care se află în Vrayika.

Gherasim Popov a fost profesor de gramatică în 1787 și sintaxă în 1790. În 1792 a intrat în preoția bisericii numită Duminica Nouă.

Semyon Protasov profesor de greacă și ebraică din 1785 până în 1792

Ivane Yastrebtsov a intrat la Academie în 1787 și, după ce a terminat cursul în 1798, a fost numit profesor de limba franceză. În 1805 a intrat în slujba la Sfântul Sgnod. Cunoscut pentru traducerea conversațiilor lui Massillon și a altor scrieri.

Fiodor Platonov a fost profesor de ebraică și greacă în 1797. În 1798 a fost repartizat ca preot la Biserica Treimii din Luzhniki.

Petre Borisov a fost profesor la cea mai înaltă clasă de gramatică în 1797. În 1801 a intrat în preoția la Biserica Bobotează din Ielohov.

Atanasie. Profesorul lui Platon al clasei superioare de germană în 1797

Vasily Ivanov Bogdanov a absolvit cursul la Academie în 1798 și în noiembrie a acestui an a fost numit profesor al clasei inferioare de gramatică, în 1801 - al clasei superioare și al limbii germane. În decembrie 1802 a intrat în preoția la biserica de la Institutul Ecaterina. A murit în 1849 în grad de protopop la Biserica Martirul Nikita din Basmannaya.

*■·

„Chn * profesor de greacă și superioare * 08 g. În 1802 a intrat în Sfântul Mucenic Nikita, care pe Shiva je Greshishchev profesor de gramatică din 1803, în 1805 a fost repartizat la biserica sfântă de la Casa de Educație.

.pdr Ptitsyn profesor de evreiesc și acru

.ce clasa din 1800. In 1805 a intrat

.yashcheninka la Biserica Treimii, care * pe Zubov.

Petr · Platonov · Samarin · profesor de greacă inferioară · * clasa superioară în 1802 în 1803—sintaxă. În ¡806

mutat la Institutul Pedagogic.

Pavel· Chertkov· în monahism Paroeniy, vezi mai sus.

Egor · Rzhevsky profesor al clasei de germană în 1803 poezie - în 1805 apoi retorică și elocvență superioară. La 28 martie 1806, a fost tonsurat și numit Gideon. A murit în iulie 1808.

leromonah · Lisael ·. În 1801 a fost numit profesor de retorică la Seminarul din Viena; în ianuarie 1802 a fost transferat la Seminarul Trinity, în noiembrie 1803 - la Academie. În 1805 a fost transferat la Academia Aleksavdronevskaya.

Egor · Platonov · - Krechetnikov · profesor de limba evreiască din aprilie 1805. În 1812 a fost repartizat la biserica Nikitskaya din spatele Yauza ca preot.

Egor Speransky profesor de limba franceză din 1805. În 1813 a fost tonsurat și numit Hermogen. În 1811 a fost inspector al noii Academii Trinity. A murit în sava Mănăstirii Arhimandritul Androniev.

Alexei Narcissov, după predicatorul Aaron.

Serghei Tsvetkov, profesor de poezie din septembrie 1800, în 1811 - retor și elocvență superioară. În 1812 a fost tonsurat, numit Sylvester și hotărât pro-24 *

pow / iapcom. În 1813 egumenul Mănăstirii Treimii Smolensk η Rectorul Seminarului Smolensk. În 1821, a fost consacrat Episcop al Rusiei Vechi. A murit în 1823.

Theodore Orlovsky profesor de limba germană din iunie 1809 Din decembrie 1811 profesor de poezie, în 1813 - retor, în 1814 10 aprilie a fost tonsurat și numit Theoktist. Apoi rector al Seminarului din Moscova. A murit în gradul de arhimandrit al Mănăstirii Bogolyubov în 1829, la 2 martie.

Theodore Yakovlev-Platonov, din mai 1812 * profesor de poezie. În 1814 s-a retras la un grad laic. A murit în 1853. Cunoscut pentru lucrările sale: „Inscripția în cruce a Domnului Isus Hristos” și „Apostoli”.

Mihail Verontsev din mai 1812 profesor de gramatică. În 1813 a fost repartizat ca profesor de retorică la Seminarul Perervin. Mai târziu a fost preot la biserica Sf. Nicolae Făcătorul de Minuni Manifestat; a murit în gradul de arhimandrit al Mănăstirii Bobotează cu numele de Mitrofan în 1849.

Nikolai Ternovsky de la informatori, profesor de limba germană din mai 1813. În 1814 a intrat în noua Academie Trinity ca student și a absolvit cu o diplomă de master. Acum este preot la Moscova la biserica Sf. Serghie Făcătorul de Minuni, din Pushkar.

Serghei Platonov, student la teologie și informator al limbii franceze în 1813. În luna septembrie a acestui an, a fost numit profesor al clasei inferioare de gramatică cu un salariu de 220 de ruble pe an. În istoricul din 1813, este scris că el „traduce din greacă și poate să compună și să vorbească franceza”. Acum protopop la Biserica Sfanta Treime, de pe Arbat.

Din lista profesorilor Academiei din Moscova, se poate observa că sub Platon au rămas în cea mai mare parte în cler și trecerea la secular a fost un fenomen destul de rar. Și aceasta s-a întâmplat după gândul și dorința lui Platon, care, așa cum el însuși a mulțumit lui Dumnezeu că s-a născut într-un rang spiritual și a refuzat, prin propria sa mărturie, să treacă de la Academie la Universitate, când mulți l-au convins să facă acest lucru. (**), atât de dorit pentru ca tutorii Academiei să rămână în gradul în care au fost numiți de Providență. Prin urmare, a folosit măsuri de persuasiune pentru a împiedica profesorii să treacă la alt rang și s-a plâns când convingerile lui nu au funcționat. În 1783, profesorul Mihail Zavyalov i-a înaintat lui Platon o cerere de demitere la un grad laic; Platon a scris despre ea: „Deoarece Zavyalov a ocupat recent un post de profesor la Academie, el trebuie să o continue și, astfel, să câștige iluminarea pe care a dobândit-o în școlile teologice”. În 1806, profesorul Petr Platonov Samarin și-a anunțat dorința de a intra la Institutul Pedagogic; Mitropolitul a fost de acord să-l demită, dar a adăugat următoarea remarcă: „deși am pus un cost pe întreținerea ucenicilor lui Platonov numai în intenția ca ei să studieze în folosul Bisericii și să fie ei într-un rang spiritual; de ce profesorul Platonov este venerat de tine ca a actionat impotriva intentiei lui, iar moneda cheltuita pe el a fost folosita in zadar: totusi, cand a vrut sa fie intr-un rang spiritual, atunci trimite-l fara intarziere, doar Platonov nu se mai numeste prin această poreclă (* *).

(308; Aitobiogra*. Platova g Moskaotm. I849 „Când, când

b.) Soarta ucenicilor*.

1.) Admiterea în departamentul eparhial.

Ceea ce am spus despre profesori, trebuie să repetăm în general și despre elevii Academiei, care au fost inspirați că au fost destinați, în modul de predare și de educație, secției eparhiale. La sfârșitul secolului trecut, Platon a decretat ca cei care au intrat în clasa filozofică să dea chitanțe pe care doreau să rămână în cler. Gândul lui Platon a fost exprimat public la dezbaterile în prezența lui: așa că în 1782, într-o întâlnire publică, a avut loc o conversație între Dobrosklonin și Vetrennikov despre ce fel de viață să aleagă, iar studentul, reprezentând persoana lui Dobrosklonin, și-a învins adversarul, care au preferat gradul militar, judiciar și alte state.

Chiar și în timp ce elevii erau în școli, nu era neobișnuit ca unora să li se asigure locuri sacre sau de slujire a bisericii, iar acest lucru a fost făcut pentru a întreține o familie orfană sau săracă. S-a întâmplat ca unii, ținând cont de locul, să fie devreme duși de visul unei vieți liniștite de parohie și să anunțe dorința de a părăsi școala: Platon se răzvrătea de obicei împotriva unor astfel de dorințe premature, mai ales dacă în

deschiderea * Universitatea din Moscova, Petru a fost ales pentru a fi numit student la universitate, iar când alții doar o doreau, dar ■ o căutau, Petru nu a fost de acord să renunțe complet la ea, așa că sunt formați din alți seculari oferiți el * V.

(309) Dal. arc. M. Sem. Pravd. 1806 N 158.

elevul* a observat capacitatea de a învăța. În 1783, studentul Ivan Murashev a cerut să fie diacon în satul Cernevo, dar Platon a scris la cerere: „ordonați-i să studieze și oferiți-i un loc”. În 1786, un student din cea mai înaltă clasă gramaticală, Vasily Shestakov, a cerut să fie repartizat într-un loc de diacon din sat, care i-a fost prevăzut, dar a primit următoarea rezoluție: „dacă nu vrea să studieze, atunci refuza-l. de la un diacon și poruncește-i să caute altul pentru acest loc”.

Elevii Academiei, la intrarea în locurile eparhiale, erau întotdeauna preferați celor neînvățați. Această regulă, stabilită prin Regulamentele duhovniceşti, a fost repetată în repetate rânduri după: astfel, prin decretul Sfântului Snod din 19 februarie 1797, s-a prescris, „când sunt crescuţi în şcoli teologice, să-i prefere pe cei neînvăţaţi când ei. sunt promovați la preoție, chiar dacă enoriașii au insistat asupra lor. ” Producția pentru locuri se desfășura sub Platon astfel: Consistoriul îi prezenta de obicei lui Platon o listă cu locurile goale din eparhie, care era trimisă Academiei cu o cerere dacă vreunul dintre studenți ar dori să ocupe unul sau altul. Astfel, în 1787, Academiei a fost trimisă o notificare că în dieceza Moscovei și Kaluga existau 138 de clericale goale. Și la începutul acestui secol,

acest ordin a continuat: în colecțiile de treburi academice se păstrau multe lucrări care conțineau cereri de la Consistoriu către Academie, dacă era vreunul dintre studenții sau elevii care doreau să intre într-un loc cunoscut. Se întâmpla adesea ca enoriașii sau proprietarii de pământ din sate să se ocupe să găsească un preot sau un diacon: dacă cei aleși de autorități refuzau să intre în locul rural propus,

căutând un loc la Moscova, riscau să nu obțină niciodată un loc la Moscova: în 1792, proprietarul satului Lyubuni, Sekuyad-Maior Khlyustik, i-a cerut mitropolitului să-i dea un preot; Rectorul Metodiu a ales pentru acest student al Academiei pe Nikifor Voskresensk, cu care au mai fost prezentați doi studenți ai Seminarului Trinity, dar toți au refuzat să intre în locul propus. Apoi Platon a ordonat: „anunțați-le că, dacă nu sunt de acord cu acest lucru, atunci, pe lângă faptul că aceasta va fi socotită drept voință proprie și neascultare, nu vor fi niciodată hotărâți la Moscova în niciun loc: despre care ei va informa Consistoriul, ca să nu fie urmăriți penal ce loc din Moscova nu trebuie reparat, chiar dacă, din uitare de la noi, a ieșit o rezoluție pentru asta.

Prin înmulțirea numărului de ucenici a fost necesar, în mod necesar, să se permită o alegere mai riguroasă în producerea acestora pentru locurile departamentului eparhial. Am văzut că anterior un student la filozofie și chiar un student la retorică putea ocupa o funcție preoțească în capitală. Dar sub Platon nu a mai fost cazul. Un student la teologie putea depune o cerere pentru a fi numit ca diacon la Moscova sau ca preot într-o biserică rurală, excepții erau permise numai în cazul acordării unui loc sau pentru amenajarea unei familii orfane, dar majoritatea locurilor preoțești din capitala erau ocupate de persoane care slujiseră de câţiva ani în şcoală sau eparhială. Pentru studenții de retorică, locul cel mai înalt era diaconatul la bisericile rurale. În timpul promovării pe locuri, remarcăm, de asemenea, particularitatea că studenții care finalizaseră deja cursul și aplicaseră pentru locurile eparhiale au fost, din ordinul lui Platon, supuși din nou unui test de predare, iar aceasta a fost încredințată rectorului și prefectului Academiei. .

2.) Serviciu școlar.

Locurile de profesor în {Perioada observată s-au înmulțit odată cu înmulțirea studiilor spirituale și laice * în instituții înalte. Cele patru seminarii care se aflau sub egida Academiei necesitau un număr considerabil de profesori: cu toate acestea, Academia îi prețuia pe studenții de Teologie, care erau întotdeauna mai puțini ca număr decât studenții din alte clase, și numirea studenți la filozofie și chiar studenți la retorica ca profesori ai Seminariilor din subordine. Astfel, în 1785, studenții de filozofie Ivan Vozdvizhensky și Guriy Vetoshkin au fost trimiși să fie profesori de cea mai înaltă clasă,

adică sintaxiști în Seminarul Kaluga. Elevul de retorică Spiridon Zarin a fost trimis apoi ca profesor la Seminarul Savvinian. Dar în acele Seminarii, în care se preda un curs complet de științe, inclusiv Teologia, erau numiți ca profesori studenți la Teologie: astfel, în 1781, studentul la Teologie, Aeanasius Popov, a fost trimis ca profesor de filozofie și greacă. limba la Seminarul Vyatka; în anul următor, studentul la teologie Ivan Stavrovsky a fost trimis ca profesor de limba greacă la Seminarul Mogilev. În 1805, la chemarea mitropolitului Ambrozie, trei studenți la teologie Ivan Tikhomirov, Vasily Solovyov și Ivan Svetlov au plecat la Sankt Petersburg pentru a ocupa funcții de predare la Academia Alexandronevsky sau la Novgorod Sempnaria.

Mulți dintre elevii Academiei au devenit tutori în școlile laice, mai ales după deschiderea Kommissip-ului școlilor publice. În 1783, la Sankt Petersburg a fost înființat un seminar de profesor și, potrivit

Până la sfârșitul Comisiei au intrat în ea trei studenți ai Academiei, care, după o scurtă pregătire, au fost numiți ca profesori ai școlilor publice. În 1786, când s-a planificat deschiderea de școli publice în 25 de provincii, Comisia a cerut 40 de elevi de la școlile teologice, care trebuiau să studieze un nou mod de predare în principalul St. . Studenții de filozofie au fost trimiși la Petersburg de la Academie la acea vreme: Nikita Belyaev, Semyon Nikolsky, Grigory Tikhomirov și un student la retorică Alexei Kryukov. În același an, doi studenți la Teologie, Alexey Vinogradov. iar Gerasim Popov a intrat în profesorii principalei școli publice din Moscova, în care se predau următoarele științe; aritmetică, istorie, geografie europeană și rusă, gramatică rusă, catehism, limbi latină și germană, geometrie, trigonometrie, algebră, mecanică, arhitectură, fizică, geografie matematică și istorie naturală. În 1788, 12 elevi ai Academiei au fost numiți la un moment dat ca profesori ai școlilor publice mici. În 1799, la cererea lui Graoa Zavadovsnago, care era responsabil de Școala Kommissin, șapte elevi și elevi ai Academiei au fost trimiși la gimnaziul profesoral din Sankt Petersburg, inclusiv de la Teologie: Pyotr Gurilovskiy și Ivan Tsvetkov. În 1808, studentul la teologie Pavel Molchevskiy a fost repartizat ca profesor de latină la orfelinatul din Moscova.

3.) Trecerea la Academie, Universitate și alte INSTITUȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT.

Cerințele elevilor Academiei pentru continuarea învățământului în sfintele instituții de învățământ nu s-au oprit nici în perioada a șaptea. În 1783, președintele Academiei de Științe, Principesa E. R. Dashkova, i-a cerut lui Platon să trimită câțiva studenți de la Academia de la Moscova la Academia de Științe: 11 oameni din retorică și filozofie au fost aleși și trimiși la Sankt Petersburg. Dasht kona, mulțumită lui Platon, a scris că „își va folosi toată puterea pentru a-i sprijini în cel mai bun mod și va încerca să-i antreneze în așa fel

încât să poată deveni în cele din urmă oameni folositori patriei... Se pare că acesta a fost ultimul caz de admitere a studenților Academiei slavo-greco-latine la Academia de Științe.

Cel mai important număr de studenți s-a transferat la Academia de Medicină, parțial ca urmare a instrucțiunilor adesea repetate ale guvernului, parțial din cauza speranțelor într-un viitor prosper. În timpul războaielor turcești sub Imi. Catherine în regimente s-a dovedit a fi o lipsă de medici, deoarece guvernul nu numai că a dat permisiunea nestingherită studenților de a se transfera la Academia de Medicină, dar le-a cerut de urgență să intre în ea. În primul an al celui de-al doilea război turcesc (1787), Sfântul Sgnod a poruncit prin decret ca „dacă vreunul dintre studenții care au ajuns la retorică, filozofie și teologie,

(ZYui Daa scrisori de la Dashkova către Shatov la arhive. Mosk. Sem. Pravd. anul. 1783.

dorește să intre în știința medicală și chirurgicală și să ceară demiterea în cea nouă și să-i păstreze în școlile teologice, să determine nevoia de alte trepte, sau care sunt fără speranță de la un retor la științe superioare, cei cu certificate adecvate despre calitățile lor iar științele vor fi concediate”. Ca urmare a acestui fapt, în același an, studenții de retorică au intrat la Academia de Medicină și Chirurgie: Varoolomey Midovsky, Mihail Tsvetkov, Gavrilo Yastrebkov, Ivan Dyakonov, Nikita LaFiiov și Fedor. Postnikov. În anul următor, 1788, în aceeași școală au intrat studenți la filozofie: Gr. Bogdanov, F. Letnikov, de ex. Rudin, Și. Tihomirov, Și. Sokolov și studenții de la re-rupt: V. Ivanov, Sem. Winogradsky, Pav. Boşanov, Ivan Hntrov. În 1789, la cererea prințului Potemkin, 8 studenți au fost luați de la Academie pentru a-i învăța operația. În 1790, la cererea Consiliului Medical de Stat, 15 studenți au fost trimiși de la Academie la Sankt Petersburg pentru a studia medicina. În 1799, a urmat un nou decret de la Sf. Sgnod cu privire la admiterea studenților la Academia de Medicină: s-a ordonat să trimită acolo patru elevi de la Academia din Moscova în fiecare an și era de competența Academiilor și Seminariilor Spirituale să elibereze fără nicio detenție. toți cei care doresc medical-chirurgical Aka demiyu, fără a specifica numărul , deci să citiți, dacă numărul solicitanților este excesiv, în timpul vacanței viitoare. După acest decret, studenții Academiei din Moscova au intrat anual în Academia de Medicină. În 1800, Petru Iv a fost printre cei care au intrat. Bogdanov. În 1804, studentul la filozofie G. Ya. Vysotsky a mers la Academia de Medicină și Chirurgie din Sankt Petersburg împreună cu Ivan Serebrentskin. În 1809 au intrat în ea 15 elevi ai Academiei; în

1813 11 oameni; η 1814 zece, dintre care patru studenți la Teologie, inclusiv Grigory Karpinsky. Această creștere a numărului celor care

doreau să studieze medicina se datorează parțial faptului că la începutul acestui secol dificultatea testului s-a ușurat pentru cei care au intrat; înainte de a face un examen de latină conform cărților de medicină, din aceștia mulți nu au trecut testul și au fost înapoiați la Academie „, dar după aceea au început să-i examineze la disciplinele care erau predate la Academie, au cerut de la Baumeister , din retorica lui Burg și silit să traducă din Cicero de oficii”, din Sallust și Cornelius Nepos.

Un număr considerabil de elevi ai Academiei au intrat în studenții Universității din Moscova; Printre ei sunt cunoscuți: student la filozofie Alexei Bogorodsky (1785), student la retorică Nikolai Semnvskin (1786), student la poezie Simeon Kozlovsky și gramatica Iosif Kozlovsky (1789), student la teologie SteFan Ponomarev, studenți la retorică: Stefan Le Ivan Nikoldevsky , Vasily Serebrenitsky, Ivan Stroev și poezie: Vasily Klyucharev și Nikolai Korenev (1791); studenți la teologie: Andrey Novikov și Aleksey Bulatov, studenți la filozofie: Ilya Greshpshchev, studenți la retorică: Ivan Sere * Brenitsky și Theodore Bukriasky (1797), Ivan Solovyov d Tavrilo Sokolsky (1798); studenți la Teologie: Ivan Popov (1799), Semyon Smirnov (1801), Andrei Pavlov și Nikolai Naumov (1807) și mulți alții. Exemplul lui Kozlovsky, care a intrat la Universitate de la clasa de gramatică, arată că la acea vreme testele pentru solicitanți nu erau dificile.

La înființarea Institutului Pedagogic din Sankt Petersburg, 11 elevi ai Academiei au intrat în el în 1803, la cererea administrației Institutului, —>

Și anume, studenți la filozofie: Pavel Troitsky, Dm. Albinkiy, Pav. Stupashin, A. Rzhevsky, Partheniy Nikolsky, Semyon Velichkin, Pyotr Sokolov și studenți re-torch: Ivan Kastalsky, Pyotr Urusov, Pavel Nechaev și Nikolai Kunaev. În 1806, profesorul Pyotr Samarin și studenții de teologie: Pyotr Vozdvizhensky și filozofia Alexander Nekrasov au fost, de asemenea, acceptați acolo. În 1800, de către Comandamentul Suprem, 28 de studenți au fost recrutați din Academie și trimiși la Seminarul Militar din Sankt Petersburg, care se afla sub comanda preotului-șef Oyeretskovsky.

La deschiderea Academiei Teologice în Lavra Alexandru în 1808, studenții de Teologie au intrat în Academia de la Academia din Moscova pentru a continua științe:

1.) Petru „Ivanovici Rozanov a absolvit cursul în 1812 cu o diplomă de master. Acum șeful secției 1 în administrația spirituală și educațională la Sf. Sgnod și consilier de stat.

2.) Ivan Iv. Lilyev, numit profesor la Vifa, apoi la Seminarul Vladimir. A murit după ce a servit 25 de ani ca profesor.

3.) Pavel Nikolaevici Naumov candidat. La 19 august 1814, a fost numit inspector al Seminarului din Vithaya și a deținut funcția până în septembrie 1822. Apoi s-a retras la un grad laic.

4.   ) Mihail Teodor. Bomanov. A absolvit cursul cu o diplomă de master și a fost numit în funcția de licențiat la Academia Teologică din Moscova. A murit ca preot la Biserica Boboteaza Domnului, din Yelohov.

5.   ) Alexandru Il. Candidat sincer. Acum protopop la biserica New Pimen din Vorotniki din Moscova.

Dintre studenții de filozofie au intrat în același timp la Academie:

6.   ) Vasily Vasily. Herson. A absolvit cursul cu o diplomă de master și a fost numit licențiat al Academiei Teologice din Moscova, apoi a intrat în serviciul Colegiului Străin din Moscova. A murit în 1831.

7.   ) Egor Nikitich Lebedev candidat. Identificat ca profesor la Seminarul Perervin, apoi s-a retras la un grad laic.

În 1814, când Academia slavo-greacă-latino a fost închisă la Moscova, în Lavra Trinității a fost deschisă o nouă Academie teologică, iar 19 studenți au fost admiși la ea din vechea Academie pentru a-și continua studiile.

1.   ) Platon Iv. Dobrohotov de la informatorii limbii grecești. A terminat cursul cu o diplomă de master. A murit în 1832 ca profesor extraordinar de literatură la Academia Trinity.

2.   ) Nikolai Gr. Ternovsky, maestru (vezi lista profesorilor).

3.   ) Petr Spiridonovici Delitsyn. A absolvit cursul cu un prim master. Acum protopop, profesor obișnuit de științe matematice, tutore de limbă franceză la Academia Teologică din Moscova, membru al comisiei de cenzură spirituală, membru al comisiei de editare a Lucrărilor Sfinților Părinți, membru al Conferinței Academice și titular al Ordinul Sf. Ana gradul II.

4.   ) Alexei Vas. maestru Platonov. Acum este preot al Bisericii Adormirea Maicii Domnului din Pokrovka, din Moscova.

5.   ) Matvey Dobrov maestru. Ca călugăr, Micha

il , a intrat în funcția de licențiat al Academiei din Moscova, APOI a fost inspector al MOSCOVA <<   1'111. G<

Tora Seminarului din Tver, după Eshkioiii. <>r»·ιι<>\ pi -sky. Din 1834 se află în repaus. .rase sau, casa episcopului de langa Ufa.

6.) Aleksey Vishnyakovsky candidat. În monahism Ioan, Inspector al Ufa Sempnaria, din 1835 Arhimandritul Mănăstirii Alatyr Penza. S-a stins din viață în repaus.

7.) Aleksey Kolokolov este un candidat, numit profesor la Seminarul Tambov. A murit în postul de secretar al Consistoriului Tambov. *

8.) Timotei IV. Candidatul Postnikov. A murit în 1854 ca preot la Biserica Profetului Ilie de pe câmpul Vorontsovo, la Moscova.

9.) Ivan Mihhev Belyaev candidat. A murit ca preot la Moscova.

10) Nikita Shumov-Platonov candidat. A murit ca profesor la Seminarul Vyatka în 1822.

11.) Nikolai Ivan. Alexandru candidat. A fost preot la curtea Alteței Sale Imperiale Marea Ducesă (acum regina văduvă a Țărilor de Jos) Anna Pavlovna din Gaga. Mai târziu a fost transferat la Moscova la biserica Maxim Mărturisitorul de pe Varvarka și a murit aici în 1849.

12.) Petr Nikol. Candidatul Daev. A murit ca preot la Biserica Treimii din Syromyatniki, la Moscova.

13 .) Mihail Ivan. Candidatul Tihomirov. Trimis de un profesor la Seminarul Tula. A murit ca preot la biserica lui Atanasie și Chiril, din Most.

14.) Dmitri Iv. Candidat areopagit. A murit în biroul grefierului șef din St. Sgnod.

15.) Gregory Pokrovsky candidat. A murit într-un vapin secular.

|i! .11 și: și Vasiliev Pokrovsky, student.

1' i // /'/¡.iantsev I A murit în cursul

1S. /. dr Vasiliev | curs zheche.

19.) Grigori Afanasiev „Popov” a intrat în Academie în 1814 ca student la filozofie și în 1820 a absolvit ca candidat și a fost numit profesor al Seminarului Penza.

4.) Înființare pentru SERVICIUL PUBLIC.

Cei dintre studenții care, fără a-și continua studiile în instituții laice, și-au dorit să intre într-o viață independentă, în cea mai mare parte, urmând exemplele, atât de mulți în perioada trecută, au mers direct în serviciu în biroul alăturat Academiei - în tipografia de stat yu, care era sub același departament cu Academia . Cunoaștem următorii corectori ai tipografiei și toți studenții de teologie: Mihail Kudryavtsev din 1776, Vasily Izyumov din 1785, Fiodor Rudin din 1790, Yegor Rudin din 1791, Alexei Smirnov din 1811, Alexei Voie Robiev din

1815 și Mihail Țărășov. Mulți dintre studenți au fost hotărâți într-un alt loc spiritual prezent în Consistoriu: printre ei s-a numărat și Alexandru Svyatoslavsky, student al Academiei din 1797, după terminarea cursului în 1814, garda superioră la cenzura spirituală de la Moscova, apoi hotărât să slujească în Consistoriu. În ceea ce privește cei care au intrat în serviciu în alte departamente, printre altele putem indica și studentul Pavel Lvov, care în 1792 a fost repartizat la un colegiu străin, studentul lui Pavel Sokolov, care a intrat în Arhiva de Stat a Afacerilor Vechi în 1801, student la teologie Alexandru Platonov, care a intrat să slujească în 1806 în departamentul 8 al Senatului guvernamental, student al lui Dmitri Prilutsky, care a intrat în Colegiul străin în 1810 și după 25 de ani.

(1835) a fost în acest vistier și executor. În listele de cadre universitare pentru fiecare an din 1775 până în 1814, există o notă lângă numele multor studenți și elevi: „Am plecat într-o echipă seculară”, nu am timp și trebuie să vorbesc despre ei.

Dreptul de a demite studenți cu grad de cler în serviciul laic îi aparținea Sfântului Suveran: printr-un decret din 1798, s-a confirmat că, fără știrea Suveranului, elevii spirituali nu trebuiau demiși în echipe seculare; Dar în anul de clasificare, această prescripție este puțin limitată și Sfântul Nod a stabilit că decretul anterior „ar trebui să fie rezonabil cu privire la studenții de teologie și filozofie, același lucru se acordă propriei episcopii episcopale de răspuns la circumstanțe și abilități” (***) În anul 1803, prin decretul lui Sgnod, s-a prescris ca „Fericitul cleric eparhial nu numai să se abțină de la a se supune Sfântului Suveran conform cererilor care le-au fost înaintate de la studenții claselor superioare la catedra laică, ci și studenții de la clasele inferioare, cu excepția discreditării condiției lor, fără călăuzire spirituală nu le resping în sine” ('**). Ca urmare a acestor decrete, nu era permisă o trecere nerezonabilă la un rang laic: de aceea, discipolii, care doreau să părăsească rangul spiritual, s-au referit în cererile lor la incapacitatea de a ajunge la rangul lor din cauza bolii; totuși, întrucât această scuză nu putea părea întotdeauna corectă, atunci prin decretul Sfântului Sinod din 1804 s-a prescris ca cei care părăsesc clerul să fie mărturisiți de medicii locali și apoi

(S.O.) Paula. Sobr. zak. Ross. Iip. Vol. XXV, Nr. 18.880.

(31S) Lung. Arhiva. Moscova Senin. Pravd. 1806. A dat cu ocazia cererii studentului Alexa Rozanov de a fi demis de la Universitate.

a cerut să fie concediat. Aceste statute erau în total acord cu modul de gândire al lui Platon, care recunoștea însăși nedorința de a rămâne într-un rang spiritual ca o incapacitate de a face acest lucru; la cererea studentului la teologie Ivan Stavrovsky (1786), el a scris:

„din cauza lipsei de dorință a acestui student de a se afla într-un rang spiritual și, prin urmare, nu este deja imposibil de a face acest lucru, demite-l în mod corespunzător”.

5.) Serviciu în străinătate.

Experiența de a servi elevii Academiei din Moscova din străinătate, deși nu este numeroasă, a fost și în această perioadă. În 1801, doi studenți ai Academiei au fost trimiși la biserica ambasadei ruse din Vina pentru a-și corecta pozițiile ecleziastice, Yakov Kolokolov de la Teologie și Fedot Sampsonov de la Filosofie. Trei pachete au fost trimise Imperiului chinez: primul în 1780. Șeful misiunii la acea vreme era arhimandritul Ioakim Shishkovsky, care a fost * prost sfătuit, crescut * sub porecla Academiei de la Kiev: sub el, patru studenți ai Academiei din Moscova au mers la Beijing pentru a studia limbile chineză și manzhur. : Egor Saler * TOvsky, Ivan Filonov, Anton Vladykin și Alexy Popov. Dar Joachim nu a trăit mult la Beijing și a murit acolo. În locul său a fost ales Sophronius Gribovsky, mai întâi absolvent al Academiei din Kiev, apoi student la Spitalul Medical din Moscova, după un călugăr al Schitului Sofronian Molchenskaya, din 1787 student al Academiei Slavo-Greco-Latine din Moscova. La sfârșitul cursului în 1790, Sofroniy a intrat în gradul de ierodiacon la biserica nou construită de la Universitatea din Moscova pentru a îndeplini preoția, a preda catehismul și a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. Въ 25*

La sfârșitul anului 1792, a fost sfințit arhimandrit și trimis la Pekan, unde a stat 13 ani. În 1805, când i-a fost ales un succesor, patru elevi au fost numiți în misiune de la Academie!; dar numirea a fost schimbată: doar doi au fost trimiși de la Academie: un student la filozofie Grigori Vozdvizhensky și un student la retorică Pavel Maslov. Ceilalți doi au fost înlocuiți de Serghei Desnitsky, student la Seminar, și Simeon Losev, student la Seminarul Trinity. Destinele lor sunt necunoscute.

6.) FĂRĂ SPĂLARE.

Severitatea ordinii introduse sub Platon în Academie, observarea atentă a progresului și sârguința studenților au fost însoțite de consecințe nefavorabile lenei și mediocrității. Prezentarea lunară a profesorilor despre cei care nu au mers la cursuri a scos la iveală defecte, care, după îndemnuri repetate, au fost nevoiți să părăsească Academia. Excepții au avut loc în toate perioadele anului și s-au extins chiar și la studenții claselor superioare, însă, potrivit lui Platon. Așadar, în 1785, pentru că nu a mers la cursuri, studentul la Teologie Iakov Evdokimov a fost exmatriculat în februarie, studentul la Teologie Serghei Adrianovski în martie și ierodiaconul Teofan în aprilie. 43 de persoane au fost excluse din postul vacant din același an. Un număr mai mare de studenți au fost expulzați din informator, în care unii și-au continuat studiile mai mult de un an: în 1784, Platon a scris pe listele academice: de asemenea, deși unii sunt de la 14 ani, ei

studiază deja în acest informatoriu de 2 ani. Întrucât în informatorii elevii ar trebui să învețe

nimic altceva decât singurul mod de a citi și scrie în latină și primele declinări și conjugări ale regulilor gramaticale, prin urmare, nu se păstrează într-un informator mai mult de un an. Cel mai mare număr dintre cei excluși se referă la 1793 și anume 146 de persoane. În unele cazuri, a fost permisă o formă specială de expulzare a celor expulzați din Academie: iată rezoluția lui Platon la prezentarea rectorului cu privire la expulzarea unui student de retorică Danilovsky în 1783: poarta cu mături. Judecata autorităților despre cei alungați a fost însă desființată prin milă: în 1790, când Academia a prezentat spre excludere 66 de persoane, Mitropolitul a scris: „Care dintre ei vor să studieze, rectorul și prefectul să le permită, pe care ei îl vor vedea ca fiind sincer dispuși și de încredere”. În plus, exclușilor li s-a acordat permisiunea de a studia din nou la Academie, cu condiția să se angajeze să fie întreținute pe cont propriu. În cele din urmă, dacă un student, prin remușcare pentru faptele sale care au fost motivul expulzării, aducea tandrețe autorităților Academiei, atunci a fost din nou acceptat în Academie și și-a recăpătat cu lacrimi locul pierdut. Curioasă prin elocvență și căldură a sentimentelor este cererea unui elev al lui Nikolai Sokolov, care a fost expulzat în 1798 (**').

(313) Dvl. Arhiva. Moscova Sekhin. Pravd. 1793. Nr. 31β.

Înalta Voastră Evlavie!

Prea milostiv Părinte și binefăcător!

Dacă un criminal, înăbușit de greutatea propriilor păcate, dar are încredere în umanitatea iertatorilor săi, dacă păcătosul nu

În concluzie, oferim ochii albaștri ai zilelor deputaților, care au părăsit Academia pentru a sluji Biserica și Statul.

Evghenie Bolhovitinova. În jurnalele academice din 1785, despre el este scris: „Heim Bolhovitinov din orașul Voronej, biserica profetului Ilie, fiul preotului Alexei Andreev, a intrat în Academie în 1778, la vârsta de 11 ani. „De înțeles și merge destul de bine”. La sfârșitul cursului, Bolhovitinov a fost numit în 1789 ca profesor de retorică la Seminarul Voronezh. În 1796 a fost promovat la rotoria orașului Pavlovsk. În 1799 a rămas văduv, în 1800 a fost tuns călugăr și numit Prefect al Seminarului Alexandronevski. A murit în 1847 în gradul de Mitropolit al Kievului, lăsând în urmă gloria unui om învăţat, renumit pentru virtuţile sale arhipastorile.

Evgheni Vojakov. În 1795 a intrat la Seminarul Tula pentru a studia; în 1808, pentru a studia științe filozofice și teologice, s-a mutat la Academia din Moscova; în 1811 a fost numit la Seminarul Tula-

un copil care simpatizează cu slăbiciunile sale *, atunci viața umană nu este propria ei povară și nu este altceva decât * un lanț de dezastre ■ nenorociri pustii. Cel mai sinistru dintre acest criminal, cel mai pedepsit , încă îndrăznesc să aduc formațiunilor, nu o scuză, ci pocăința Reprezentării. Dar generozitatea Cuviosității Tale este renașterea mea, esența este cea mai dulce asprime a spiritului meu. Încrezându-mă în lucruri noi, strig: ia aminte de geamătul inimii mele, care tremură de crimele pe care le-am comis. Sufletul meu este lovit de durere, de mortificare, de chin: abisul tuturor relelor s-a deschis sub mine. Cine îmi va da mângâiere? Cine poate accepta pocăința mea sinceră? Înalta Voastră Evlavie! Nu ți-a epuizat filantropia? Bunătatea și îndurarea voastră nu-mi vor pierde numai mie? Retine-ti furia! Iartă-mi ΐφβ-ç la pleura aceea! Turnați remisiune grațioasă ·. Rectorul aatsisad: „Adopția.

profesori riyu ai clasei de gramatică a ■ limba germană-kag. În 1829, de la arhimandriții focului-svago ai Mănăstirii Epifanie și de la Rectorii Kostroma Symmarin, a fost sfințit Episcop al eparhiei Tambov, în 1832 a fost transferat la Minsk, în 1834 a fost numit Exarh al Georgiei cu acordarea rangului de arhiepiscop lui . Acum arhiepiscopul de Astrakhan și Raccoon-Evsk.

Bolgarsky Vasily Ivanovici „fiul protopopului orașului Kazan al Catedralei Adormirea Maicii Domnului. A intrat să studieze la Academie în 1775, a absolvit cursul în 1788. A murit in Petersburg în 1848 în gradul de Actual Tainago Consilier, în grad de senator al Departamentului 2 și președinte al Consiliului Medical. A fost un cavaler al Ordinelor Vulturului Bun, Sf. Anna de gradul I cu coroana imperială și St. Vladimir gradul II.

Vysotsky Grigoriy Yakovlevich, fiul diaconului Bisericii Nașterea lui Ioan Botezătorul, din Prst, s-a născut în 1781, a intrat în Academie în 1790, iar în 1804, de la studenți la Teologie, s-a mutat la Academia de Medicină și Chirurgie. . A murit la Moscova la 24 august 1849, cu gradul de consilier de stat interimar. Vysotsky a fost profesor, apoi membru de onoare al Academiei de Medicină, președinte al Societății Fizico-Medicale, doctor șef al chiuvetelor. Maryinsky și a lăsat în urmă gloria unui medic excelent și experimentat și prieten al omenirii.

Greșișciov „Ilya Yakovlevich” din provincia Tver, districtul Staritsky din satul Troitsky, fiul preotului, a fost admis la Academie în 1778, a absolvit cursul în 1789 și a intrat la Universitate. La sfârșitul cursului în cadrul acestuia, el a fost secretar sub curatorul Kheraskov și apoi eminentul Universității. A murit în 1822. Este cunoscut în istoria literaturii pentru traducerile sale

haldă, care includ: 1.) Fundamentele moralității universale, op. Bertranda per. din franceza M. 1796 2.) Știri curioase sau istorie despre închisoarea Islandei, de la francezi. M. 1789. 3.) Istoria naufragiului şi înrobirea lui Brisson de la francezi. M. 1795.4.) Negro, cu Franz. M. 1797.

Dmitrevski Ivan Ivanovici, fiul unui protopop din orașul Mihailov. Din 1764 a studiat la Seminarul Ryazan; din 1776 la Academia din Moscova; la sfârșitul cursului în 1778, a fost repartizat ca profesor la Seminarul din Ryazan. Ambasadorul a fost traducător la Sfântul Sgnod, secretar al Consistoriului din Tambov, iar în final profesor de latină și greacă la Universitatea m.. Cunoscut pentru explicarea liturghiei și traducerea din epistola greacă a lui Clement al Romei și discursurile lui Isokratov,

Komov Ivan Ivanovici, la sfârșitul cursului la Academia m. în 1776, a fost trimis să studieze agricultura în Anglia. După aceea a fost profesor de agricultură la Moscova și a publicat două cărți despre agricultură și unelte agricole.A murit la Moscova în 1790.

Levashev Pavel Dmitrievich a studiat la Academia din Moscova între 1785 și 1799. La finalul cursului, a intrat ca diacon la Biserica Mijlocirea Maicii Domnului, din Levshpna. În 1801 și-a părăsit clerul și a fost numit corector al Tipografiei Sgnodal. În 1810 este numit tovarăș al Directorului tipografiei; în 1827 - Director. A murit în 1835

Maslov Stepan Alekseevici, fiul unui sacristan la Biserica Învierii lui Hristos, lângă podul Kuznetsk, s-a născut în 1786. A fost să studieze la Academie

și

în 1800, iar ca filozof, s-a mutat la Universitate în 1811. Acum este consilier de stat, director al Societății din Moscova pentru îmbunătățirea creșterii ovinelor, secretar permanent al Societății pentru agricultură și membru de onoare al Consiliului de la Moscova. a orfelinatelor. Cavaler al Ordinului Sf. Stanislav gradul I.

Nikolsky Yakov „Dmitrievich”, protopop al Catedralei Adormirea Maicii Domnului din Moscova și titular al Ordinului Sf. Vladimir de gradul S și St. Anna clasa a II-a cu coroana imperială. A studiat la Seminarul Trinity, dar în 1788, la ordinul lui Platon, s-a mutat la Academia din Moscova și s-a stabilit într-o mănăstire greacă pentru a studia limba, la sfârșitul cursului fiind repartizat la Biserica Nașterii Domnului din Kudrin. A fost promovat protopresbiter în 1816. A murit în 1839, la 1 decembrie.

Pobedonostseva Peter „Vasilievich”, fiul unui preot din Moscova, s-a născut în 1771. La Academie, a absolvit un curs complet de studii, pe care l-a absolvit în 1796. Ulterior, a ocupat catedra de Literatură Rusă de la Universitatea din Moscova. A murit în 1843, în grad de consilier de stat.

Rozanov „Thoma Filimonovich”, fiul unui războinic tipografie. În 1775 a intrat la Seminarul din Zvenigorod, din 1778 s-a mutat la Seminarul din Troitsk, iar după ce timp de un an a ascultat retorică și filozofie, în 1784 a trecut la Academia m.. În martie 1785, a decis să slujească într-un colegiu străin. Din 1800 a fost prieten cu Directorul Tipografiei M. Suveran până în 1810, în care a murit; Cunoscut pentru dicționarul său latin-rus, gramatica rusă pentru școlile teologice (ed. 1808), slavă

și

grzhzhmatakaya lui (1810) cu traduceri din latină și franceză. Îi aparține: Un cuvânt lăudabil la ceva, dedicat de la scriitor cuiva, și de la traducător nimănui, cu adaosul unui cuvânt lăudabil la nimic. M. 1787.

Ulyaninsk Dmitri Rodioneviyak a studiat la Seminarul Kolomna din 1789, din 1772 la Academia din Moscova; în 1777 profesor de greacă acru la Academie, în 1778 profesor de greacă și evreiască. Vb. Iulie 1782 a intrat în funcția de traducător la Sfântul Sgnod, în 178 dolari a fost numit coleg Director de chiuvete. Tipografia Sinodală; în 1789 Director. A murit în 1818.

Ifenmaett Alekseevici*, fiul unui preot. A studiat la Academie din 1783 până în 1795*. Și-a terminat studiile la graniță, iar la întoarcerea sa la Mesiva a fost numit profesor al Universității. Din 1811, ca profesor ordinar, a predat jurisprudența până în 1835, în care a murit, lăsând mai multe eseuri pe tema dreptului roman.

Odată cu moartea mitropolitului Platon, se poate spune că s-a încheiat existența Academiei slavo-greco-latine din Moscova, acest focar de învățare spirituală, care a înflorit timp de 130 de ani în centrul vechii capitale. Pe cenușa Moscovei, ea nu se etalase de mult; μο Providența a judecat-o să renaște în curând într-o formă nouă, mai bună și sub îndrumarea iubitului ei Rector, iar apoi urmașul lui Platonov, în catedrala ierarhului, să se mute la mănăstirea Sf. Serghie. Cu cele mai bune dintre ultimele ei animale de companie au fost transferate

luptă în noul templu al științelor gloria ei, tradițiile ei prețuite și acum încă trăiesc în gura unora dintre ei. Curând, noua Academie a făcut pași repezi pe calea științei. La mormântul lui Platon, unul dintre iubiții lui animale de companie a spus: „Luminarul a apus, care a luminat regiunea de la miezul nopții de atâția ani!” Dar pentru noua Academie, o nouă lumină a strălucit în fața celui mai faimos dintre Sfinții Moscovei, Mitropolitul Filaret, al cărui nume va rămâne mereu de neuitat în analele Academiei și în inimile elevilor ei.

eu sau eu

POEZIE DE KARON ISTOMIN.

Nobila Sofia Țarevna, doamnă prințesa Alexievna! Fecioară cinstită și cuminte, În viața cerească a fost străpunsă de Dumnezeu! Pașnic și sănătos de la Domnul Luminii, Budi este păstrat mulți ani. Înțelepciunea este, interpretată în rusă, se numește Ellensky din epoca Sophiei. Iubitorii de filozofi de top au fost numiți Și au fost decorați cu bună moralitate. De la el, deja străvechi înțelept, În învățătura celui rău muncitor, Rexia, aplicându-se la rațiune, Aplicând boala, luându-ne munca pe noi înșine, Cu bucurie făcând această conversație, Păzitorul acelei bunătăți vorbește mai mult, Ea învață adevărul și curajul , Mai presus de toate, prietenia lui Dumnezeu, nevoia lor nu este nimic pentru om,

Curentul este aproape de secolul vesel; Căci prin înțelepciune domnesc toți regii și toți marii stăpânesc bine, prin înțelepciune totul este guvernat, și oamenii sunt toți mângâiați de aceasta;

De ea se dorește mângâierea oamenilor, se numără vremurile și vremurile;

Cu ea plutesc confortabil în mare Într-un timp de aprig și verde inutil. Prin ea, oamenii care trăiesc evlavios se uită la Dumnezeu cu ochii într-un mod încântător; Prin velmurile ei fecioare păstrează flori Și cei curați cu inima văd lumina lui Dumnezeu; Prin ea în lume toate binecuvântările sunt, Motivul, oamenii câștigă bogăție. Căci există o oarecare aparență de înțelepciune: „Se pare că alungă lingușirea și orice rău.

Piatra este prețioasă înaintea ei mai puțin decât nisipul, Pentru că mintea ei curată este sus, Mintea dă bună vânătoare, Tokmo iubește toată bunătatea ei. În tinerețe, căutând o mireasă pe care să o conducă Nu-ți fie rușine să proclami despre ea: Nimic, deci, bunul Dumnezeu va iubi această Tochiya, chiar să distrugă zilele: Dar cu înțelepciune, preotul rămâne Și se știe că sfârșitul tuturor faptelor se uită. . Aici, în măreția Rusiei, sfânta Înțelepciune a fost de multă vreme nedorită și glorioasă: Să învețe cei mai mici copii Și să culeagă flori inteligente;

Să se obișnuiască oamenii împliniți, Fie ca ei să fie eliberați de orice nevoie.

Văzându-i pe bătrâni în tânăra thuja,

A exclama Creatorului TOTULUI cântecul Trisagionului. Înțelepciunea este ușoară și nestingherită Samea este întotdeauna un fel de mâncare al Domnului, Cu atât mai mult, ai grijă de ea bine, Când tatăl tău în viață este Binecuvântat în memoria lui Alexis cel Mare Țar Mihailovici al întregii Rusii, mult / Mare, mic şi suveran alb Multe state sunt stăpâne ale gloriosului. Suveranul a zidit dar voia lui Dumnezeu Ei au călărit să-i învețe pe cei ce doreau, Învățătorii erau oameni înțelepți, Biserica sfântului udi răsăritean.

Deci, pentru țar, știința este fericită, Pentru fiul său, al tău, să-i ia învățăturile, Bunul Alexis Țarevici este frumos, Tânărul este curat și bătrân cu trupul, În învățătură el este toată dorința, De îndată ce el vede bunătatea; Căci Dumnezeu îmi este drag și de acolo s-au așezat la ceruri.

Regina Maria Preafericită este pentru el să culeagă, sănătate mai bună, Ilyichi este strălucitor de milostivire În wow, muncă mereu sârguincioasă Ea i-a dat cărți de contemplat, J gânduri pătimașe nu vor suferi, Și milostivă Regina Maria Reposed vede Chipul Tronchnei. Același țar Gospodar Teodor fostul Alekseevici, binevoitor față de orice Multe state, proprietar rus, Ciudat și necesar mare simpatizant, Încercând să înrădăcineze știința în regat

Cei care vor să scuture mințile oamenilor, și de parcă tot binele vine de la ea, Un bărbat duce tăcerea și un tânăr. Multe temple a zidit pentru aceasta, S-a stăpânit pentru sine drumul cel bun În ceruri, Fratele Tău se odihnește în mănăstire pentru totdeauna, Unde sfinții trăiesc în veci; Până acum, știința a avut succes, Sunt mult mai multe cazuri pe aici, Și nu este de mirare că o Faptă bună nu apare repede. Nobila Prințesă Sofia, marea fecioară a chipului dominator, Luptă-te de dragul Atotputernicului Dumnezeu, Are multă înțelepciune, Despre învățăturile Providenței de a crea, Înțelepciune în Rusia de a înrădăcina pe potrivitorul; Să învețe acei flăcăi Și să învețe răul faptelor sfinte, De preferat Dumnezeu, unde paște înțelepciunea, Prin ea curge toată bunătatea; Și dacă Domnul dorește să fie așa, Tu poți să o faci: În primul rând, este bine să-l dorești inofensiv lui Dumnezeu, dar necesar oamenilor, Roagă-te pentru Autocrații sceptrului rusesc existent în mâinile celor care au, Marii Duci, Suverani, Cuvioși Țari, Fericitul ykh Zorii; Ioan, Petra Aleksieviciv, Tot același regat al Moscovei dedichev; Da, Maeștrii, se demnesc, În general, să se roage Domnul pentru asta, Ei spun științelor să fie desăvârșite

Și profesorilor, anunțați-mă. Totuși mă rog Nobilului Dva Da, aranjează o zi liberă pentru păianjen, Slyipavy-ți cu bunăvoință Trimiteți somn dulce și dulce. Până în ziua Împăratul Dumnezeu cel Prea milostiv, Care va da ajutor cauzei târâirii; Creați milă împărătească pentru popor, Arată multă bunătate cu Rbsom, Pune o masă de înțelepciune verbal Cu sârguință tmim pentru locuința lui yebesiu, Pentru mulți, esența

acesteia este doritorii prietenilor științe binecuvântate de Dumnezeu, Fie în faptă, ca binecuvântările lui Rossov, ca un copil hrănit spiritual. Dacă Doamna în Rusia are aceste lucruri, Tu ești învățătoarea introducerii Monarhului, Marelui Domn va fi mulțumit Memoria Ta postește cu laude în sus.

Amin.

Îți doresc din suflet mila Majestății tale Dumnezeu. Acesta este sclavul tău mai mic, păcătosul tău ierodiacon Karion, însetat de veac.

Stopam aruncă o frunte. Șapte mii o sută de ani din primii nouăzeci de ani ai Universului, aceste cuvinte spun Indnktion pe 5 a lunii Noembra în (g) zile.

Aâ 2

Scrisoarea Patriarhilor Răsăriteni despre Lakhudakh este plasată în Visul Spiritual și este încă în mână. Arhiva. Ministru. Străin Del. N 8. În același manuscris există și o scrisoare a lui Hetman Samoylovich, care nu se află în Mechts. Așezăm aici ambele scrisori, și prima - conform traducerii făcute de Nikolai Spa „arie și plasată în lista de arhivă, în care există opțiuni semnificative împotriva traducerii acesteia, plasată în Mechtsya.

Dionisie, prin harul lui Dumnezeu, Arhiepiscopul Constantinopolului, Noua Roma și Patriarhul Ecumenic, Preasfințitul Mitropoliți, și cei mai venerabili și iubitori de Dumnezeu Arhiepiscopi, iubiți frați și co-slujitori în Duhul Sfânt, Episcopi iubiți de Dumnezeu. Cei Prea Limpezi și Cuvioși Suverani și Ciudați Conducători, fii ai Domnului, iubiți ai morții noastre. Prea cinstiților clerici ai tuturor eparhiilor, preacuvioase starețe a tuturor celor mai cinstite mănăstiri și arhimandriți, preoți preamulțumiți lui Dumnezeu, cuvioși ieromonahi, nobili boieri și alți creștini, iubiți de Dumnezeu al nostru, har să vă fie tuturor și pace și milă de la Doamne Dumnezeul Atotputernic și rugăciune din cumpătarea, binecuvântarea și iertarea noastră.

Un copac din fructele lui se știa ce este natura, o persoană din acțiunile și acțiunile sale, dar un copac adesea dintr-un fruct cunoscut fără grijă îi oferă prosperitatea; un om, un tezaur de o profundă Esență, nu arată curând efectul faptelor sale, semne ale înclinațiilor sale evidente și neîndoielnice, ci necesită timp și artă pentru a-și înțelege mintea și starea, iar voința lui care trăiește înăuntru este anunțată în mod incomod. , uneori prin artă și timp și tortură se discută despre înclinația sa valoroasă.

Mai mult decât atât, chiar dacă slava bună se naște din faptele bune de dragul și mărturiile explică stăpânirea bunei rodnicii a faptelor virtuoase, atunci bunăvoința este cel mai strălucitor anunțată și starea care trăiește în interior, ca și cum ar fi bună, este propovăduită. .

Pentru aceasta și purtând această scrisoare adevărată, învățătorii și propovăduitorii Evangheliei purtători de cuvinte și ieromonahii și mărturisitorii cei mai nevoiași ai Kgr Ioannikia Likudii și Kvar Sophronia Likudv, patria care avea din glorioasa conviețuire a lui Cefalonie, frați, etc. păduri și suflete și învățături, după ce am învățat în învățăturile sfinte destule, și am îmbrățișat fostele învățături filozofice și teologice, de parcă aș avea puterea să am un ucenic mulțumit să predea Sfânta Evanghelie, să propovăduiesc cuvioșilor ortodocși. și cu evlavie, arta de a scrie cărți ale alegerilor, și, de pretutindeni, îngrășăminte sacre, prejudecată sacra, înțelegerea în tine din belșug din propria ta patrie și trecerea țărilor străine, nu doar de dragul de a privi, ci și de înmulțire multiplă, arici. talentul de predare și beneficiul creștinilor. Același timp mulțumit în Orașul Țar a rămas și a cunoscut, de parcă părțile bune ar fi esența și campionii dogmelor și învățăturilor Bisericii Răsăritene Apostolice și Catolice, neabătându-se către nicio țară, ci calea mijlocie și regală este defilând, copilul sincer al Bisericii Răsăritene arhetipale a murdăriei în dogme nicidecum acum, curăță cu suflete și dogme declarații pure ca prin oglinda faptelor și învățăturilor lor, chiar și în sufletele lor virtuțile credinței noastre imaculate dăruind, anticipând să aceasta și slava lor ascultătoare și asigurându-ne, și pomul prin faptele lor ъ uvѣ-rpsha și prezent pieptănat de cei ce văd într-o stare sufletească cinstită și în hainele și rangul de oameni propovăduitori. De dragul acesta și înaintea feței noastre și înaintea feței noastre în sus-

episcopii consacrați și cei mai înțelepți clerici pe ambonul sacru, sfântul expunând cuvintele lui creștin. Prin artă și timp și prin tortura vitează, strălucirile au fost ispitite, adevărata Ortodoxie a radiat în mod clar și, în imitarea sacrelor Dumnezeu-predicatori, urmele apostolice ale următoarei isprăvi-pgesya și din orașul domnitor ieșind și în străin. țara pământească a viitorului eu și legea străveche, subjugând scrisoarea mărturisită de la noi, cerând o scrisoare, fapta este mai necesară decât orice altceva ce declarăm, adică la început, virtutea încă nedezvăluită a acestor oameni, dar de la început este bine, după cum binele este înțeles și înțeles, și de acolo ar primi cinstea cuvenită de la aceia, la ei vor veni și vor pleca. Pentru aceasta, scriem conciliarului și depunem mărturie până în prezent tuturor cuvioșilor acestor profesori sus-menționați, cei inițiali și subordonați văditi, și departe și aproape, furnizăm și mărturisim Ortodoxia celor ce țin și virtuți. și talent de învățător și sunt mulțumiți de publicarea învățăturilor și a sfintei Evanghelii a recuzitei ortodoxe, dând și de percepția gândurilor celor care vin la ei mărturisiri de dragul creștinilor și fiind mulțumiți să îndrepte și să judece pe cei păcătoși. lucruri care au fost făcute de ei. Mai mult, ei ne-au dat voința, chiar dacă vor, din cunoștințele și din locul

acelui reprezentant bisericesc, să creeze, chiar și esența preoției, și să acționeze și Cuvântul lui Dumnezeu să propovăduiască clar în biserici și să accepte pocăința. a creștinilor și a considera cu raționament și a percepe cinstea cuvenită a sfintei ym și un dascăl din toată lumea; Sfântul Apostol a spus: mai ales celor care lucrează în cuvânt și în doctrină, să li se acorde onoruri deosebite. Și să primească pomană de la tine, orice evlavios cu inimă bună, de dragul mângâirilor nevoiașe trupești; vorbirea aceluiași Dumnezeu-26 *

Apostol protopop: Mare, dacă vă semănăm duhovnicesc, vă vom culege și trupul cu ajutor și coprospăt de la voi toți veniți și plecați în tot ceea ce se cuvine mângâierii și liniștii și cinstei lor, ca și când Dumnezeu este slăvit prin binecuvântări ale tale către propovăduitorul Său: voi, bogați din El, vrednici de mită care dă mită, veți primi, ca iubitor de Hristos și filantropic, darul și mila Lui nespusă, iar rugăciunea și binecuvântarea smereniei noastre, să fie cu voi toți. Vara 7193.

În luna iunie, Indiction 6. (Tsaregradskii imya sove ne podissyvaet' postle, tolo podissyvaet' the month da indiction', iar numele lui este scris mai sus).

Patriarhul Alexandriei Paroenius.

Prin harul lui Dumnezeu, Patriarhul Ierusalimului, Dosiyei, condescende și mărturisește. h

Fostul Patriarh Dionisie al Constantinopolului.

Mitropoliții:

Irakliysky Herman (în Mechts—Bartholomei). Chiril din Kyzyche.

Ieremia din Calcedon.

Kalinik prusac.

Makariy din Laria. Sofia Auxentius.

Parsenius Rhodesian.

Dydnmotioysky Grigory.

Darostolskyi (în Mechtsѣ Radostskyi) — θeofilъ. Dryssky Gerasim (în Mechts—Hennadiy).

Și în scrisoarea lui Hetmay Ivan Samoilovych, după numirea și titlul Marilor Suverani, el scrie:

Ivan Samoilovnch Hetman cu armata Majestății Voastre Regale din Zaporizhzhya a căzut pe fața pământului înaintea celui mai strălucitor V. Ts. Doi avocați greci au apărut aici cu noi în Baturin, la vederea chipului și în expresia rațiunii și smereniei legii - poporul nimănui ales; Frații Ioannik și Sophro-Aid sunt rudele lor, despre desăvârșirea învățăturii lor de la Sfântul Dionisie Patriarh al Ecumenicului și de la Patriarhii Alexandriei și Ierusalimului și de la mulți episcopi au o fișă de evidență, care spuneau că merg cu intenție desăvârșită către marele oraș domnitor Moscova pentru un asemenea motiv: când de la fratele tău Marii Suverani, binecuvântați în sfânta amintire a lui V. G. Țarul și Vel. Carte. Theodore Aleksevich din All Vel. Mal. și Bel. Rusia Autocrat Țarul Său. Rev. Majestatea a fost în Orașul Țar ambasadorul grefierului Prokofy Voznitsyn, apoi prin el a fost adus cuvântul Sfântului Lor Monarhic Patriarh al Ecumenicului pentru a putea Sf. Patriarhul a găsit oameni de confesiune greacă rezonabilă care să studieze filozofia și teologia și i-a trimis la Marele său Suveran din Moscova pentru a-i preda copiilor. Și el este Sf. Patriarhul a fost încă încăpățânat și nu a fost posibil să obțină astfel de lucruri, trecutul adăpost al timpului a fost găsit cu orașul ѳesaloisian al ioannikiei și sofronicilor lor, văzând bunătatea și teologia sentințelor nazale care le-au fost indicate la domnia domniei lui V. Stat. singurul Monarh ortodox sub soare și, după ce au luat calea lor, s-au dus în pământul polonez și au pus mult acolo (a trăit?), Apoi l-au luat de la Majestatea Regală a Poloniei

frunza de pe marginea drumului a venit la noi în Rusia Mică Și nu întârzie să-i las să meargă în orașul V. domnitor Moscova, unde vor spune perfect un cuvânt despre ei înșiși. Cu șapte milostivi V. Ts. Preev. Velich, mă predau disprețului. Din Baturin, 20 februarie 1685. V. Ts. Pr. V. subiect vagabond și cel mai jos servitor Ivan Samoilovici Hetman al trupelor V. Preev. Vel. Zadoroleska du-te.

Λ* h.

Colectarea scrisorilor de autorizare. grecesc, către țar. și Patr. Ross, c 1687-1697. Ruk. Sinod. bibl. Gramatic. N 13. Foaie. 66-69.

Cuviosul ieromonas și clericii Ioan și Sofronia, copii în Hristos, harul să fie asupra voastră și pacea de la Dumnezeu. Am primit scrisul tău, iar tu scrii, parcă ți-ai trimite o scripturie cu onsitsa și cu onsitsa, asumând numele unei persoane necunoscute și arhimandritului Isaia, și el este cu noi și evident, zici tu, minți. Ai venit în Bizanț și ne-ai necăjit și noi te-am aprovizionat și cu cuvântul și cu fapta, să sperăm că sunteți oameni buni, de parcă imaginea și cuvintele voastre ar fi atunci ale voastre; de dragul acesta, vă voi trimite inamo și, mai ales, vă voi da scrisori de încurajare și nu vă veți arăta ca experți în știință în modul corect, ci sub gramatică, iar noi suntem pp-sahom sunteți filozofi iar teologii, sperând să vă creeze o răsplată de laudă și să vă învețe să cunoașteți: voi dar, parcă ați arăta o ispită, desigur, farmece și mândrie, vălul nu vă va mulțumi, luați burta Meletievilor și ca să tacă ei, ci mai degrabă negustorii,

împletite fără de lege cu cumpărăturile cotidiene. Te vom trimite, dar învățăm adevărul, iar tu, înșelat, ai căutat să fii un indiciu-

zya, copii ai oamenilor necesari, simpli și fără pedigree ocazional; cine este străbunicul tău, este un rege, sau un prinț sau un războinic? si cum? sau nu stim? Altfel, disprețuiește-ne și învață latină, de parcă ai introduce nelegiuirea latină în sufletele celor simpli și te-ai ispiti în limba sfântă. Cine ți-a făcut-o atunci pe fața Bisericii Răsăritene și a grecilor, iar cei răi adorm, dar cei cinstiți defăimează și contopesc Biserica, folosind fapte și cuvinte fără de lege. Îl trimitem pe onamo arhimandrit cel mai înțelept dintre voi, eu sunt cel mai cinstit, purtând chipul nostru, dar de ce vă împotriviți lui și vă ridicați pentru soțul sfântului purtător, izgonit și excomunicat și seducător al poporului, și cel mai mult. din toate, că la Viena ești prins în curvie, cardinalul mărturisește papalitatea și amândoi chiar acum, întorcându-se la Roma, arhiepiscopul disprețului sârbesc, autoproclamat vin la tine. Care este esența acestor cuvinte care atârnă răutatea, de parcă ai ajuta pe cei fără de lege, pentru ca neamul nostru să nu fie disprețuit? și de ce nu vă temeți de cuvântul mustrării: vai de cei ce spun răul bine și binele rău? Și oricum n-ar fi disprețuit neamul, ți-e frică: tu însuți faci chink, până și neamul nostru este umilit și adus la lanul de porumb, iar sub Dumnezeu ți-e frică, unor oameni le este rușine. Și ce forță este a ta, de parcă te împletești în această afacere? Și cine îți va da această putere, de parcă ai crea una mincinoasă, de parcă ai căuta și cumperi mai mult, mândru, parcă ai fi respins așa și cum au crezut pe cei vădit fărădelege despre noi și despre omul, propriul său mesager, defăimești, dar răutatea ta să fie asupra ta. e despre școala, în care stai opt ani; consumând regal

sever și patriarhal, nu a creat, de fapt, lucrări demne de speranță *, gândește-te, oameni ai păcii și cauți pacea, și te regăsești necontenit în școli, nimic altceva nu există și nimic altceva nu acționează, doar aplicare în școli, în este elenică și nu trebuie să înveți latină. Sfântul Patriarh are grija tuturor celorlalte griji necesare și fără porunca lui nimic de creat sau de vorbit. Creați taco ubo: pentru nimic altceva. altfel veți face, vă vom trimite scrisorile consiliului și vă vom excomunica și vă vom izgoni așa cum trebuie. Așa că fă-o, ca și cum ai avea iertarea păcatelor tale, iar mila nemăsurată a lui Dumnezeu să fie cu tine. Amin.

Prin harul lui Dumnezeu, Patriarhul Sf. afirmă cetatea Ierusalimului.

•CA.

Conclusiones Theologicae sau instrucțiuni teologice, 1732.

1.) Dumnezeu este o ființă a lui însuși, nu vinovat, ci mulțumit (non cauzativ, sed per eficientiam).

2.) În Dumnezeu, nimic nu este adiacent (accident), deci este material, ca și cum ar fi spiritual.

3.) Existența de sine (existenția) Cunoașterea lui Dumnezeu este mulțumită (simplificatoare) prin natură de la creaturi.

4.) Ochiul trupesc, sublim dedesubt, îl poate vedea pe Dumnezeu intuitiv.

5.) Duhul Sfânt purcede de la Tatăl, nu de la Fiul.

6.) Nici o singură făptură simplă (pura) nu poate fi vrednică (de condigno) să-L satisfacă pe Dumnezeu pentru păcatul de moarte.

7.) Dacă Adam nu ar fi păcătuit, Hristos nu ar fi venit conform puterii acestui decret.

8.) Sfinţii a * copiii care trăiesc în rai trebuie să fie onoraţi şi primiţi.

9.) Un judecător în cauze penale poate, prin probe (juxta allegata) pe bună dreptate (licite), să condamne pe cine el însuși știe că este nevinovat.

10.) Îngerii sunt în întregime spirite (spirìtuales) și fără carne.

11.) Îngerii prin natură (ab intrinseco) sunt indestructibili, dar distruși prin atotputernicia lui Dumnezeu (ab extrínseco).

12.) Harul adevărat (actualis) nu este eficient în sine pentru mântuire fără consimțământul omului.

13) Hristos, după sfințirea darurilor, locuiește în Euharistie cu adevărat, material (realiter) și substanțial (substantialiter). (Din arhivă. M. Sgnod. Anul birourilor. 1732. N 138.)

Reglementări teologice.

(Perstogi Cyril fmgivsky).

Inițiale (inițiale) despre Teologie, evlavie (de religione), Revelație și Sfânta Scriptură.

Despre teologie.

Teologia este o informație adevărată, cunoscută și valabilă despre Dumnezeu și lucrurile lui Dumnezeu, un om păcătos de pedeapsă de dragul mântuirii, la cunoașterea a ceea ce este necesar în Sfânta Scriptură,

revelată, cu pachetele cum facultate combinate ale altora. din aceeași preda, afirmă, protejează

Culpe ale Teologiei: creatoare (efficinu) – „Dumnezeu; materialul sunt lucrurile lui Dumnezeu; pictorial (formali ") - adevăr sincer; suprema este bunăstarea umană supremă.

Despre Pietate.

Evlavia este adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu și cinstea Lui care i se cuvine, nu prin voința omului adus, mai jos în voință, ci cu oamenii înșiși, renăscuți, și totul în mintea lor prin natura însăși.

Pietatea revelată, concepută în Patriarhi, va apărea coruptă la păgânism, reînnoită prin Mogsey, urmând cea mai mare lumină prin lumea proprie a Mântuitorului, nu corupe (distruge) deloc, mai mult, există împlinire (implementum).

Pietatea capului și centrului creștin sincer este prin Răscumpărătorul lumii curățarea păcatelor, împăcarea oamenilor cu Dumnezeu, iar celelalte dogme aliate (connexæ) sunt chemați membri ai credinței.

Despre Apocalipsa.

Revelația este voința lui Dumnezeu cu privire la căutarea mântuirii veșnice pentru om, un anunț în mai multe părți și în mai multe rânduri care a avut loc.

Despre Sfintele Scripturi.

Sfânta Scriptură este cuvântul lui Dumnezeu înfățișat prin oamenii scrisului inspirat de Dumnezeu, ca mijloc oferit pentru a căuta mântuirea, învățând complet pe oameni.

Esența vinovăției sacre este scrisă.

Scriptura Divină este o cunoaștere teologică directă (genuinum) a începutului, precum și a credinței și a vieții creștinului, precum și o opoziție, dintre care Duhul suveran al Sfântului Subordonat, judecătorul Bisericii este una și desăvârșită reglementare. .

Stabilimente teologice despre esența, ființa, natura și proprietățile esenței divine.

Dumnezeu este, care este, o ființă despre Sine, un Duh nevinovat (independeos); ceea ce este el cognoscibil este și ființa are, această lume foarte vizibilă și natura noastră ne învață, iar Apocalipsa și credința creștină afirmă, deci despre ființa lui Dumnezeu de extremă

ignoranță, nimeni dintr-o ființă umană nu poate avea simț și poate avea mai puțin. .

Esența și ființa Divinului este Divinul însuși, despre care, parcă de la sine, este complet atotputernic, deci despre același, este adevărat și atotpropriu (propriissime) însuși, necompus (simplicissimas), atotperfect, nesfârșit (infinitas), pre-etern, nenumărat (immensus), indispensabil, nemuritor, veșnic viu, omniscient, înțelept, unul fără început (sine causa), deși toate perfecțiunile creaturilor create din el sunt vin , iar începutul este, și ființa are.

Proprietățile ființei Divine nu sunt de la Divin, nu de la ei înșiși, mai jos în niciun fel între

în luptă sunt împărțiți și diferiți, ca perfecțiunea, înțelepciunea, eternitatea, a fi pretutindeni (immensités) este singura proprietate a lui Dumnezeu, de ce nu poate fi un singur lucru creat, mai jos decât natura umană a lui Hristos, peste tot și alte proprietăți.

Despre Taina Sfintei Treimi.

Sunt trei esențe ale Zeităților postas împotriva evreilor și autosatenilor: primul Părinte, ale cărui ființe, sub postasy, au început să primească de la cineva, să nască pe Ssha, uzează (spirai) Duhul Sfânt.

A doua pozitie a zeitatii este Fiul lui Dumnezeu, in esenta eu sunt Dumnezeu, care se opune arianului; nașterea și nașterea mereu este o naștere pre-naturală, divină, pre-eternă în unitatea Divinității dintr-o ființă paternă nu este ușor, chiar dacă este nenăscut, nu prin alegere sau decret, nu cu constrângere, ci prin natură. , ci prin ipostaza.

Al treilea post al Divinității este Duhul Sfânt, în esență și natură Dumnezeu se opune macedonenilor, pornind de la același Tată prin procesiune veșnică, împotriva romanilor, dar nu de la Fiul.

Așezări teologice despre cuvântul lui Dumnezeu în întrupat „Doamne Iisuse Hristoase Mântuitorul nostru”.

Unul-născut și veșnic Fiu al Dumnezeului Prea Înalt, Dumnezeu adevărat și om adevărat, persoană divină, chiar dacă este întrupat, atât unul cât și al lui, nu persoană divină, ci persoană umană, nu Fiul lui Dumnezeu , dar Fiul omului, nu doi, ci un singur Hristos.

Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu este un semn miraculos, un argument și o mărturie pentru cei care cred în necredincioși după reguli

(ex hypotbesi) căderea lui Adaml la ascensiunea rasei umane este necesară.

Vina întrupării este creatoare - Preasfânta Treime, stârnitoare (motiva) - iubirea omenirii și mila lui Dumnezeu, sugestivă (objetiva) - căderea lui Adam-le și căderea dezastrului uman care a urmat căderii , vinovăția care contribuie (administra) - Sfânta Fecioară Maria, finalul, cel mai apropiat - omul pentru restaurarea căzută, atotfinit (suprema) - slava înțelepciunii, bunătății, harului, adevărului și atotputerniciei lui Dumnezeu.

Iisus Hristos Domnul Mântuitorul nostru, făgăduit la începutul lumii, în plinătatea timpului în zămislirea Duhului Sfânt, născut din Prea Neprihănită și Preasfântă Fecioară Maria, adevărat, întreg nouă prin toate, în afară de păcat, precum, co-esențial (consubstanțialcm) preia natura oamenilor ѣcheskoe, de unde și Sfânta Fecioară Maria , Mamă, Dumnezeu și om, nu Maica lui Hristos, ci Maica Domnului să fie crezută împotriva Nestoriei.

Unirea naturii divine cu cea umană în postasisul Cuvântului nu este firească, nu s-a întâmplat (acci-dentaiis), nu propriul nostru conținut (non nude sustentativa), o prezență nudă inferioară, dar există o post-stare, și de asemenea natura nu este naturală, nu este o persoană, ci se numește personal (unio naturarum, non naturalis, non personarum, sed nominanda personalis).

Comunicarea naturii în gpostaza cuvântului este inseparabilă și leagă în interior (intima) aceeași unire, prin care cuvântul naturii umane a lui Dumnezeu este gpostat în sine, unit prin circumambularea interioară și cea mai profundă (circumambulația) trece, trăiește în ea. și se stăpânește, de unde rezultă adevărata, reală contribuție (în concret) proprietățile comunicării (communicatio idioma rândul său), de aici și noi credem că Hristos este Fiul lui Dumnezeu prin natură, și nu prin adopție.

Natura umană a lui Hristos, care constă în ipostaza cuvântului și prin unirea ipostasului măreției și slavei divine, participă la una și aceeași închinare cu însăși natura canonică a Cuvântului divin, cu evlavie trebuie cinstită și închinată. jos.

Hristos, de dragul nostru repede sub Lege, deci, făcând un jurământ, ne-a scăpat de jurământul Legii, suferind nu de la o dumnezeire, ci de trupul neputinței bolii morții și amărăciunii, nu fantomatic, ci cu adevărat și caracteristic, prin dorință, nu prin constrângere, nu prin ocazie, ci prin dispoziția și sfatul lui Dumnezeu față de aceasta și nevinovată.

Hristos cu adevărat și în mod existent (realiter) cu un singur gât sufletesc coboară în iad, eliberatorul sufletelor celor drepți, judecătorul teribil al condamnaților, ultima zi a treia zi de la mormântul pecetluit cu puterea vieții -creația pentru el însuși, în mod esențial, reînvie locul adevărat și care există în sine, schimbându-se

în cer, și ode mă închin lui Dumnezeu Tatăl, iată, care mâncarea nu este altceva decât stăpânirea Sa atotcuprinzătoare a cerului și a pământului.

Hristos este Capul întregii Biserici, și nu tocmai al oamenilor, ci și al Aggelului, pentru el însuși slava trupului și înălțarea numelui, dar noi am câștigat mântuirea veșnică prin mijloacele unui obsedat decent (consequendam).), dintre care alte mijloace sunt necesare (necesaria), altele utile.

Dacă Hristos Domnul a murit cu adevărat pentru toți oamenii, dar moartea și suferința meritului Său nu se află tocmai în societatea tuturor, ci, de asemenea, alătură individul la o singură persoană din om și lui Dumnezeu pentru toți singur ca jertfă pe cruce. , nu aduce toate meritele fructelor Sale și binecuvântările morții acolo sunt participanți.

Un singur Hristos, Profet, Rege și Episcop, proprietatea este să fie un mijlocitor între Dumnezeu Tatăl și oameni

prin titlul de răscumpărare, întrucât oamenii se împacă cu Dumnezeu, ispășindu-și păcatele și mulțumindu-l, și până astăzi în ceruri prin puterea meritului și a satisfacției, făcută de el însuși, el mijlocește cu adevărat și firesc pentru noi la Tatăl Ceresc .

Așezămintele teologice despre mister, cele din societate și trei „în” formă: Botez, Mir și Euharistie.

Misterul este un semn (signum), sacru, sensibil (sensibile), imuabil (stabile) și real (efficax), stabilit prin harul lui Dumnezeu, semnificativ, inteligibil (significativum) și instructiv al harului și al sfințirii existente (formalis). .

Tainele Noului Testament sunt adevărate și nevoiașe; morții (păcatul) spun taine: botez și pocăință; vie (primul har): ungere, preoție, Euharistie, căsătorie cinstită și ungere.

Fructul sacru: harul misterios (sacra-mentalis) și caracterul; Harul toate tainele vinovăției nu sunt naturale, ci după obicei (moraliter), ci caracter (deși există o calitate a Fvsicheskoe, adevărată și de neșters, a mea, inerente sufletelor creștinilor) Trei aduc unul: botezul, ungerea și preoția .

Deși intenția (intenlio) duhovnicului în acțiunea secretă a ceea ce creează Hristos sau creează Biserica, există o alcătuire esențială de secrete, ambele sunt căutate pentru desăvârșirea celor, și chiar și realul este suficient pentru obișnuit (babitualis).), forța reală care conține (bene viriualis).

Botezul, instituit de Hristos înainte de moartea Sa, anunțat după Înviere, este un sacrament care învață caracterul credinței, originalitatea atotdesăvârșită și toate păcatele trecute, o curățire hotărâtoare; misterele acestei materii sunt îndepărtate – apa naturală, cea mai apropiată – imersiune sau spălare triplă (ablutio); Această formă este suficientă și nevoiașă: un slujitor al lui Dumnezeu este botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Ungerea, al cărui duhovnic a fost înființat, preotul, este un sacrament care învață caracterul să confirme pe cei botezați în credință, înmulțind harul prin sine; al acestui sacrament, materialul este îndepărtat - ceață din ulei, măsline, valsam și alte arome compuse, dedicate de la episcop, cea mai apropiată este ungerea care este o astfel de ceață; Forma este aceasta: Sigiliul Darului Duhului Sfânt.

Egharistia este sacramentul trupului și al sângelui lui Hristos, care prin el însuși înmulțește harul pentru ocrotirea prin puterea acestei cine cerești, în special iubirea; a acestui sacrament, materia îndepărtată este pâinea de grâu, pâinea dospită și vinul din viță, în timp ce cea mai apropiată este trupul și sângele lui Hristos și formele tainice, sub care Hristos însuși este cuprins cu adevărat și în mod esențial.

Pentru sfințirea pâinii există o formă nevoiașă și nominală: și fă din această pâine Trupul cinstit al Hristosului tău; la sfințirea vinului: și în paharul acesta ariciul sângele cel cinstit al Hristosului tău, care a fost schimbat prin Duhul Tău Sfânt; conform rostirii acestor cuvinte, trupul și sângele lui Hristos sunt materiale (realiter) inerente lui Egharistip și nimic nu rămâne din esența (de subslantia) pâinii și vinului.

Schimbarea Euharistiei, în mintea teologică, transsubstanțiarea nu este o acțiune introductivă (aduc-

tiva) trupul și sângele lui Hristos, până la marginalul asemănător unui lucru local (formaliter terminala), sub însuși trupul și sângele lui Hristos conținutul (conservatio), sub acțiunea de sine productivă (reproductiva) a lui Hristos sub specia de pâinea și vinul, dar există o unire a trupului și a sângelui lui Hristos sub vederea pâinii și a vinului, sub care toți, fără excepție, sunt credincioși, sfântă comuniune sub ambele feluri de puternici împărtășitori, trupul și sângele lui Hristos. trebuie să ia parte.

Reglementări teologice despre virtuți, vicii ”și grghah, despre justificarea unei persoane și meritele sale.

Nici o singură faptă care salvează sufletele de liberă voință umană nu poate fi făcută fără har supranatural, care este un lucru în sine și este, de asemenea, premergător, emoționant, chemând, conferind, atrăgând, acționând; constă în iluminarea minții și în inspirarea bunei voințe; la aceasta se adaugă pur și simplu mulțumire, învățată chiar și

unei persoane căzute, dar există una asupra căreia omul poate fi de acord, chiar dacă dorește, conform căreia harul lui Dumnezeu a prevăzut ca o persoană, chiar dacă i s-ar fi dat, să fie de acord. cel care nu are.

Harul este real în prima acțiune, dar Dumnezeu prevede din timpuri imemoriale o persoană care are acord și, dacă o dă cu bunăvoință, se demnește să o dea, ceea ce, totuși, nu ar putea fi de acord cu acel lucru; harul adevărat din actul al doilea este acela la care Dumnezeu nu a răspuns pentru toată lumea, conform unor date doar date, și pe care el îl dă în mod autoexistent la momentul potrivit și cu care, la percepție, fără îndoială, o persoană este de acord, deși s-ar putea să nu fie de acord cu lucrul în sine.

Adevărata iubire a lui Dumnezeu, sau desăvârșirea contristă a inimii, nu justifică prin ea însăși, ci mai degrabă îl pregătește pe păcătos să primească iertarea păcatelor. Harul bun venit într-un om înrădăcinat, sau îndreptățirea, ariciul este o mândrie a celor vii în suflete, justificând cu adevărat pe cei răi, scuzele sunt suficient de suficiente, există un suferind de moartea gravitației sau există o mișcare a dușmanului de la un prieten.Zhia.

Λδ f.

INSTITUŢIE

pentru studenți * din Academia din Moscova care conține o copie a lui Platon, Mitropolitul Moscovei.

1.) A fi păstrat de cinci studenți, dintre care unul este în-

spectru.

2.) Toți ei și viitorii numiți după ei de către Fa-

milia Platonov; ce poreclă să le scriu, nu doar fiind în Academie, ci și după absolvirea ei, în orice stare ar fi.

3.) Ei sunt aleși să fie dintre noi, atâta timp cât suntem

în viață și la Moscova; iar dupa noi alesi de el sa fie din rector si prefect.

4.) Orice student care dorește acest conținut este determinat

împărtășește, trebuie să dea o semnătură că nu vrea să intre în nicio stare, de îndată ce în cea spirituală: și să-i întrebe despre asta în fiecare an; și-au schimbat intențiile: și dacă au anulat; atunci ar trebui să fie imediat excluși din acest conținut.

5.) Proprietatea aleșilor trebuie să fie fără greșeală,

ca ei sa fie tati insuficienti; dar cele mai bune moravuri, învățături, concepte și sârguință.* mai mult, trei de la retorică, unul de la FILOZOFIE și unul de la Teologie, care ar trebui să fie inspector. 4

6.) Fii mulțumit cu mâncare, băutură și îmbrăcăminte

tot la fel, fără niciunul din cealaltă diferență: și să trăiască toți în aceeași celulă special pregătită de la tine.

7.) Pentru toată întreținerea, adică pentru mâncare, îmbrăcăminte și încălțăminte

fiecare are dreptul la 30 de ruble. intr-un an; total pentru cinci 150 de ruble.

8.) Să-i minți pe burghier, care trebuie să fie

de la bătrâni, iar pe el se bazează 15 ruble, funcția lui este să gătească mâncare, să curețe rochia, să încălzească și să țină totul în ordine și să țină totul în chilie.

9.) Lemnele de foc și lumânările sunt 15 ruble pe an.

10.) Hârtia și cărțile se bazează pe 10 ruble pe an;

iar aceste cărți trebuie să rămână pentru totdeauna pentru viitorii studenți ai Platonovilor de la Academie; iar în câțiva ani poți începe o bibliotecă bună.

11.) Pentru vase, lenjerie pentru masă și pentru reparare

celulele ar trebui să fie de 10 ruble pe an.

12.) Pentru toată întreținerea, conform acesteia, va fi un an pentru cinci

pentru o persoană 200 de ruble, prefectul Academiei primește întotdeauna bani de la casa de învățământ cu dobândă, din cele patru mii de ruble puse de la noi în acea casă pentru totdeauna, patru mii de ruble pe 2 august.

13.) Speranță mai bună pentru care articol nu va fi

cât de mult lipsește numărul stabilit de bani, atunci este permis în gospodărie ca dintr-un articol să fie

rămâi, se vor întoarce aa altul, voi depinde de tutore.

14.) Tutorele va fi desemnat de noi; și în inexistență

Succesul nostru de la rector și prefect este unul dintre cei mai buni profesori.

15.) Funcția de tutore este de a îngriji elevii

iar peste inspector, dacă totul este în regulă, atât în discuţia despre învăţătură, bunele maniere, cât şi întreţinerea, curăţenia şi curăţenia, iar pentru aceasta trebuie să viziteze aşa cum trebuie, desigur, chiar şi o dată la două zile.

16.) El este tutorele care păstrează banii, iar tu...

dă inspectorului ceea ce urmează să fie păstrat; iar sub îngrijirea lui se pregătește mâncarea, se pregătesc haine, se cumpără cărți, lemne de foc etc.

17.) El este tutorele trebuie să ceară de la inspector

bonuri în cheltuială. v

18.) El este gardianul trebuie să ne raporteze în cuvinte

este clar starea de bine a elevilor în două luni: și dacă există vreo defecțiune sau care dintre elevi nu sunt buni, fie la învățare, fie la morală, prezentați-ne.

19.) Există un post de inspector, uită-te la student

tu, pentru ca ei să fie de serviciu în pozițiile lor, să se comporte decent și îngrijit, să citească cărți cu ei și să rezolve orice dificultăți în citire, tot conform școlii lor, cu explicațiile lor. Ai grijă, de asemenea, de celulă, de salarii și de tot conținutul, astfel încât totul să fie decent și economic, iar el însuși se supune gardianului.

20.) Elevii ar trebui să vorbească întotdeauna între ei

NDC în πο-latină, sau lo-franceză, SAU în germană, care învață acele limbi.

21) Studenților nu li se poate permite niciodată să meargă la tații lor și la intermediari în afara Moscovei; iar în Mo-.

fântâna poate fi permisă pentru această ocazie sau pentru o plimbare; dar nu mai mult de o dată la două săptămâni, cu permisiunea tutorelui; dar niciodată să nu petreci noaptea nicăieri decât în celula ta; și să nu lase niciodată pe unul să plece nicăieri, ci fie pe toți, fie pe doi

împreună. Și să merg la baie peste două săptămâni, toți împreună cu inspectorul.

22.) Doi dintre elevi trebuie să învețe întotdeauna greaca

să vorbească limba cehă și să o vorbească; şi pentru aceasta se duc adesea la mănăstirea grecească, şi acolo citesc şi cântă, iar cu grecii au o adresă pentru conversaţii.

23.) Toată lumea are aceeași rochie: albastru cazac su-

kna cu falduri albastre: camisol, pantaloni, haina din piele de oaie acoperita si halat. Kazakin de 2 ani cu eversiune: o camisolă și pantaloni de un an, o haină din piele de oaie cu piei de oaie, cu schimbare de cauciuc timp de 3 ani; și un halat de baie pentru un an. O pălărie pentru un an, o pălărie pentru doi ani și mănuși calde pentru un an.

24.) Pentru treimi din an, tutorele trebuie să ne reprezinte

pentru a lăsa elevii să intre să arunce o privire.

25.) Mai mult decât acest conținut, acești studenți de la Academie

nu trebuie solicitate sau primite.

26.) Aceşti studenţi la sfârşitul studiilor, când vin înainte

stout, ei speră de la noi cu promovare bună. Cu toate acestea, fiind luminați și bine comportați, ei înșiși se străduiesc cu fericire.

27.) Nimeni să nu schimbe această instituţie: dar

Îi dorim și ne rugăm lui Dumnezeu să fie intact și inviolabil pentru totdeauna; căci intenția noastră nu tinde spre nimic altceva decât să dăm ajutor celor săraci, ci discipoli buni și bine purtati, să furnizăm Bisericii slujitori buni și să exprimăm înaintea lui Dumnezeu recunoştinţa noastră pentru pre-

un fel de iluminare dat de la El de sus.

28.) Pentru a păstra această instituție autentică în spatele mâinii noastre în Academie: și o copie în spatele tutorelui tutorelui oribpt pe peretele din celula în care vor locui studenții.

1789 Aagusga 10 zile.

L2 6.

Prevederile Teologice pentru concursurile publice propuse la Academia din Moscova în 1776.

eu.

Credința, prin care o persoană intră în legământul harului, înseamnă acțiunea sufletului, prin care Evanghelia, pe deplin cunoscută prin consimțământul ei, o confirmă și în cele din urmă o acceptă cu speranță și se realizează prin generație, ca un acțiune, prin care Dumnezeul omului din starea de moarte spirituală.aduce la viață spirituală, când adică credință și. prin ea forțele vieții spirituale, dovedind că produc în ea.

P.

Îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu printr-un motiv intern este doar mila lui Dumnezeu și meritele exterioare ale lui Hristos, dar pentru ca aceste merite să ne fie creditate, este necesară credința vie din partea noastră, care îmbrățișează meritele lui Hristos; şi din acest motiv se spune că numai prin credinţă vom fi îndreptăţiţi şi vom dobândi dreptul de a primi binecuvântarea veşnică.

II.

O persoană care s-a născut și s-a îndreptățit prin credință are nevoie de sfințire și reînnoire, care constă în a-l face să prospere în raționamentul tuturor abilităților spirituale și a darurilor spirituale, și să distrugă imperfecțiunile și astfel să rămână nemișcat în credință.

I.Y.

Adunarea credincioșilor adevărați se numește Biserica, pe care Hristos, ca cap, o conduce prin slujitori numiți în mod legal și care este una, sfântă, catolica și apostolică.

Y.

În Biserica lui Hristos au fost stabilite rituri externe pentru pecetluirea și predarea promisiunilor Evangheliei, care sunt de obicei numite Taine. Avem șapte astfel de rituri: botezul, ungerea, împărtășirea, pocăința, preoția, căsătoria, ungerea, dintre care două, botezul și împărtășirea, sunt principalele sacramente.

VI.

Sfinții au primit cu totul fericirea și în această stare, uneori în general, când mai ales, mijlocesc la Dumnezeu pentru noi, Îi roagă pentru Biserica de pe pământul militant, au cunoștință de invocațiile noastre; și trebuie să-i cinstim, să-i chemăm, să le cinstim moaștele, să avem icoane și să le punem în biserici.

YП.

În ultima epocă a acestei zile, toți morții vor învia, iar cei vii se vor schimba, cei evlavioși și cei răi vor sta înaintea judecății lui Dumnezeu, unde vor fi judecați după toate acțiunile, cuvintele și gândurile. La sfârșitul

Toate acestea, evlavioșii vor moșteni fericirea veșnică, care constă în comuniunea cu Dumnezeu, iar cei răi vor fi chinuiți pentru totdeauna atât în suflet, cât și în trup. Cât despre această lume, ea nu va fi distrusă, ci se va schimba și va fi reînnoită după mărturia Sfintei Scripturi.

VORBIȚI DESPRE ARITMETĂ.

Dobrohotov și Novicikov.

Bun. Ba! Ceea ce văd? G. Novichkov este vesel! de ce, frate, nu te bucuri înaintea lacrimilor, ca un cerșetor cu grivna?

Incepator Ce fel de lacrimi?... Acum aștept laude și promovare în shkrl.

Bun. Da pentru ce?

Incepator Afla ce este ce. Am totul în ordine acum.

Bun. Dumnezeu să ajute! ca sa ai intotdeauna dreptate. Mi se pare că nu ești un copil prost; poți și întotdeauna să-ți corectezi treburile.

Incepator Să spun adevărul, deși la început mi s-a părut că Latina este sălbatică; dar acum, slavă Domnului! Învăț lecții și fac exerciții nu mai rău decât oamenii. Da, asta e necazul pentru mine! Aritmetica mă ridică adesea; aici mintea mea trece dincolo de mintea mea. Și să spun că pentru bani direcți găsesc puțin sens în asta; ce imi trebuie in el?

Bun. Îmi pare rău că aveți o părere atât de proastă despre această știință, de care, așa cum a spus domnul Profesor, am nevoie de mine oricând în orice stare.

Nou. Cum! Ai nevoie de aritmetică? Ea este învățată copiilor negustori, care iau în considerare banii ei și profiturile altora.

Bun. Orice ar crede ei, ea este singurul lucru cel mai util și necesar, așa că este imposibil să te descurci fără ea.

Incepator Nu te poți deplasa? ; .. La noi, aproape toți bisericii din mediul rural nu știu atât de multe ca mine acum: totuși trăiesc și mestecă pâine.

Bun. Este adevărat că nu toată lumea țipă, ci mestecă tot felul de pâine, doar astfel de ignoranți își trăiesc viața în spatele blănii de in.

Incepator Vorbesti afaceri. Sunt oameni foarte neînțelepți și de embosare veche, pentru a nu putea recita trei.

Bun. De aici, judecă-te, este mai bine să fii ignorant și încăpățânat, sau luminat, cunoscător și rezonabil? Suntem incluși printre primii prin lene, aversiunea față de științe și omisiunea poziției noastre; iar la a doua ajungem prin exerciții sârguincioase, depășind greutățile și plictiseala, unite cu începutul fiecărei științe, cu o curiozitate constantă ajungem la cunoașterea a ceea ce ni se învață și a ceea ce nu știm.

Incepator Sunt de acord cu tine în această privință și știu că proștii nu se seamănă și nici nu se culeg, ci ei înșiși* se nasc; În acest scop, voi încerca prin toate mijloacele să studiez cu sârguință. Vă voi mărturisi doar, domnule Dobrohotov, că măcar trei părți am învățat din arvemetică; dar nu știu ce vor fi bune pentru mine.

Bun. Sunt gata din toată inima să vă arăt, deși nu prea folosul lor; doar fii supărat, prietene,

Vă arăt, vă testez, știți bine părțile învățate.

Incepator Aș fi un prost dacă aș fi supărat pe ceva care îmi servește avantajul. Am auzit că repetiția este mama învățării.

Bun. Ei bine, atât de bine! Un minut în întregul an este reprezentat 525600. Cum îl puteți pronunța?

Incepator Cinci sute douăzeci și cinci de mii șase sute.

Bun. Foarte frumoasă! poți vedea socoteala, îți amintești cu fermitate?

Incepator Nu numai că pronunț, dar și eu însumi pot scrie mai mult de un cvadrilion.

Bun. Așa că hai să vorbim despre asta în întregime! Faceți problema adăugării.

Incepator Vă rog! Pe care o comanzi?

Bun. Dacă vei fi preot și moșierul îți va da de băut cincisprezece ruble și treizeci de copeici, vei strânge de la țărani douăzeci și cinci de ruble douăzeci de copeici în bani și opt ruble nouăzeci de copeici de pâine; .atunci cat vei primi intr-un an?

Incepator Când va fi secară, atunci va fi măsura; O voi lua în considerare atunci: totuși, după bunul plac, o voi face acum. (Apoi pune-l pe tablă și pune-l împreună și spune:) 49 de ruble. 45 "op. '

Bun. Faceți o scădere acum: cheltuiți 35 de ruble pentru diverse nevoi. 55 de copeici, câți bani vă mai rămân?

Incepator (Setați și scădeți, apoi spuneți:) 13 ruble. 90 cop. '

Bun. Considerabil! Acum, prin înmulțire, cât va fi suma acestor solduri în 15 ani?

Incepator (Set) Este necesar să înmulțiți 15 (și să spuneți:) 208 ruble. 50 de copeici.

Bun. Folosește acești bani în timp ce măcar mental; și între timp, să-ți spun, copile, câți pași ai de gând să mergi până la tine acasă?

Incepator De unde stii ca?

Bun. Multiplicare. De aici până la casa ta sunt 15 verste, iar în fiecare verstă sunt 500 de sazhen, iar în fiecare sazhen al tău sunt patru pași, deci pașii tăi în total sunt 30.000.

Incepator Ahti! ce bine este!

Bun. Da, și e bine să suni.

Incepator Acum vă rog să arătați diviziunea.

Bun. Vă rog. Câte zile vei învăța 2500 de cuvinte din dicționar dacă înveți 50 fiecare.

Incepator Înainte de aceasta, este necesar să se apere.

Bun. În acest scop? Vom folosi extensia pentru asta. (Apoi scriind și împărțind-o spune:) în 50 de zile vom învăța.

Incepator A! da este destul de bun!

Bun. Încearcă doar să înveți, altfel vei învăța bine.

Incepator Îți mulțumesc cu umilință pentru sfaturile tale bune.

Bun. Amândoi ar trebui să mulțumim celui căruia îi pasă de asta, ca să nu fim lipsiți de această cunoaștere.

Incepator Înțelegi prin acel tată și binefăcător al nostru cel mai milostiv, căruia îi datorăm toată fericirea prezentă și viitoare grijii vigilente a noastră.

Bun. Adevărul tău.

Incepator Dar pentru ce să-i mulțumim?

Bun. Buden îl cere pe Dumnezeul atot-bun, astfel încât El să-și sporească numărul zilelor și să-și sporească în veșnicia binecuvântată gradul de bunăstare atât de mult încât chiar și aritmetica însăși pentru a le semnifica ar fi insuficientă.

Doi savanți citesc cea mai înaltă lacca.

Sfârşit.

FTLDSHLZHPZH

πerp.

a ei"

ERORI.

Tipărit:

Trebuie citit:

st*, linii.
13 14-15 de sus, de exemplu, și va ptr
91 7 coboară originea Duhului şi originea Duhului Sfânt
37 de mai sus
— 10 Apostolskikh Apostolskikh
43 13 de sus în compoziție
65 de anexe. p. 1 Oyn îi aparține Îi aparține
— — p. 3 AzaenA pa.y
70 —3 de jos Visap. Viepp
106 mai jos Ssaiovorog Sekiorok
114 10dedesubtPmeAeraPoeioera
Iv 4 de sus, 171»1718
135 deasupra cerului tăcut
138 8 de jos ImeratorskayaImperatorskaya
140 5 ştiinţă inferioară
141 7sverhuestli liest li
151 de proverbe honorem que omniumhonorem omniumque
158 8asupraBosloaieTeologie
— 7subinteri tuintérim.
191 14 de deasupra solului.
193 de proverbe Slázsko-LatiinskagoSlaveae-Latshskago
- pilda 1 din fundul bibliotecii bibliotecii
199 3top17471741
sunați la 4 de sus17401730
308 4 jos16361736
309 10top RecorderRector*

strom, construi.

913 10top171739
99" 4supersimple*·*decent
931 11a
939 1svnzuSmktoerburg*Sankt Petersburg
941 4wezuodamovinto unu
949 9inferior-minfrecvent
964 8
97" 19 sus
189 3 peste an:an
991 16
307 18top articole Orbit de la Orbîs
308 9svnzuvmalyavgovmadvaoe
>98 9topSerashonaSerafim
308 6-7
381 18StudentStudent
387 1
398 18tophasavel
400 8shupostmtszhpochtetezh

Biblioteca „Runivers”
Biblioteca „Runivers”